CEL MAI BUN AUTOR DE THRILLERE ÎN VIAȚĂ
KEN FOLLETT

JOHN GRISHAM

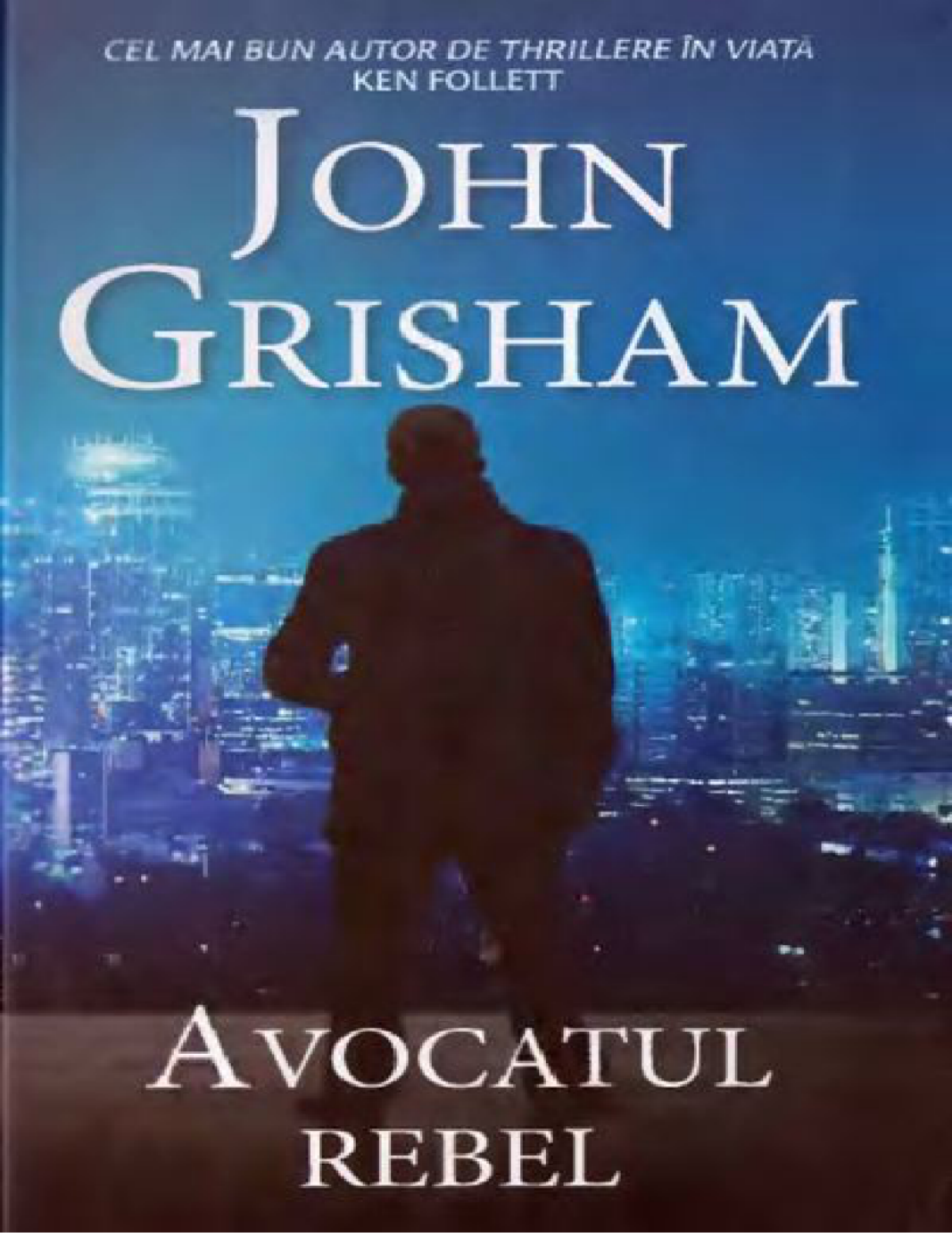

AVOCATUL REBEL

Cuprins

Partea întâi SFIDARE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
Partea a doua CAMERA DE DISTRACŢIE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
Partea a treia POLIŢIŞTII RĂZBOINICI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
Partea a patra SCHIMBUL
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Partea a cincea LEGEA U-HAUL
1
2
3
4
5
6
7
8
9

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
Partea a şasea ÎNŢELEGEREA
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

Un puști dependent de droguri care face parte dintr-un cult satanic, un mafiot condamnat la moarte, un bărbat arestat pentru că a tras cu arma într-o echipă SWAT care i-a călcat casa din greșeală. De ce vrea Rudd să-i ajute pe acești nefericiți? Toată lumea are dreptul la un proces corect, crede avocatul, care nu ezită să facă tot felul de artificii și scamatorii, uneori la limita legalității, pentru a-și scoate clienții basma curată.

Sebastian Rudd este unul dintre cele mai pestrițe personaje ale lui Grisham. Persistent, ingenios și imposibil de oprit, *Avocatul rebel* îl prezintă pe maestrul thrillerului juridic într-o manieră fără egal.

Numele lui John Grisham este sinonim cu thrillerul juridic de calitate. Autorul s-a născut în Jonesboro, Arkansas, la 8 februarie 1955, într-o familie cu venituri modeste.

După absolvirea Facultății de Drept a practicat avocatura aproape un deceniu, dedicând cazurilor lui câte 60-70 de ore săptămânal. *...Și e vreme să ucizi*, primul lui roman, a fost finalizat în 1987.

În prezent, cărțile lui au fost publicate în peste 275 de milioane de exemplare și traduse în 29 de limbi.

JOHN GRISHAM

AVOCATUL REBEL

Traducere din limba engleză – Lingua Connexion
Titlul original: *Rogue Lawyer,* 2015

RAO, 2017

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2019

Partea întâi
SFIDARE

1

Numele meu este Sebastian Rudd şi, cu toate că sunt cunoscut ca un fel de justiţiar, n-o să-mi vedeţi numele scris nici pe panouri publicitare, nici pe băncile din staţiile de autobuz şi nici în *Pagini Aurii.* Nu plătesc ca să mă vadă oamenii la televizor, deşi mă aflu des acolo. Numărul meu nu se află în nicio carte de telefon. N-am un birou ca toţi avocaţii. Port armă, legal, pentru că numele şi faţa mea atrag atenţia unor oameni care, la rândul lor, deţin arme şi nu ezită să le întrebuinţeze. Locuiesc singur, de obicei dorm singur şi n-am răbdarea şi capacitatea de înţelegere necesare pentru a menţine relaţii de prietenie. Justiţia este viaţa mea, întotdeauna solicitantă şi doar rareori oferind satisfacţie. Aş numi-o o „amantă geloasă", aşa cum bine a definit-o cândva o persoană al cărei nume e de mult uitat. E mai mult ca o nevastă tiranică ce controlează banii. Nu există nicio scăpare.

În ultima vreme, mă văd nevoit să dorm în camere ieftine de motel pe care le schimb săptămânal. Nu încerc să economisesc bani, ci doar să rămân în viaţă. Sunt mulţi oameni care ar vrea să mă omoare chiar acum şi câţiva dintre ei au fost destul de vocali. Când urmezi Dreptul, nu te învaţă că, la un moment dat, te poţi trezi apărând o persoană acuzată de o crimă oribilă, iar ceilalţi cetăţeni, altfel paşnici, se simt obligaţi să pună mâna pe arme şi să ameninţe că-i omoară pe acuzat, pe avocatul lui şi chiar şi pe judecător.

Dar am mai fost ameninţat. Vine la pachet cu rolul de avocat al celor pierduţi, o subspecializare a meseriei pe care am ajuns s-o fac, mai mult sau mai puţin, din întâmplare în urmă cu zece ani. Când am terminat Dreptul, nu erau prea multe locuri. Fără prea mare tragere de inimă, am acceptat un post cu jumătate de normă în cadrul Biroului de apărare din oficiu al Primăriei. De acolo, am ajuns la o firmă mică şi fără profit care se ocupa doar de apărarea penală. După câţiva ani, firma a dat faliment, iar eu eram pe cont propriu, pe stradă cu mulţi alţii, dând din coate să fac un ban.

Am devenit cunoscut datorită unui caz. Nu pot afirma că am ajuns faimos, serios, cum să spui că un avocat este faimos într-un oraş cu un milion de oameni? Mulţi se cred faimoşi. Zâmbesc pe panouri publicitare în timp ce se roagă să ajungi la sapă de lemn şi se fudulesc în clipuri publicitare, la televizor, având aerul că sunt cu adevărat îngrijoraţi de necazurile tale, dar fiind nevoiţi să-şi plătească singuri publicitatea. Nu e şi cazul meu.

Schimb motelurile ieftine în fiecare săptămână. Acum, sunt în mijlocul unui proces într-un oraş groaznic, dezolant, plin de bădărani, numit Milo, la două ore de unde locuiesc în City. Apăr un tânăr de

optsprezece ani, cu probleme psihice, care s-a lăsat de şcoală şi este acuzat că a omorât două fetiţe; una dintre cele mai oribile crime pe care le-am văzut, şi am văzut destule.

Clienţii mei sunt mai mereu vinovaţi, aşa că nu pierd multă vreme frângându-mi mâinile de durere şi întrebându-mă dacă primesc sau nu ce merită. În cazul ăsta totuşi, Gardy nu este vinovat, nu că ar conta. Nu contează. Cel mai important lucru în Milo zilele astea este ca Gardy să fie condamnat la moarte şi executat cât mai repede cu putinţă, pentru ca oraşul să aibă un fals sentiment de mai bine şi să depăşească momentul. Mai departe, unde? La naiba, nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Oraşul acesta merge înapoi de cincizeci de ani, iar un verdict amărât n-o să-i schimbe cursul. Am citit şi am auzit spunându-se că Milo are nevoie „să se vindece" orice ar însemna asta. Trebuie să fii idiot ca să crezi că oraşul acesta va creşte şi prospera cumva şi va deveni mult mai tolerant imediat ce Gardy îşi va primi injecţia letală.

Slujba mea este complicată, şi totuşi simplă. Sunt plătit de stat să ofer o apărare de primă clasă unui inculpat acuzat de omor deosebit de grav, şi asta-mi cere să mă lupt din răsputeri şi să fiu foarte vocal într-o sală de judecată în care nimeni nu ascultă. Gardy a fost condamnat din ziua în care a fost arestat, iar procesul acesta este doar o formalitate. Poliţiştii proşti şi disperaţi au inventat acuzaţii şi au fabricat dovezi. Procurorul ştie asta, dar nu are coloană vertebrală şi, în plus, vrea să fie reales anul viitor. Judecătorul este orb. Juraţii sunt, în principiu, de treabă, oameni simpli, atenţi la proces şi întotdeauna doritori să creadă minciunile pe care autorităţile le oferă cu emfază în boxa martorilor.

Sunt o mulţime de moteluri ieftine în Milo, dar nu pot sta acolo. Aş putea fi linşat, sau jupuit de viu, sau ars pe rug, sau, dacă sunt norocos, m-ar putea nimeri un lunetist cu un glonţ între ochi şi se termină totul într-o clipă. Poliţia îmi oferă protecţie în timpul procesului, dar am senzaţia clară că oamenilor legii, pur şi simplu, nu prea le pasă. Mă văd aşa cum mă văd şi restul oamenilor. Ca pe un pungaş fanatic cu părul lung, suficient de bolnav cât să lupte pentru drepturile ucigaşilor de copii şi altora asemenea.

Motelul în care stau acum face parte din lanţul Hampton Inn, care se află la douăzeci şi cinci de minute distanţă de Milo. Costă 60 de dolari pe noapte, bani pe care mi-i decontează statul. În camera alăturată stă Partner, o matahală înarmată până-n dinţi, care poartă costume negre şi mă duce peste tot. Partner este şoferul meu, garda mea de corp, confidentul, asistentul, băiatul meu de mingi şi singurul prieten. I-am câştigat loialitatea când un juriu l-a găsit nevinovat de uciderea unui poliţist de la departamentul Narcotice. Am părăsit sala de judecată braţ la braţ, şi de atunci suntem nedespărţiţi. Cel puţin de două ori, poliţişti aflaţi în afara orelor de program au încercat să-l

ucidă. O dată au venit după mine.

Dar rezistăm. Vorba vine, pentru că încă ne ferim.

2

La opt dimineaţa, Partner bate la uşa mea. E vremea să plecăm. Ne spunem bună dimineaţa şi urcăm în vehiculul meu, o camionetă Ford neagră şi mare, de marfă, configurată pentru nevoile mele. Din moment ce serveşte şi pe post de birou, locurile din spate au fost rearanjate în jurul unei mese mici, care se strânge pe perete. Are şi o canapea, pe care adesea îmi petrec noaptea. Toate geamurile sunt fumurii şi blindate. E dotată şi cu televizor, sistem stereo, internet, frigider, bar, câteva arme şi un rând de haine. Stau în faţă, lângă Partner, şi ne despachetăm micul dejun de la fast-food în timp ce părăsim parcarea. O maşină de poliţie, fără însemne, rulează înaintea noastră escortându-ne până în Milo. Mai este una în spate. Am primit ultima ameninţare cu moartea în urmă cu două zile, prin e-mail.

Partner nu vorbeşte neîntrebat. N-am făcut regula asta, dar îmi place la nebunie. Nu e nici pe departe deranjat de pauzele lungi în conversaţie, la fel şi eu. După ani de zis mai nimic, am învăţat să comunicăm dând din cap, făcând cu ochiul şi păstrând tăcerea. Pe la jumătatea drumului, deschid un dosar şi încep să scriu.

Dubla omucidere a fost atât de îngrozitoare, încât niciun avocat din oraş n-a vrut să preia cazul. Apoi Gardy a fost arestat şi e suficient să-i arunci o singură privire ca să ştii că e vinovat. Păr lung, vopsit negru cărbune, o colecţie grozavă de piercinguri de la gât în sus şi de tatuaje de la gât în jos, o pereche de cercei din oţel, ochi reci şi căzuţi care spun „Bine, am făcut-o, şi acum ce urmează?” În primul reportaj, ziarul oraşului Milo l-a descris ca fiind „un membru al unui cult satanic despre care se ştie clar că a molestat copii”. Cum poate fi asta numită o relatare onestă şi imparţială? De fapt, n-a fost niciodată membru al vreunui cult satanic, iar partea cu molestarea copiilor nu este ceea ce pare. Dar din momentul ăla, Gardy a fost considerat vinovat, iar eu încă mă minunez la gândul că am ajuns până aici. Oamenii ar fi vrut să-l spânzure cu luni în urmă.

E de la sine înţeles că toţi avocaţii din Milo şi-au ferecat bine uşile şi şi-au închis telefoanele. Nu există un sistem de apărare din oficiu în oraş – e prea mic –, iar cazurile celor care nu-şi permit un apărător sunt gestionate printre picături de judecător. Este o regulă nescrisă conform căreia avocaţii tineri din oraş preiau cazurile astea prost plătite pentru că 1) trebuie s-o facă cineva şi 2) şi avocaţii mai în vârstă au făcut asta când erau la început. Însă nimeni n-ar fi fost de acord să-l apere pe Gardy şi, ca să fiu sincer, nici nu-i prea pot învinui. E oraşul lor, e viaţa lor, iar o astfel de crimă perversă poate dăuna unei cariere.

Ca societate, noi, oamenii, credem în ideea de judecată corectă a

unei persoane acuzate de o infracţiune gravă, dar în mulţi dintre avocaţi se dă o luptă cumplită atunci când trebuie să acorde sfaturi competente pentru a asigura mai sus menţionata judecată corectă. Cei ca mine trăiesc constant auzind întrebarea „Dar cum să reprezinţi o astfel de scursură?"

Răspund scurt „Cineva tre' s-o facă" în timp ce îmi văd de drumul meu.

Chiar vrem judecăţi corecte? Nu, nu vrem. Vrem dreptate, şi repede. Iar dreptatea este orice socotim noi că este, în funcţie de caz.

Şi dacă n-am crede în judecăţi corecte, tot aia ar fi, pentru că oricum lipsesc cu desăvârşire. Prezumţia de nevinovăţie este acum prezumţia de vinovăţie. Povara dovezilor este o denaturare fiindcă dovezile sunt adesea minciuni. Vinovăţia dincolo de orice îndoială rezonabilă se rezumă la asta: dacă există vreo suspiciune că o persoană ar fi comis o infracţiune, atunci haide s-o băgăm în puşcărie.

În orice caz, avocaţii s-au dat toţi în lături şi astfel pe Gardy nu-l mai apără nimeni. Faptul că am fost cel sunat în cel mai scurt timp zice ceva, fie de bine, fie de rău, despre reputaţia mea. În colţul ăsta de lume e bine ştiut în cercurile juridice că, dacă nu găseşti pe nimeni altcineva, apelezi la Sebastian Rudd. Apără el pe oricine!

După ce l-au arestat pe Gardy, o gloată de oameni s-a strâns în faţa închisorii cerând dreptate. Când poliţia l-a plimbat prin mulţime până la duba care urma să-l ducă la tribunal, oamenii l-au înjurat şi au aruncat în el cu roşii şi pietre. Incidentul a fost relatat pe larg în ziarul local şi a ajuns şi la ştirile de seară din metropolă (în Milo nu există niciun post de televiziune, doar un soi de televiziune ordinară prin cablu). Am fost foarte vocal cerând schimbarea locului de judecată, am insistat pe lângă judecător să mutăm procesul măcar la o sută cincizeci de kilometri depărtare în ideea că poate, poate o să găsim nişte juraţi care să nu fi făcut parte dintre cei care au aruncat cu diverse lucruri în puşti sau care măcar s-au rezumat la a-l înjura acasă, la cină. Dar am fost refuzat. Toate moţiunile mele premergătoare procesului au fost respinse.

Repet, oraşul vrea dreptate. Oraşul vrea o soluţionare.

Nu e nicio mulţime care să ne întâmpine pe mine şi camioneta mea în timp ce oprim într-o parcare mică din spatele tribunalului, unde îi întâlnim pe câţiva dintre cei implicaţi activ în acest caz. Se înghesuie unii într-alţii, nu prea departe, în spatele unei baricade a poliţiei, ţinând pancarte cu mesaje cum ar fi „Spânzuraţi ucigaşul de copii", „Satana aşteaptă" şi „Afară din Milo cu Rudd cel crud!" Sunt vreo douăsprezece astfel de suflete patetice care abia aşteaptă să-mi râdă în faţă şi să mă insulte, şi, mult mai important, nerăbdătoare să-şi manifeste ura faţă de Gardy, care va ajunge aici cam în cinci minute. În primele zile de la începutul procesului, această mică mulţime de

oameni a atras camerele de televiziune şi unii dintre ei, împreună cu pancartele lor, au apărut şi prin ziare. Bineînţeles că asta i-a încurajat şi de atunci sunt aici în fiecare dimineaţă. Susie grăsuţa ţine pancarta pe care scrie „Rudd cel crud" şi arată de parcă ar vrea să mă omoare. Bullet Bob pretinde că ar fi rudă cu fetele ucise şi a fost citat când a zis ceva de genul că procesul este o pierdere de timp.

Din păcate, avea dreptate.

După ce opreşte camioneta, Partner se grăbeşte până la portiera mea, unde este întâmpinat de trei ajutori de şerif tineri, cam cât el de zdraveni. Cobor flancat corespunzător, apoi sunt împins repede pe uşa din spate a tribunalului în timp ce Bullet Bob strigă la mine că-s o târâtură. Încă o intrare în siguranţă. Nu ştiu de niciun caz din zilele noastre în care un avocat al apărării să fie împuşcat în timp ce intră în tribunal în toiul unui proces. Chiar şi aşa, am acceptat ideea că aş putea fi primul căruia să i se întâmple una ca asta.

Urcăm pe o scară din spate la care nimeni altcineva nu are acces şi sunt condus într-o încăpere mică, fără geamuri, unde ţineau odinioară deţinuţii care aşteptau să-l vadă pe judecător. Câteva minute mai târziu ajunge şi Gardy, viu şi nevătămat. Partner iese şi închide uşa.

— Ce faci? întreb eu când suntem singuri.

El zâmbeşte şi-şi freacă încheieturile, libere pentru câteva ore.

— Bine, cred. N-am dormit prea mult.

Nici duş n-a făcut, de teamă. A mai încercat, dar nu i-au dat drumul la apă caldă. Aşa că Gardy duhneşte a sudoare şi a cearşafuri murdare, şi-s recunoscător că e suficient de departe de juraţi. Vopseaua neagră începe să se ducă şi, de la zi la zi, părul i se deschide la culoare, iar pielea îi capătă o nuanţă din ce în ce mai palidă. Îşi schimbă culoarea în faţa juraţilor, încă un indiciu al aptitudinilor lui animalice şi satanice.

— Ce-o să se întâmple astăzi? întreabă el cu o curiozitate ca de copil.

Are un IQ de 70, la limită cât să fie pus sub acuzare şi executat.

— Cam tot ce s-a întâmplat şi până acum, din păcate. Tot ca şi până acum.

— Nu-i poţi face să nu mai mintă?

— Nu, nu pot.

Acuzarea n-are nicio probă concretă care să-l lege pe Gardy de crime. Niciuna. Aşa că, în loc să evalueze lipsa probelor şi să-şi reconsidere cazul, recurge la ce face de obicei. Îi trage înainte cu minciuni şi mărturii false.

Gardy a petrecut două săptămâni în sala de judecată, ascultând minciunile cu ochii închişi şi dând uşor din cap. Poate să dea din cap ore de-a rândul, deci n-ar fi exclus ca juraţii să-l creadă nebun. I-am spus să se oprească, să stea drept, să ia un pix şi să mâzgălească orice

pe un carneţel ca să pară că are minte şi că vrea să lupte, să câştige. Dar, pur şi simplu, nu poate, iar eu nu mă pot certa cu clientul în sala de judecată. I-am zis şi să-şi acopere braţele şi gâtul, să-şi ascundă tatuajele, însă e mândru de ele. L-am sfătuit să renunţe la piercinguri, dar insistă să fie el. Deştepţii care conduc închisoarea din Milo interzic piercingurile de tot felul, desigur, doar dacă nu eşti Gardy şi nu te afli în drum spre sala de judecată. „În caz contrar, pune-ţi-le pe faţă! Să arăţi cât poţi de înfricoşător şi de parcă ai aparţine unui cult satanic, Gardy, ca semenii tăi să nu se îndoiască de vinovăţia ta”, meditez eu.

Un umeraş cu aceleaşi haine, cămaşă albă şi pantaloni kaki, pe care le poartă în fiecare zi, atârnă într-un cui. Eu am plătit pentru hainele astea ieftine. Îşi descheie încet salopeta portocalie de închisoare şi o leapădă. Nu poartă lenjerie, încă din prima zi am observat că nu poartă lenjerie şi tot de atunci încerc să ignor asta. Se dezbracă încet.

— Atâtea minciuni, zice el.

Şi are dreptate. Până acum, acuzarea a chemat la bară nouăsprezece martori şi nici măcar unul n-a rezistat tentaţiei de a înflori un pic sau să mintă cu neruşinare. Patologul care a făcut autopsiile a declarat în faţa juraţilor că victimele s-au înecat, apoi a adăugat că „traumele provocate cu un obiect contondent” în zona capului au reprezentat un factor esenţial în deces. E mai bine pentru acuzare dacă juraţii cred că fetele au fost violate şi bătute până şi-au pierdut cunoştinţa înainte să fie aruncate în iaz. Nu există nicio probă concretă că ar fi fost molestate sexual în vreun fel şi totuşi acuzarea a reuşit să facă din asta o parte din proces. M-am luptat cu patologul timp de trei ore, dar e greu să-i ţii piept unui om de meserie, chiar şi unuia incompetent.

Din moment ce acuzarea n-are nicio dovadă, se vede nevoită să fabrice câteva. Cea mai revoltătoare mărturie vine de la informatorul închisorii, căruia i se spune Smut[1], o poreclă pe măsură. În instanţă, Smut este un mincinos desăvârşit care depune mereu mărturie şi care va declara orice îi zic procurorii să declare. A ajuns din nou în închisoare în urma unei acuzaţii de posesie de droguri şi-l aşteaptă zece ani în spatele gratiilor. Poliţiştii aveau nevoie de nişte mărturii scrise şi, deloc surprinzător, Smut a fost la dispoziţia lor. I-au dat detalii despre crime, apoi l-au transferat pe Gardy din închisoarea regională în cea districtuală, unde era închis Smut. Habar n-avea Gardy de ce era mutat şi nici nu bănuia că i se întindea o capcană. (Asta s-a întâmplat înainte să fiu implicat.) L-au aruncat pe Gardy într-o celulă mică împreună cu Smut, care era nerăbdător să vorbească şi să ajute în orice fel. A pretins că ura poliţiştii şi că ştia avocaţi buni. Că a citit despre crime şi mai ales că avea o bănuială despre cine le-a omorât pe cele două fetiţe. Cu toate astea, în douăzeci şi patru de ore, Smut a pretins că a obţinut o mărturisire completă. Poliţiştii l-au scos brusc din celulă, iar Gardy nu l-a mai văzut până la proces. În calitate

de martor, Smut era curăţel bine, cu cămaşă şi cravată, părul scurt şi tatuajele ascunse de ochii juraţilor. Cu o serie de detalii extraordinare, a redat relatarea lui Gardy despre cum le-a urmărit pe cele două fetiţe în pădure, le-a trântit de pe biciclete, le-a astupat gura şi le-a legat, pe urmă le-a torturat, molestat şi le-a bătut înainte să le arunce în iaz. În versiunea lui Smut, Gardy era drogat bine şi ascultase heavy metal.

A fost o adevărată reprezentaţie. Ştiam că totul era o minciună, la fel cum ştiau şi Gardy, şi Smut, şi poliţiştii, şi procurorii, şi bănuiam că până şi judecătorul avea dubii. Şi totuşi, juraţii au înghiţit-o dezgustaţi şi l-au privit cu ură pe clientul meu, care asculta totul cu ochii închişi şi scuturând din cap, nu, nu, nu. Mărturia lui Smut a fost atât de înfiorătoare, încât ţi se tăia respiraţia, şi atât de plină de detalii, încât îţi venea greu să crezi că era o născocire. Nimeni nu poate minţi aşa!

L-am descusut pe Smut timp de opt ore, o zi lungă şi obositoare. Judecătorul era irascibil, iar juraţii aveau ochii împăienjeniţi; eu, în schimb, aş fi putut continua aşa o săptămână. L-am întrebat pe Smut de câte ori a depus mărturie în procese penale. A răspuns că de vreo două ori. Am scos dosarul, i-am reîmprospătat memoria şi am revizuit cele nouă procese în care a făcut acelaşi miracol pentru procurorii noştri cinstiţi şi imparţiali. Şi cum amintirile lui confuze erau cumva reordonate, l-am întrebat de câte ori i-au redus procurorii sentinţa după ce a minţit pentru ei în instanţă. A răspuns că niciodată, aşa că am luat la mână încă o dată cele nouă cazuri. Am adus actele. Am demonstrat foarte clar tuturor, în special juraţilor, că Smut era un mincinos, un turnător în serie care depunea mărturii false în schimbul clemenţei.

Mărturisesc că mă înfurii în sala de judecată, şi asta adesea dăunează. Mi-am pierdut calmul cu Smut şi l-am încolţit atât de necruţător, încât unii dintre juraţi au devenit compătimitori. Judecătorul mi-a zis, într-un final, să trec mai departe, însă am refuzat. Urăsc mincinoşii, şi mai ales pe ăia care jură că vor spune adevărul şi apoi inventează mărturii ca să-mi înfunde clientul. Am ţipat la Smut, iar judecătorul a ţipat la mine, şi uneori părea că toată lumea ţipa. Şi nu i-a servit cu nimic lui Gardy.

Te-ai aştepta ca procurorul să spargă şirul de mincinoşi chemând la bară un martor credibil, dar asta ar necesita ceva inteligenţă. Următorul martor a fost tot un deţinut, un alt drogat care a depus mărturie că se afla pe hol, lângă celula lui Gardy, şi l-a auzit când i se confesa lui Smut.

Minciuni peste minciuni.

— Te rog, fă-i să se oprească, zice Gardy.

— Încerc, Gardy. Fac tot ce pot! Trebuie să mergem!

3

Un ajutor de şerif ne conduce în sala de judecată, din nou plină ochi de oameni. Tensiunea face aerul irespirabil. Asta este a zecea zi de mărturii şi sunt încredinţat că nu se mai întâmplă nimic altceva în oraşul ăsta vai de steaua lui. Noi suntem distracţia! Sala de tribunal e ticsită dintr-un capăt într-altul de oameni, iar cei care nu au loc stau aliniaţi de-a lungul pereţilor. Slavă Domnului că vremea e rece, altfel am fi fost uzi leoarcă de transpiraţie.

Fiecare proces în care se judecă un omor deosebit de grav cere prezenţa a cel puţin doi avocaţi ai apărării. Avocatul meu secund este Trots, un băiat gras şi lipsit de strălucire, care ar trebui să-şi ardă autorizaţia de avocat şi să blesteme ziua în care a visat să-şi arate faţa într-o sală de judecată. Provine dintr-un orăşel aflat la vreo treizeci şi doi de kilometri depărtare, suficient de departe, s-a gândit el, cât să-l ferească de neplăcerea de a fi prins în procesul lui Gardy. Trots s-a oferit să se ocupe de problemele preliminare, intenţionând să abandoneze vasul dacă procesul avea să devină realitate. Dar nu i-au ieşit planurile. A dat-o în bară cu preliminarele aşa cum doar un novice o poate face, apoi a încercat să se retragă. „Nu se poate” a zis judecătorul. Trots s-a gândit atunci că ar fi mai uşor de acceptat dacă ar fi avocat secund, ar câştiga ceva experienţă, ar simţi tensiunea unui proces adevărat, şi tot aşa, însă, după câteva ameninţări cu moartea, a renunţat. Pentru mine, ameninţările cu moartea sunt doar parte din frecuşul zilnic, precum cafeaua de dimineaţă şi poliţiştii mincinoşi.

Am înaintat trei moţiuni ca să nu-l am ca avocat secund pe Trots. Toate au fost respinse, desigur, aşa că Gardy şi cu mine ne-am pricopsit la masă cu un cretin, care e mai degrabă un impediment decât un ajutor. Trots stă cât de departe poate, deşi, gândindu-mă la halul în care se prezintă Gardy, nu-l pot învinui.

Cu luni în urmă, Gardy mi-a spus că, la prima întâlnire cu Trots, a reuşit să-l şocheze pe avocat atunci când şi-a susţinut nevinovăţia. S-au şi certat pe tema asta. Oare aşa procedează un apărător feroce?

Deci Trots stă la capătul mesei, cu capul îngropat în notiţe pe care le ia degeaba, fără ca ochii să perceapă ceva, fără ca urechile să audă ceva, dar simte privirile tuturor celor care stau în spatele nostru, care ne urăsc şi vor să ne spânzure împreună cu clientul nostru. Trots se gândeşte că va trece şi asta, iar el o să-şi vadă de viaţă şi carieră imediat ce procesul se încheie. Se înşală. Cât mai curând cu putinţă, voi înainta o plângere de etică baroului, în care voi declara că Trots a oferit „asistenţă juridică incompetentă” înainte şi în timpul procesului. Am mai făcut asta şi ştiu cum s-o fac să prindă. Am de dus propriile lupte cu baroul şi înţeleg jocul. După ce o să termin cu Trots, el o să

vrea să renunţe la dreptul de practică şi o să-şi ia o slujbă într-un parc auto de maşini uzate.

Gardy îşi ocupă locul de la mijlocul mesei noastre. Trots nu-şi priveşte clientul şi nici nu vorbeşte.

Huver, procurorul, se îndreaptă către mine şi-mi înmânează o foaie de hârtie. Fără bună dimineaţa, fără salut, fără nimic. Am lăsat atât de mult în urmă chiar şi cele mai inofensive politeţuri, încât până şi o mârâială civilizată din partea oricăruia dintre noi ar fi o surpriză. Îl dispreţuiesc pe omul acesta aşa cum mă dispreţuieşte şi el pe mine, dar am un avantaj în jocul acesta al urii. Am de-a face aproape lunar cu procurori plini de ei care mint, înşală, refuză să colaboreze, ascund, ignoră etica şi fac orice pentru a obţine o condamnare, chiar şi atunci când ştiu adevărul, iar adevărul este că se înşală. Aşa că ştiu specia, soiul, subclasa de avocaţi care sunt mai presus de lege pentru că ei sunt legea. De cealaltă parte, Huver are rareori de-a face cu experimentaţi ca mine deoarece, din păcate pentru el, nu vede prea multe cazuri senzaţionale şi aproape niciunul în care acuzatul să apară cu un pitbull pe post de apărător. Dacă ar avea de-a face cu avocaţi ai apărării atât de înverşunaţi mai des, s-ar pricepe mai bine să ne urască. Pentru mine e un stil de viaţă.

— Şi ce mincinos ai azi? întreb eu luând foaia de hârtie.

El nu răspunde şi face câţiva paşi înapoi către masa lui, unde câţiva asistenţi îmbrăcaţi în costume negre sporovăiesc cu un aer important, jucându-şi rolul exagerat pentru mulţime. Ei sunt la vedere în toată treaba asta, cel mai mare spectacol al carierei lor neimportante, şi adesea am impresia că toţi cei din biroul procurorului care pot merge, vorbi, purta un costum ieftin şi să ducă o servietă nouă sunt adunaţi în jurul mesei pentru a garanta dreptatea.

Aprodul strigă, eu mă ridic în picioare, judecătorul Kaufman intră, apoi ne aşezăm. Ca de obicei, Gardy refuză să se ridice în semn de omagiu pentru ilustrul bărbat. La început, asta chiar l-a enervat pe Onorabilul. În prima zi de proces – pare că a fost cu luni în urmă –, s-a răţoit la mine: „Domnule Rudd, vreţi să-l rugaţi pe clientul dumneavoastră să se ridice?”

L-am rugat, iar el a refuzat. Judecătorul a fost stânjenit şi am discutat despre asta mai târziu în biroul lui. A ameninţat că-mi va aresta clientul pentru sfidare şi-l va ţine toată ziua, pe perioada procesului, în închisoare. Am încercat să-l încurajez să procedeze astfel, dar mi-a scăpat că o astfel de exagerare avea să fie menţionată în mod repetat la recurs.

Oricum, Gardy a adăugat cu înţelepciune: „Şi ce-ar putea să-mi facă în plus faţă de ce au făcut?” Aşa că, în fiecare dimineaţă, judecătorul Kaufman începe formalităţile uitându-se lung şi furios la clientul meu, care, de obicei, stă pleoştit în scaunul lui fie trăgându-se de cercelul

din nas, fie dând din cap cu ochii închişi. Nu prea ai cum să-ţi dai seama pe care dintre noi doi, avocatul ori clientul, îl dispreţuieşte Kaufman mai mult. La fel ca restul oamenilor din Milo, a fost convins multă vreme că Gardy e vinovat. La fel ca toţi ceilalţi din sala de judecată, m-a dispreţuit din prima zi.

Nu contează. În domeniul ăsta rareori ai aliaţi, în schimb, îţi faci repede duşmani.

Din moment ce candidează pentru un nou mandat anul viitor, la fel ca Huver, Kaufman arborează zâmbetul fals de politician şi întâmpină pe toată lumea în sala lui de judecată pentru încă o zi în căutarea adevărului. Dacă ar fi să mă iau după calculele pe care le-am făcut ieri în timpul prânzului, în spatele meu sunt vreo 310 oameni. Toată lumea se roagă cu ardoare pentru o condamnare urmată de o execuţie rapidă, mai puţin mama şi sora lui Gardy. Oricum, depinde de judecătorul Kaufman să formuleze sentinţa. Şi vorbim despre judecătorul care până acum a permis să se rostească fiecare cuvânt din mărturiile mincinoase servite de acuzare. Uneori, pare că îi este teamă că va pierde un vot, două dacă ar susţine vreuna dintre obiecţiile pe care le-am ridicat.

Când toţi sunt la locurile lor, intră juraţii. Paisprezece oameni înghesuiţi în boxă – cei doisprezece aleşi, plus încă doi de rezervă pentru cazul în care se îmbolnăveşte careva sau greşeşte cu ceva. Nu sunt sechestraţi (deşi am cerut să fie), aşa că sunt liberi să meargă acasă noaptea şi să ne vorbească de rău pe Gardy şi pe mine la cină. În fiecare seară sunt avertizaţi de onorata instanţă să nu scoată niciun cuvânt despre caz, dar aproape că-i poţi auzi flecărind în timp ce pleacă. Au hotărât deja. Dacă ar vota acum, înainte să apuc să aduc măcar un singur martor pentru apărare, l-ar găsi vinovat şi ar cere execuţia. Pe urmă s-ar întoarce acasă simţindu-se eroi şi ar vorbi despre procesul ăsta tot restul vieţii lor. Când Gardy şi-ar primi injecţia letală, s-ar mândri nespus pentru că au avut un rol crucial în înfăptuirea actului de justiţie. Ar urca pe scara socială din Milo. Ar fi felicitaţi, opriţi pe stradă, recunoscuţi la biserică.

Încă energic, Kaufman îi întâmpină din nou, le mulţumeşte pentru serviciul civic şi-i întreabă pe un ton solemn dacă a încercat să-i contacteze cineva cu intenţia de a-i influenţa. O întrebare care, de obicei, atrage neîntârziat câteva priviri către mine, de parcă aş avea răgazul, energia şi aş fi suficient de prost să mă strecor pe străzile oraşului Milo, noaptea, urmărindu-i pe juraţi ca 1) să-i mituiesc, 2) să-i intimidez ori 3) să stărui pe lângă ei pentru nevinovăţia clientului meu. În momentul de faţă e bine împământenită credinţa că sunt singurul escroc din încăpere, şi asta în ciuda torentului de păcate săvârşite de cealaltă parte.

Adevărul este că, dacă aş fi avut banii, timpul şi personalul necesari,

aş fi mituit şi/sau intimidat orice jurat. Când acuzarea cu resursele ei nelimitate demarează un caz în mod fraudulos şi înşală la fiecare pas, atunci, înşelăciunea este legitimă. Nu există condiţii de echitate. Nici corectitudine. Singura alternativă onorabilă pentru un avocat care se luptă să-şi salveze clientul nevinovat este să înşele şi el în apărare.

Şi totuşi, dacă avocatul apărării este prins cu mâţa-n sac, este pironit cu sancţiuni de instanţă, mustrat de barou, poate chiar pus sub acuzare. Dar dacă procurorul este cel prins înşelând, fie e reales, fie ajunge magistrat. Sistemul nostru nu-i trage niciodată la răspundere pe procurorii incorecţi.

Juraţii garantează onoratei instanţe că totul este bine.

— Domnule Huver, anunţă el cu mare solemnitate, chemaţi, vă rog, următorul martor.

Din partea acuzării urmează un predicator fundamentalist care a transformat vechiul sediu Chrysler în lăcaş de cult pentru o biserică penticostală şi care atrage mulţimi de oameni pentru maratoane de rugăciune ce se încheie cu donaţii băneşti. L-am urmărit o dată la un post local; o dată e suficient. Ce îi aducea atenţie era declaraţia lui conform căreia a avut o confruntare cu Gardy în mijlocul unei slujbe de seară pentru tineri. Potrivit spuselor lui, Gardy purta un tricou cu numele unei trupe de heavy metal care transmitea un vag mesaj satanist, iar tricoul ăsta îi permitea diavolului să se strecoare la slujbă. Prin intermediul unei ghidări divine, predicatorul a reuşit, într-un târziu, să localizeze sursa răului în mulţime, a oprit muzica, s-a îndreptat valvârtej către Gardy şi l-a alungat din clădire.

Gardy afirmă că nici măcar nu s-a apropiat de biserică. Mai mult de atât, zice că n-a văzut niciodată interiorul vreunei biserici în cei optsprezece ani de viaţă. Mama lui confirmă. După cum susţin localnicii, membrii familiei lui Gardy sunt „necredincioşi”.

De ce este permisă o astfel de mărturie într-un proces de omucidere este greu de conceput. E ridicol, ba chiar aproape prostesc. Presupunând că va exista o condamnare, toată mizeria asta va fi revizuită peste vreo doi ani de vreo Curte de apel obiectivă de pe la trei sute şi ceva de kilometri depărtare. Judecătorii ăia, cu puţin mai inteligenţi decât Kaufman, vor arunca o privire încurcată asupra ţărănoiului ăsta de predicator şi a născocirii lui despre o altercaţie care se presupune că ar fi avut loc cu treisprezece luni înainte de crime.

Obiectez. Obiecţia îmi este respinsă. Obiectez furios. Obiecţia îmi este respinsă furios.

Cu toate astea, Huver este disperat să-l implice în continuare pe satana în mărturiile cazului. În urmă cu câteva zile, judecătorul Kaufman a deschis larg porţile şi acum orice este bine-venit. Dar, cu siguranţă, o să le închidă imediat ce o să-mi aduc martorii. O să ne

consideräm norocoşi dacă vom reuşi să avem consemnate o sută de cuvinte.

Predicatorul are o factură de plată a impozitului neachitată într-un alt stat. Nu ştie că am găsit-o şi astfel o să ne distrăm un pic când îl voi interoga la bară. Nu că va conta; n-o să conteze. Juriul ăsta e hotărât. Gardy este un monstru care merită să ajungă în iad. Datoria juraţilor este să-i scurteze calea până acolo.

El se apleacă suficient cât să poată şopti:

— Domnule Rudd, jur că n-am mers niciodată la biserică.

Aprob dând din cap şi zâmbesc, pentru că doar atât pot face. Un avocat al apărării nu-şi poate crede întotdeauna clienţii, dar când Gardy zice că n-a fost niciodată la biserică, îl cred.

Predicatorul se pierde repede cu firea, iar eu îl aţâţ. Mă folosesc de impozitul neplătit ca să-l irit bine şi, imediat ce s-a enervat, îl las să clocotească, îl atrag în discuţii despre infailibilitatea Scripturii, Treime, apocalipsă, glosolalie, şerpi, băutul de otravă şi răspândirea cultelor satanice în zona Milo. Huver urlă obiecţii, iar Kaufman le susţine. La un moment dat, predicatorul, evlavios şi roşu la faţă, închide ochii şi-şi ridică mâinile cât mai sus posibil. Instinctiv, îngheţ şi mă fac mic privind către tavan de parcă ar urma să cadă un fulger. Pe urmă mă face ateu şi mă ameninţă că am să ajung în iad.

— Deci aveţi autoritatea de a trimite oamenii în iad? replic eu.

— Dumnezeu îmi spune că o să ajungeţi în iad.

— Atunci, puneţi-L pe difuzor ca să auzim cu toţii.

Doi juraţi chiar chicotesc la auzul replicii. Kaufman s-a săturat. Bate cu ciocănaşul şi anunţă pauza de prânz. Ne-am pierdut dimineaţa cu fraierul ăsta evlavios şi mărturia lui falsă, dar nu e primul localnic care să vrea să se vâre în proces. Oraşul e plin de oameni care se visează eroi.

4

Prânzul e întotdeauna un răsfăţ. Din moment ce din motive de siguranţă nu putem părăsi tribunalul, de fapt sala de judecată în sine, Gardy şi cu mine mâncăm câte-un sendviş la masa apărării. E acelaşi prânz pe care îl primesc şi juraţii. Aduc şaisprezece astfel de sendvişuri, le amestecă, le iau pe ale noastre la întâmplare şi pe restul le duc în camera juraţilor. A fost ideea mea, deoarece n-aş vrea să fiu otrăvit. Gardy n-are nici cea mai vagă idee; pur şi simplu, îi e foame. Spune că mâncarea de la închisoare este exact aşa cum te-ai aştepta să fie şi că n-are încredere în gardieni. Acolo nu mănâncă nimic şi, pentru că supravieţuieşte doar cu prânzul, l-am rugat pe judecătorul Kaufman să-i dubleze porţia şi să-i dea băiatului două sendvişuri cu pui, cu porţie suplimentară de cartofi şi murături. Cu alte cuvinte, două cutiuţe de prânz în loc de una. Am fost refuzat.

Aşa că Gardy primeşte jumătate din sendvişul meu şi toţi castraveţii mei muraţi. Dacă n-aş fi fost mort de foame, i-aş fi dat toată mizeria aia de prânz.

Partner vine şi pleacă pe durata întregii zile. Îi este teamă să lase camioneta într-un singur loc, ca nu cumva să ne taie cauciucurile ori să ne spargă geamurile. Are şi vreo câteva responsabilităţi, una dintre ele fiind să se întâlnească din când în când cu Bishop[{2}].

În cazurile astea, când sunt chemat într-o zonă de luptă, într-un oraş mic unde localnicii au strâns deja rândurile şi sunt gata să-l omoare pe unul de-al lor pentru vreo crimă îngrozitoare, durează ceva vreme până găseşti o legătură. Şi persoana asta este, în general, un alt avocat, un localnic care apără şi el criminali şi se bate săptămână de săptămână cu poliţişti şi procurori. O asemenea persoană de legătură ne contactează în cele din urmă, discret, de teamă să nu fie considerată trădătoare. Cunoaşte adevărul sau ceva apropiat de adevăr. Îi ştie pe jucători, pe actorii care joacă, dar şi pe cei care uneori sunt buni. E la curent cu mecanismele sistemului din moment ce supravieţuirea lui depinde de felul în care se înţelege cu poliţiştii, şi grefierii, şi procurorii adjuncţi.

În cazul lui Gardy, informatorul meu este Jimmy Bressup. Noi îi spunem Bishop. Nu l-am cunoscut niciodată. Lucrează prin intermediul lui Partner şi se întâlnesc în tot felul de locuri ciudate. Partner spune că e în vârstă de vreo şaizeci de ani, are părul lung, grizonant şi rar, o gură mare şi spurcată, un caracter dur şi o slăbiciune pentru alcool, şi că poartă haine ponosite.

— Este o altă versiune a mea mai în vârstă? am întrebat eu.

— Nu chiar, a venit replica înţeleaptă.

În ciuda fanfaronadei şi a faptului c-o face pe grozavul, lui Bishop îi

este teamă să se apropie de avocaţii lui Gardy.

Informatorul e de părere că Huver şi gaşca lui şi-au dat seama deja că judecă pe cine nu trebuie, dar au investit prea mult ca să se mai oprească şi să recunoască greşelile. Zice că au fost şuşoteli încă din prima zi despre adevăratul criminal.

5

E vineri şi toţi cei din sala de judecată sunt epuizaţi. Petrec o oră ţinându-i morală unui puşti prost şi plin de coşuri, care pretinde că era la aceeaşi slujbă religioasă când Gardy şi-a invocat demonii şi a perturbat lucrurile. Să fiu cinstit, am văzut tot felul de dovezi false înfiorătoare în sala de judecată, dar niciodată unele mai îngrozitoare decât cele prezentate aici. Pe lângă faptul că sunt false, sunt şi irelevante. Niciun alt procuror nu şi-ar bate capul cu ele. Niciun alt judecător nu le-ar tolera. În cele din urmă, Kaufman anunţă suspendarea procesului în perioada sfârşitului de săptămână.

Mă întâlnesc cu Gardy în vestiar, unde se schimbă în uniforma de închisoare, în timp ce îi urez banalităţi de genul să aibă un weekend plăcut. Îi dau zece dolari pentru automatele cu tot felul de produse. Zice că mama lui o să-i aducă mâine prăjituri cu lămâie, preferatele lui. Uneori i le dau gardienii, alteori le păstrează ca să se hrănească ei. Nu se ştie niciodată. Gardienii cântăresc, în medie, o sută treizeci de kilograme fiecare, prin urmare, mă gândesc că au nevoie de caloriile furate. Îi spun lui Gardy să facă un duş şi să se spele pe cap.

— Domnule Rudd, dacă găsesc o lamă, dus îs, replică el.

Cu degetul arătător, face un semn ca şi cum şi-ar tăia venele.

— Nu spune asta, Gardy!

A mai zis-o şi înainte şi chiar vorbeşte serios. Puştiul n-are pentru ce să trăiască şi îl duce mintea să înţeleagă ce urmează. La naiba, până şi un orb ar vedea ce se întâmplă. Ne strângem mâna, apoi mă grăbesc pe trepte. Partner şi ajutorii de şerif mă întâmpină la uşa din spate şi mă vâră în maşina noastră. Încă o ieşire în siguranţă.

După ce lăsăm în urmă Milo, încep să picotesc şi adorm degrabă. Zece minute mai târziu, îmi vibrează telefonul şi răspund. Suntem escortaţi înapoi la motel, de unde ne luăm bagajele şi eliberăm camera. În scurt timp, suntem singuri şi ne îndreptăm către City.

— Te-ai văzut cu Bishop? îl întreb eu pe Partner.

— Oh, da! E vineri şi cred că, de obicei, se apucă de băut pe la prânz. Însă doar bere, are el grijă să menţioneze repede. Aşa că am luat un bax cu şase beri şi ne-am plimbat cu maşina. E o speluncă în partea de est, un pic mai încolo de graniţa oraşului. Zice că Peeley este client fidel.

— Deci ai băut câteva beri deja? N-ar trebui să conduc eu?

— Doar una, şefule. Am sorbit-o până s-a încălzit. Bishop, în schimb, le-a dat gata reci. Trei.

— Şi-l credem pe individul ăsta?

— Doar îmi fac treaba. Pe de-o parte, prezintă credibilitate pentru că a trăit aici toată viaţa şi cunoaşte pe toată lumea. Pe de altă parte,

toarnă atâtea prostii, încât îţi vine să dai la spate tot ce zice.

— Vom vedea!

Închid ochii şi încerc să trag un pui de somn. Este aproape imposibil să dormi în mijlocul unui proces de omucidere şi pot afirma că am învăţat să profit ori de câte ori am ocazia. Am aţipit odată zece minute pe o bancă tare într-o sală de judecată goală la prânz, fix cât mi-ar fi luat să mă plimb neliniştit de colo colo la trei dimineaţa într-o cameră ponosită de motel. Mi se întâmplă adesea să leşin de somn în mijlocul unei propoziţii când Partner conduce duba şi fredonează.

La un moment dat, în timp ce ne îndreptăm către versiunea noastră de civilizaţie, mă pierd în lumea viselor.

6

Este cea de-a treia vineri a lunii şi am fixată o întâlnire, dacă poţi numi vreo două pahare o întâlnire adevărată. Aduce mai mult cu o programare la dentist pentru o obturaţie de canal. Adevărul este că femeia asta nu s-ar vedea cu mine nici ameninţată cu arma, iar sentimentul este reciproc. Dar avem o istorie împreună. Ne întâlnim în acelaşi bar, în acelaşi separeu unde am luat prima masă împreună, într-o altă viaţă. Nostalgia n-are nimic de-a face cu toate astea; este vorba doar despre comoditate. Este un bar de corporatişti din centru, unul care face parte dintr-un lanţ, şi atmosfera nu e chiar rea, iar în serile de vineri este animat.

Judith Whitly ajunge prima şi ocupă separeul. Mă strecor câteva minute mai târziu, exact când începe să fie iritată. N-a întârziat nicăieri niciodată şi priveşte această problemă ca pe un semn de slăbiciune. După părerea ei, eu prezint multe astfel de semne. Şi ea este avocat – aşa ne-am cunoscut.

— Arăţi obosit, zice Judith fără nicio urmă de compasiune.

Şi pe faţa ei sunt întipărite urme de oboseală, deşi, la cei treizeci şi nouă de ani, este încă uimitor de frumoasă. De fiecare dată când o văd, îmi amintesc de ce m-am îndrăgostit atât de tare.

— Mulţumesc, iar tu arăţi minunat ca întotdeauna.

— Mulţumesc.

— Zece zile şi rămânem toţi fără combustibil.

— Ceva noroc? mă întreabă ea.

— Încă nu.

Ştie elementele de bază ale cazului şi procesului lui Gardy şi mă cunoaşte bine. Dacă aş fi de părere că puştiul e nevinovat, ar fi suficient pentru ea. Dar are propriii clienţi pentru care să se neliniştească şi să-şi piardă somnul. Comandăm de băut – obişnuitul pahar cu vin Chardonnay de vineri seara şi cocktailul meu, whisky cu lămâie.

Vom lua două băuturi în mai puţin de-o oră, apoi asta e pentru încă o lună.

— Ce mai face Starcher? o iscodesc eu.

Tot sper că într-o zi am să pot pronunţa prenumele fiului meu fără să urăsc s-o fac, însă n-a sosit încă ziua aia. Deşi numele meu este trecut pe certificatul lui de naştere, chiar dacă n-am fost acolo când s-a născut, prenumele l-a ales Judith.

— E bine, răspunde ea cu un aer uşor îngâmfat, pentru că este foarte implicată în viaţa puştiului, iar eu, nu. M-am întâlnit cu învăţătoarea lui săptămâna trecută şi este mulţumită de felul în care evoluează. Zice că este un elev de clasa a doua normal, care citeşte

foarte bine şi se bucură de viaţă.

— Mă bucur să aud asta.

„Normal” este cuvântul-cheie aici din cauza trecutului nostru. Starcher nu este crescut în stilul clasic. Îşi petrece jumătate din timp cu Judith şi cu partenera ei actuală, iar cealaltă jumătate, cu părinţii ei. De la spital, l-a dus pe Starcher într-un apartament pe care îl împărţea cu Gwyneth, femeia pentru care m-a părăsit. Au petrecut trei ani încercând să-l adopte legal pe Starcher, dar m-am luptat cu ele ca un animal turbat. Nu sunt împotrivă ca perechile homosexuale să adopte copii. Doar că n-o suportam pe Gwyneth. Şi pe bună dreptate. S-au despărţit la scurt timp cu o ceartă urâtă, una de care m-am bucurat nespus de mult.

Lucrurile se complică. Ne sunt servite băuturile şi nici măcar nu ne deranjăm să scoatem vreun „Noroc”, aşa, de politeţe. Ar fi o pierdere de timp. Avem nevoie de alcool cât mai repede.

— Mama vine în oraş weekendul viitor şi ar vrea să-l vadă pe Starcher. La urma urmelor, este singurul ei nepot, îi anunţ eu veştile îngrozitoare.

— Ştiu asta, sare ea. E weekendul tău. Poţi să faci ce vrei.

— Adevărat, totuşi ai un fel al tău de a complica totul. Pur şi simplu, nu vreau probleme, asta e tot.

— Mama ta nu reprezintă nimic altceva decât probleme.

Vorbe mai adevărate n-au fost nicicând rostite, aşadar, dau aprobator din cap. Dacă aş zice că mama şi Judith s-au urât încă de la bun început, ar fi mult prea puţin spus. De fapt ele s-au duşmănit atât de mult, încât mama mi-a adus la cunoştinţă că mă va scoate din testamentul ei dacă mă voi însura cu Judith. La vremea aia, eram măcinat în secret de nişte îndoieli serioase vizavi de povestea noastră de dragoste şi de viitorul nostru, dar ameninţarea aia a fost ultima picătură. Deşi mă aştept ca mama să trăiască până la o sută de ani, averea ei va fi o plăcere. Un ins cu un venit ca al meu are nevoie de un vis. O intrigă secundară în povestea asta tristă este că mama se foloseşte adesea de testamentul ei ca să-şi intimideze copiii. Sora mea s-a măritat cu un republican şi a fost scoasă din testament. Doi ani mai târziu, republicanul, care chiar este un tip de treabă, a devenit tatăl celei mai desăvârşite nepoţele din istorie. În prezent, sora mea e înapoi în testament, sau cel puţin aşa credem.

Oricum, mă pregăteam să mă despart de Judith, când mi-a dat vestea devastatoare că era însărcinată. Am presupus că eram tatăl, deşi n-am pus întrebarea explozivă. Mai târziu am aflat adevărul brutal că se vedea deja cu Gwyneth. Asta da lovitură. Sunt sigur că au fost semne că scumpa mea era, în realitate, lesbiană, însă le-am ratat pe toate.

Ne-am căsătorit. Mama a zis că şi-a schimbat testamentul şi că n-am

să primesc nicio leţcaie. Am trăit împreună cu Judith o perioadă de cinci luni execrabile, pe urmă am fost căsătoriţi cu acte în regulă încă cincisprezece luni şi ne-am despărţit ca să ne salvăm sănătatea. Starcher a venit pe lume în mijlocul războiului, o victimă încă de la naştere, şi de atunci Judith şi cu mine ne-am tot atacat. Ritualul ăsta de a ne întâlni o dată pe lună pentru a bea ceva este omagiul nostru pentru politeţea forţată.

Cred că-s trecut iar în testamentul mamei.

— Şi ce a plănuit mămiţica în privinţa copilului meu? întreabă ea.

Nu e niciodată copilul „nostru". N-a renunţat niciodată la micile înţepături, la replicile ieftine şi imature. Se agaţă de trecut, dar nu într-o manieră deşteaptă. E aproape imposibil de ignorat, totuşi am învăţat să-mi muşc limba. Limba mea are cicatrice.

— Cred că merg la grădina zoologică.

— Întotdeauna îl duce la grădina zoologică.

— Şi ce-i rău în a merge la grădina zoologică?

— Păi, ultima oară a avut coşmaruri cu pitoni.

— Bine, am s-o rog să-l ducă în altă parte.

Deja creează probleme. Ce poate să fie greşit în a duce un băiat de şapte ani, destul de normal, la grădina zoologică? Nu ştiu de ce ne întâlnim aşa.

— Cum merg lucrurile pe la firmă? o întreb eu.

Curiozitatea mea este similară cu cea pe care o ai când urmăreşti un accident de maşină. Este irezistibil.

— Bine, răspunde ea. Agitaţia obişnuită.

— Ai nevoie de nişte băieţi în firma aia.

— Şi aşa ne confruntăm cu destule probleme.

Chelnerul observă că ambele pahare sunt goale şi merge să ne aducă încă un rând. Primele băuturi dispar întotdeauna repede.

Judith este coacţionară cu încă trei femei într-o firmă cu zece angajate, toate lesbiene militante. Firma este specializată în drepturile homosexualilor şi se ocupă cu diverse cazuri de discriminare la angajare, la obţinerea de locuinţe, în educaţie, în sistemul de sănătate şi ultima găselniţă: divorţurile între homosexuali. Toate sunt avocate bune, negociatoare dure şi litigante întotdeauna la atac şi adesea la ştiri. Firma îşi proiectează o imagine cum că ar fi în război cu societatea fără a da vreodată înapoi. Luptele de afară totuşi sunt mult mai puţin colorate decât tărăboiul din interior.

— M-aş putea alătura vouă ca asociat principal, sugerez eu încercând un aer frivol.

— N-ai rezista nici zece minute.

Niciun bărbat n-ar rezista zece minute în birourile lor. De fapt, bărbaţii chiar doresc să le ocolească. E suficient să menţionezi numele firmei ei şi bărbaţii fug de rup pământul. Tipi ca lumea prinşi făcându-

şi de cap sar de pe poduri.

— Probabil că ai dreptate. Ţi-e dor vreodată să faci sex cu cealaltă parte?

— Pe bune, Sebastian, chiar vrei să vorbim despre relaţii heterosexuale, după un mariaj eşuat şi un copil nedorit?

— Îmi plac relaţiile heterosexuale. Ţie ţi-au plăcut vreodată? Păreau să-ţi placă.

— Simulam.

— Ba nu. Erai destul de bună din câte-mi amintesc.

Ştiu doi bărbaţi care s-au culcat cu ea înainte să apar eu. Apoi a dat peste Gwyneth. M-am întrebat adesea dacă nu cumva am fost atât de jalnic la pat, încât s-o fac să schimbe echipele. Mă îndoiesc. Trebuie să zic că are un ochi bun. O dispreţuiam pe Gwyneth, şi încă o dispreţuiesc, dar femeia oprea traficul pe orice stradă. Şi actuala ei parteneră, Ana, a fost cândva model de lenjerie la un magazin universal local. Îmi aduc aminte reclamele cu ea din ziarul de duminică.

Ne ridicăm paharele imediat ce a doua tură de băuturi ne este servită.

— Dacă vrei să vorbim despre sex, plec, rosteşte ea, dar nu-i nervoasă.

— Îmi pare rău! Uite, Judith, de fiecare dată când te văd mă gândesc la sex. E problema mea, nu a ta.

— Cere ajutor.

— N-am nevoie de ajutor. Am nevoie de sex.

— Îmi baţi vreun apropo?

— Ar servi la ceva?

— Nu.

— Nici nu m-am aşteptat la altceva.

— Mergi la lupte în seara asta? întreabă ea schimbând subiectul, iar eu nu pot rezista.

— Da.

— Eşti bolnav, ştii. E un sport atât de brutal.

— Starcher zice că vrea să meargă.

— Du-l tu pe Starcher la lupte în cuşcă şi nu-l mai vezi niciodată!

— Relaxează-te! Glumesc doar.

— Oi fi glumind tu, dar tot eşti bolnav.

— Mulţumesc.

Mai bea ceva. O asiatică afişând forme provocatoare, cu o fustă strâmtă şi scurtă, trece pe lângă noi şi amândoi aruncăm o privire.

— A mea, chicotesc eu.

Alcoolul îşi face efectul – la ea durează mai mult pentru că e din fire mai stresată – şi Judith reuşeşte să schiţeze un rânjet, primul pe seară. E posibil să fie primul pe toată săptămâna.

— Ai pe cineva? întreabă ea pe un ton vizibil mai domol.

— Nu, de ultima oară când ne-am văzut, răspund eu. A fost numai muncă. Ultima mea iubită mi-a zis pa-pa în urmă cu trei ani. Mai am noroc câteodată, însă aş minţi dacă aş afirma că sunt în căutarea unei femei serioase.

E o pauză lungă şi grea în conversaţie şi deja ne plictisim. Când ajungem la ultimele picături de băutură din paharele noastre, ne întoarcem la Starcher, la mama mea şi la următorul sfârşit de săptămână, de care amândurora ne este teamă.

Ieşim împreună din bar, cuminţi, ne sărutăm fugitiv pe obraz şi ne luăm la revedere. Am mai bifat o căsuţă.

Am iubit-o cândva, apoi am urât-o intens. Acum, aproape că o plac pe Judith şi, dacă am continua cu întâlnirile astea lunare, în cele din urmă am deveni prieteni. Ăsta este scopul meu, chiar am nevoie de un prieten, unul care să înţeleagă ce fac şi de ce o fac.

Şi ar fi mult mai bine şi pentru fiul nostru.

7

Locuiesc într-un apartament la etajul douăzeci şi cinci al unei clădiri din centru, ale cărei ferestre dau spre râu. Îmi place aici pentru că este linişte şi mă simt în siguranţă. Dacă ar vrea cineva să-mi arunce în aer sau să-mi incendieze apartamentul, ar fi greu s-o facă fără să afecteze întreg imobilul. Au loc ceva infracţiuni în centru, aşa că beneficiem de suficientă supraveghere video şi de paznici înarmaţi. Mă simt în siguranţă.

Au tras focuri de armă în vechiul meu apartament, un duplex situat la parter, şi mi-au aruncat în aer vechiul birou în urmă cu cinci ani. N-au fost nici până acum identificaţi şi am impresia că poliţiştii nici nu se spetesc să-i caute. După cum am zis, slujba mea atrage ură şi există oameni care ar fi extaziaţi să mă vadă suferind. Unii astfel de oameni se ascund după insigne.

Apartamentul are o suprafaţă de nouăzeci şi trei de metri pătraţi, două dormitoare mici şi o bucătărie şi mai mică, rareori folosită, şi o cameră de zi abia suficient de mare cât să-mi susţină singura piesă de mobilier importantă. Nu ştiu sigur dacă o masă veche de biliard ar putea fi clasificată drept mobilier, dar e apartamentul meu, aşa că am să-i spun cum vreau. Are trei metri, mărimea standard, şi a fost făcută în 1884 de compania Oliver L. Briggs în Boston. Am câştigat-o într-un proces, am recondiţionat-o şi apoi i-am redat cu grijă savoarea în mijlocul bârlogului meu. Într-o zi obişnuită sau când nu mă aflu în vreun motel ieftin ferindu-mă de ameninţările cu moartea, lovesc bilele cu putere, iar şi iar, şi exersez cu orele. Să joc biliard de unul singur este o eliberare, o relaxare, şi funcţionează ca o terapie ieftină. În acelaşi timp, mă poartă înapoi către zilele de licean, când îmi petreceam vremea în The Rack, o bombă de cartier care funcţionează de când lumea. Este o sală de biliard veche, cu şiruri de mese, valuri de fum, scuipători, bere ieftină, jocuri de noroc mărunte şi o clientelă care pare dură, dar ştie să se poarte. Proprietarul, Curly, este un prieten vechi, care se află acolo mereu şi se asigură că totul merge ca pe roate.

Când am probleme cu insomnia şi simt că mă sufoc între patru pereţi, mă găseşti adesea la The Rack, la două dimineaţa, lovind bilele de unul singur, într-o altă dimensiune şi destul de fericit.

Însă nu şi în seara asta. Intru în apartament, plutind parcă de la whisky, şi mă schimb repede în hainele de luptă – blugi, un tricou negru şi o jachetă ţipătoare de culoare galbenă, cu capse în talie, care, practic, străluceşte în întuneric şi are scris „Tadeo Zapate” pe spate. Îmi strâng părul uşor cărunt într-o coadă pe care-o vâr sub tricou. Schimb ochelarii şi-i iau pe unii cu ramă de culoare albastru-deschis.

Îmi trag şapca – tot galbenă şi la fel de ţipătoare ca jacheta, inscripţionată în faţă tot cu numele Zapate. Mă simt suficient de deghizat, iar seara ar trebui să decurgă bine. Unde merg, mulţimea nu e interesată de avocaţi inadaptaţi. O să fie o groază de cuţitari acolo, o grămadă de oameni cu probleme legale în trecut, prezent şi viitor, dar n-o să mă remarce.

Ăsta este un alt aspect trist al vieţii mele, că deseori, după ce se lasă întunericul, plec de acasă deghizat cumva – o altă şapcă, alţi ochelari, părul ascuns, purtând chiar şi pălărie.

Partner mă duce la aula veche a oraşului, la opt străzi depărtare de apartamentul meu, şi mă lasă pe o alee lângă clădirea în care locuiesc. O mulţime roieşte la intrare. Discuţii zgomotoase şi vâlvă dincolo de partea frontală a pieţei. Lumini de reflectoare străbat obsedant când o clădire, când alta. Panouri luminoase digitale fac reclamă evenimentului principal şi luptelor mai mici care completează seara.

Tadeo luptă al patrulea, ultima încălzire înaintea evenimentului principal, care în seara asta este o dispută la categoria grea şi care vinde bilete pentru că favoritul este un nebun, fost jucător în NFL (Naţional Footbal League), liga de fotbal american, bine cunoscut în zonă. Deţin douăzeci şi cinci la sută din cariera lui Tadeo, o investiţie care m-a costat 30.000 de dolari în urmă cu un an şi n-a pierdut niciodată de atunci. În plus, mai şi pariez şi mă descurc chiar bine. Dacă va câştiga în seara asta, partea lui va fi de 6.000 de dolari. Jumătate dacă pierde.

Pe un coridor, undeva sub arenă, surprind discuţia dintre doi agenţi de pază. Unul dintre ei pretinde că evenimentul a vândut toate biletele. Cinci mii de fani. Îmi flutur legitimaţia şi mi se permite să trec de o uşă, apoi de alta. Intru în vestiarul întunecat, iar tensiunea mă izbeşte în moalele capului. În seara asta, ni s-a dat o jumătate dintr-o cameră lungă. Tadeo urcă în lumea artelor marţiale mixte şi cu toţii simţim că urmează ceva important. Stă întins pe o masă, cu burta în jos, doar cu boxerii pe el şi în rest gol, fără niciun pic de grăsime pe trupul lui de 59 de kilograme. Vărul său, Leo, îi masează umerii. Loţiunea îi face pielea măslinie să lucească. Mă mişc liniştit prin cameră şi vorbesc cu Norberto, impresarul lui, Oscar, antrenorul, şi Miguel, fratele şi partenerul de antrenament. Zâmbesc când vorbesc cu mine, pentru că eu, yankeul singuratic, sunt văzut ca omul cu banii. Mai sunt şi agentul, şi acel tip inteligent cu relaţii care o să-l bage în UFC[3] dacă reuşeşte în continuare să câştige. Plus vreo două rude undeva deoparte, nişte linge-blide care n-au niciun rol efectiv în viaţa lui Tadeo. Nu-mi plac oamenii ăştia de umplutură deoarece, la un moment dat, se aşteaptă să fie plătiţi, dar după şapte victorii la rând Tadeo crede că are nevoie să fie încurajat. Toţi au nevoie.

În afară de Oscar, toţi fac parte din aceeaşi gaşcă de stradă, o

ramură de nivel mediu a El Salvadoras care distribuie cocaină. Tadeo face parte din gaşcă de la cincisprezece ani, când a fost iniţiat, însă nu şi-a dorit niciodată să devină lider. În schimb, a găsit o pereche de mănuşi vechi de box, a descoperit o sală de forţă şi că avea nişte mâini ciudat de rapide. Şi fratele lui, Miguel, a boxat, dar nu la fel de bine. Miguel conduce gaşca şi are o reputaţie destul de rea pe stradă.

Cu cât câştigă Tadeo meciuri şi obţine bani frumoşi din asta, cu atât îmi fac din ce în ce mai multe griji să nu avem de-a face cu gaşca lor.

— Ce face omul meu? îl întreb eu încet, aplecându-mă.

Deschide ochii, înalţă privirea, deodată zâmbeşte şi-şi scoate căştile din urechi. Masajul se termină brusc când se ridică să stea la marginea mesei. Vorbim câteva minute şi mă asigură că e gata să omoare pe cineva. Bun băiat! Ritualul lui dinaintea luptei constă în a nu se bărbieri timp de o săptămână. Cu barba lui crescută la întâmplare şi părul negru ca un pămătuf, asta mă face cumva să mă gândesc la marele Roberto Duran. Însă Tadeo se trage din El Salvador, nu din Panama. Are douăzeci şi doi de ani, este cetăţean american, iar engleza îi este aproape la fel de bună ca şi spaniola. Mama lui are acte şi lucrează într-o cantină. Plus un apartament plin de copii şi de rude, şi am senzaţia că sumele câştigate de Tadeo se împart în multe direcţii.

De fiecare dată când vorbesc cu Tadeo sunt recunoscător că nu simt eu cel care trebuie să-l înfrunte în ring. Are nişte ochi negri, neînfricaţi, care strigă furioşi: „Vreau masacru! Vreau sânge”. A crescut pe străzi, luptându-se cu oricine se apropia prea tare. Şi-a pierdut un frate mai mare într-o bătaie cu cuţite şi îi este teamă că o să moară şi el. Când păşeşte în ring, e convins că urmează să moară cineva şi nu vrea ca el să fie ăla. A pierdut trei meciuri, dar la puncte; nimeni nu l-a doborât încă. Se antrenează patru ore pe zi şi aproape că stăpâneşte la perfecţiune jiu-jitsu.

Are vocea joasă, vorba lentă, emoţiile obişnuite de dinaintea partidei când ţi se strânge stomacul şi frica îţi întunecă mintea. Ştiu cum e. Am trecut prin asta. În urmă cu multă vreme, am luptat în cinci meciuri în competiţia „Mănuşile de Aur”. Aveam un scor de 1:4, până când a aflat mama despre cariera mea secretă şi, spre marea mea uşurare, a încheiat-o, totuşi am făcut-o. Am avut curajul să păşesc în ring şi să fiu bătut măr.

Oricum, nu-mi imaginez doza de curaj necesară pentru a intra în cuşcă şi să te înfrunţi cu un alt luptător bine făcut, supertalentat, bine antrenat, înfometat, rău şi îngrozit şi ale cărui gânduri sunt doar cum să-ţi smulgă umărul, să-ţi sfârtece genunchii, să-ţi facă răni deschise sau să-ţi tragă o lovitură de knockout în mandibulă. De asta iubesc sportul ăsta. E nevoie de mai mult curaj, de unul brut şi sfidător, decât în orice alt sport, şi asta pentru că gladiatorii luptă până la moarte.

Desigur, sunt multe alte sporturi periculoase – schi alpin, fotbal, hochei, box, curse de maşini. În echitaţie mor zilnic mai mulţi oameni decât în orice alt sport. Dar când te apuci să le practici, nu pleci de la premisa că ai să te răneşti. Şi atunci când intri în cuşcă, în schimb, cu siguranţă vei fi rănit, şi se poate termina urât, dureros, chiar mortal. Următoarea rundă ar putea fi ultima.

De asta numărătoarea inversă e atât de dură. Minutele se scurg încet în timp ce luptătorul se ia la trântă cu nervii lui, cu maţele lui, cu fricile lui. Aşteptarea e cea mai grea. Plec după câteva minute pentru ca Tadeo să se reîntoarcă la starea lui de relaxare. Mi-a povestit o dată că putea să vizualizeze lupta şi îşi vedea adversarul la podea, plin de sânge şi cerând îndurare.

Şerpuiesc prin labirintul de coridoare din adâncimile arenei şi aud ecourile mulţimii mugind, însetată de sânge. Ajung la uşa potrivită şi intru. E un birou mic, administrativ, preluat abuziv de mica mea gaşcă de stradă. Ne întâlnim înainte de lupte şi facem pariuri. Suntem şase, iar clubul este unul închis, pentru că n-avem nevoie de scurgeri de informaţii. Unii dintre noi ne folosim numele adevărate, alţii, nu. Slide se îmbracă asemenea unui proxenet şi a fost în pârnaie pentru crimă. Nino este un importator de amfetamine de clasă medie, care a fost închis pentru trafic de droguri. Johnny n-are cazier (încă) şi deţine jumătate din jucătorul pe care îl înfruntă Tadeo în seara asta. Denardo tot aruncă indicii despre legătura lui cu Mafia, dar mă îndoiesc că, de fapt, activitatea infracţională este atât de bine organizată. Îşi doreşte să promoveze competiţiile MMA (Mixed Martial Arts) şi râvneşte să locuiască în Vegas. Frankie este bătrânul, singura figură permanentă de decenii pe scena luptelor. Recunoaşte că a fost cucerit de violenţa disputelor în cuşcă, iar acum e plictisit de boxul tradiţional.

Deci asta este gaşca mea. Nu m-aş încrede în niciunul dintre ei într-o afacere legală, numai că aici nu facem nimic legal. Am scos agenda şi am început să facem pariurile. Ştiu că Tadeo o să-l omoare pe jucătorul lui Johnny şi evident că Johnny este îngrijorat. Pariez 5.000 de dolari pe Tadeo, dar nu se bagă nimeni. Trei mii, nu se bagă nimeni. Îi iau la rost, îi înjur, îi ridiculizez, însă ei ştiu că Tadeo e pe val. Johnny trebuie să parieze pe ceva şi, în cele din urmă, mă tocmesc cu el într-un pariu pe 4.000 de dolari că luptătorul lui nu rezistă până în runda a treia. Denardo decide să se bage şi el şi aruncă încă 4.000. Notăm în agendă tot felul de pariuri, iar Frankie, cel desemnat să scrie, consemnează tot. Părăsesc camera având un pariu de 12.000 de dolari în joc, pe patru meciuri diferite. Ne întâlnim în aceeaşi cameră, mai târziu, când se termină luptele şi aranjăm totul, cu bani gheaţă.

Partidele încep, iar eu mă foiesc în jurul arenei ca să-mi omor timpul. Tensiunea din vestiar este de nesuportat şi nu sufăr să mă aflu

acolo când se scurg minutele. Ştiu că Tadeo stă întins pe o masă, nemişcat, acoperit cu o pătură groasă, înălţând rugăciuni către Fecioara Maria şi ascultând muzică rap latino obscenă. Nu pot ajuta cu nimic, aşa că îmi găsesc un loc undeva suficient de sus faţă de ring şi privesc spectacolul. Într-adevăr, e un show cu casa închisă, iar fanii sunt la fel de zgomotoşi şi înnebuniţi ca întotdeauna. Luptele în cuşcă aţâţă instinctele primare din unii oameni, inclusiv în mine, şi ne aflăm cu toţii aici din acelaşi motiv – să vedem cum un jucător îl anihilează pe altul. Ba chiar ochi însângeraţi, răni deschise, gâtuiri, oase rupte şi adversari îngenuncheaţi, şi lovituri brutale care îi trimit pe cei din colţ să se îngrămădească după doctor. Adaugă la asta un potop de bere ieftină şi obţii 5.000 de maniaci care urlă după sânge.

Într-un final, îmi croiesc drum înapoi către vestiar, unde lucrurile încep să se anime. Primele două lupte s-au terminat cu knockouturi timpurii, aşa că seara se derulează repede. Norberto, Oscar şi Miguel îşi trag pe ei jachetele galbene strălucitoare, la fel ca a mea, şi echipa Zapate e gata pentru drumul lung până în cuşcă. Am să fiu în colţ împreună cu Norberto şi Oscar, deşi rolul meu nu este la fel de important. Mă asigur că Tadeo are apă, în timp ce Norberto urlă indicaţiile în cea mai rapidă spaniolă pe care ai auzit-o vreodată. Oscar are grijă de rănile de la faţă, dacă există. Din momentul în care ajungem lângă ring, totul devine neclar. De-a lungul culoarului, fanii beţivi se întind să-l atingă pe Tadeo şi-i strigă numele. Poliţiştii dau oamenii la o parte din calea noastră. Mugetul mulţimii îţi sparge timpanele, şi nu doar ca să-l încurajeze pe Tadeo. Ea vrea mai mult, încă o luptă, de preferat una pe viaţă şi pe moarte.

În afara cuştii, un arbitru verifică mănuşile lui Tadeo, îl dă cu ulei pe faţă şi anunţă undă verde. Numele îi este strigat prin staţia de amplificare, iar omul nostru se aruncă valvârtej în cuşcă, purtând boxeri şi halat în aceeaşi nuanţă de galben ţipător. Adversarul lui din seara asta este cunoscut drept Şacalul, numele lui adevărat fiind necunoscut şi lipsit de însemnătate. E specialist în tehnici de supunere a adversarului, un tip înalt, alb, fără a fi prea masiv, dar aparenţele sunt înşelătoare. L-am văzut luptând de trei ori şi este viclean şi abil. Joacă bine în apărare şi vânează mereu momentul potrivit pentru un *takedown*[4]. L-a prins pe ultimul adversar în poziţie contorsionată şi l-a făcut să urle îndurare. În clipa asta, îl dispreţuiesc, dar, undeva înăuntru, îl admir de mama focului. Orice bărbat care intră în cuşcă are mult mai mult curaj decât orice bărbat de rând.

Clopotul anunţă runda întâi, trei minute de furie. Tadeo boxerul se aruncă drept înainte şi imediat Şacalul se retrage. Amândoi îşi aplică lovituri scurte şi fac joc de glezne în primul minut, apoi se apucă unul pe altul, însă fără vătămare. Asemenea celor 5.000 de fani, strig şi eu de mama focului, deşi n-am nici cea mai vagă idee de ce. Orice sfat e

inutil şi oricum Tadeo nu ascultă. Cad, aterizează cu putere, iar Şacalul îl prinde în foarfecă. Un minut, acţiunea moare în timp ce Tadeo se vânzoleşte şi şovăie, iar noi ne ţinem respiraţia. Într-un final, se eliberează şi reuşeşte să-i aplice Şacalului un croşeu de stânga în nas. În sfârşit, sânge. Nu e nicio îndoială că omul meu este luptătorul mai bun, însă e nevoie doar de-o greşeală şi te trezeşti cu braţul sucit gata să trosnească. Între runde, Norberto dă drumul la o avalanşă de indicaţii, dar Tadeo nu ascultă. Ştie mult mai multe despre lupte decât oricare dintre noi şi şi-a citit adversarul. Când clopotul anunţă runda a doua, îl apuc de braţ şi îi strig în ureche:

— Ia-l în runda asta şi te aşteaptă două miare în plus.

Ei, pe asta o aude Tadeo.

Şacalul a pierdut prima rundă, prin urmare, la fel ca mulţi alţi luptători, începe runda a doua presând. Vrea să intre, să-şi fixeze mâinile dibace cumva într-o strânsoare infamă şi puternică, dar Tadeo îl citeşte perfect. În treizeci de secunde, reuşeşte o combinaţie clasică stânga-dreapta-stânga şi-şi pune adversarul fix în fund. Omul meu face apoi o greşeală banală şi încearcă să se arunce ca un idiot peste Şacal, cam ca un bombardier în picaj gata să ucidă. Şacalul parează cu piciorul drept, o lovitură brutală care îl nimereşte pe Tadeo un pic mai sus de şliţ. Rămâne în picioare în timp ce Şacalul se târăşte pe ale lui, şi vreme de o secundă sau două niciunul dintre ei nu se aruncă în acţiune. În sfârşit, îşi revin şi se mişcă în cerc. Tadeo îşi găseşte ritmul de boxer şi-i aplică Şacalului o ploaie de lovituri bruşte fără a primi niciun răspuns. Îi face o rană deschisă deasupra ochiului drept şi o extinde cu o serie neobosită de pumni. Şacalul are prostul obicei de a plasa, printr-o fentă a-ntâia, o lovitură puternică în partea stângă a feţei adversarului fix înainte de a se lăsa în jos şi de a lovi la genunchi, o schemă pe care o încearcă mult prea des. Tadeo îşi dă seama, o apreciază perfect şi execută trucul lui cel mai frumos, o rotire de cot oarbă, o manevră care cere tupeu, nu glumă, pentru că preţ de o secundă se întoarce cu spatele la adversar. Dar Şacalul este prea încet şi cotul lui Tadeo îi zdrobeşte mandibula dreaptă. I s-a rupt filmul. Şacalul e dus înainte să aterizeze pe podea. Regulile îi permit lui Tadeo să-l atace brusc cu câteva lovituri la faţă ca să-l termine de tot, însă ce rost mai are? Tadeo stă, pur şi simplu, în centrul ringului cu mâinile ridicate, holbându-se în jos, admirându-şi rezultatul muncii, în timp ce Şacalul zace nemişcat ca un cadavru. Arbitrul se grăbeşte să oprească partida.

Oarecum agitaţi, aşteptăm câteva momente cât încearcă să-l readucă în simţiri. Mulţimea cere o targă, o victimă, ceva despre care să vorbească la serviciu, dar Şacalul îşi revine în cele din urmă şi începe să vorbească. Se ridică, iar noi ne relaxăm. Sau încercăm să ne relaxăm. Nu e uşor să rămâi calm în momentele de după ale unei lupte

atât de năprasnice, când ai o miză şi când 5.000 de maniaci tropăie frenetic.

Şacalul e în picioare, iar maniacii îl huiduie.

Tadeo merge la el, îi spune ceva binevoitor şi fac pace.

În timp ce părăsim cuşca, îl urmez pe Tadeo şi zâmbesc când bate palma cu fanii şi se îmbată cu o nouă victorie. A făcut vreo două mişcări de fraier care l-ar fi terminat dacă ar fi luptat cu un adversar superior, totuşi, una peste alta, a fost încă o luptă promiţătoare. Încerc să savurez momentul şi să mă gândesc la viitor şi la potenţialele câştiguri, poate la nişte sponsorizări. Este al patrulea luptător în care am investit şi primul care dă rezultate.

Chiar înainte să părăsim etajul şi să intrăm pe coridor, o voce de femeie strigă:

— Domnule Rudd! Domnule Rudd!

Îmi ia câteva secunde să înţeleg, pentru că nimeni din mulţimea asta n-ar avea cum să mă recunoască. Port o şapcă pe care scrie echipa Zapate, o jachetă galbenă oribilă şi alţi ochelari, iar părul lung îl am vârât sub tricou ca să nu se vadă. Dar până să mă opresc şi să mă uit, ea întinde deja mâna înspre mine. O femeie corpolentă de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu păr mov, piercinguri, sâni enormi care stau parcă să explodeze sub un tricou mulat, practic genul de tipă la modă la luptele în cuşcă. Îi arunc o privire întrebătoare.

— Domnule Rudd. Nu sunteţi dumneavoastră domnul Rudd, avocatul?

Dau din cap că da şi ea face un pas şi mai aproape.

— Mama mea e unul dintre juraţi.

— Care juraţi? întreb eu deodată panicat. Nu e decât un singur juriu.

— Suntem din Milo. Procesul Gardy Baker. Mama e unul dintre juraţi.

Dau din cap spre stânga de parcă vreau să spun „Pe aici”. Câteva secunde mai târziu, părăsim etajul şi mergem unul lângă altul pe un coridor îngust în timp ce în jurul nostru pereţii se zdruncină.

— Cum o cheamă? întreb eu urmărindu-i pe toţi cei care trec.

— Glynna Roston, juratul numărul opt.

— În regulă.

Ştiu numele fiecărui jurat, le ştiu vârsta, rasa, ştiu cu ce se ocupă, ce educaţie au, ştiu despre familia lor, unde stau, starea civilă, dacă au mai fost juraţi sau au cazier. Am ajutat la selectarea lor. Pe unii i-am vrut, dar pe majoritatea, nu. În ultimele două săptămâni, am stat cu ei într-o sală de judecată îngrămădită, cinci zile pe săptămână, şi sunt chiar sătul de ei. Cred că le cunosc orientările politice şi religioase, prejudecăţile şi părerile despre justiţie. Tocmai pentru că ştiu atât de multe am fost convins încă din momentul în care au fost aleşi că

Gardy Baker se îndreaptă către pedeapsa cu moartea.

— Şi ce mai crede Glynna zilele astea? întreb eu precaut.

Ar putea avea microfon. Nu mă mai surprinde nimic.

— Crede că-s toţi o gaşcă de mincinoşi.

Încă mergem încet, fără ţintă, fiecare temător să privească în ochii celuilalt. Sunt uimit să aud asta. Citindu-i limbajul corpului şi cunoscându-i mediul, aş fi băgat mâna-n foc că ar fi prima care să strige „Vinovat!"

Mă uit în spate să mă asigur că nu e niciun martor.

— Ei bine, e o femeie deşteaptă, pentru că ei chiar mint. N-au nicio dovadă, adaug eu.

— Vrei să-i spun asta?

— Nu-mi pasă ce-i spui, zic eu privind în jur în timp ce ne oprim şi aşteptăm să treacă unul dintre cei de la categoria grea împreună cu tot alaiul lui.

Am 2.000 de dolari puşi pe tip. Am scos 6.000 în seara asta şi mă simt destul de bine. Şi cireaşa de pe tort, mai primesc şi şocanta veste că nu toţi juraţii din procesul lui Gardy Baker sunt în moarte cerebrală.

— Ea e singura care crede asta sau mai sunt şi alţii? întreb eu.

— Zice că nu discută despre caz.

Îmi vine să râd când aud asta. Dacă nu discută despre caz, atunci de unde ştie frumuşica asta în ce parte înclină mama ei? Fix în momentul ăsta, încalc regulile eticii şi poate chiar şi una dintre legile penale. Ce se întâmplă acum se numeşte contact neautorizat cu unul dintre juraţi şi, cu toate că nu e foarte clar şi nici iniţiat de mine, n-am nici cel mai mic dubiu că ar putea fi interpretat aiurea de către barou. În ceea ce-l priveşte pe judecătorul Kaufman, acesta ar exploda de mânie.

— Spune-i să-şi păstreze părerea, deoarece ăştia nu judecă pe cine trebuie, conchid eu şi plec.

Nu ştiu ce vrea şi nu-i pot oferi nimic. Cred că aş putea să pierd zece minute şi să indic mai mult decât evidentele deficienţe din dovezile acuzării, însă asta ar presupune ca ea să înţeleagă corect şi apoi să-i transmită mamei ei totul cu acurateţe. Slabe şanse! Fata asta e aici pentru lupte.

O iau pe scările cele mai apropiate şi cobor la un alt nivel. Imediat ce-s suficient de departe de ea, intru într-o toaletă şi reiau în minte tot ce a spus. Tot nu-mi vine să cred. Juraţii ăştia, la fel ca tot oraşul, mi-au condamnat clientul din ziua în care a fost arestat. Mama ei, Glynna Roston, prezintă toate semnele cetăţeanului model din Milo – fără şcoală, încăpăţânată şi hotărâtă să fie erou pentru comunitatea aflată la ananghie. Dimineaţa de luni o să fie interesantă. La un moment dat, după ce vom relua mărturiile, voi avea ocazia să-i examinez pe juraţi. Până acum, Glynna n-a avut nicio problemă în a mă privi în ochi.

Ochii ei or să-mi arate ceva, deşi nu prea sunt sigur ce anume.

Alung gândurile negre şi mă reîntorc la realitate. Lupta la categoria grea ţine patruzeci de secunde, iar favoritul meu este încă în picioare. Abia aştept să mă întâlnesc din nou cu gaşca. O vom face în aceeaşi cameră întunecată cu uşa închisă, iar vorbele pe care ni le spunem sunt brutale. Toţi şase scoatem bani din buzunare. Frankie are notiţele şi ţine evidenţa. În seara asta, am făcut un câştig net de 8.000 de dolari din pariuri, deşi 2.000 vor ajunge la Tadeo pentru bonusul pe care l-am oferit pe loc. O să mi-i recuperez din partea lui la premiu. Ăia or să intre în contabilitate pentru taxe şi finanţe; ăştia în schimb, nu.

Tadeo câştigă 8.000 de dolari pentru efortul lui, o seară bună care o să-i permită să adauge încă un membru al găştii în alaiul lui. O să plătească nişte facturi, va ţine familia pe linia de plutire, nu va pune nimic deoparte. Am încercat să-i dau sfaturi pe partea financiară, dar e o pierdere de timp.

Trec pe la vestiar, îi dau cei 2.000 de dolari, îi spun că-l iubesc şi părăsesc arena. Merg împreună cu Partner într-un bar liniştit ca să bem ceva. E nevoie de vreo două runde ca să mă liniştesc. Când eşti atât de aproape de acţiune şi ai propriul luptător în ring la două secunde distanţă de o comoţie sau de vreun os rupt, iar 5.000 de idioţi îţi urlă în cap, inima începe să-ţi bată nebuneşte, în timp ce stomacul ţi se zbate şi nervii îţi vibrează. Este un ditamai valul de adrenalină care nu se compară cu nimic altceva.

8

Jack Peeley este unul dintre foştii iubiţi ai mamei celor două fetiţe Fentress. Tatăl lor a plecat cu mult înainte ca ele să fie omorâte, iar apartamentul mamei era ca o anticameră pentru curvari şi tot soiul de nemernici. Peeley a rezistat cam un an până să fie dat afară după ce ea a cunoscut un negustor de tractoare la mâna a doua, cu niscaiva bani şi o casă care să nu fie pe roţi. Ea s-a mutat, iar Peeley a plecat şi el cu inima frântă. Jack este ultima persoană care a fost văzută în preajma fetelor chiar înainte de dispariţie. La început, am întrebat poliţia de ce nu-l considera suspect sau măcar să-l investigheze, iar răspunsul lor, de toată jena, a fost că deja aveau vinovatul. Gardy era în arestul lor şi dădea declaraţii de mama focului.

Sunt convins că Jack Peeley este cel care le-a omorât pe fete într-un act odios de răzbunare. Şi dacă poliţiştii n-ar fi făcut o fixaţie pentru Gardy, poate că l-ar fi interogat în cele din urmă pe Peeley. Gardy însă, cu aspectul lui înfiorător, cu înclinaţiile sale sataniste şi istoricul de perversiuni sexuale, a urcat clar în topul preferinţelor şi întreg oraşul Milo n-a mai privit nici măcar o secundă înapoi.

Bishop, care se bazează pe informaţii primite de la persoane de joasă speţă, susţine că Peeley îşi pierde vremea aproape în fiecare sâmbătă seară într-o speluncă numită Black White. Se află cam la un kilometru jumate est de Milo şi a fost iniţial un popas pentru camioane. Acum, e doar o bombă pentru ţărănoi, cu bere ieftină, mese de biliard şi muzică live în weekenduri.

Sâmbătă seara, cam pe la zece, intrăm în parcarea cu pietriş care e plină ochi de camionete. O avem şi noi pe a noastră, una închiriată, Dodge Ram, puternică şi cu ditamai cauciucurile, un pic cam prea strălucitoare pentru spelunca asta, dar, na, este a lui Hertz, nu a mea. Partner, la volan, încearcă să treacă drept ţărănoi, totuşi nu-i iese nicicum. Şi-a lepădat obişnuitele haine negre şi acum poartă blugi şi un tricou de cowboy. Se vede însă că-i din alt film.

— Haide s-o facem, zic eu din scaunul de lângă şofer.

Tadeo şi Miguel coboară din spate şi se îndreaptă nepăsători către uşa de la intrare. Imediat sunt întâmpinaţi de o namilă care vrea zece dolari de fiecare. Îi măsoară din cap până-n picioare şi nu pare prea încântat. La urma urmelor, sunt hispanici cu pielea închisă. Bine măcar că nu-s negri. Bishop zice că la Black White lumea tolerează vreo câţiva mexicani, dar, dacă ar apărea vreun negru, asta ar duce la ditamai revolta. Nu că ar avea de ce să-şi facă griji. O bombă ca asta n-ar atrage niciun negru întreg la minte.

Însă de revoltă or să aibă parte oricum. Tadeo şi Miguel îşi comandă bere la barul aglomerat şi reuşesc să se descurce acceptabil. Câteva

priviri sunt aţintite asupra mea, dar nu-i prea grav. De-ar şti ţărănoii ăştia beţivi şi graşi cu ce au de-a face! Tadeo ar putea să lase laţi cinci deodată cu mâinile goale în mai puţin de-un minut. Miguel, fratele lui şi partenerul de antrenament, ar da gata patru. După un sfert de oră în care au urmărit mulţimea şi şi-au făcut planul de bătaie, Tadeo îi face semn barmanului şi-l întreabă într-o engleză curată:

— Auzi, trebuie să-i dau nişte bani unuia, Jack Peeley, însă nu-s sigur că-mi dau seama care e.

Barmanul, un tip ocupat, dă aprobator din cap şi arată către un separeu de lângă masa de biliard.

— Al treilea separeu, tipul cu şapca neagră.

— Mulţumesc!

— Pentru puţin!

Comandă încă o bere şi mai aşteaptă ceva vreme. În separeul lui Peeley sunt două femei şi încă un bărbat. Masa e plină de sticle goale de bere şi toţi patru ronţăie alune. Să arunci cojile de alune pe jos e ceva obişnuit la Black White. Tocmai în capătul celălalt al barului, o formaţie începe să cânte şi vreo doisprezece oameni se ridică să danseze. Evident că Peeley nu dansează. Tadeo îmi trimite un mesaj: „L-am localizat pe JP. Aştept”.

Mai aşteaptă o vreme. Partner şi cu mine stăm şi ne uităm, şi aşteptăm, nervoşi ca naiba. Cum ai putea să anticipezi ce-o să declanşeze o încăierare într-o cameră plină de idioţi beţi, dintre care jumătate au legitimaţii de portarmă?

Peeley şi amicul lui se îndreaptă către masa de biliard şi se pregătesc să joace. Femeile lor rămân în separeu, mâncând alune şi dând pe gât bere. „Îi dăm drumul”, zice Tadeo şi se îndepărtează de bar. Merge printre două mese de biliard, momentul e perfect, şi se loveşte de Peeley, care-şi vede de treaba lui curăţându-şi tacul cu cretă. „Ce mama naibii!”, strigă Peeley roşu de furie şi gata să tăbăcească fundul unui imigrant mexican. Înainte să-şi învârtă tacul, Tadeo îi trage trei pumni pe care nici măcar n-a avut timp să-i vadă. Stânga-dreapta-stânga, chiar în sprâncene, o zonă în care rănile sunt întotdeauna mai uşor de făcut, făcând sângele să sară. Peeley cade lat şi îi va lua o vreme până să-şi vină în simţiri. Cele două femei ţipă, iar în local se instalează tumultul şi zgomotul specifice unei încăierări în plină desfăşurare. Prietenul lui Peeley reacţionează cu întârziere, pe urmă, într-un final, îşi ia avânt ca să-l lovească pe Tadeo cu tacul. Intervine Miguel şi-i trage un pumn în cap. Curând, bărbatul i se alătură prietenului său pe podea. Tadeo îi mai cară nişte pumni lui Peeley aşa, ca bonus, apoi se ascunde în toaletă. O sticlă de bere se sparge, iar lichidul şi cioburile se împrăştie chiar deasupra capului său. Miguel e chiar în spate şi voci furioase strigă după ei. Prietenii mei blochează uşa şi după aceea ies pe o fereastră, în doar câteva

secunde, sunt înapoi în camionetă şi, degajaţi, o pornim la drum.

— Am luat proba, rosteşte Tadeo înflăcărat de pe bancheta din spate.

Întinde mâna dreaptă şi, într-adevăr, e plină de sânge. De sângele lui Peeley. Ne oprim la un fast-food şi râcâi cu grijă sângele.

E trecut de miezul nopţii când suntem înapoi în City.

9

Monstrul care le-a omorât pe fetele Fentress le-a legat gleznele şi încheieturile cu propriile şireturi şi apoi le-a aruncat într-un iaz. La autopsia Jennei a fost găsit un singur fir de par lung şi negru prins în şiretul cu care avea legate gleznele. Şi ea, şi Riley aveau părul blond. La vremea aia, Gardy avea părul lung şi negru, dar îşi schimba culoarea părului în fiecare lună, şi n-a fost deloc surprinzător că analiza acuzării a arătat că se potriveau. De mai bine de un deceniu, experţii adevăraţi ştiu că analiza părului este inexactă. Totuşi, încă este folosită de autorităţi, chiar şi de FBI, atunci când nu există nicio altă dovadă mai bună, iar suspectul trebuie prins. L-am implorat pe judecătorul Kaufman să ceară o analiză ADN în care să se întrebuinţeze o probă din părul lui Gardy din prezent, însă a refuzat. A motivat că e prea scumpă. Ce naiba, vorbim despre viaţa unui om!

Când într-un târziu mi s-a permis să văd dovezile acuzării, care erau, de fapt, inexistente, am reuşit să fur cam douăzeci şi cinci de milimetri din firul de păr. N-a observat nimeni.

Luni dimineaţă, devreme, trimit firul de păr şi proba din sângele lui Jack Peeley prin curierat rapid unui laborator de testare ADN din California. O să mă coste 6.000 de dolari pentru o analiză urgentă. Bag mâna-n foc că găsesc criminalul.

10

Gonesc cu Partner către Milo pentru încă o săptămână plină de minciuni. Sunt nerăbdător s-o privesc pe Glynna Roston, juratul cu numărul opt, şi să văd dacă se întrezăreşte probabilitatea să comunicăm neoficial. Deşi, în general, lucrurile nu prea decurg conform planului.

Sala de judecată este iarăşi plină ochi, iar eu mă minunez de mulţime. În a unsprezecea zi de proces, Julie Fentress, mama gemenelor, stă în prima bancă, imediat după masa acuzării. Este însoţită de grupul ei de sprijin şi mă priveşte de parcă eu i-aş fi omorât fetele.

Când, în cele din urmă, ajunge şi Trots şi-şi deschide servieta prefăcându-se că face ceva important, mă aplec către el şi-i zic: „Urmăreşte juratul numărul opt, Glynna Roston, dar vezi să nu fii surprins”. Trots o să fie prins pentru că este un neghiob. Ar trebui să fie capabil să privească juraţii pe furiş şi să le evalueze reacţiile, să le studieze limbajul trupului, să vadă dacă sunt cu mintea la proces, sau interesaţi, sau enervaţi, să facă toate lucrurile pe care înveţi să le faci în timpul unui proces atunci când vrei să-ţi dai seama de reacţiile juriului tău, însă Trots s-a lepădat de toate astea cu săptămâni în urmă.

Gardy se ţine tare. Mi-a zis că se bucură de proces, pentru că are ocazia să iasă din celulă. Îl ţin la izolare, de obicei cu lumina stinsă, deoarece ei ştiu că le-a omorât pe gemenele Fentress şi pedeapsa grea ar trebui să înceapă încă de pe acum. În cazul meu, mă simt mai bine, întrucât Gardy a făcut duş.

Mai pierdem ceva vreme aşteptându-l pe judecătorul Kaufman. Huver, procurorul, nu se află la masă şi e 9:15. Asistenţii lui, care zici că fac parte din tineretul hitlerist, sunt mult mai încruntaţi decât de obicei. Se întâmplă ceva. Un aprod se apropie şi-mi şopteşte: „Judecătorul Kaufman vă aşteaptă în biroul lui”. Se pare că asta se întâmplă în fiecare zi. Mergem în biroul lui să ne luptăm din cauza a ceva ce vrem ca publicul să nu afle. Dar de ce să-şi mai bată capul? După două săptămâni, ştiu că, dacă Huver vrea ca mulţimea să vadă sau să audă ceva, atunci aşa o să fie.

Mă îndrept către o ambuscadă. Grefiera e prezentă, pregătită să consemneze tot. Judecătorul Kaufman se plimbă nervos de colo colo, în cămaşă şi cravată, roba şi sacoul atârnând de uşă. Huver stă lângă o fereastră, îngâmfat şi cu o expresie sumbră. Aprodul închide uşa după mine, iar Kaufman aruncă nişte hârtii pe masă.

— Citeşte! bombăne el.

— Bună dimineaţa, domnule judecător, spun eu făcând pe deşteptul.

Huver!

Nu-mi răspund. E o depoziţie sub jurământ în care Marlo Wilfang, martora, sau, în cazul acesta, mincinoasa, pretinde că a dat din întâmplare peste mine vineri seara la luptele de MMA din City, că am discutat cu ea despre caz şi i-am zis să-i transmită mamei ei, care este jurat, că procurorul n-are nicio dovadă şi că toţi martorii acuzării sunt mincinoşi. A semnat-o în faţa unui notar public.

— E adevărat, domnule Rudd? mârâie Kaufman destul de enervat.

— Oh, un pic, presupun.

— Vrei să ne expui şi varianta dumitale? întreabă el pregătit în mod evident să nu creadă niciun cuvânt din ce aş avea de declarat.

Huver mormăie suficient de tare cât să poată fi auzit: „Avem un caz clar de manipulare frauduloasă a juriului”.

— Vrei să auzi varianta mea înainte sau vrei să mă spânzuri şi pe mine fără să ştii toate aspectele aşa cum faci şi cu Gardy? izbucnesc eu.

— Gata, e de-ajuns! Terminaţi, domnule Huver! intervine judecătorul Kaufman.

Le expun varianta mea, foarte precis, perfect, fără să înfloresc lucrurile. Subliniez faptul că n-o cunosc pe femeia asta, n-aveam nici cea mai mică idee cine era – şi cum aş fi putut şti? – şi că m-a căutat în mod intenţionat, ea a iniţiat contactul, ca după aceea să moară de nerăbdare să se întoarcă în Milo şi să încerce să-şi vâre coada în proces.

Adeseori e nevoie de un întreg oraş pentru a condamna cum se cuvine un criminal.

— Scrie aici că ea este cea care a iniţiat contactul? Cum? adaug eu aproape strigând. N-o cunosc pe femeia asta! Ea mă ştie pentru că a fost în sala de judecată şi a urmărit procesul. Poate să mă recunoască. Eu cum aş putea s-o recunosc pe ea? Are vreo logică toată chestia asta?

Bineînţeles că n-are, dar Huver şi Kaufman n-or să dea înapoi niciun centimetru. Sunt convinşi că m-au prins. Ura lor faţă de mine şi de clientul meu este atât de puternică, încât nu pot vedea ceea ce este evident.

— Minte, în regulă? A premeditat totul. A dat peste mine, a purtat o conversaţie cu mine, apoi a pregătit depoziţia asta, probabil chiar în biroul tău, Huver, şi minte! Asta înseamnă că se face vinovată de sperjur şi sfidează instanţa. Luaţi măsuri, domnule judecător! continui eu să mă apăr.

— N-am nevoie să-mi spui tu…

— Oh, pe bune! Puneţi mâna şi faceţi ceva, faceţi ce e corect măcar o dată.

— Ascultă, domnule Rudd, şuieră Kaufman, cu faţa roşie şi

privindu-mă furios.

În momentul asta, îmi doresc o eroare judiciară. Vreau să-i provoc pe ăştia doi să facă o tâmpenie.

— Vreau o audiere! rostesc eu cu voce tare. Ţineţi juriul deoparte, chemaţi-o pe această tânără domnişoară onorabilă în boxa martorilor şi lăsaţi-mă s-o interoghez. Vrea să fie implicată în proces, atunci aduceţi-o. Mama ei este în mod evident parţială şi instabilă şi vreau să fie exclusă din juriu.

— Ce-ai spus?! întreabă Kaufman.

— Tocmai v-am spus, cuvânt cu cuvânt. Am spus acelaşi lucru pe care l-aş spune oricărei alte persoane de pe faţa pământului – cazul este construit pe baza unei adunături de martori mincinoşi şi n-aveţi nicio dovadă credibilă. Punct.

— Ţi-ai pierdut minţile! exclamă Huver.

— Vreau o audiere, urlu eu. Vreau ca femeia asta să fie dată afară din juriu şi n-am de gând să continui cu procesul până când nu dispare.

— Mă ameninţi? întreabă Kaufman, în timp ce lucrurile scapă de sub control cu repeziciune.

— Nu, domnule! Vă promit! Nu voi continua!

— Atunci, am să te reţin pentru sfidare şi am să te arunc în închisoare.

— Am mai fost acolo. Faceţi-o şi vom avea parte de o eroare judiciară. Putem reveni în şase luni să reluăm din nou petrecerea.

N-au de unde să ştie dacă am fost sau nu în închisoare, dar, în momentul ăsta, probabil că se gândesc că nu mint. Un avocat aşa ca mine flirtează mereu cu limitele etice. Să merg la închisoare e un semn de onoare. Dacă sunt forţat să mânii un judecător sau să-l umilesc, atunci aşa să fie.

Rămânem tăcuţi preţ de câteva minute. Grefiera se holbează la picioarele ei şi, dacă ar avea ocazia, ar lua-o la goană din cameră, răsturnând eventual şi vreo câteva scaune. În momentul ăsta, Huver este îngrozit de o potenţială anulare, de situaţia în care o Curte de apel să se uite dezaprobator la marea lui condamnare şi s-o trimită înapoi pentru un alt proces. Nu vrea să retrăiască tot chinul ăsta. Ce-şi doreşte este întâlnirea aia glorioasă din viitor când se îndreaptă, probabil cu un reporter în maşină, către o închisoare denumită Big Wheeler, unde procuratura îi ţine pe deţinuţii condamnaţi la moarte. O să fie tratat ca un membru al unei Case regale pentru că el va fi eroul – ucigaşul profesionist care a rezolvat cazul crimei odioase şi a garantat verdictul de vinovat care l-a trimis pe Gardy Baker la execuţie şi oferindu-i astfel oraşului Milo posibilitatea de a-şi obţine împăcarea. I s-ar oferi un loc în primul rând în faţa unei cortine care va fi trasă la o parte în mod dramatic pentru a-l arăta pe Gardy întins

pe o targă cu tuburi în braţe. Apoi el, Huver, va găsi timpul necesar să sporovăiască pe un ton sumbru cu presa şi să descrie răspunderea pe care biroul i-o pune pe umeri. Încă n-a asistat la o execuţie şi, în starea asta de beatitudine a morţii, care e mai rea decât să fii virgin la treizeci de ani, *Statul vs Gardy Baker* este cea mai mare realizare a lui Dan Huver. Îi va aranja cariera. Va ţine discursuri la toate conferinţele importante la care participă procurorii şi care se organizează prin cazinouri ieftine. Va fi reales.

Acum, în schimb, transpiră pentru că şi-a cam forţat mâna.

Au fost convinşi că m-au înhăţat. Câtă prostie! Să mă aranjeze cu o acuzaţie falsă de a fi stabilit legătura cu cineva n-o să le ajute cazul şi nici cauza. Înseamnă folosirea unei forţe excesive inutile şi este ciudat. Îl au pe Gardy cu totul, mai lipsesc doar condamnarea şi pronunţarea pedepsei cu moartea, şi, aşa, ca distracţie, s-au gândit că ar fi drăguţ să mă înhaţe şi pe mine.

— Asta îmi sună a încercare de comunicare improprie, domnule judecător, zice Huver încercând să fie dramatic.

— Normal, bombăn eu.

— Haideţi să ne ocupăm de asta mai târziu, propune Kaufman. Juriul aşteaptă.

— Cred că sunteţi surzi, replic eu. Nu continui până nu obţin audierea. Insist ca toată treaba să fie oficială.

Kaufman se uită la Huver şi amândoi par să-şi piardă suflul. Sunt conştienţi că-s suficient de nebun să intru în grevă, să refuz să iau parte la proces şi, când se va întâmpla asta, vor avea de-a face cu o eroare judiciară. Judecătorul se uită încruntat la mine.

— Te acuz de sfidare!

— Bagă-mă la închisoare, răspund eu luându-l în derâdere, în zeflemea.

Grefiera notează fiecare cuvânt.

— Bagă-mă la închisoare, repet eu.

Dar n-o poate face. Trebuie să ia o decizie, iar o decizie greşită ar pune totul în pericol. Dacă merg la închisoare pentru asta, întreg procesul este deturnat şi nu mai este nicio cale să fie salvat. Undeva pe drum, o Curte de apel, cel mai probabil una federală, va revizui toate mişcările pe care Kaufman le-a făcut aici şi va delibera că n-a fost cinstit. Gardy trebuie să aibă avocat, unul adevărat, iar ei, pur şi simplu, n-au cum să mă arunce în închisoare. Mi-au servit totul pe tavă.

Mai trec câteva secunde şi furia se mai domoleşte.

— Uitaţi cum stă treaba, domnule judecător, n-aveţi cum să-mi refuzaţi audierea, spun eu pe un ton aproape dulce. Dacă faceţi asta, este ca şi cum mi-aţi înmâna ceva artilerie grea pentru apel.

— Ce fel de audiere? cedează el într-un final.

— Vreau ca femeia asta, Marlo Wilfang, să vina la bară într-o audiere închisă. Voi sunteţi al naibii de hotărâţi să mă acuzaţi de comunicare improprie, aşa că haideţi să-i dăm de capăt. Am dreptul să mă apăr. Trimiteţi juriul acasă şi haideţi să ne luptăm.

— Nu trimit juraţii acasă, zice el în timp ce se trânteşte în scaun, înfrânt.

— Bine. Ţineţi-i închişi! Nu-mi pasă! Tipa asta v-a minţit şi, făcând asta, şi-a vârât nasul în mijlocul procesului. Sub nicio formă nu rămâne maică-sa în juriu. Reprezintă un bun temei pentru a semnala o eroare judiciară acum şi al naibii de sigur pentru o anulare peste cinci ani. Alegeţi-vă otrava.

Ei ascultă, pentru că deodată sunt speriaţi şi se simt dureros de lipsiţi de experienţă. Am trecut prin erori judiciare, prin anulări. Am trecut prin asta de multe ori, în mijlocul arenei unde moartea e un risc şi o singură greşeală poate desfiinţa un caz. Ei sunt novice. În cei şapte ani de când e magistrat, Kaufman a mai prezidat doar două procese de omucidere. Huver a mai condamnat doar un singur om la moarte, o ruşine pentru orice procuror de pe aici. În urmă cu doi ani, a cârpăcit atât de rău un caz, încât judecătorul (nu Kaufman) a fost obligat să declare eroare judiciară. Acuzaţiile au fost mai târziu retrase. S-au compromis şi au gafat grav.

— Cine a pregătit depoziţia? întreb eu.

Niciun răspuns.

— Uite ce, limbajul folosit aici este, cu siguranţă, al unui avocat. Nicio persoană neiniţiată în ale Dreptului nu vorbeşte aşa. A pregătit-o biroul tău, Huver?

Acesta, încercând să rămână calm, dar, de fapt, fiind mai mult decât disperat, bâiguie ceva ce nici măcar lui Kaufman nu-i vine a crede:

— Domnule judecător, putem continua cu Trots câtă vreme domnul Rudd stă în închisoare.

Izbucnesc în râs în timp ce Kaufman arată de parcă şi-ar fi luat o pereche de palme.

— Oh, chiar te rog, rostesc eu în zeflemea. Ai reuşit să cârpăceşti cazul ăsta încă din prima zi, mergi mai departe şi răsplăteşte-l pe Gardy cu un apel!

— Nu, se opune Kaufman. Domnul Trots n-a zis nimic până acum şi ar fi înţelept dacă băiatul ăla ar continua să stea acolo cu expresia aia idioată pe faţă.

Deşi e amuzant ce spune, îi arunc o privire onorabilului judecător, apoi mă întorc spre grefiera care notează tot.

— Şterge asta, se răsteşte Kaufman la ea când îşi dă seama.

Ce dobitoc! Procesele se aseamănă adeseori cu un circ de proastă calitate dacă te gândeşti că diverse acţiuni scapă de sub control. Ce a început ca o încercare distractivă de a mă umili a ajuns să pară o idee

teribilă, cel puţin pentru ei.

Nu vreau ca Huver să vină cu idei bune – nu că aş avea de ce să-mi fac griji aşa că, pentru a-l ţine în şah, mai arunc nişte paie pe foc.

— Dintre toate prostiile pe care le-ai debitat până acum în acest proces, asta tre' să fie câştigătoare. Bennie Trots! Ce glumă! L-ai prefera avocat principal.

— Care este decizia dumneavoastră, domnule Rudd? întreabă Kaufman.

— Nu mă întorc în sala de judecată până când n-avem audiere vizavi de comunicarea improprie cu juratul numărul opt, scumpa doamnă Glynna Roston. Dacă, într-adevăr, sfidez, atunci aruncaţi-mă în închisoare. Dacă e să aleg, mai degrabă aş prefera o eroare judiciară decât un triplu orgasm.

— Nu e nevoie să fiţi grosolan, domnule Rudd.

Huver începe să se bâţâie şi s-o dea în bâlbâială.

— Păi, ăăă, domnule judecător, ăăă, cred că am putea să ne ocupăm de comunicarea improprie şi de sfidare mai târziu, ştiţi dumneavoastră, după proces sau cumva. Eu, unul, aş prefera să continuăm cu mărturiile. Ce se întâmplă acum, a, pare atât de inutil în momentul acesta…

— Atunci, de ce-ai mai început-o, Huver? întreb eu. De ce voi, clovnilor, v-aţi lăsat încântaţi de acuzarea de comunicare improprie când ştiţi al naibii de bine că femeia asta, Wilfang, minte?

— Nu mă face clovn, rosteşte judecătorul Kaufman dispreţuitor.

— Mă scuzaţi, domnule judecător, nu mă refeream la dumneavoastră, ci la toţi clovnii din biroul procurorului, inclusiv la însuşi procurorul general.

— Am putea avea un dialog mai puţin aspru, opinează Kaufman.

— Vă cer scuze, replic eu, şi încerc să fiu cât mai sarcastic cu putinţă.

Huver se retrage la fereastră şi se holbează la şirurile de clădiri neîngrijite care mărginesc strada principală din Milo. Kaufman se apropie de biblioteca din spatele biroului său, cu ochii aţintiţi asupra cărţilor pe care nu le-a atins niciodată. Atmosfera e tensionată şi încordată. Trebuie luată o decizie importantă, şi repede, şi dacă onorabilul domn judecător o dă în bară, undele de şoc se vor propaga mulţi ani de-acum înainte.

— Cred că ar fi bine să-l interogăm pe juratul cu numărul opt, dar n-o vom face acolo. Vom efectua investigaţia aici, decide Kaufman într-un final.

Ce urmează e un moment care-i frustrează pe împricinaţi, juraţi şi observatori. Ne petrecem restul zilei în biroul mai puţin spaţios al judecătorului Kaufman discutând pe un ton iritat despre aşa-zisa mea încercare de a comunica într-un mod impropriu cu unul dintre juraţi.

Glynna Roston e adusă, pusă să jure şi e aproape îngrozită să vorbească. Începe să mintă din momentul în care susţine că n-a discutat despre caz cu familia. La interogarea încrucişată, o atac cu o duşmănie care pare să-i uimească chiar şi pe Kaufman şi Huver. Părăseşte camera suspinând. Apoi o aduc înăuntru pe ţicnită de fiica-sa, domnişoara Marlo Wilfang. Ea îşi repetă mica poveste sub interogatoriul stângaci al lui Dan Huver, care nu-i deloc în apele lui. Când îmi ajunge pe mână, o duc suav pe cărăruia aurită, apoi îi retez gâtul. În zece minute plânge, suspinând de mama focului şi dorindu-şi de o mie de ori să nu mă fi strigat pe nume la arenă. Devine dureros de evident că a minţit în depoziţie. Până şi judecătorul Kaufman o întreabă:

— Cum a reuşit să te găsească domnul Rudd într-o mulţime de 5.000 de oameni dacă nu te-a întâlnit niciodată?

Mulţumesc, domnule judecător. Chiar asta-i marea întrebare.

După cum declară ea, vineri a revenit acasă târziu de la lupte. Când s-a trezit sâmbătă, a sunat-o pe maică-sa, care l-a sunat imediat pe domnul Dan Huver, şi el a ştiut exact ce să facă. S-au întâlnit în biroul lui duminică după-amiază, au pus la cale cum să scrie depoziţia şi *presto!* Huver era aranjat.

Îl chem pe Huver în calitate de martor. El obiectează. Ne certăm, însă Kaufman n-are încotro. Îl interoghez pe Huver cam o oră; doi motani închişi în acelaşi sac ar fi fost mai civilizaţi decât noi doi. Unul dintre asistenţii lui a scris fiecare cuvinţel din depoziţie. Una dintre secretarele lui a tipărit-o. O altă secretară a legalizat-o.

Pe urmă mă chestionează el pe mine şi gâlceava continuă. Pe tot parcursul acestui chin plictisitor, juraţii aşteaptă în camera de deliberare, puşi la curent, fără îndoială, de Glynna Roston şi, fără niciun dubiu, învinovăţindu-mă pentru încă o întârziere frustrantă a procesului. De parcă mi-ar păsa! Le tot reamintesc lui Kaufman şi Huver că pot fi muşcaţi de o cobră. Dacă Glynna Roston rămâne în juriu, am garantată anularea. Nu sunt sigur de asta – la apel nimic nu e garantat dar îi văd încordaţi şi nedecişi vizavi de propria lor judecată. Înaintez în mod repetat moţiuni pentru eroare judiciară. Moţiunile sunt respinse tot în mod repetat. Nu-mi pasă. E trecut în consemnare. Mai târziu, după-amiază, Kaufman decide s-o înlocuiască pe doamna Roston cu domnişoara Mazy, prima dintre opţiunile noastre de rezervă.

Domnişoara Mazy nu e o schimbare care să te încânte; în realitate, nu e cu nimic mai bună decât cea care i-a ocupat înainte scaunul. Nimeni din Milo n-ar fi cu nimic mai bun. Ai putea alege doisprezece dintr-o mie şi fiecare jurat s-ar uita şi ar vota la fel. Aşa că de ce am pierdut atâta vreme astăzi? Ca să-i trag la răspundere. Să-i sperii de mama focului cu scenariul că ei – procurorul şi judecătorul, aleşi

corespunzător de localnici – ar putea s-o dea în bară cu cel mai senzaţional caz pe care oraşul ăsta uitat de lume l-a văzut vreodată. Să adun muniţie pentru apel. Şi a-i face să mă respecte.

Cer ca Marlo Wilfang să fie urmărită în justiţie pentru sperjur, dar procurorul este obosit. Solicit să fie reţinută pentru sfidare. În schimb, judecătorul Kaufman îmi aminteşte că eu sunt acuzat de sfidare. Trimite după un aprod, unul cu cătuşe.

— Îmi pare rău, domnule judecător, am uitat de ce m-aţi găsit vinovat de sfidare. S-a întâmplat aşa demult, comentez eu.

— Fiindcă ai refuzat să continui procesul în dimineaţa asta şi am pierdut o zi întreagă certându-ne aici pentru un jurat. Şi-n plus, m-ai insultat!

Sunt atâtea moduri în care să răspund acestei tâmpenii, însă las să treacă de la mine. Să mă arunce în închisoare sub acuzarea de sfidare va complica şi mai mult lucrurile pentru ei, autorităţi şi-mi va oferi şi mai multă muniţie la apelul lui Gardy. Un ajutor de şerif masiv intră.

— Du-l la închisoare! îi ordonă Kaufman.

Huver stă la fereastră cu spatele la tot ce se întâmplă.

Nu vreau să merg la închisoare, dar, în acelaşi timp, abia aştept sa ies din camera asta. Începe să duhnească a trupuri alterate. Îmi sunt puse cătuşele, cu mâinile în faţă, nu la spate.

— Presupun că îmi va fi permis să continui în calitate de avocat principal dimineaţă, spun eu uitându-mă la judecător, pe când sunt condus afară.

— Vei continua.

— Ultima oară când am fost aruncat în închisoare în mijlocul unui proces, condamnarea a fost anulată de Curtea Supremă, adaug eu ca să-i sperii şi mai mult. Nouă la zero. Voi, clovnilor, ar trebui să mai citiţi despre cazuri!

Un alt ajutor de şerif masiv se alătură micii noastre parade. Mă scot pe uşile şi pe coridorul din spate, pe care le folosesc în fiecare zi. Dintr-un motiv anume, ne oprim pe un palier cât ajutoarele de şerif mormăie ceva în staţiile lor radio. Când, în cele din urmă, ieşim, îmi dau seama că s-a dat sfoară-n ţară. Un val de bucurie îi însufleţeşte pe cei care mă urăsc când mă văd escortat şi încătuşat. Fără vreun motiv anume, poliţiştii trag de timp cât încearcă să se decidă ce maşină de patrulă să folosească. Sunt lăsat lângă una dintre ele, expus şi zâmbind la mica mulţime adunată pentru mine. Îl zăresc pe Partner şi-i strig că am să-l sun mai târziu. E uimit şi confuz. Pentru amuzament, mă înghesuie pe aceeaşi banchetă cu Gardy; avocat şi client duşi împreună la închisoare. Ne îndepărtăm de ei cu girofarul şi sirena pornite pentru a oferi oraşului ăsta mizerabil cât mai mult dramatism.

— Unde ai fost azi toată ziua? mă întreabă Gardy privindu-mă curios.

N-am de gând să-i detaliez.

— M-am luptat cu judecătorul. Ghici cine-a câştigat? răspund eu ridicând mâinile legate.

— Au voie să arunce un avocat în închisoare?

— Judecătorul poate face ce vrea el.

— Ai să primeşti şi tu pedeapsa cu moartea?

Chicotesc pentru prima oară după multe ore.

— Nu, cel puţin nu acum!

Gardy e amuzat de neaşteptata evadare din rutina zilnică.

— Ai să te înnebuneşti după mâncarea de aici, îmi spune el.

— Sunt convins.

Cele două ajutoare de şerif din faţă ascultă atât de atent, încât abia mai respiră.

— Ai mai fost vreodată la închisoare? mă întreabă clientul meu.

— Oh, da, de câteva ori. Am un talent deosebit să-i scot din sărite pe judecători.

— Cum l-ai scos din sărite pe judecătorul Kaufman?

— E o poveste lungă.

— Păi, avem toată noaptea la dispoziţie, nu?

Presupun că da, deşi mă îndoiesc c-or să mă arunce în aceeaşi celulă cu dragul meu client. Câteva minute mai târziu, ne oprim în faţa unei clădiri în stilul anilor ’50, cu acoperişul plat şi câteva anexe ataşate în laterale ca nişte tumori maligne. Am mai fost aici de câteva ori ca să mă văd cu Gardy şi e un loc mizer. Parcăm; ne trag din maşină şi ne înghiontesc să intrăm într-o cameră înghesuită în care nişte poliţişti trândăvesc plimbând nişte hârtii şi purtându-se de parcă ar fi cine ştie ce de capul lor. Gardy dispare undeva prin spate şi, când se deschide uşa nevăzută, îi aud pe prizonieri strigând în fundal.

— Judecătorul Kaufman a zis că am dreptul la două telefoane, îi spun eu repede gardianului care se îndreaptă către mine.

Se opreşte, nesigur parcă de îndatoririle care-i revin unui gardian atunci când se confruntă cu un avocat furios trimis la închisoare pentru sfidare. Se retrage.

O sun pe Judith şi după ce urlu la recepţionera ei, apoi la secretara ei, pe urmă la asistentul ei juridic, o primesc la telefon, îi explic că sunt iar în închisoare şi că am nevoie de ajutor. Înjură, îmi aminteşte cât de ocupată e şi zice doar atât: bine. Îl sun pe Partner şi-l pun la curent cu tot.

Mi se dă o salopetă portocalie pe spatele căreia scrie închisoarea Milo. Mă schimb într-o baie împuţită şi-mi aranjez cu grijă cămaşa, cravata şi costumul pe un umeraş, pe urmă i-l dau temnicerului.

— Te rog să nu le boţeşti! Trebuie să le port mâine.

— Le vrei călcate? întreabă el şi apoi izbucneşte într-un râs zgomotos.

Reacţionează şi ceilalţi ca la o glumă bună, iar eu zâmbesc, aşa, ca să fiu de treabă.

— Ei, şi ce-avem la cină? întreb eu când termină de râs.

— E luni, lunea e zi de carne de porc la conservă. Întotdeauna, lunea avem carne de porc la conservă, mă lămureşte gardianul.

— Abia aştept.

Celula mea e un buncăr din beton de trei pe trei metri, care duhneşte a urină şi a sudoare. Pe paturile supraetajate stau doi negri tineri, unul citind, celălalt moţăind. Nu există un al treilea pat, aşa că voi dormi într-un scaun din plastic plin de pete maroniu-închis. Cei doi colegi de celulă nu par să fie nici pe departe prietenoşi. Nu vreau să mă bat, dar să mi-o iau în închisoare, în mijlocul unui proces de omor deosebit de grav, duce direct la eroare judiciară. Mă mai gândesc.

Deoarece a mai făcut asta, Judith ştie exact cum să procedeze. La 5:00 p.m., înaintează Curţii federale din City o petiţie pentru *habeas corpus*, cerând audiere de urgenţă. Iubesc Curtea federală, mă rog, în cele mai multe cazuri.

Mai trimite şi o copie după petiţia ei jurnalistului meu preferat de la ziar. Voi face valuri cât de tare pot. Kaufman şi Huver au gafat grav şi-or să plătească pentru asta. Tipul care citeşte pe patul de jos decide că vrea să vorbească, aşa că îi explic de ce mă aflu aici. I se pare amuzant, un avocat în închisoare pentru că l-a scos din sărite pe judecător. Cel care moţăie deasupra se întoarce pe-o parte şi se alătură distracţiei. Nu trece mult şi mă trezesc dându-le sfaturi profesionale, iar ăştia doi au nevoie de oricât de mult pot împărtăşi.

O oră mai târziu, un gardian mă anunţă că am un vizitator. Îl urmez printr-un labirint de coridoare înguste şi mă trezesc într-o cămăruţă de testare a alcoolemiei. Aici îi aduc pe şoferii beţi. Bishop se ridică şi ne strângem mâna. Am vorbit la telefon, însă nu ne-am cunoscut niciodată. Îi mulţumesc că a venit, dar îl şi avertizez asupra riscurilor pe care le implică demersul lui. El zice la naiba cu asta – nu-i este frică de localnici. Şi-n plus, ştie cum să se dea la fund. Îi mai ştie şi pe şeful poliţiei, pe poliţişti, pe judecător – chestii specifice oraşelor mici. Spune că a încercat să-i contacteze pe Huver şi pe Kaufman pentru a le zice că au făcut o mare greşeală, însă n-a reuşit să dea de ei. Se bazează pe şeful poliţiei să mă bage într-o celulă mai bună. Cu cât vorbim, cu atât îl simpatizez. E un rebel în vârstă, epuizat, care s-a luat în coarne cu poliţia ani de-a rândul. N-a făcut un ban şi nici nu-i pasă. Mă întreb dacă n-am să fiu ca el peste douăzeci de ani.

— Cum e cu testele ADN? întreabă el.

— Probele vor ajunge mâine la laborator şi au promis că-mi vor da rezultatul repede.

— Şi dacă-i Peeley?

— Atunci, se dezlănţuie iadul.

Omul ăsta e de partea mea, deşi nu-l cunosc. Mai vorbim vreo zece minute şi apoi pleacă.

Revenit în celula mea, cei doi prieteni noi au şi dus vorba că au cu ei un avocat de Drept penal. Curând, ajung să îmi strig sfaturile legale în tot sectorul de celule.

11

Judecata sănătoasă nu e întotdeauna punctul meu forte, totuşi decid să nu încep cearta cu Fonzo şi Frog, noii mei parteneri condamnaţi pentru crimă. În schimb, rămân în scaunul meu toată noaptea încercând să moţăi. Nu merge. Am refuzat conserva de porc de la cină şi ouăle şi pâinea prăjită putregăite de la micul dejun. Din fericire, nimeni nu zice nimic despre duş. Mi se aduc costumul, cămaşa, cravata, pantofii şi şosetele şi mă îmbrac repede. Îmi iau la revedere de la colegii de celulă, pe care-i aşteaptă multă vreme după gratii, în ciuda sfaturilor inteligente pe care le-am dat ore în şir.

Mă îndrept spre tribunal împreună cu Gardy, dar în autovehicule diferite. O mulţime şi mai mare de duşmani îmi strigă tot felul de chestii batjocoritoare în timp ce aproape că sunt tras din maşină cu cătuşele încă la mâini. Partner aşteaptă pe coridor. Am reuşit să ajung în ediţia de dimineaţă a ziarului *Chronicle*, cotidianul din City. Secţiunea ştiri locale, pagina a treia. Nimic extraordinar – Rudd este iarăşi aruncat în închisoare.

Aşa cum mi se cere, îl urmez pe aprod în biroul judecătorului Kaufman, care mă aşteaptă împreună cu Huver. Amândoi au rânjete încrezute pe faţă şi sunt curioşi cum am supravieţuit nopţii în arest. Nu relatez nimic despre închisoare, nu recunosc faptul că n-am dormit deloc, mâncat sau făcut duş de ceva vreme. Sunt întreg, nerăbdător să începem şi asta pare să-i irite. E o întreagă bătaie de cap să-i salvez viaţa lui Gardy.

La câteva momente după ce intru în birou, un alt aprod dă năvală.

— Mă scuzaţi, domnule judecător, e un agent al forţelor federale afară care spune că trebuie să fie în dimineaţa asta la 11:00 la Curtea federală din City. La fel şi dumneavoastră, domnule Huver.

— Ce naiba! exclamă Kaufman.

E momentul să intervin explicând plin de bunăvoinţă:

— Este o petiţie *habeas corpus,* domnule judecător. Avocaţii mei au înaintat-o ieri după-amiază. Au cerut o audiere de urgenţă ca să mă scoată din închisoare.

— Are citaţie? întreabă Huver.

Aprodul îi dă nişte acte, iar Huver şi Kaufman le cercetează repede.

— Nu e o citaţie, conchide Kaufman, ci un fel de notificare din partea judecătorului Samson. Credeam c-a murit. N-are niciun drept să-mi aducă la cunoştinţă să fiu prezent la niciun fel de audiere.

— E sărit de pe fix de douăzeci de ani, rosteşte Huver oarecum uşurat. Nu merg. Suntem în mijlocul unui proces.

Nu se înşală în privinţa judecătorului Samson. Dacă avocaţii ar putea să voteze cel mai nebun judecător federal din tot ţinutul, Arnie

Samson ar câştiga detaşat. Însă nebun sau nu, e prietenul meu şi m-a mai scos din închisoare şi altă dată.

— Spune-i agentului să plece! îi zice Kaufman aprodului. Dacă începe să facă necazuri, zi-i şerifului să-l aresteze. Asta o să-l scoată din sărite, nu? Şeriful să aresteze un agent al forţelor federale. Ha! Pun pariu că ar fi o premieră! Mă rog, nu mergem. Avem un proces de reluat aici.

— De ce te-ai adresat Curţii federale? mă întreabă Huver cât se poate de serios.

— Fiindcă nu-mi place să zac în închisoare. Ce-i cu întrebarea asta tâmpită?

Aprodul pleacă.

— Revoc acuzaţia de sfidare, bine, domnule Rudd? Mă gândesc că o noapte la mititica e de-ajuns ca să-ţi schimbe comportamentul, intervine judecătorul.

— Ei, e de-ajuns măcar pentru o eroare judiciară sau o anulare, răspund eu.

— Haide să nu mai discutăm despre asta, zice Kaufman. Putem continua cu procesul?

— Dumneavoastră sunteţi judecătorul.

— Cum rămâne cu audierea de la Curtea federală?

— Îmi cereţi consultanţă juridică? reacţionez eu imediat.

— Nici pomeneală.

— Ignoraţi notificarea pe barba voastră. Ce naiba, judecătorul Samson ar putea să vă arunce pe amândoi în închisoare o noapte sau două. N-ar fi tare?

12

Ajungem, în cele din urmă, în sala de judecată şi durează un pic până se instalează toată lumea. Când intră juraţii, refuz să mă uit la ei. Cu siguranţă, au aflat că mi-am petrecut noaptea în închisoare şi sunt sigur că-s curioşi să vadă cum am făcut faţă. Aşa că nu le ofer satisfacţie.

Judecătorul Kaufman se scuză pentru întârzieri şi zice că e timpul să ne apucăm de treabă. Se uită la Huver, care se ridică şi spune:

— Onorată instanţă, acuzarea a încheiat.

Asta e o stratagemă de amatori pusă la cale şi menită să-mi facă viaţa şi mai grea. Mă ridic şi rostesc furios:

— Onorată instanţă, ar fi putut să mă informeze asupra acestui aspect ieri sau măcar în dimineaţa aceasta.

— Cheamă-ţi primul martor, urlă Kaufman.

— Nu sunt pregătit. Am nişte acţiuni demarate. Pot dovedi.

N-are încotro şi trebuie să le dea drumul juraţilor. Petrecem următoarele două ore contrazicându-ne: acuzarea a prezentat sau nu suficiente dovezi pentru a putea continua? Repet aceleaşi argumente. Kaufman ia aceleaşi hotărâri judecătoreşti. Se consemnează tot.

Primul meu martor este un puşti neîngrijit şi cam într-o ureche, care seamănă impresionant de mult cu clientul meu. Îl cheamă Wilson; are cincisprezece ani, s-a lăsat de şcoală, consumă droguri, practic, trăieşte ca un vagabond, asta în ciuda faptului că o mătuşă îi dă voie să doarmă în garaj ori de câte ori e bolnav. Şi este martorul nostru vedetă!

Surorile Fentress au dispărut pe la ora patru după-amiaza într-o miercuri. Au plecat de la şcoală pe biciclete, dar n-au mai ajuns acasă. Căutarea a început pe la şase şi s-a intensificat pe măsură ce orele treceau. Până la miezul nopţii, întreg oraşul era alarmat şi toţi erau afară cu lanternele. Trupurile le-au fost descoperite în iazul poluat a doua zi, pe la prânz.

Am şase martori, Wilson şi încă alţi cinci, care vor depune mărturie că au fost cu Gardy în acea după-amiază de miercuri, de la ora două până la lăsarea întunericului. Erau într-un loc numit Groapa, o excavaţie de pietriş din mijlocul unei păduri stufoase, în sudul oraşului. E o ascunzătoare izolată pentru vagabonzi, fugari, puşti fără adăpost, drogaţi, pungaşi mărunţi şi beţivi. Mai atrage şi câţiva rataţi mai bătrâni, însă, în mare parte, e un refugiu pentru puştii pe care nu-i vrea nimeni. Dorm sub un adăpost înclinat, împart mâncarea şi băutura furate, iau droguri de care n-am auzit niciodată, fac sex la întâmplare, şi, în general, îşi irosesc zilele în timp ce se apropie din ce în ce mai mult fie de moarte, fie de încarcerare. Gardy se afla acolo

când altcineva le-a răpit şi ucis pe fetele Fentress.

Deci avem alibi – cineva poate garanta pentru locul în care se afla clientul meu. Sau nu?

Cât i-a luat lui Wilson să ajungă la bară şi cât a fost pus să jure, juraţii şi-au făcut deja o părere. Pentru ocazia asta, el poartă ce poartă tot timpul – blugi soioşi cu o groază de găuri, nişte bocanci militari vai de capul lor, un tricou verde care proclamă măreţia unei trupe de acid-rock şi o bandană mov, foarte şic, în jurul gâtului. Are părul ras în părţi şi pe mijlocul scalpului o creastă vopsită într-o nuanţă ţipătoare de portocaliu. Ţine la vedere colecţia obligatorie de tatuaje, cercei şi piercinguri. Deoarece e doar un copil care n-are habar că este târât într-un astfel de cadru formal, se ascunde imediat în spatele unui rânjet ce te face să vrei să-l pocneşti.

— Încearcă să fii normal, îl sfătuiesc eu.

Din păcate, este. N-aş crede un cuvânt din ce spune, deşi chiar spune adevărul. După cum am repetat, povestim ce s-a întâmplat în acea după-amiază de miercuri.

Huver îl anihilează în interogatoriul încrucişat.

— Ai cincisprezece ani, băiete, de ce nu eşti la şcoală? Fumezi „iarbă”, ai, împreună cu amicul tău de aici, asta le zici juraţilor? Beţi, vă drogaţi, sunteţi o gaşcă de rataţi, nu-i aşa?

Wilson se descurcă mizerabil în încercarea de a nega. După cincisprezece minute de abuz, este dezorientat şi îi e teamă să nu fie acuzat de vreo infracţiune. Huver îi dă mai departe, ca un bătăuş la locul dejoacă.

Dar pentru că Huver nu e prea deştept, merge prea departe. L-a prins pe Wilson în corzi şi-i dă sângele la fiecare întrebare. Îl supune unui interogatoriu dur despre date – cum de e sigur că s-a întâmplat ce zice că s-a întâmplat fix în miercurea aia din martie? „Voi, copii, aveţi calendar acolo la Groapă?”

— N-ai nici cea mai mică idee despre ce miercuri vorbeşti, nu-i aşa? îl întreabă Huver pe un ton agresiv.

— Ba da, domnule, răspunde Wilson politicos pentru prima dată.

— Cum?

— Fiindcă au venit poliţişti acolo şi au zis că sunt în căutarea a două fetiţe. Aia e ziua. Şi Gardy a fost acolo toată după-amiaza.

Pentru un copil cu nu prea mult creier, Wilson a dat replica perfect, exact aşa cum am repetat.

Evident, ori de câte ori în Milo are loc o infracţiune un pic mai gravă decât împrăştierea de gunoaie, poliţia se repede la Groapă şi începe să arunce cu acuzaţii. Îi hărţuieşte pe suspecţii obişnuiţi. Groapa e la vreo cinci kilometri depărtare de iazul în care au fost găsite fetele Fentress. E mai mult decât clar că niciunul dintre cei care-şi pierd vremea, de obicei, la Groapă n-are vreun mijloc de transport

în afară de propriile picioare şi totuşi poliţia apare în mod repetat acolo şi face uz de putere. Gardy declară că-şi aminteşte că poliţiştii au întrebat de cele două fete dispărute. Poliţiştii, în mod evident, nu-şi amintesc să-l fi văzut pe Gardy la Groapă.

Nimic din toate astea nu mai contează. Juriul ăsta n-o să creadă niciun cuvinţel din ce afirmă Wilson.

Apoi chem la bară un martor cu şi mai puţină credibilitate, îi spun Lolo: biata copilă a trăit pe sub poduri şi în canale de când se ştie. Băieţii o protejează, iar ea îi răsplăteşte. Are nouăsprezece ani şi n-o să apuce nicicum douăzeci şi cinci, cel puţin nu de partea asta a gratiilor.

E plină de tatuaje şi nici n-apucă să termine de jurat, că oamenii sunt deja dezgustaţi. Îşi aminteşte acea zi de miercuri, că poliţiştii au venit la Groapă şi că Gardy a fost acolo toată după-amiaza.

Când îi vine rândul, Huver abia aşteaptă să menţioneze că a fost arestată de două ori pentru furt din magazine. Furt de alimente! Şi ce ar trebui să faci când îţi este foame? Huver face totul să pară foarte grav, de parcă ar merita şi ea pedeapsa cu moartea.

În continuare, îmi chem martorii care oferă alibiul şi spun adevărul, iar Huver îi face să pară infractori. Iată iresponsabilitatea şi incorectitudinea sistemului! Martorii lui Huver, cei care au depus mărturie pentru acuzare, sunt camuflaţi de legitimitate, de parcă ar fi fost sanctificaţi de autorităţi.

Poliţişti, experţi, chiar şi turnători care au fost spălaţi, curăţaţi şi ferchezuiţi cu haine frumoase, toţi au venit la bară şi au debitat minciuni într-un efort coordonat de a obţine executarea clientului meu. Dar martorii care ştiu adevărul şi îl spun sunt imediat trataţi cu neîncredere şi făcuţi să pară nişte nebuni.

La fel ca atâtea altele, procesul ăsta n-are legătură cu adevărul, ci cu ideea de a câştiga. Şi pentru a câştiga, fără nicio dovadă reală, Huver trebuie să inventeze şi să atace adevărul de parcă l-ar urî. Am şase martori care jură că Gardy nu era aproape de locul crimei când aceasta a fost comisă şi toţi şase au fost luaţi în derâdere. Huver a adus aproape doisprezece martori, toţi fiind cunoscuţi de poliţişti, de acuzare şi judecător ca fiind mincinoşi, şi totuşi juraţii le papă minciunile de parcă ar citi din Sfânta Scriptură.

13

Le arăt juraţilor o hartă a minunatului lor oraş. Groapa e departe de iaz; este imposibil ca Gardy să fi fost în ambele locuri la ora la care s-a întâmplat crima. Juraţii nu cred nimic, pentru că de ceva vreme le-a intrat bine în cap că Gardy este membrul unui cult satanist cu antecedente de perversiune sexuală. Nu există nicio dovadă fizică potrivit căreia fetele Fentress ar fi fost agresate sexual; totuşi, fiecare ţărănoi din locul ăsta oribil crede că Gardy le-a violat înainte să le omoare.

La miezul nopţii, stau întins pe patul meu plin de cocoloaşe din camera de motel, cu pistolul de 9 mm alături, când îmi bâzâie telefonul. Sunt cei de la laboratorul de analize ADN din San Diego. Sângele de care Tadeo a făcut rost atât de brutal de la Jack Peeley se potriveşte cu firul de păr pe care asasinul l-a lăsat în urmă prins în şireturile pe care le-a legat strâns în jurul gleznelor Jennei Fentress, în vârstă de unsprezece ani.

14

Îmi este imposibil să dorm; nici măcar nu pot ţine ochii închişi. Părăsesc motelul împreună cu Partner când încă este întuneric şi ajungem în Milo înainte de prima rază a soarelui. Mă întâlnesc cu Bishop în biroul lui în timp ce oraşul revine încet la viaţă. Îl sună pe judecătorul Kaufman acasă, îl trezeşte şi-l dă jos din pat, iar la 8:00 a.m. sunt în biroul lui împreună cu Huver şi cu grefiera. Tot ce urmează va fi consemnat.

Îmi evaluez opţiunile. Dacă refuză să oprească procesul, să respingă cazul şi să-i trimită pe toţi acasă – şi asta mă aştept să facă atunci 1) redactez o citaţie pentru Jack Peeley şi-l târăsc la tribunal, îl chem la bară şi dau în vileag faptul că el este criminalul; sau 2) merg la presă cu toate detaliile analizei ADN; sau 3) spun juriului ceea ce ştiu; sau 4) le bifez pe toate cele de mai sus; sau 5) nu fac nimic, îi las să-şi obţină condamnarea şi-i măcelăresc la apel.

Ei vor să afle cum de am făcut rost de proba de sânge de la Jack Peeley, dar nu sunt obligat să le spun. Le amintesc că, în ultimele zece luni, i-am implorat să-l investigheze pe Peeley, să facă rost de o probă de sânge şi aşa mai departe, însă n-au manifestat nici cel mai mic interes în direcţia asta. Îl aveau pe Gardy, unul dintre soldaţii satanei. Pentru a zecea oară, explic că Peeley 1) cunoştea fetele, 2) a fost văzut în apropierea iazului când cele două au dispărut şi 3) abia se despărţise de mama lor după o lungă şi violentă poveste de dragoste.

Sunt derutaţi, şocaţi, uneori incoerenţi în faţa realităţii care se dezvăluie încet, încet. Acuzarea lor coruptă şi falsă tocmai ce-a fost dată în vileag. Judecă pe cine nu trebuie!

Toţi procurorii au acelaşi defect genetic; nu văd adevărul decât atunci când acesta îi izbeşte în faţă. Se agaţă de teoriile lor. Ştiu că au dreptate pentru că au fost convinşi de asta luni bune, poate chiar ani. „Cred în cazul meu” este una dintre replicile lor favorite şi şi-o repetă în minte fără să judece, în timp ce adevăratul criminal, cu mâinile însângerate, îşi vede de treabă mai departe şi zice: „Eu am făcut-o”.

Deoarece am auzit atât de mult din aiurelile lor idioate, am încercat să-mi imaginez cam ce-ar putea Huver să mai argumenteze. Dar când zice „e posibil ca Gardy Baker şi Jack Peeley să fi lucrat împreună”, râd cu voce tare.

— Vorbeşti serios? izbucneşte Kaufman.

— Genial, pur şi simplu genial, exclam eu. Doi bărbaţi care nu s-au cunoscut niciodată, unul de optsprezece ani, celălalt de treizeci şi cinci, se întâlnesc o jumătate de oră şi decid să omoare două fetiţe, apoi s-o apuce pe căi separate, fără să se mai vadă vreodată, şi amândoi hotărâţi să-şi ţină gura închisă pentru totdeauna. Vrei să

dezbatem asta la apel?

— Nu m-ar surprinde, mormăie Huver, scărpinându-şi bărbia ca şi cum creierul lui de mare putere lucrează fix în momentul ăsta analizând noi teorii.

— Nu poţi vorbi serios, Dan, rosteşte Kaufman cu gura căscată de uimire.

— Vreau să continui, o ţine Huver pe a lui. Cred că Gardy Baker a fost implicat în crima asta. Pot obţine condamnarea.

E jalnic să-l văd cum se aruncă disperat cu capul înainte când ştie că n-are dreptate.

— Lasă-mă să ghicesc, zic eu. Crezi în cazul tău.

— Să fiu al naibii dacă nu! Vreau să merg mai departe. Pot obţine o condamnare.

— Bineînţeles că poţi, iar să obţii o condamnare e mult mai important decât dreptatea, spun eu stăpân pe mine. Obţine-ţi condamnarea! O să ne batem cap în cap prin Curţile de apel în următorii zece ani în timp ce Gardy se iroseşte în culoarul morţii, iar adevăratul criminal merge liber pe stradă, apoi, într-o zi, vreunui judecător federal de pe undeva i se va aprinde beculeţul şi o să avem parte de o altă achitare însoţită de mult tam-tam. Tu, procurorul, şi tu, judecătorul, o să păreţi nişte idioţi din cauza a ce se întâmplă acum.

— Vreau să merg mai departe, repetă Huver de parcă este o placă stricată.

— Cred că am să mă duc la presă, să le arăt rezultatele testelor ADN, îi pun eu în gardă. Or să împrăştie informaţia de colo colo, iar voi o să arătaţi ca nişte clovni care încă îşi prezintă cazul. Între timp, Jack Peeley o să dispară.

— Cum ai făcut rost de ADN-ul lui? mă întreabă judecătorul Kaufman.

— S-a implicat într-o bătaie sâmbăta trecută la Black White şi a luat un pumn în faţă, iar tipul care l-a trosnit lucrează pentru mine. Eu, personal, am curăţat sângele de pe pumnul omului meu şi am trimis proba la laborator împreună cu eşantionul de păr de care am făcut rost mai înainte.

— Asta se numeşte alterarea probelor, intervine Huver în mod previzibil.

— Oh, dă-mă în judecată sau aruncă-mă în închisoare iar! Petrecerea asta s-a terminat, Dan, renunţă!

— Vreau să văd rezultatele, zice Kaufman.

— Le voi primi până mâine. Laboratorul este în San Diego.

— Până atunci suntem în prorogare.

15

La un moment dat, pe parcursul zilei, judecătorul şi procurorul se întâlnesc în secret. Nu sunt invitat. Regulile de procedură interzic astfel de întâlniri clandestine şi totuşi ele au loc. Indivizii ăştia au nevoie de o strategie, şi încă repede. Deja ştiu că-s pe jumătate nebun şi chiar voi merge la presă cu rezultatele testului. În situaţia asta disperată, sunt mai preocupaţi de politică decât de adevăr. Tot ce-i interesează este să scape neumiliţi.

Mă întorc cu Partner în City, unde petrec ziua lucrând la alte cazuri. Îi conving pe cei de la laborator să trimită rezultatele prin e-mail şi, până la prânz, judecătorul Kaufman ştie deja adevărul. La şase seara, primesc telefonul. Jack Peeley tocmai ce-a fost arestat.

Ne întâlnim în dimineaţa următoare în biroul lui Kaufman, nu în sala de judecată, unde ne este locul. O respingere a cazului în public ar fi mult prea jenantă pentru sistem, aşa că judecătorul şi procurorul au conspirat s-o facă în spatele uşilor închise, şi cât mai repede cu putinţă. Stau la o masă cu Gardy alături şi ascult în timp ce Dan Huver trece şovăitor printr-o moţiune de respingere a acuzaţiilor. Sunt foarte convins că Huver încă vrea să continue cu mult prea iubitul lui caz, cel în care crede cu atâta tărie, dar Kaufman s-a opus; a zis că s-a terminat cu distracţia asta; a spus: „Haide să reducem din pierderi şi să scăpăm de nebunul ăsta şi de clientul lui fără minte”.

Când hârtiile sunt semnate, Gardy este un om liber. Şi-a petrecut ultimul an într-o închisoare dură – iar eu chiar ştiu despre ce vorbesc. Dar un an în închisoare, pentru un om nevinovat, este noroc chior şi în sistemul nostru. Sunt mii închişi de zeci de ani, însă asta-i altă discuţie.

Gardy este nedumerit, nu e sigur încotro să meargă sau ce să facă. În timp ce suntem conduşi afară din biroul lui Kaufman, îi întind o bancnotă de 20 de dolari şi-i urez noroc. O să meargă înapoi la închisoare să-şi strângă lucrurile şi de acolo mama lui o să-l ducă undeva, în siguranţă. N-o să-l mai văd niciodată.

Nu spune „mulţumesc” pentru că nu ştie ce să zică. Nu vreau să-l îmbrăţişez deoarece nu şi-a făcut duş, totuşi reuşim o scurtă strângere de mână într-un hol îngust, în timp ce doi ajutori de şerif ne urmăresc.

— S-a terminat, Gardy, îi tot spun eu, dar nu mă crede.

Vorba s-a dus repede şi afară aşteaptă o mulţime de gură-cască. Oraşul Milo n-o să creadă niciodată că nu Gardy le-a omorât pe fetele Fentress, şi asta în ciuda probelor. Asta se întâmplă când poliţiştii se iau după bănuielile lor şi merg în direcţia greşită, controlând zvonurile şi trăgând după ei şi presa. Acuzarea li se alătură imediat şi nu durează mult până când totul se transformă într-o linşare

organizată şi semilegitimă.

Mă strecor pe o uşă laterală, acolo unde mă aşteaptă Partner. Reuşim să scăpăm fără vreo escortă şi, în timp ce gonim departe de tribunal, două roşii şi un ou se sparg de parbrizul nostru. Nu pot să mă abţin să nu râd. Încă o dată, părăsesc oraşul cu stil.

Partea a doua
CAMERA DE DISTRACŢIE

1

Oamenii bogaţi tind să evite condamnările la moarte. Link Scanlon n-a fost la fel de norocos, deşi n-ai să găseşti trei oameni în oraşul ăsta cărora să le pese de Link sau de norocul lui. Sunt aproape un milion de locuitori şi când Link a fost, în cele din urmă, condamnat şi trimis de aici, toată lumea s-a simţit oarecum uşurată. Traficul de droguri a primit o lovitură dură, dar şi-a revenit curând. Câteva cluburi de striptease au fost închise, ceea ce a adus mulţumire în rândul multor tinere soţii. Părinţii de adolescente şi-au spus că fetele lor erau mult mai în siguranţă. Proprietarii de maşini sport de lux s-au relaxat din moment ce rata furturilor auto a scăzut brusc. Şi, cel mai important, poliţia şi agenţii de la Narcotice au avut şi ei un moment de respiro şi au aşteptat o scădere a ratei criminalităţii. S-a întâmplat, însă n-a durat mult.

Link a fost condamnat la moarte de un juriu neinfluenţat, pentru uciderea unui judecător. La scurt timp după aceasta, avocatul principal al apărării a fost găsit strangulat. Presupun deci că întreg baroul din City a exclamat „Doamne ajută!" ca să-l vadă pe Link închis.

Dar dacă mă gândesc mai bine, la început trebuie să fi fost câteva sute de oameni care să-i fi dus cu adevărat dorul lui Link. Antreprenorii de pompe funebre, dansatoarele, dealerii de droguri, proprietarii de afaceri în domeniul dezmembrărilor auto şi poliţiştii corupţi, de exemplu. Dar acum nu mai contează. Asta se întâmpla în urmă cu şase ani şi, odată ce a ajuns în închisoare, Link s-a dovedit capabil să-şi conducă majoritatea afacerilor din spatele gratiilor.

Tot ce şi-a dorit vreodată a fost să fie gangster, un personaj de modă veche gen Capone, cu o mare sete de sânge şi violenţă şi o nelimitată putere financiară. Tatăl lui a fost un negustor care comercializa ilegal băuturi, mort de ciroză. Mama lui s-a recăsătorit des şi prost. Fără să fie ţinut în frâu de mediul familial, Link a ajuns pe străzi la vârsta de doisprezece ani şi a învăţat repede cum să fure lucruri mărunte. Până la vârsta de cincisprezece ani, avea propria bandă şi vindea „iarbă" şi materiale pornografice la noi la liceu. A fost arestat la şaisprezece ani, a primit o pedeapsă uşoară şi astfel a început o relaţie lungă şi variată cu sistemul de justiţie penală.

Până să împlinească douăzeci de ani, numele lui era George. Nu i se potrivea, aşa că şi-a tot schimbat câteva porecle, nişte minunăţii precum Lash şi Boss. În cele din urmă, s-a hotărât la Link, pentru că el, George Scanlon, era adeseori implicat în diferite ilegalităţi. Link i se potrivea bine, deci a angajat un avocat ca să-şi ia numele legal. Doar Link Scanlon, fără un alt nume, fără nimic agăţat la sfârşit. Noul nume

i-a dat o nouă identitate. Era un om nou, care avea ceva de dovedit. A devenit necugetat în dorinţa lui de a fi cel mai dur mafiot din oraş, lucru care chiar i-a ieşit. Până la treizeci de ani, bătăuşii lui Link ucideau în mod regulat, iar el acaparase piaţa prostituţiei în City şi-şi vârâse colţii şi-n traficul cu droguri.

Aşteaptă pedeapsa capitală de şase ani şi execuţia lui este programată în seara asta la 10:00. Şase ani nu înseamnă mult când vine vorba de coridorul morţii; în medie, cel puţin în statul ăsta, apelurile tărăgănează lucrurile vreo paisprezece ani. Douăzeci e neobişnuit. Cel mai scurt a fost doi ani, dar acel tip a implorat să primească injecţia. E corect spus că în cazul lui Link lucrurile au fost grăbite sau urgentate. Omoară un judecător şi toţi ceilalţi se simt ofensaţi. Apelurile lui au fost întâmpinate cu surprinzător de puţine întârzieri. Condamnarea lui a fost confirmată, confirmată din nou şi reconfirmată. Toate hotărârile au fost în unanimitate, niciun dezacord nicăieri, la nivel statal sau federal. Cei de la Curtea Supremă au refuzat să ia în considerare cazul. Link i-a enervat pe cei care conduceau cu adevărat sistemul, iar în seara asta sistemul înfăptuieşte răzbunarea supremă.

Link l-a omorât pe judecătorul Nagy. N-a apăsat efectiv pe trăgaci; în schimb, a trimis vorbă din om în om că-l vrea mort pe Nagy. Un asasin profesionist pe nume Knuckles a primit misiunea şi a dus lucrurile la bun sfârşit într-o manieră extraordinară. I-au găsit pe judecătorul Nagy şi pe soţia lui în pat, în pijamale, cu găuri de gloanţe în cap. Ulterior, Knuckles a vorbit prea mult, iar poliţiştii au avut instalat un microfon în locul potrivit. Knuckles era şi el de vreo doi ani în culoarul morţii, când l-au găsit cu gura şi gâtul pline de lichid de desfundat ţevile. Poliţiştii l-au interogat pe Link, dar el a jurat că nu ştia nimic despre asta.

Care a fost greşeala judecătorului Nagy? Era un tip dur, pro lege şi ordine, care ura drogurile şi era faimos pentru că-i înfunda pe traficanţi în baza a cât mai multe capete de acuzare. Era cât pe ce să-i condamne pe doi dintre oamenii de încredere ai lui Link – cu unul era văr – la o sută de ani fiecare şi asta l-a supărat. Era oraşul lui, nu al lui Nagy. El, Link, şi-a dorit de ani buni să dea gata un judecător; un fel de afront suprem. Să omori un judecător, să scapi basma curată, iar lumea să ştie că eşti cu adevărat deasupra legii.

După ce avocatul lui a fost omorât, lumea a crezut că eram nebun că-i luam cazul. Încă un deznodământ negativ pentru Link, şi m-ar putea găsi pe fundul lacului. Dar asta a fost în urmă cu şase ani, iar Link şi cu mine ne-am înţeles foarte bine. Ştie că am încercat să-i salvez viaţa. El o s-o cruţe pe-a mea. Ce-ar avea de câştigat dacă şi-ar omorî avocatul?

2

Sunt cu Partner şi oprim maşina în faţa porţii principale la Big Wheeler, închisoarea de maximă securitate, unde statul ţine condamnaţii la moarte şi unde au loc şi execuţiile. Un gardian se apropie de uşa pasagerului şi întreabă:

— Numele?

— Rudd, Sebastian Rudd. Sunt aici să-l văd pe Link Scanlon.

— Desigur.

Numele gardianului este Harvey şi am mai stat de vorbă cu el, dar în seara asta nu. În seara asta, Big Wheeler este blocată şi în aer se simte un fior. E vremea execuţiei! Pe stradă, unii protestatari cu lumânări intonează un cântec solemn, alţii scandează lozinci de susţinere a pedepsei cu moartea. Se plimbă înainte şi înapoi. De-a lungul străzii sunt aliniate dubiţe ale unor posturi TV.

Harvey scrie ceva pe o plăcuţă, „Unitatea 9” şi fix când suntem gata să plecăm se apleacă şi întreabă în şoaptă:

— Ce şanse aveţi?

— Foarte mici, răspund eu, în timp ce o luăm din loc.

Urmăm un camion de protecţie al închisorii cu oameni înarmaţi care stau în spate; un altul e în urma noastră. Reflectoarele aproape ne orbesc pe când ne mişcăm încet, trecând de clădiri luminate puternic. Înăuntru, trei mii de bărbaţi sunt închişi în celulele lor şi aşteaptă ca Link să moară şi lucrurile să se reîntoarcă astfel la normalitate. Nu există niciun motiv raţional pentru care lucrurile s-o ia razna atunci când are loc o execuţie. Protecţia suplimentară nu este niciodată necesară. Nimeni n-a scăpat niciodată din culoarul morţii. Acolo, bărbaţii condamnaţi trăiesc în izolare şi astfel n-au găşti de prieteni care ar putea decide să reediteze căderea Bastiliei şi să-i elibereze pe toţi. Totuşi, ritualurile sunt importante pentru cei care conduc închisoarea şi nimic nu pune adrenalina în mişcare aşa cum o face o execuţie. Vieţile lor neînsemnate sunt serbede şi monotone, dar lucrurile se mai animă atunci când e programată execuţia unui ucigaş. Nu se precupeţeşte nici cel mai mic efort de potenţare a dramatismului.

Unitatea 9 e mult mai departe decât celelalte şi are de jur-împrejur suficient de multă sârmă ghimpată cât să-l fi oprit până şi pe Ike{5} pe plajele Normandiei. Ajungem, în cele din urmă, la o poartă unde mai mulţi gardieni agitaţi sunt nerăbdători să ne percheziţioneze, pe mine, pe Partner şi servietele noastre. Băieţii ăştia sunt mult prea încântaţi de festivităţile serii. Intrăm în clădire escortaţi şi sunt condus într-un birou improvizat, unde mă aşteaptă directorul închisorii. McDuff, evident extrem de agitat, îşi roade unghiile.

— Ai auzit? întreabă el când rămânem singuri în camera fără ferestre.

— Ce să aud?

— În urmă cu zece minute a explodat o bombă în tribunalul vechi, în sala de judecată în care Link şi-a primit condamnarea.

Am fost în sala aia de judecată de sute de ori, aşa că, da, sunt şocat să aud că a fost aruncată în aer. Pe de altă parte, nu mă surprinde că Link Scanlon nu intenţionează să dispară fără tam-tam.

— Sunt răniţi? îl iscodesc eu.

— Nu cred. Tribunalul tocmai fusese închis.

— Uau!

— Aşa e, uau! Ar fi bine să vorbeşti cu el, Rudd, şi repede!

Ridic din umeri şi îi arunc directorului o privire fără pic de speranţă. Să încerc să-i bag minţile în cap unui gangster ca Link Scanlon e o pierdere de timp.

— Sunt avocatul lui, nimic altceva, zic eu.

— Dacă face rău cuiva…

— Haideţi, domnule director, va fi executat în câteva ore. Ce altceva ar putea să mai păţească?

— Ştiu, ştiu. Unde sunt apelurile? întreabă el, rupând o aşchie din unghia degetului mare între dinţi.

Îmi dau seama că directorul e speriat.

— E la circuitul judiciar 15{6}, răspund eu. Slabe şanse! Toate-s slabe şanse în punctul ăsta, domnule director. Unde e Link?

— E în camera de deţinere. Trebuie să mă întorc la birou să vorbesc cu guvernatorul.

— Spuneţi-i că-l salut. Amintiţi-i că tot nu mi-a dat un răspuns la rugămintea mea de comutare a pedepsei.

— Aşa am să fac, mă asigură directorul, apoi părăseşte camera.

— Mulţumesc.

Puţini oameni din statul ăsta se bucură de-o execuţie aşa cum o face minunatul nostru guvernator. Obiceiul lui este să aştepte până în ultimul moment, pe urmă să apară sumbru în faţa camerelor de luat vederi şi să anunţe oamenii că nu poate să acorde o comutare a pedepsei şi să rămână cu conştiinţa curată. Cu lacrimi în ochi, vorbeşte despre victimă şi declară că dreptatea trebuie să învingă.

Îi urmez pe cei doi paznici, îmbrăcaţi în echipament complet militar, printr-un labirint şi ajung la camera de distracţie. Nu e nimic mai mult decât o celulă în care este adus prizonierul cu exact cinci ore înainte de marele moment. Aici aşteaptă cu avocatul, cu duhovnicul lui şi eventual cu nişte membri ai familiei. Este permis contactul nestingherit şi pot fi nişte momente destul de triste când mama ajunge pentru ultima îmbrăţişare. Ultima masă se serveşte cu exact două ore înainte de ultima plimbare, după aceea doar avocatului îi este permis

să rămână.

În deceniile trecute, în statul nostru se folosea un pluton de execuţie. Încătuşaţi, condamnaţii erau legaţi de un scaun, li se acoperea capul cu un val negru, iar pe piept, în dreptul inimii, li se punea o cruce roşie. La cincisprezece metri distanţă, cinci voluntari aşteptau în spatele unei cortine cu puşti de mare putere, deşi doar patru dintre ele erau încărcate. Legenda spune că niciunul dintre cei cinci n-avea cum să ştie sigur că el a fost cel care a omorât, şi că asta i-ar fi mângâiat cumva conştiinţa în eventualitatea în care mai târziu în viaţă ar fi avut regrete. Ce prostie! Era o listă lungă de voluntari, toţi nerăbdători să tragă un glonţ în inima unui alt om.

Oricum, limba vorbită în închisoare este dinamică şi creativă şi, de-a lungul timpului, camera de execuţie şi-a creat un renume. Legenda zice că o gură de aerisire a fost lăsată în mod intenţionat descoperită ca să se audă pocnetul puştilor prin închisoare. Când s-a schimbat metoda şi s-a trecut la injecţie, din motive umanitare, a fost nevoie de mult mai puţin spaţiu. Culoarul morţii a fost reconfigurat; s-au mai adăugat pereţi ici şi colo. Iar actuala cameră de distracţie, cică, include fix locul în care condamnaţii stăteau şi aşteptau gloanţele.

Mă percheziţionează din nou şi trec de uşă. Link e singur şi stă pe un scaun pliant sprijinit de un perete cenuşiu. Luminile nu sunt puternice. E cu ochii la un televizor fără sonor care e suspendat într-un colţ şi nu-şi dă seama că am venit. Filmul lui preferat este *Naşul.* L-a văzut de sute de ori şi cu ani în urmă a început să exerseze pentru a deveni copia lui Marlon Brando. O voce hârşâită, dureroasă pe care o pune pe seama fumatului. Mandibula rigidă. Vorbeşte lent. Distant. Total lipsit de sentimente.

La noi, în culoarul morţii e o regulă ciudată care-i permite condamnatului să moară îmbrăcat în orice fel de haine îşi doreşte. E ridicol, pentru că, după ce au trăit aici timp de zece, cincisprezece sau douăzeci de ani, indivizii ăştia n-au nimic mai acătării de îmbrăcat. Doar salopete standard; poate o pereche de pantaloni ponosiţi şi un tricou pe care să le poarte la vizite; sandale; şosete groase pentru iarnă. Link însă are bani şi vrea să fie înmormântat purtând negru. Este îmbrăcat cu o cămaşă neagră, cu mâneci lungi şi butoniere, blugi negri, şosete negre şi e încălţat cu pantofi sport negri. Nu e nici pe departe atât de stilat pe cât crede, însă în momentul ăsta cui îi pasă de modă?!

— Am crezut că ai să mă salvezi, spune el în cele din urmă.

— N-am afirmat niciodată asta, Link. Am şi scris-o negru pe alb.

— Dar ţi-am dat bani mulţi.

— Un comision gras nu garantează un rezultat bun. Şi pe asta am scris-o.

— Avocaţii, mârâie el cu dezgust, iar eu nu iau asta în glumă.

N-am uitat niciodată ce s-a întâmplat cu ultimul avocat. Link se apleacă uşor în faţă, lăsându-şi scaunul pe toate cele patru picioare şi se ridică. Are cincizeci de ani şi în mare parte a reuşit să-şi păstreze frumuseţea cât a stat aici. Dar îmbătrâneşte repede şi n-am niciun dubiu că un condamnat pe care-l aşteaptă o execuţie garantată nu-şi bate capul prea mult cu ridurile şi cu părul alb. Face câţiva paşi şi închide televizorul.

Camera este, poate, de cinci pe cinci, cu un birou mic, trei scaune pliante şi un pat ca de cazarmă, în eventualitatea în care deţinutul şi-ar dori să închidă puţin ochii înainte să fie trimis la odihna veşnică. Am mai fost aici o dată, în urmă cu trei ani, când, cu doar treizeci de minute înainte de injecţia letală, clientului meu i s-a întâmplat un miracol în circuitul 15.

Link n-o să fie la fel de norocos. Stă într-un colţ al biroului şi se uită la mine.

— Am avut încredere în tine, mârâie el.

— Şi pe bună dreptate, Link. Am luptat pe brânci pentru tine.

— Însă sunt nebun, legal, şi n-ai convins pe nimeni de asta. Al naibii de nebun. De ce nu poţi să-i faci să vadă asta?

— Am încercat şi tu ştii asta, Link. N-a ascultat nimeni pentru că n-a vrut nimeni să asculte. Ai omorât pe cine nu trebuia, un judecător. Omori un judecător, şi atunci toată tagma lui se simte ofensată.

— Nu l-am omorât!

— Ei bine, juriul aşa a decis. Asta-i tot ce contează.

Am purtat conversaţia asta de o mie de ori, aşa că de ce să n-o mai avem o dată?! Cu mai puţin de cinci ore înainte de execuţie, aş pălăvrăgi cu Link despre orice alt subiect.

— Sunt nebun, Sebastian. Am luat-o razna.

Se zice adesea că toată lumea îşi pierde minţile în culoarul morţii. Douăzeci şi trei de ore pe zi în izolare distrug un om mental, fizic şi emoţional. Link însă n-a suferit chiar ca restul. Curtea Supremă a decis că un stat nu poate executa o persoană care este fie retardată mental, fie îşi pierde minţile, i-am explicat eu cu ani în urmă. La scurt timp, Link a hotărât că trebuie să devină nebun şi se poartă aşa de atunci. Directorul de la vremea aceea a dispus să fie transferat în unitatea de psihiatrie, unde s-a bucurat de o detenţie mult mai confortabilă. Link a trăit acolo trei ani înainte ca un jurnalist să sape suficient de adânc cât să descopere urma banilor dintre rudele apropriate ale unui gardian şi un anumit sindicat al infractorilor. Gardianul s-a retras repede şi a evitat o punere sub acuzaţie. Link a fost adus înapoi în culoarul morţii, unde a rămas vreme de o lună înainte să fie mutat în arest de protecţie. Acolo, a beneficiat de o celulă mai mare, dar şi de mai multe privilegii. Gardienii îi dădeau tot ce îşi dorea, pentru că băieţii de afară ai lui Link aveau grijă de ei şi-i alimentau cu bani şi

droguri. La un moment dat, Link a reuşit să facă în aşa fel încât să fie din nou transferat în unitatea de psihiatrie.

În cei şase ani petrecuţi la Big Wheeler, abia dacă a stat un an închis alături de ceilalţi criminali în culoarul morţii.

— Directorul închisorii tocmai mi-a spus că tribunalul a fost aruncat în aer în după-amiaza asta. Tribunalul în care ţi-ai primit condamnarea. Ce coincidenţă, nu?! sondez eu terenul.

Se încruntă şi-şi ia un aer relaxat, apoi ridică din umeri în stilul lui Brando, fără să lase să i se citească nimic pe faţă.

— Am un apel depus pe undeva chiar acum, nu? schimbă el vorba.

— E la circuitul judiciar 15, însă nu-ţi face speranţe prea mari.

— Adică, îmi sugerezi că am să mor, Sebastian?

— Ţi-am amintit asta şi săptămâna trecută, Link. Jocurile au fost făcute. Apelurile de ultim moment n-au nicio valoare. S-au făcut toate contestaţiile. Toate problemele au fost acoperite. Nu putem face mai mult decât să aşteptăm, să ne rugăm şi să sperăm la un miracol

— Ar fi trebuit să-l angajez pe avocatul ăla evreu, cum îl cheamă, Lowenstein?

— Poate că da, dar n-ai făcut-o. A avut trei clienţi care au fost executaţi în ultimii patru ani.

Îl cunosc pe Marc Lowenstein şi ştiu că e un avocat bun. Noi doi ne ocupăm de cele mai dificile cazuri din colţul ăsta de lume. Îmi vibrează telefonul. E un mesaj scris – circuitul 15 tocmai a respins apelul.

— Veşti proaste, Link, circuitul tocmai ne-a refuzat, îl anunţ eu.

Nu rosteşte nimic, dar se întoarce şi deschide televizorul.

— Trece fiul tău pe aici în seara asta? îl întreb eu aprinzând lumina.

— Nu, îmi răspunde el printre dinţi.

Are un singur copil, un fiu care tocmai ce-a ieşit din închisoarea federală. A fost închis pentru şantaj. A fost educat să respecte „valorile" familiei şi-şi iubeşte bătrânul, dar nu-l poate blama nimeni că evită să calce într-o închisoare, chiar dacă doar pentru o vizită.

— Ne-am luat deja la revedere, adaugă el.

— Deci, fără musafiri în seara asta?

Mormăie ceva ininteligibil. Nu, fără vizitatori veniţi pentru o ultimă îmbrăţişare. A fost căsătorit de două ori, însă îşi urăşte ambele foste soţii. N-a mai vorbit cu mama lui de ani buni. Singurul lui frate a dispărut într-un mod misterios după o afacere care a mers prost. Link bagă mâna în buzunar, scoate un telefon mobil şi sună. Deţinuţilor le este strict interzis să folosească telefoane, dar pe el l-au prins cu vreo douăsprezece de-a lungul anilor. I le strecoară gardienii; unul dintre ei a fost prins şi a declarat că a primit 1.000 de dolari, bani gheaţă, de la un străin într-o parcare la Burger King, după prânz.

E un apel scurt – nu înţeleg o iotă – şi, la sfârşit, Link vâră telefonul

înapoi în buzunar. Ia telecomanda şi schimbă programele până ajunge la un post local de ştiri. Oamenii sunt foarte interesaţi de execuţia lui. Unul dintre reporteri face o recapitulare a cazului Nagy. Arată fotografii cu judecătorul şi soţia lui, o femeie drăguţă.

Îl cunoşteam bine pe judecător şi am fost de câteva ori în sala lui de judecată. Era aspru, dar corect şi deştept. Am fost şocat când a fost ucis, însă nu foarte surprins când dovezile l-au indicat pe Link Scanlon. Se difuzează apoi un material despre Knuckles, asasinul, în timp ce părăseşte sala de judecată cu cătuşele la mâini. Ce nenorocit!

— Ştii că ai dreptul la un duhovnic? întreb eu.

— Nu, mormăie Link.

— Închisoarea are un duhovnic, dacă vrei să stai de vorbă cu el.

— Ce-i ăla un duhovnic?

— Un om al lui Dumnezeu.

— Şi ce-ar putea să-mi spună?

— Păi, nu ştiu, Link. Mi s-a povestit că unii oameni, chiar înainte să-şi dea sufletul, vor să-şi pună lucrurile în ordine cu Dumnezeu. Să-şi mărturisească păcatele şi altele asemenea.

— Asta ar lua ceva vreme.

Căinţa ar fi un act de slăbiciune de neiertat pentru un mafiot ca el. N-are nicio remuşcare, nici pentru cazul Nagy şi nici pentru toate crimele de dinainte.

— Ce cauţi aici? mă întreabă el privindu-mă iscoditor.

— Sunt avocatul tău. E de datoria mea să mă aflu aici, să mă asigur că ultimele apeluri îşi urmează cursul. Să ofer consultanţă.

— Şi asta constă în a-mi spune să văd un duhovnic?

Tresărim la auzul unei bătăi în uşă. Se deschide imediat şi intră un bărbat într-un costum ieftin, însoţit de doi gardieni.

— Domnule Scanlon, sunt Jess Foreman, directorul adjunct, se prezintă nou-venitul.

— Ce plăcere, articulează sec Link fără să-şi dezlipească ochii de la televizor.

— Am o listă a tuturor celor care vor fi martori la execuţia dumneavoastră, continuă Foreman ignorându-mă. Pe lista dumneavoastră nu e nimeni, corect?

— Corect.

— Sunteţi sigur?

Link ignoră întrebarea. Foreman aşteaptă, apoi adaugă:

— Dar avocatul dumneavoastră?

Se uită la mine.

— Voi fi aici, precizez eu.

Avocatul este întotdeauna invitat să privească.

— E cineva din familia judecătorului Nagy? întreb eu.

— Da, toţi cei trei copii ai săi.

Foreman lasă lista pe birou şi pleacă.

— Poftim! exclamă Link în timp ce uşa se trânteşte în urma directorului adjunct.

Ridică telecomanda şi dă volumul mai tare.

E o ştire de ultimă oră – tocmai ce-a explodat o bombă în tribunalul în care-şi desfăşoară activitatea circuitul 15. Scenele de la faţa locului sunt delirante, poliţia şi pompierii aleargă dintr-o parte într-alta. Fumul iese rotocoale pe o fereastră de la etajul al doilea. Un reporter care abia răsuflă aleargă împreună cu un cameraman după el, căutând un unghi mai bun şi relatând în rafală tot ce se întâmplă.

Ochii lui Link strălucesc în timp ce priveşte.

— Uau, încă o coincidenţă! spun eu.

Încerc să par calm, de parcă n-ar fi cine ştie ce. O bombă aici, una acolo. Câteva telefoane din culoarul morţii şi fitilul e aprins. Totuşi, sunt şocat.

Cine ar putea să mai urmeze? Un alt judecător, poate cel care a prezidat procesul lui şi l-a condamnat la moarte? E vorba despre judecătorul Cone. De când s-a retras şi vreme de vreo doi ani în timpul procesului şi ulterior a avut protecţie armată. Poate juraţii? Şi ei au trăit uitându-se peste umăr şi cu poliţiştii pe-aproape. N-a fost nimeni rănit ori ameninţat.

— Unde ajunge apelul acum? mârâie Link.

Bănuiesc că plănuieşte să arunce în aer fiecare tribunal de aici şi până la Washington. Ştie răspunsul la întrebarea asta; am discutat deja, suficient.

— La Curtea Supremă din Washington, D.C. De ce întrebi?

Îmi ignoră întrebarea. Ne uităm la televizor o vreme. CNN preia ştirea şi în bine-cunoscuta sa manieră isterică ne alertează de parcă ar fi dat năvală jihadiştii.

Link zâmbeşte.

Jumătate de oră mai târziu, directorul adjunct se întoarce, agitându-se mai tare ca niciodată.

— Ai auzit de circuitul 15? mă întreabă el în şoaptă după ce mă scoate din cameră.

— La asta ne uitam.

— Trebuie să-l opreşti.

— Pe cine?

— Cum pe cine, la naiba! Ştii bine despre cine vorbesc.

— Nu noi deţinem controlul aici, domnule director adjunct. Tribunalele au propriile programe. În mod clar, băieţii lui Link au ordine de executat. Şi-n plus, toate astea ar putea fi nişte coincidenţe.

— Da, cum să nu! FBI-ul se îndreaptă încoace chiar acum.

— Oh, asta chiar e bună, o chestie inteligentă! Clientul îşi primeşte injecţia în exact trei ore şi patruzeci de minute şi FBI-ul vrea să-l

interogheze despre bombele astea. E un gangster experimentat. Domnule director adjunct, este un gangster de modă veche. Călit în luptă. O să elimine orice agent FBI aflat în raza lui de acţiune.

Arată de parcă mai are puţin şi leşină.

— Trebuie să facem ceva, spune el cu ochii turbaţi. Guvernatorul zbiară la mine. Toată lumea zbiară la mine.

— Ei bine, chiar depinde de guvernator, dacă mă întrebi pe mine. El acordă comutarea pedepsei şi presupun că Link opreşte campania de bombardare. Totuşi, n-am cum să fiu prea sigur, pentru că nu prea ascultă de mine.

— Poţi să-l întrebi?

Râd zgomotos.

— Sigur că da, domnule director adjunct, o să am o discuţie amicală cu clientul meu, o să-l fac să recunoască şi am să-l conving să se oprească din a mai face orice ar putea el recunoaşte că face. Nicio problemă.

E prea palid ca să mai poată răspunde, aşa că pleacă, dând din cap şi rozându-şi unghiile. Încă un birocrat copleşit de responsabilitatea de a lua hotărâri. Mă întorc în cameră şi mă aşez pe un scaun. Link e în continuare cu ochii-n televizor.

— Era directorul adjunct al închisorii, îi explic eu. Şi ţi-ar fi foarte recunoscător dacă ţi-ai opri dulăii.

Niciun răspuns. Nicio asumare.

Într-un târziu, CNN pune totul cap la cap şi deodată clientul meu este cea mai de interes poveste a orei. Arată o poză de-a lui Link din dosarele poliţiei, de pe vremea când era mult mai tânăr, în timp ce-l intervievează pe procurorul care l-a condamnat. De partea cealaltă a biroului, Link înjură în barbă, deşi încă zâmbeşte. Nu că ar fi treaba mea, dar, dacă ar fi să pun eu bombe, atunci biroul ăstuia ar fi primul pe listă.

Îl cheamă Max Mancini şi este procuror-şef în City. O adevărată legendă, în mintea lui. A tot apărut în presă săptămâna asta, în timp ce numărătoarea inversă devenea din ce în ce mai răsunătoare. Link va fi primul lui condamnat la moarte executat şi n-ar pierde asta pentru nimic în lume. Sincer să fiu, n-am să înţeleg niciodată de ce Link a ales să se descotorosească de propriul avocat în loc să-i facă felul lui Mancini. Dar n-am să întreb.

În mod clar, Link şi cu mine ne înţelegem. Fix când reporterul se pregăteşte să încheie interviul, se aude un zgomot puternic undeva pe fundal, în spatele lui Mancini. Camera lărgeşte cadrul şi îmi devine clar că se află în centru, pe trotuarul din faţa biroului său.

Încă o explozie.

3

Sala de judecată a fost bombardată la 5:00 p.m.; circuitul 15 – la 6:00; biroul procurorului general – la 7:00.

Cu cât ne apropiem de ora 8:00 p.m., cu atât din ce în ce mai mulţi oameni care au fost suficient de ghinionişti să-şi intersecteze drumurile cu clientul meu încep să fie mai agitaţi. CNN, într-o frenezie nebună, informează că securitatea a fost întărită la Curtea Supremă din Washington. Reporterul lor aflat la faţa locului ne tot arată imagini ale unor birouri cu luminile aprinse, iar noi ar trebui să credem că, într-adevăr, cei care înfăptuiesc justiţia sunt acolo, muncind din greu şi dezbătând cazul lui Link. Bineînţeles că n-o fac. Sunt cu toţii acasă, în siguranţă sau pe undeva luând cina. Unul dintre funcţionarii lor o să ne respingă petiţia din clipă în clipă.

Vila guvernatorului e plină de poliţişti, unii înarmaţi până-n dinţi şi purtând uniforme de luptă, de parcă Link ar pune la cale vreun asalt. Cu atât de multe camere de luat vederi şi dramă în jur, dragul nostru guvernator nu se poate abţine. În urmă cu zece minute a ieşit din buncărul lui ca să discute cu reporterii, în direct, desigur. A spus că îi era teamă, că justiţia trebuia să meargă mai departe, să-şi facă treaba fără frică etc. A încercat să se poarte ca şi cum chiar s-ar lupta cu problema comutării pedepsei, aşa că încă nu e gata să-şi anunţe decizia. O s-o păstreze pentru mai târziu, undeva pe la 9:55. Nu s-a mai distrat aşa de bine de mulţi ani.

Sunt tentat să-l întreb pe Link cine urmează, dar prefer să mă abţin. Jucăm cărţi, vremea se scurge şi Roma arde. Mi-a spus de mai multe ori că pot să plec, însă prefer să rămân. N-o să afirm că-mi face deosebită plăcere să urmăresc execuţia, dar sunt fascinat de ea.

Nu există răniţi. Cele trei bombe au fost mai mult benzină, conform unor aşa-zişi experţi pe care CNN i-a târât la ştiri pentru cât mai multă veridicitate. Probabil că au fost bombe rudimentare cu temporizator, puse eventual în pachete mici, şi concepute să scoată cât mai mult zgomot şi fum.

La 8:00 p.m., toţi îşi ţin răsuflarea. Deocamdată e linişte. Un gardian bate la uşă şi aduce ultima masă. Pentru această ocazie specială, Link a ales o friptură cu cartofi prăjiţi şi plăcintă cu nucă de cocos la desert, însă n-are poftă de mâncare. Ia două îmbucături din friptură şi-mi dă mie cartofii. Refuz politicos şi amestec cărţile. E ceva ce nu mi se pare tocmai în regulă în a mânca din ultima masa a unui condamnat la moarte. La 8:15, îmi vibrează telefonul mobil. Petiţia noastră a fost respinsă şi de Curtea Supremă. Nicio surpriză. N-a mai rămas nicio variantă. Toate şansele s-au irosit.

Intrăm în direct din faţa clădirii Curţii Supreme din Washington,

unde se află un reporter CNN care, practic, se roagă pentru vreun fel de explozie. Zeci de poliţişti se fâţâie pe acolo şi-i mănâncă degetul de pe trăgaci. O mică mulţime de gură-casă s-a adunat să privească eventualul carnaj, dar nu se întâmplă nimic. Link ţine ochii aţintiţi la televizor în timp ce face cărţile.

Suspectez că n-a terminat.

4

Închisoarea are un depozit de alimente în partea de vest şi o zonă de întreţinere a vehiculelor în partea de est. Clădirile se află la aproximativ cinci kilometri una de alta. La 8:30, amândouă izbucnesc, în mod misterios, în flăcări şi întreaga închisoare e cuprinsă de nebunie. Evident că prin zonă sunt două elicoptere ale ştirilor. Nu li se permite să zboare deasupra închisorii, aşa că planează pe deasupra fermei de alături şi, mulţumită teleobiectivelor lor cu bătaie lungă, privim toată agitaţia cu complimente din partea CNN-ului.

În timp ce Link îşi îndeasă plăcinta în gură şi joacă absent cărţi, reporterul se întreabă de ce statul nu-i grăbeşte execuţia înainte ca el să ardă din temelii întreaga închisoare. Un purtător de cuvânt al guvernatorului se bâlbâie încercând să explice că regulile şi legea nu permit aşa ceva. Va fi la 10:00 p.m. punct, sau cât mai curând după ora aceasta. Link priveşte totul de parcă ar fi un film despre vreun tip care se află în culoarul morţii.

La 8:45, o bombă explodează în clădirea administrativă, nu departe de biroul directorului.

Zece minute mai târziu, directorul adjunct dă năvală în camera de distracţie şi strigă:

— Trebuie să opreşti toate astea!

Link îl ignoră în timp ce amestecă liniştit cărţile.

Doi gardieni nervoşi îl iau pe Link, îl ridică, îl percheziţionează, găsesc telefonul, apoi îl aruncă înapoi în scaun. Faţa lui nu-şi schimbă expresia.

— Ai telefon, Rudd? zbiară Foreman la mine.

— Da, dar nu ţi-l pot da. Regula 36, secţiunea 2, paragraful 4. Regulamentul vostru. Îmi pare rău.

— Ticălosule!

— Deci, credeţi că eu dau telefoane ăstora? Credeţi că sunt parte din conspiraţie, când toate apelurile mele sunt urmărite? Aşa credeţi, domnule director adjunct?

Este mult prea panicat ca să mai răspundă.

— A izbucnit o revoltă în Unitatea 6, strigă un gardian din spatele lui Foreman.

5

Revolta a început când un prizonier, unul în vârstă, închis pe viaţă, cu vechi probleme cardiace, a mimat un atac de cord. În primă fază, gardienii l-au ignorat, apoi s-au răzgândit şi au intervenit. Colegul lui de celulă i-a înjunghiat pe cei doi gardieni, pe urmă, împreună cu bătrânul, le-au luat pistoalele cu electroşocuri, i-au prăjit bine şi i-au bătut până şi-au pierdut cunoştinţa. Şi-au tras pe ei repede uniformele gardienilor şi au reuşit să deschidă uşile la aproape o sută de celule. Cu o coordonare aproape fără cusur, prizonierii au invadat celelalte aripi din unitate şi în curând câteva sute de condamnaţi extrem de periculoşi umblau liberi. Au început să dea foc saltelelor, lenjeriei, oricărui lucru care ar fi putut arde. Opt gardieni au fost bătuţi; doi aveau să moară mai târziu. Trei gardieni cu pistoale s-au ascuns într-un birou şi au cerut ajutor. În scurt timp, prizonierii au găsit arme şi au tras mai multe focuri. În haosul creat, patru turnători au fost spânzuraţi cu cabluri prelungitoare.

N-aveam să aflăm detaliile astea decât mai târziu, aşa că, în continuare, Link şi cu mine jucăm cărţi nepăsători, în timp ce Big Wheeler explodează în jurul nostru. Durează mai puţin de cinci minute până când CNN-ul află povestea cu revolta; auzind despre ea, ne oprim şi ne uităm la televizor.

— Deci, Link, te ocupi şi cu organizarea de revolte în închisoare? întreb eu după câteva minute.

— Da, cel puţin în momentul ăsta, răspunde el, spre surprinderea mea.

— A, da? Atunci, spune-mi cum a început revolta asta?

— Totul ţine de personal, începe el ca un adevărat director executiv. Trebuie să ai oamenii potriviţi, în locul potrivit, la momentul potrivit. De exemplu, trei indivizi în Unitatea 6, care execută închisoare pe viaţă fără drept de apel şi care n-au nimic de pierdut. Pregăteşti un contact cu exteriorul, care promite tot felul de chestii, cum ar fi o camionetă şi un şofer aşteptând în pădure, dacă reuşeşte să iasă. Şi mulţi bani. Le dai suficient timp să plănuiască totul şi la 9:00, în noaptea asta, când directorul şi gealaţii lui nu se gândesc decât la un singur lucru – să mă omoare –, lansezi atacul. Unitatea 4 trebuie să sară în aer din clipă în clipă.

— Nu spun nimănui. Şi bombele? Cine a pus bombele?

— Nu-ţi pot da nume. Înţelegi cât de proşti sunt oamenii care conduc închisorile? Totul aici este creat pentru a ne ţine înăuntru, dar fără a fi gândit prea mult cum să ţină ce-i rău afară. Dispozitivele alea incendiare au fost puse în urmă cu două zile, ascunse bine; aveau temporizator şi toate cele, chestii destul de rudimentare. Nu s-a uitat

nimeni, floare la ureche.

E o uşurare să-l aud vorbind aşa. Presupun că începe să aibă nervii întinşi, deşi pare la fel de calm ca întotdeauna.

— Şi cum se va încheia totul în seara asta, Link? Or să atace ăştia culoarul morţii şi-or să te salveze?

— N-ar merge. Prea multe arme pe aici. Mă distrez doar. Sunt liniştit.

Rostind asta, la televizor apare o altă imagine a închisorii cuprinse de flăcări, transmisă de elicopterul din apropiere. Sunt mult prea în inima clădirii ca să putem auzi ceva, însă pare să fie un haos total. Clădiri în flăcări, un milion de luminiţe roşii şi albastre, câte-un foc de armă din când în când. Link nu se poate abţine să nu zâmbească. O mare distracţie!

— Este numai vina directorului ăsta prost, adaugă el. Ce-i cu toată pompa asta, doar pentru o execuţie? Aduce toţi gardienii disponibili, le dă arme automate şi veste antiglonţ ca şi cum cineva – eu, ăla care tre' să primească injecţia – ar putea cumva să organizeze o ofensivă. Bătăuşi peste tot. Apoi aprinde toate luminile şi închide întreaga închisoare. De ce, mă rog? Fără niciun motiv întemeiat. La naiba, ar putea la fel de bine să mă ducă şi să mă lege de masă, la ora cuvenită, doi gardieni neînarmaţi. Ce mare scofală! Nu-i nevoie de atâta teatru! Dar nu, directorului îi plac ritualurile. E un moment important pentru forţele de ordine şi, la naiba, tre' să stoarcă tot ce pot. Ce ştie orice prost, mai puţin directorul, este că are de-a face cu oameni care-şi petrec viaţa în cuşti şi urăsc pe oricine poartă o uniformă. Ăştia abia aşteaptă necazul, aşa că, dacă le măreşti un pic presiunea, imediat dau pe afară. E nevoie doar de cineva ca mine care să lege lucrurile.

Soarbe dintr-o Cola cu cireşe şi ronţăie un cartof prăjit. Mai are patruzeci de minute.

Uşa se deschide iar şi intră directorul adjunct Foreman, însoţit de trei războinici înarmaţi până-n dinţi.

— Ce mai faceţi? întreabă directorul adjunct.

— Minunat, răspund eu.

Link tace.

— Se pare că aveţi o grămadă de probleme pe cap, adaug eu.

— Au luat-o razna toate. Voiam doar să văd ce face deţinutul şi să mă asigur că totul e în ordine.

— Asta este ultima mea oră, spune Link privindu-l. De ce nu pot să am parte de linişte şi pace? Va rog, tu şi bătăuşii tăi, plecaţi naibii de aici, bine?

— Îţi putem face pe plac, zice Foreman.

— Şi luaţi-l şi pe el cu voi, adaugă Link arătând spre mine. Vreau să fiu singur.

— Ei bine, îmi pare rău, Link, dar domnul Rudd n-are cum să plece.

Toate drumurile sunt închise. Suntem blocaţi. Nu e în siguranţă afară.

— Şi, dintr-un motiv anume, nici eu nu mă simt în siguranţă aici, replică Link cu sarcasm. Nici nu-mi dau seama de ce.

— Se pare că va trebui să amânăm execuţia, observ eu.

— Nu cred că o să se întâmple asta, conchide Foreman retrăgându-se.

Pleacă, trântind uşa şi încuind-o pe dinafară.

Guvernatorul simte nevoia să se adreseze oamenilor. Pe ecran îi vedem faţa îngrijorată. Se află la un pupitru cu microfoane şi are în faţă o pădure de camere de luat vederi, visul oricărui politician. Îi sunt adresate întrebări la întâmplare şi aflăm în curând că situaţia de la Big Wheeler este una „tensionată". Există victime, chiar şi morţi. Aproximativ două sute de deţinuţi au ieşit din celulele lor, dar niciunul n-a reuşit să treacă de gardurile închisorii. Da, pare că o parte din toată activitatea asta a fost coordonată din afara închisorii, şi, nu, nu există nicio dovadă că în spatele ei s-ar afla Link Scanlon, cel puţin deocamdată. El, guvernatorul, a alertat şi Garda Naţională, deşi poliţia statală are lucrurile sub control. Şi, apropo, el respinge cererea finală de comutare a pedepsei.

6

Protocolul cere ca deţinutul condamnat la moarte să fie încătuşat la 9:45 şi să fie escortat pe ultimul său drum către camera de execuţie. Este ţintuit de un pat mobil cu şase legături groase din piele, de la picioare până la frunte. În timp ce este legat, un doctor îi caută o venă, iar un altul îi verifică semnele vitale. La trei metri depărtare, în spatele unui perete din sticlă şi al unor draperii negre, martorii aşteaptă în două camere separate, una pentru cei din partea victimei, cealaltă pentru cei din partea ucigaşului.

I se pune o perfuzie care este fixată cu leucoplast. Un ditamai ceasul de perete îi permite bietului ghinionist să-şi numere ultimele minute. La 10:00 p.m., avocatul închisorii citeşte mandatul de execuţie, iar directorul închisorii întreabă condamnatul dacă vrea să-şi spună ultimele cuvinte. Poate să spună orice vrea. Se înregistrează şi e disponibil on-line. Va rosti câteva cuvinte, poate-şi va striga din nou nevinovăţia, poate va ierta pe cineva, poate va implora să fie iertat. Când termină, directorul face semn unui individ ascuns într-o cameră alăturată şi sunt eliberate substanţele. Condamnatul îşi pierde cunoştinţa şi respiraţia începe să-i devină din ce în ce mai greoaie. Douăsprezece minute mai târziu, doctorul îl declară mort.

Link ştie toate astea. În mod clar, are alte planuri. Eu sunt doar tipul nepotrivit, la locul nepotrivit şi în momentul nepotrivit.

La 9:30 se întrerupe electricitatea peste tot în Big Wheeler – pană de curent totală. Mai târziu, se descoperă că asta s-a întâmplat din cauza faptului că un stâlp de electricitate a fost tăiat în două. Generatorul din Unitatea 9 – culoarul morţii – n-a pornit deoarece injectoarele cu combustibil au fost vandalizate.

La 9:30, noi nu cunoaştem asta. Tot ce ştim este că în camera de distracţie e beznă totală.

— Dă-te la o parte! strigă la un moment dat Link, sărind în picioare.

Trage biroul ca să blocheze uşa. Deasupra noastră se vede o rază de lumină. Se aud un zgomot, apoi un geamăt. O placă din tavanul fals se deschide şi o voce spune „Link, aici!” Razele lanternei se plimbă prin cameră. O frânghie coboară, iar Link o prinde. „Încet, nu te grăbi”, zice vocea, iar Link se caţără. Acum, viaţa îi atârnă de un fir la propriu. Se aud zgomote acolo sus, gemete şi încăierări, dar nu-mi dau seama câţi bărbaţi sunt implicaţi.

În doar câteva secunde, Link dispare şi, dacă n-aş fi fost prea oripilat, aş fi izbucnit în râs. Pe urmă conştientizez că aş putea fi împuşcat. Îmi scot sacoul şi cravata şi mă întind pe patul de cazarmă. Gardienii sparg uşa şi dau năvală cu puşti şi lumină multă.

— Unde e? latră unul la mine.

Arăt către tavan.

Strigă şi înjură în timp ce doi dintre ei mă iau pe sus şi mă duc în hol, unde zeci de gardieni, poliţişti şi oficiali aleargă dintr-o parte într-alta, cuprinşi de panică.

— A dispărut! A dispărut! strigă ei. Verificaţi acoperişul!

În hol, în mijlocul unei larme de nedescris, percep zgomotul înfundat al unui elicopter. Mă trag într-o încăpere, apoi într-alta. În tot haosul acela, aud un gardian care strigă că Link Scanlon a dispărut. Durează o oră până când se aprind luminile. În cele din urmă, sunt arestat de poliţia statală şi dus la cea mai apropiată închisoare districtuală. Teoria lor iniţială este că sunt complice.

7

Lucrurile sunt puse cap la cap destul de repede şi, fiindcă sunt acuzat doar parţial pentru evadare, am acces la informaţii. Acuzaţiile nu mă îngrijorează; sunt nefondate.

La 9:30 în seara aceea, două elicoptere de ştiri survolau închisoarea Big Wheeler. Reprezentanţii poliţiei şi închisorii i-au avertizat în zadar pe piloţi să stea departe. Într-o manifestare de forţă, poliţia statală şi-a trimis două elicoptere ca să securizeze spaţiul aerian al închisorii, lucru ce s-a dovedit a fi de mare ajutor când au început problemele. Nu-i vorbă, în acelaşi timp a şi distras atenţia. Deasupra închisorii era foarte mult fum de la şase incendii izbucnite aproape simultan. Martorii au declarat că zgomotul era asurzitor – patru elicoptere în zonă, zeci de vehicule de intervenţii cu sirene, staţii radio, gardieni şi poliţişti urlând, focuri de armă şi trosnetul lucrurilor arzând. La semnalul lui, şi într-un moment foarte bine ales, elicopterul lui Link a apărut de nicăieri, a coborât prin norii de fum şi l-a luat de pe acoperişul Unităţii 9. Au fost şi martori. Câţiva gardieni şi angajaţi ai închisorii au văzut aparatul de zbor planând câteva secunde, coborând o funie şi apoi dispărând în fum cu doi bărbaţi atârnaţi de ea. Un gardian dintr-un turn al unităţii a reuşit să tragă câteva focuri, dar n-a nimerit.

Unul dintre elicopterele statului a pornit în urmărire, însă n-a ţinut pasul cu aparatul nou, închiriat de Link pentru noaptea cu pricina. N-a fost găsit; nici măcar vreo înregistrare. A zburat la altitudine joasă ca să evite radarele; controlul traficului aerian nu l-a detectat. Un fermier aflat la vreo sută de kilometri depărtare de Big Wheeler le-a spus autorităţilor că a văzut un elicopter mic aterizând pe un drum naţional la vreun kilometru şi jumătate de veranda lui. A venit şi o maşină, pe urmă oamenii din elicopter au dispărut.

A fost demarată o anchetă şi trei oficiali au fost concediaţi. S-a dovedit într-un final următoarele: (1) camera de distracţie face parte dintr-o secţiune a Unităţii 9, care a fost construită în anul 1940; (2) acoperişul este mai înalt cu aproape un metru decât restul clădirii în care se află culoarul morţii; (3) între tavan şi acoperiş există un spaţiu în care se pătrunde înăuntru de-a buşilea, plin de tubulaturi, canale de aerisire şi instalaţii electrice; (4) spaţiul de târâre înconjoară toată camera şi se bifurcă într-o secţiune care duce către o uşă veche, prin care se iese pe acoperiş; şi (5) cei doi gardieni care au fost de serviciu pe acoperiş în acea seară au fost trimişi să participe la înăbuşirea revoltei, aşa că nu mai era nimeni când Link a evadat.

Ce s-ar fi întâmplat dacă gardienii ar fi fost acolo? Date fiind abilităţile operative ale celor care l-au luat pe Link, se poate specula

că gardienii ar fi primit câte-un glonţ între ochi. Acest Om-Păianjen, aşa cum a fost poreclit de autorităţi, este deja o legendă.

Sunt foarte mulţi de „dacă” şi prea puţine răspunsuri. Pus faţă în faţă cu moartea sigură, Link Scanlon s-a gândit că n-avea nimic de pierdut dacă încerca o evadare ridicolă. Dispunea de banii necesari să angajeze comandoul şi echipamentul necesar. A avut noroc şi i-a mers.

8

Pe lângă Big Wheeler mai sunt alte zeci de închisori în statul asta, fiecare cu gradul ei de securitate. În aproape toate, am clienţi care-mi scriu cerşindu-mi bani sau cerându-mi să fac ceva şi să-i scot de acolo. De cele mai multe ori, ignor mesajele de genul acesta. Am învăţat că, dacă le răspund, nu fac decât să-i încurajez să-mi tot scrie şi să-mi ceară şi mai multe. Pentru aceia dintre noi care apără infractori, există oricând posibilitatea ca un fost client ce ne poartă pică să apară după ani de închisoare şi să vrea să discute greşelile făcute pe durata procesului. Dar nu mă gândesc prea mult la asta. Face parte din fişa postului şi reprezintă încă un motiv pentru care port armă.

Ca să mă pună la locul meu, stimaţii noştri reprezentanţi oficiali ai închisorii îmi interzic să mai intru în orice închisoare timp de o lună, după evadarea lui Scanlon. Însă, din moment ce devine din ce în ce mai clar că au fost păcăliţi de Link fără a avea nici cel mai mic ajutor din partea mea, se înmoaie în cele din urmă.

Sunt câţiva clienţi pe care-i vizitez când şi când. Excursiile astea mă ţin departe de oraş câte-o zi întreagă. Mă îndrept împreună cu Partner către un penitenciar de siguranţă medie numit Old Roseburg, după guvernatorul din perioada anilor ’30, care a făcut el însuşi puşcărie. A murit aici, într-o închisoare ce-i poartă numele. Adesea mă întreb cum s-o fi simţit. Gura lumii spune că familia lui a încercat în zadar să-l elibereze condiţionat ca să poată muri acasă, dar guvernatorul din perioada aceea nu i-a permis. El şi Roseburg fuseseră inamici înverşunaţi. Apoi familia a încercat să schimbe numele închisorii, însă asta ar fi însemnat să demitizeze o legendă care dădea culoare locului, aşa că legislativul a refuzat. Închisoarea a rămas cunoscută oficial sub numele Instituţia Corecţională Nathan Roseburg.

Suntem lăsaţi să trecem de prima poartă şi oprim într-o parcare a vizitatorilor, goală. Doi gardieni cu puşti ne supraveghează din turn de parcă am aduce cu noi arme sau un kilogram sau două de cocaină. În momentul ăsta, n-au pe cine să urmărească, deci ne bucurăm de întreaga lor atenţie.

9

După ce Partner a fost achitat pentru uciderea unui poliţist de la Narcotice, m-a implorat să-i găsesc o slujbă. Nu căutam să angajez pe nimeni pe vremea aia şi nici n-am mai angajat pe nimeni de-atunci, dar nu l-am refuzat. S-ar fi întors iarăşi pe străzi şi, dacă nu l-aş fi ajutat, ar fi ajuns din nou în puşcărie. Spre deosebire de mai toţi prietenii lui, avea diplomă de liceu şi reuşise chiar să treacă nişte examene la un colegiu public. I-am mai plătit câteva cursuri, majoritatea la seral. Într-un final, a obţinut diploma de jurist şi a obţinut acreditarea.

Partner locuieşte cu mama lui într-un apartament subvenţionat în City. Aproape toate apartamentele din clădirea respectivă sunt pline de familii mari, însă niciuna după tiparul tradiţional – mamă, tată, copii. Taţi nu sunt mai deloc, fie sunt închişi, fie trăiesc în altă parte şi fac alţi copii. În general, apartamentul aparţine unei bunici, o biată bătrână chinuită şi rămasă cu o droaie de copii cu care este sau nu înrudită. Jumătate dintre mame sunt în închisoare. Femeile din cealaltă jumătate au câte două sau trei slujbe. Veri mai mici vin şi pleacă; aproape fiecare familie trăieşte într-un flux haotic. Scopul principal este să-i ţină pe copii în şcoală, departe de găştile de cartier, în viaţă şi departe de închisoare.

Zice că el este norocos, fiindcă locuieşte doar cu mama lui în apartamentul meschin. Mai au un dormitor mic de rezervă pe care îl foloseşte pe post de birou pentru munca lui – munca noastră. Multe dintre dosarele mele sunt depozitate acolo. Adeseori, mă întreb ce-ar spune clienţii mei dacă ar şti că dosarele lor confidenţiale sunt ţinute în dulăpioare de armată într-un apartament la etajul zece al unei clădiri dintr-un proiect guvernamental pentru locuinţe. De fapt, nu-mi prea pasă, deoarece mi-aş încredinţa şi viaţa în mâinile lui Partner. Noi doi am petrecut ore în şir în camera micuţă scotocind prin rapoarte poliţieneşti şi punând la cale strategii pentru procese.

Mama lui, doamna Luella, suferă de diabet şi intră în categoria persoanelor cu handicap mediu. Coase pentru nişte prieteni, ţine casa lună şi uneori găteşte. Slujba ei principală, în ceea ce mă priveşte, este să răspundă la telefon pentru onorabilul Sebastian Rudd, avocat. După cum am menţionat, nu pot fi găsit în nicio carte de telefoane, dar numărul de telefon de la „biroul” meu circulă. În fond, oamenii sună la numărul ăla tot timpul şi dau peste doamna Luella. Ea este vioaie şi eficientă ca orice altă secretară care stă la un birou frumos, într-o clădire înaltă, şi gestionează apelurile pentru o firmă cu sute de avocaţi.

Răspunde zicând „Aţi sunat la domnul avocat Sebastian Rudd. Unde

să vă direcţionez apelul?” De parcă firma ar avea zeci de diviziuni şi specializări. Nimeni nu dă de mine de prima oară, pentru că nu sunt niciodată la birou. Ce birou? Şi ea spune: „E într-o şedinţă”, sau „Ia o depoziţie”, sau „E la proces”, sau, preferata mea, „Se află la Curtea Federală” Odată ce l-a aburit pe cel care sună, află ce problemă are întrebându-l: „Şi în ce privinţă îl căutaţi?”

Dacă e divorţ, atunci apelantul va primi răspunsul „Îmi pare rău, domnul Rudd nu se ocupă de chestiuni familiale”.

În chestiuni despre faliment, imobiliare, testamente, contracte, acelaşi răspuns – domnul Rudd nu se ocupă de aşa ceva.

Dacă e vorba de o problemă penală, asta i-ar putea atrage atenţia, dar ştie că mai toate astfel de cazuri nu duc nicăieri. Puţini dintre cei acuzaţi îşi permit să plătească serviciile unui avocat. Îl trece pe cel care sună prin întrebările ei standard pentru a-şi da seama dacă poate sau nu să plătească.

A fost cineva vătămat? Ei, aşa mai vii de-acasă. Va adopta tonul ei de compasiune şi va afla tot felul de detalii. Nu-i lasă să închidă telefonul până când nu află tot şi nu le câştigă încrederea. Dacă faptele pică aşa cum trebuie şi cazul pare să aibă potenţial, promite că domnul Rudd va trece pe la spital chiar în ziua respectivă.

Dacă persoana care sună este judecător sau vreo altă somitate, vorbeşte cu respect, încheie convorbirea şi-mi trimite imediat un mesaj pe telefon. Îi dau 500 de dolari pe lună, în numerar, şi câte un bonus ocazional când ajung la vreo înţelegere bună de pe urma vreunui accident de maşină. Şi pe Partner tot în bani gheaţă îl plătesc.

Doamna Luella se trage din Alabama şi a învăţat să gătească în stilul celor din sud. Cel puţin de două ori pe lună face pui fript, varză călită şi coace pâine de mălai, de mănânc până nu mai pot să respir. Ea şi Partner au reuşit să transforme apartamentul mic, ieftin şi care arată ca toate celelalte într-un cămin, un loc primitor. Totuşi, au şi ei o supărare, care pluteşte ca un nor negru deasupra capului lor şi de care nu pot scăpa. Partner are doar treizeci şi opt de ani, iar fiul său de nouăsprezece ani e închis la Old Roseburg. Jameel execută zece ani de închisoare pentru complicitate la o porcărie făcută de gaşca lui şi el este motivul vizitei noastre de azi.

10

După ce terminăm cu hârtiile şi suntem percheziţionaţi, mergem vreo opt sute de metri de-a lungul unor trotuare delimitate de sârmă ghimpată până în zona D, o unitate dură. Trecem de securitate din nou şi avem de-a face cu nişte gardieni sumbri, cărora le-ar face mare plăcere să ne întoarcă din drum. Deoarece Partner este jurist acreditat şi are şi actele care dovedesc asta, i se permite să intre în aripa de vizitare împreună cu mine. Un gardian alege o cameră de consultare pentru avocaţi şi ne aşezăm cu faţa la un panou.

Avocaţii pot să-şi viziteze clienţii oricând, cu condiţia să anunţe, în schimb, familiile o pot face doar duminica după-amiază. În timp ce aşteptăm, Partner, care de obicei vorbeşte puţin, nu scoate o vorbă. Venim să vedem ce face Jameel cel puţin o dată pe lună, iar vizitele astea îl întristează pe confidentul meu. Duce cu el poveri grele, fiindcă se învinovăţeşte pentru multe dintre problemele pe care le are fiul lui. Puştiul căuta necazurile cu lumânarea, iar după ce Partner a fost achitat, poliţiştii şi procurorii erau dornici de răzbunare. Să omori un poliţist, chiar şi în legitimă apărare, îţi aduce unii dintre cei mai mari duşmani. Când Jameel a fost arestat, n-a mai fost cale de negociere. Pedeapsa maximă a fost de zece ani şi procurorii n-au dat înapoi. Eu l-am reprezentat, pro bono, desigur, însă n-am făcut mare lucru. A fost prins cu un rucsac plin cu „iarbă".

— Au mai rămas doar nouă ani, spune Partner încet în timp ce ne holbăm la panou. Frate, of, frate! Stau noaptea treaz în pat şi mă gândesc cum o să fie peste nouă ani. O să aibă douăzeci şi opt de ani şi o să se întoarcă pe stradă. Fără slujbă, fără educaţie, fără aptitudini, fără speranţă, fără nimic. Pur şi simplu, încă un condamnat în căutare de necazuri.

— Poate că nu, rostesc eu precaut, neştiind ce aş putea adăuga.

Partner cunoaşte lumea asta mai bine decât mine.

— O să aibă un tată care-l aşteaptă şi o bunică. Voi fi şi eu pe lângă voi, sper. Ne-om gândi noi toţi trei la ceva.

— Poate că o să ai nevoie de un alt jurist până atunci, zice el şi un zâmbet pe care-l afişează rar îi flutură pe buze.

— Nu se ştie niciodată.

Se deschide o uşă şi intră Jameel, urmat de un gardian care-i desface încet cătuşele, apoi se uită la noi.

— Bună dimineaţa, îl salut eu.

— Bună, Rudd, răspunde el.

Hank este unul dintre cei buni, aşa susţine Jameel. Presupun că se referă la ceva despre felul în care-mi fac meseria, dacă mă înţeleg atât de bine cu unii dintre gardieni. Unii, cu siguranţă, nu cu toţi.

— Nu vă grăbiţi, spune gardianul şi dispare.

Durata vizitei este stabilită doar de Hank şi, din moment ce mă port frumos cu el, nu-i pasă cât stăm. Am dat peste unii duri care ziceau „Aveţi o oră maximum” sau „Grăbiţi-vă”, însă nu şi Hank.

— Mulţumesc că aţi venit, zâmbeşte Jameel.

— Bună, fiule, îl salută Partner aşa cum se cuvine.

— Mă bucur să te văd, Jameel, zic şi eu.

Se aşază pe un scaun din plastic. Puştiul are un metru nouăzeci şi cinci, e slab şi pare că-i făcut din cauciuc. Partner are un metru optzeci şi opt şi o construcţie de zici că-i hidrant. Cică mama puştiului e înaltă şi subţire. A dispărut din peisaj de mulţi ani, s-a pierdut undeva în gaura neagră a vieţii de pe stradă. Are un frate care a jucat baschet la un colegiu mic, iar Partner a presupus mereu că Jameel o să semene cu partea aia de familie. În clasa a noua, avea un metru nouăzeci şi vânătorii de talente îl remarcaseră deja. La un moment dat însă, a dat de gustul „ierbii” şi al cocainei şi a uitat de sport.

— Mulţumesc pentru bani, mi se adresează el.

Îi trimit 100 de dolari pe lună, pe care trebuie să-i folosească pentru mâncare la cantină şi chestii de bază precum creioane, hârtie şi băuturi uşoare. Şi-a cumpărat un ventilator – la Old Roseburg n-au aer condiţionat. Niciunul dintre deţinuţi n-are. Şi Partner îi trimite bani, dar habar n-am cât. La două luni după ce a ajuns aici, i-au cotrobăit celula şi au găsit nişte „iarbă” ascunsă în saltea. Un turnător a vândut pontul şi astfel Jameel a petrecut două săptămâni la carceră. Partner l-ar fi strâns de gât dacă ar fi trecut de panou, dar puştiul a jurat că n-o să se mai întâmple niciodată.

Vorbim despre cursurile la care e înscris. Ca măsură corectivă, urmează nişte cursuri încercând astfel să obţină o diplomă echivalentă cu cea de liceu, însă Partner nu-i prea încântat de felul cum evoluează. După câteva minute, mă scuz şi părăsesc camera. Tatăl şi fiul au nevoie să petreacă un răgaz singuri, şi ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici. Conversaţiile, spune Partner, devin dure şi încărcate de emoţie. Vrea ca Jameel să ştie că tatălui său îi pasă de soarta lui şi că-l veghează de la distanţă. Old Roseburg e plin de găşti, iar Jameel este o pradă uşoară. Jură că nu-i implicat, dar Partner e sceptic. Mai presus de toate, îşi doreşte ca fiul lui să fie în siguranţă şi, de cele mai multe ori, o gaşcă îţi oferă protecţia necesară. Însă duce, în acelaşi timp, la lupte de tot felul, răzbunări şi, inevitabil, la un cerc de violenţă. Şapte deţinuţi au fost ucişi anul trecut la Old Roseburg. Ar putea fi şi mai rău. Mai e un penitenciar în zonă, o închisoare federală, iar acolo media este de două crime pe lună.

Îmi cumpăr o băutură răcoritoare şi mă aşez pe un scaun din plastic. Niciun alt avocat n-a venit azi în vizită, aşa că locul e pustiu. Îmi deschid servieta, scot actele şi le întind pe o masă plină de reviste

vechi. Hank apare şi mă salută din nou.

— Cum se descurcă puştiul? îl întreb eu.

— E bine, îmi răspunde el. Nu-i nimic extraordinar. Supravieţuieşte şi n-a fost rănit. E aici de-un an şi ştie deja cum merg lucrurile. Tot nu vrea să muncească. I-am făcut rost de-o slujbă la spălătorie şi n-a rezistat decât o lună. Merge la majoritatea orelor.

— Vreo gaşcă?

— Nu ştiu, însă urmăresc.

Un gardian intră pe o uşă îndepărtată şi Hank se ridică să plece. Nu poate fi surprins fraternizând cu un avocat de nimic al apărării. Încerc să citesc un rezumat al unui caz, dar este prea plictisitor. Mă îndrept către o fereastră care dă spre o curte mare, delimitată de garduri duble. Sute de deţinuţi, toţi în haine albe, pierd vremea în timp ce gardienii îi urmăresc din turn.

Cei mai mulţi sunt tineri şi negri. Conform statisticilor, toţi sunt condamnaţi pentru infracţiuni nonviolente care implică drogurile. În medie, sunt condamnaţi la şapte ani de detenţie. După eliberare, 60 la sută dintre ei se întorc aici în trei ani.

Şi de ce nu?! Ce-i aşteaptă afară ca să-i împiedice să revină? Sunt condamnaţi, o etichetare de care nu vor scăpa niciodată. Şansele n-au fost de partea lor încă de la început, iar acum, că au ştampila asta, viaţa în lumea liberă ar trebui să devină mai bună? Ei sunt adevăratele victime ale războiului nostru. Războiul cu drogurile. Războiul cu infracţionalitatea. Victime colaterale ale unor legi dure iniţiate de politicieni la fel de duri în ultimele patru decenii. Un milion de tineri negri sunt în prezent închişi în puşcării vai de mama lor, irosindu-şi zilele pe spinarea contribuabililor.

Închisorile noastre sunt pline. Străzile noastre sunt, de asemenea, pline de droguri. Cine câştigă războiul?

Ne-am pierdut minţile.

11

După două ore, Hank ne anunţă că a venit vremea să ne luăm la revedere. Bat şi intru înapoi în cameră, o cutie mică şi fără ventilaţie în care aerul e mereu greu. Jameel stă cu braţele încrucişate şi cu ochii în pământ. Partner stă şi el cu braţele încrucişate, holbându-se la panou, şi am senzaţia că, deşi s-au spus multe, n-au schimbat niciun cuvânt de ceva vreme.

— Trebuie să mergem, îi înştiinţez eu.

Asta vor să audă amândoi. Reuşesc să-şi ia la revedere într-un mod cât de cât afectuos. Jameel ne mulţumeşte că am venit, îi transmite salutări şi toată dragostea lui bunicii Luella şi se ridică în picioare când Hank intră în cameră în spatele lui.

Pe drum, preţ de-o oră, Partner nu scoate niciun cuvânt.

12

Link Scanlon nu este primul mafiot cu care am avut de-a face. Onoarea aceasta îi revine unuia numit Dewey Knutt, un bărbat pe care nu-l vizitez la închisoare. Pe când Link se delecta cu sânge, oase rupte, intimidare şi notorietate, Dewey îşi vedea cât mai liniştit cu putinţă de viaţa lui de infractor. În timp ce Link visa, încă din copilărie, să devină un Naş al mafiei, Dewey era, de fapt, un om cinstit care vindea mobilă şi a început să comită infracţiuni abia pe la treizeci şi cinci de ani. Venitul net al lui Link era substanţial şi imposibil de depistat, iar o afacere ca a lui Dewey valora 300 de milioane de dolari, înainte de a avea necazuri. Pe Link l-au condamnat la moarte; Dewey a primit patruzeci de ani într-o puşcărie federală. Link a reuşit să scape; Dewey are părul lung şi cultivă ierburi şi legume în grădina închisorii.

Dewey Knutt era un agent de vânzări care vorbea repede. A învârtit o droaie de mobilă ieftină şi din câştiguri şi-a cumpărat o casă de închiriat. Apoi încă una, şi pe urmă alte câteva. A învăţat repede trucul de a folosi banii altora şi şi-a cultivat un extraordinar gust pentru riscuri. Şi-a transformat proprietăţile şi împrumuturile în centre comerciale şi alte asemenea. În timpul unei crize financiare scurte, o bancă a refuzat să-i acorde un împrumut, aşa că a cumpărat-o şi i-a concediat pe toţi cei care lucrau acolo. A memorat legi bancare şi a găsit toate hibele şi subterfugiile. Pe durata unei crize financiare mai lungi, a mai preluat câteva bănci şi nişte companii ipotecare regionale. Împrumuturile erau ieftine, iar Dewey Knutt s-a dovedit a fi un maestru. Declinul lui, după cum aveam să aflăm mai târziu, a început cu predilecţia pe care o avea pentru active duble sau triple garantate cu creanţe. Un vizionar în lumea profiturilor dubioase, el a fost primul explorator al ipotecilor cu grad mare de risc. A înţeles perfect complicaţiile cămătăriei. A devenit un şantajist iscusit al politicienilor şi al legislativului. La toate astea adăugăm: evaziune fiscală, spălare de bani, fraudă poştală, utilizare abuzivă a informaţiilor privilegiate şi, efectiv, jefuirea fondurilor de pensii. Dewey îşi merită pe deplin cei patruzeci de ani de închisoare.

Cei care încă sunt în căutarea rămăşiţelor ascunse ale averii lui includ o întreagă adunare de duşmani actuali şi din trecut, nişte reglementatori bancari, cel puţin două instanţe de faliment, fosta lui nevastă şi câţiva reprezentanţi ai guvernului federal. Până acum, n-au găsit nimic.

Când Dewey avea patruzeci şi nouă de ani, fiul lui prost, Alan, a fost prins cu un portbagaj plin cu cocaină. Alan avea douăzeci de ani, un adevărat copil-problemă, şi încerca să-şi impresioneze tatăl prin propria metodă de antreprenoriat. Dewey a fost atât de indignat şi de

ruşinat, încât a refuzat să-i angajeze avocat. Un prieten l-a trimis la mine. Am aruncat o privire la captură şi mi-am dat seama că poliţiştii au feştelit-o. N-aveau mandat şi probabil că nici vreun motiv întemeiat pentru care să-i percheziţioneze maşina. A fost foarte clar. Am depus moţiunile necesare, iar poliţia le-a contestat cam fără tragere de inimă. Captura de cocaină a fost declarată a fi o acţiune neconstituţională, dovezile au fost distruse şi toate acuzaţiile împotriva lui Alan au fost retrase. A fost o ditamai povestea timp de câteva zile şi atunci mi-a apărut poza în ziar prima dată.

Dewey şi-a folosit avocaţii preferaţi pentru treburile grele, dar a fost atât de impresionat de manevrele mele şirete, încât s-a hotărât să-mi arunce şi mie nişte bucăţele. Cele mai multe erau în afara domeniului meu de expertiză, totuşi unul dintre cazuri m-a intrigat, aşa că l-am acceptat.

Lui Dewey îi plăcea golful, dar nu prea avea timp să joace, din cauza programului lui agitat. Şi-n plus, nu prea avea nervi pentru toate tradiţiile din majoritatea cluburilor de profil şi nu numai, dintre care puţine ar fi acceptat ca membru un rebel ca el. A devenit obsedat de ideea de a-şi construi propriul teren de golf pe care să-l lumineze ca să poată juca şi noaptea, fie de unul singur, fie împreună cu câţiva amici. Optsprezece găuri, toate luminate – cea mai tare jucărie a unui băiat bogat. Ca să-i evite pe naziştii de la urbanism, a ales vreo optzeci de hectare undeva la vreun kilometru şi jumătate de graniţele oraşului. Consiliul districtual l-a refuzat. Vecinii l-au dat în judecată. M-am ocupat de partea legală şi, într-un final, i-am obţinut aprobare. Şi mai multe titluri în ziar.

Totuşi, adevărata notorietate încă nu era câştigată. Pe urmă, a pocnit buboiul cu locuinţele. Dobânzile au crescut. Ce mai, s-a iscat un adevărat uragan şi Dewey n-a mai reuşit să împrumute suficient de repede. Castelul lui din cărţi de joc s-a prăbuşit. Într-o sincronizare perfectă, FBI-ul, Agenţia de Administrare Fiscală (IRS), sau Fiscul, Comisia pentru Bursă şi Valori Imobiliare (SEC) şi un şir întreg de alte organizaţii reprezentate de indivizi duri cu insigne au sosit la faţa locului, toţi fluturându-şi mandatele. Teancul de acuzaţii era gros de trei centimetri, toate învinuiri aduse lui Knutt, ţinta clară. Pretindeau că existau şi conspiraţii care implicau bancheri, contabili, parteneri, avocaţi, un agent de bursă şi doi consilieri locali. Detaliau, în poveşti foarte convingătoare, zeci de încălcări ale legii împotriva infracţiunilor comise de crima organizată, legea RICO, cel mai mare cadou pe care Congresul l-a oferit vreodată procurorilor federali.

Am fost anchetat şi eram convins că voi fi şi eu pus sub acuzare, deşi nu făcusem nimic rău. Din fericire, am reuşit să rămân deoparte. Pentru o vreme, a părut să fie un soi de anchetă de genul „întâi tragem şi apoi întrebăm”. Dar federalii s-au retras şi şi-au pierdut

interesul faţă de mine. Aveau infractori mai mari de prins.

Alan a fost pus sub acuzare, practic, pentru că era fiul lui Dewey. Când FBI-ul a ameninţat că-i pune sub acuzare şi fiica, Knutt a cedat şi a fost de acord cu înţelegerea pentru pedeapsa de patruzeci de ani. Acuzaţiile fabricate împotriva copiilor lui au fost retrase, iar aproape toţi cei incluşi în dosar au pledat în favoarea unor sentinţe mai uşoare. Cu toţii au reuşit să scape de ani buni în închisoare. Pe scurt, Dewey a făcut un gest onorabil, însă a căzut în picioare.

Îşi construia terenul de golf – numit pompos Vechea Plantaţie – când au dat năvală agenţii federali. Toţi banii au dispărut în doar câteva săptămâni şi construcţia a fost oprită – la a paisprezecea gaură.

Astăzi, este singurul teren de golf din lume luminat cu paisprezece găuri, cel puţin aşa se ştie. În cinstea lui Dewey, i se spune Old Rico. Membri acolo sunt doar prietenii apropiaţi şi complicii lui. Acum, treaba lui Alan este să aibă grijă de terenul de golf şi să-l menţină în stare bună, ceea ce şi reuşeşte. Chiar joacă tot timpul şi visează să devină jucător profesionist. Câştigă suficient cât să angajeze îngrijitori, toţi muncitori fără acte, şi-n plus suspectez că ştie unde-i ascunsă prada lui Dewey. Plătesc 5.000 de dolari pe an, însă merită doar pentru simplul fapt că evit aglomeraţia. Zonele verzi şi cele de start sunt în stare bună, de obicei. Zonele de joc sunt mai neîngrijite, dar nimănui nu-i pasă. Dacă ne-am dori un teren adevărat, ne-am înscrie într-un club adevărat, deşi niciunul dintre noi, cei de la Old Rico, n-am trece de procesul de verificare.

În fiecare seară de miercuri, ne adunăm pentru o partidă de Golf Murdar, un joc care seamănă prea puţin cu ce ai putea să vezi pe CBS. Planurile iniţiale ale lui Dewey au fost să construiască întâi terenul, ca să aibă un loc unde să joace, şi apoi să deschidă clubul, ca să aibă unde să bea. Deoarece ne lipseşte clubul propriu-zis, ne întâlnim pentru o rundă de băuturi şi pariuri înainte de joc într-un hangar transformat, în care Dewey organiza înainte lupte de cocoşi, poate singura infracţiune neconsemnată în condamnarea lui. Alan locuieşte la etaj cu două femei, niciuna dintre ele soţia lui, şi este organizatorul serii de Golf Murdar. Cele două fete stau la bar, ascultă remarcile grosolane şi iau peste picior mulţimea. Ritualul cere ca prima halbă – servită în borcane pentru conserve – să fie ridicată în cinstea lui Dewey, care ne zâmbeşte dintr-un tablou nereuşit ce atârnă deasupra barului. În seara asta suntem unsprezece, un număr potrivit din moment ce Old Rico are doar douăsprezece maşinuţe de golf. În timp ce dăm gata prima halbă, Alan are neplăcuta sarcină de a pune la cale traseele, de a stabili jucătorii mai slabi (un jucător slab e numit handicap sau HCP) şi de a aduna banii. Intrarea este 200 de dolari de căciulă, iar câştigătorul ia toţi banii. Nu-i un premiu rău, totuşi n-am câştigat niciodată.

Ca să câştigi, trebuie să fii priceput, desigur, dar ai nevoie şi de un handicap priceput, şi de capacitatea de a trişa fără să fii prins. Regulile sunt flexibile. De exemplu, o lovitură greşită care depăşeşte limitele zonei de joc rămâne în joc dacă poate fi găsită. Nu prea există noţiunea „în afara terenului" la Old Rico. Dacă găseşti mingea, atunci joci. O aducere a mingii la un metru sau la mai puţin de un metru de gaură este întotdeauna recunoscută, exceptând cazul în care unul dintre jucători are o noapte mai rea şi vrea să joace mai dur. Fiecare jucător are dreptul de a-i cere altuia să aducă mingea până la capăt. Un grup de patru se poate pune de acord ca fiecare jucător să beneficieze de încă o şansă sau de o lovitură liberă, după o lovitură nereuşită. Şi dacă toţi cei patru sunt în toane bune, beneficiază fiecare de încă o lovitură în zona de joc în faţă şi de încă una în spate. Nu-i nevoie să mai spun că regulile permisive duc la neînţelegeri şi conflicte. Şi cum niciunul dintre cei zece jucători nu ştie regulile adevărate, fiecare rundă de Golf Murdar e plină de şicane, văicăreli şi chiar de ameninţări.

Partner îmi conduce maşinuţa de golf şi nu sunt singurul de aici cu gardă de corp. De vreme ce joc singur, în seara asta sunt cuplat cu Toby Chalk, un fost consilier local care a făcut patru luni de închisoare după căderea lui Dewey. Îşi conduce singur maşinuţa. Băieţii de mingi sunt interzişi la Old Rico.

După o oră de băut şi de bârfe, ne îndreptăm către teren. Se întunecă, luminile se aprind şi ne simţim cu adevărat privilegiaţi că jucăm golf noaptea. Se dă startul. Toby şi cu mine suntem desemnaţi la a cincea zonă de start, iar când Alan strigă „Porniţi", demarăm cu maşinuţele zgâlţâindu-se, crosele zdrăngănind, bărbaţi în toată firea, beţi, pufăind trabucuri, strigând şi chiuind veseli în noapte.

Partner râneşte şi dă din cap. Oameni albi, nebuni.

Partea a treia
POLIŢIŞTII RĂZBOINICI

1

Iată ce s-a întâmplat:

Clienţii mei, domnul şi doamna Douglas şi Katherine Renfro, Doug şi Kitty pentru toţi, au trăit treizeci de ani liniştiţi şi fericiţi pe o stradă umbroasă într-o suburbie drăguţă. Erau vecini buni, pensionari implicaţi în acte de caritate, mergeau la biserică şi erau gata oricând să dea o mână de ajutor. Aveau vreo şaptezeci de ani, copii şi nepoţi, vreo doi câini şi dispuneau de o proprietate cu drept de utilizare sezonieră în Florida. Nu datorau bani nimănui şi-şi achitau complet ratele la cardurile de credit în fiecare lună. Erau liniştiţi şi rezonabil de sănătoşi, deşi Doug suferea de fibrilaţie atrială, iar Kitty se recupera după cancerul la sân. El servise paisprezece ani în armată, după care se apucase să vândă dispozitive medicale şi a făcut asta până la sfârşitul carierei. Ea lucrase ca anchetator pentru o companie de asigurări. Ca să aibă o ocupaţie, se oferise voluntar la spital, iar în rest pierdea vremea printre răzoarele de flori şi juca tenis într-un parc din oraş. La insistenţele copiilor şi nepoţilor lor, cei doi şi-au cumpărat fiecare laptop şi au intrat în lumea virtuală, deşi petreceau foarte puţin timp on-line.

Casa de alături fusese vândută de nenumărate ori de-a lungul anilor şi actualii proprietari erau nişte ciudaţi care evitau contactul cu ceilalţi. Aveau un băiat adolescent. Lance, un inadaptat care-şi petrecea majoritatea timpului închis în camera lui jucând jocuri video şi făcând comerţ cu droguri pe internet. Ca să-şi ascundă obiceiurile, în mod constant se conecta la reţeaua wireless a familiei Renfro. Bineînţeles că ei nu ştiau asta. Ştiau doar cum să-şi deschidă şi să-şi închidă laptopurile, să trimită şi să primească e-mailuri, să facă on-line cumpărături şi să verifice vremea. Dincolo de asta, n-aveau nici cea mai vagă idee despre cum funcţionează tehnologia şi nici nu erau interesaţi să afle. Nici măcar nu-şi băteau capul cu parole sau alte elemente de securitate.

Poliţia statală a organizat un flagrant ca să reducă traficul de droguri pe internet şi a descoperit adresa IP a familiei Renfro. Cineva de acolo cumpăra şi vindea Ecstasy, iar decizia luată a fost o descindere a echipei de elită SWAT. S-au emis mandatele – unul pentru percheziţia casei şi unul pentru arestarea lui Doug Renfro – şi, la ora trei, într-o noapte liniştită şi senină, opt poliţişti s-au grăbit să înconjoare casa familiei Renfro. Opt ofiţeri – toţi în echipament complet de luptă, cu veste Kevlar antiglonţ, uniforme de camuflaj, căşti de luptă, ochelari cu vedere nocturnă, transmiţătoare radio, pistoale semiautomate, puşti de asalt, genunchiere, unii dintre ei purtând chiar şi măşti, alţii mânjiţi pe faţă cu vopsea neagră pentru

mai mult dramatism – s-au ghemuit şi s-au îndreptat spre reşedinţa familiei Renfro prin răzoarele de flori, dornici de ceva acţiune. Doi dintre ei aveau grenade paralizante, iar alţi doi duceau doi berbeci.

Poliţişti războinici! Cei mai mulţi, după cum am aflat mai târziu, erau total nepregătiţi şi totuşi încântaţi să fie angajaţi în luptă. Cel puţin şase au recunoscut că au consumat cantităţi mari de băuturi energizante ca să rămână treji până la acea oră.

În loc să sune la uşă, să-i trezească pe cei doi şi să le explice că ei, poliţiştii, doreau să le vorbească şi să le percheziţioneze casa, i-au luat cu asalt dărâmându-le atât uşa de la intrare, cât şi cea din spate. Ulterior aveau să mintă şi să pretindă că le-au strigat celor din casă, dar Doug şi Kitty dormeau duşi, după cum te-ai şi aştepta, de altfel. N-au auzit nimic până când n-a început năvala.

Cele şaizeci de secunde care au urmat au fost reconstituite în două luni. Prima victimă a fost Spike, labradorul auriu care dormea pe podeaua din bucătărie. Spike avea doisprezece ani, destul de mult pentru un labrador, şi n-auzea prea bine. Însă, cu siguranţă, a auzit uşa căzând la doar câţiva paşi distanţă. Greşeala lui a fost că s-a ridicat şi a început să latre, moment în care a fost împuşcat de trei ori cu un pistol semiautomat de 9 milimetri. La momentul acesta, probabil că Doug Renfro se dăduse deja jos din pat să-şi caute propria armă, una deţinută în mod legal şi ţinută pentru protecţie într-un sertar. Deţinea, de asemenea, şi o armă de vânătoare, pe care o folosea de două ori pe an ca să vâneze gâşte, dar care era pusă deoparte într-un dulap.

În încercarea disperată de a apăra actul de descindere în forţă, idiotul de şef al poliţiei va declara mai târziu că asaltul echipei SWAT a fost unul necesar, deoarece erau informaţi că Doug Renfro era bine înarmat.

Bătrânul reuşise să ajungă în hol, când a văzut câteva siluete întunecate urcând pe scări. Ca un veteran de armată, s-a aruncat la podea şi a început să tragă. La foc s-a răspuns cu foc. Schimbul a fost scurt şi mortal. Doug a fost împuşcat de două ori, în braţ şi în umăr. Un poliţist pe nume Keestler a fost lovit în gât, probabil de Doug. Kitty, care a alergat panicată din dormitor în spatele soţului ei, a fost împuşcată de trei ori în faţă şi de patru ori în piept şi a murit la faţa locului. Celălalt câine al lor, un schnauzer care dormea cu ei, a fost şi el ucis.

Doug Renfro şi Keestler au fost duşi la spital, Kitty, la morgă. Vecinilor nu le-a venit să creadă ce se întâmplase.

Poliţia a rămas la locul faptei patru ore şi a adunat toate dovezile posibile, inclusiv laptopurile. Până la răsăritul soarelui, oamenii legii ştiau deja că soţii Renfro nu folosiseră computerele pentru vânzarea de droguri. Ştiau că o dăduseră în bară, însă ieşirea la rampă şi

recunoaşterea greşelii nu reprezintă una dintre strategiile la care să recurgă. Muşamalizarea a început imediat ce comandantul echipei SWAT i-a informat pe reporterii de la faţa locului, pe un ton solemn, că ocupanţii casei erau suspectaţi de trafic de droguri şi că bărbatul, un anume domn Doug Renfro, a încercat să ucidă câţiva ofiţeri.

După ce şi-a revenit din operaţie, la şase ore de când fusese împuşcat, lui Doug i s-a comunicat că soţia lui a murit. A mai fost informat, de asemenea, şi de faptul că, în realitate, cei care i-au invadat casa erau ofiţeri de poliţie. El habar n-avea. A crezut că erau nişte infractori înarmaţi care au năvălit pe proprietatea lui.

2

Telefonul îmi sună la 6:45. Îmi bat capul cu o lovitură care pare imposibilă, fiindcă trebuie să bag bila 9 în buzunar şi astfel să las masa goală. Am băut prea multă cafea tare şi am ratat prea multe lovituri în ultima oră. Iau telefonul, mă uit să văd cine mă sună şi răspund:

— Bună dimineaţa!

— Eşti treaz? mă întreabă Partner.

— Cred că da.

N-am mai dormit până la ora 6:45 dimineaţa de mulţi ani. Şi nici Partner.

— Ar fi bine să deschizi televizorul.

— Bine, ce s-a întâmplat?

— Se pare că soldăţeii noştri tocmai au cârpăcit încă o descindere la domiciliu. Sunt victime.

— La naiba! exclam eu şi pun mâna pe telecomandă. Pe mai târziu!

Într-un colţ al camerei mele de zi sunt îngrămădite o sofa mică şi un scaun. Pe perete, agăţat de tavan stă un televizor HD cu ecran mare. Mă trântesc în scaun imediat ce apar primele imagini.

Soarele abia dacă e sus, dar e suficientă lumină cât să se vadă măcelul. Curtea din faţă a soţilor Renfro e plină de poliţişti şi membri ai echipelor de intervenţie. Luminile scânteiază în fundal în spatele reporterului, care se bâlbâie pierzându-şi răsuflarea. Vecinii în halate de baie stau gură-cască pe stradă. De jur-împrejur e întinsă bandă galbenă în toate direcţiile. Într-adevăr, e locul faptei, totuşi încep să devin suspicios. Cine sunt cu adevărat criminalii? Îl sun pe Partner, îi spun să meargă la spital şi să-şi vâre nasul.

Pe aleea din faţa casei soţilor Renfro se află un tanc cu o ţeavă de 20 de centimetri şi cu cauciucuri groase în loc de şenile, vopsit în culori de camuflaj, şi o turelă deschisă, deocamdată, unde stă un poliţist războinic cu faţa ascunsă în spatele unei perechi de ochelari de motociclist şi afişând o expresie hotărâtă. Departamentul de poliţie din City deţine un singur astfel de tanc şi e extrem de mândră de el. E folosit oricând se poate. Cunosc tancul ăsta; am mai avut de-a face cu el.

În urmă cu câţiva ani, nu mult după 11 septembrie 2001, departamentul nostru de poliţie a reuşit să stoarcă de la Departamentul pentru Securitate Internă (Homeland Security Department – DHS) câteva milioane de dolari ca să se înarmeze şi să se alăture nebuniei naţionale numite şi ETF{7} sau „Lupta extremă împotriva terorismului”. Nu contează ca oraşul nostru e foarte departe de zonele metropolitane importante, sau că pe aici nu s-a găsit nici cea

mai mică urmă de jihadişti, sau că poliţiştii noştri aveau deja suficiente arme şi echipamente ninja. Să lăsăm toate astea deoparte – trebuia doar să fim pregătiţi! Aşa că, în goana după arme care a urmat, oamenii legii şi-au făcut rost cumva de un tanc nou. Şi imediat ce au învăţat cum să-l manevreze, la naiba, au devenit dornici să-l întrebuinţeze.

Prima victimă a fost un ţărănuş pe nume Sonny Werth, care trăia la marginea oraşului într-o zonă pe care agenţii imobiliari tind s-o evite. Sonny, iubita lui şi câţiva dintre copiii ei dormeau la două dimineaţa, când casa a părut parcă să explodeze. Nu era cine ştie ce casă, dar asta nu prea contează. Pereţii s-au zguduit, s-a auzit un vuiet, iar Sonny a crezut iniţial că a lovit o tornadă.

Nu, era doar poliţia. Mai târziu, aveau să declare că au bătut la uşă şi au încercat soneria, însă nimeni din casă n-a auzit nimic până când tancul n-a trecut prin fereastră şi s-a oprit în camera de zi. O corcitură de cocker spaniel a încercat să scape prin gaura făcută, dar a fost doborât de un brav războinic. Din fericire, n-au mai fost şi alte victime, deşi Sonny a petrecut două nopţi în spital cu dureri în piept, după care a mers la închisoare pentru o săptămână înainte să-şi poată plăti cauţiunea. Ilegalităţile de care era acuzat: agent de pariuri, jocuri de noroc. Poliţiştii şi procurorii au pretins că Sonny făcea parte dintr-o grupare infracţională şi astfel era complice, adică făcea parte dintre cei implicaţi în crima organizată şi aşa mai departe.

În numele lui Sonny am dat în judecată oraşul pentru „uz de forţă excesivă" şi am câştigat un milion de dolari. Dintre care niciun bănuţ n-a ieşit din buzunarele poliţiştilor care au pus la cale raidul. Ca întotdeauna, banii au venit de la contribuabili. Acuzaţiile formulate împotriva lui Sonny au fost mai târziu retrase, aşa că raidul s-a dovedit a fi o pierdere de timp, de bani şi de energie.

În timp ce-mi sorb cafeaua şi urmăresc scena, îmi spun că soţii Renfro au fost norocoşi în sensul în care tancul n-a fost folosit să le dărâme casa. Din motive pe care nu le vom afla niciodată, s-a luat decizia ca maşina de luptă să rămână pe alee, pregătită pentru orice eventualitate. În cazul în care cei opt soldaţi nu erau suficienţi sau în vreun fel anume soţii Renfro ar fi reuşit să răspundă cu un contraatac, tancul ar fi fost trimis să nimicească rapid livingul.

Camera de luat vederi se focalizează pe doi poliţişti care stau în apropierea tancului, fiecare cu o puşcă de asalt în mână. Împreună trebuie să aibă peste o sută patruzeci de kilograme. Unul poartă o uniformă de camuflaj în culori de verde şi gri, de parcă ar fi în pădure ca să vâneze căprioare. Celălalt, una în bej şi maroniu, ca şi cum s-ar afla în deşert la vânătoare de rebeli. Clovnii ăştia doi stau pe aleea din faţa unei case din suburbii, la aproape cincisprezece minute de centru, într-un oraş civilizat cu un milion de locuitori şi poartă uniforme de

camuflaj. Partea tristă şi înfricoşătoare la imaginea asta este că tipii ăştia n-au nici cea mai mică idee de cât de prostesc arată. În schimb, sunt mândri, aroganţi. Sunt la vedere, tipi duri care se luptă cu băieţii răi. Unul dintre fraţii lor a fost lovit, rănit, a căzut la datorie şi asta-i înfurie. Aruncă priviri încruntate vecinilor de pe stradă. Un cuvânt greşit şi ar putea începe să tragă. Au degetele pe trăgaci.

Începe rubrica meteo, aşa că mă duc la duş.

Partner vine şi mă ia la opt şi mergem la spital. Doug Renfro este încă în operaţie. Rănile ofiţerului Keestler nu-i pun acestuia viaţa în pericol. Sunt poliţişti peste tot. Într-o sală de aşteptare aglomerată, Partner arată către mai mulţi oameni stupefiaţi, care stau toţi genunchi lângă genunchi, ţinându-se de mâini.

Nu e pentru prima oară când îmi pun întrebarea evidentă: de ce, pur şi simplu, poliţiştii n-au sunat la uşă la o oră rezonabilă şi n-au purtat o discuţie cu domnul Renfro? Doi poliţişti în civil sau poate doar unul în uniformă? De ce nu? Răspunsul este simplu: tipii ăştia chiar cred că fac parte din nişte forţe de elită, extreme, şi au nevoie de senzaţii tari, aşa că ne aflam într-un alt spital în care doctorii lucrează cu frenezie la îngrijirea victimelor.

Thomas Renfro are vreo patruzeci de ani. Partner zice că-i optician în suburbii. Cele două surori ale lui nu locuiesc pe aici, deci n-au ajuns încă la spital. Înghit în sec şi mă apropii de el. Vrea să-mi facă semn cu mâna să plec, dar repet iar şi iar că este foarte important să vorbim. În cele din urmă, face un pas şi găsim un loc retras undeva într-un colţ. Bietul om! Îşi aşteaptă surorile să meargă la morgă şi să înceapă pregătirile pentru înmormântarea mamei lor; între timp, tatăl lor se află în operaţie. Îmi cer scuze pentru că-l deranjez, însă îi captez atenţia atunci când îi explic că am mai trecut prin asta cu poliţiştii.

— Cred că v-am mai văzut, spune el ştergându-şi ochii.

— Probabil la ştiri. Iau tot felul de cazuri nebuneşti.

— Ce fel de caz e ăsta? întreabă el, după ce ezită puţin.

— Uitaţi ce-o să se întâmple, domnule Renfro. Tatăl dumneavoastră n-o să fie externat prea curând. Când doctorii o să-l pună pe picioare, poliţiştii o să-l ia la închisoare. Va fi acuzat de tentativă de omor asupra unui ofiţer de poliţie. Ar putea primi o pedeapsă maximă de douăzeci de ani. Cauţiunea o să fie stabilită la un milion de dolari sau cam aşa, o sumă exorbitantă, şi n-o va plăti, pentru că judecătorul o să-i îngheţe toate bunurile. Casa, conturile bancare, orice. Nu se va putea atinge de nimic, fiindcă aşa îşi măsluiesc ei acuzarea.

De parcă sărmanul nici n-a primit lovitură după lovitură în ultimele cinci ore. Închide ochii şi-şi scutură capul, dar ascultă.

— Va deranjez cu asta pentru că este important să deschidem un proces civil imediat, continui eu. Chiar mâine dacă este posibil. Ucidere din culpă pentru mama dumneavoastră, asalt asupra tatălui,

uz de forţă excesivă, incompetenţă, încălcarea drepturilor şi aşa mai departe. O să le arunc tot ce se poate în cap. Am mai făcut-o. Dacă nimerim judecătorul potrivit, atunci voi avea acces la consemnările lor interne chiar de la început. Îşi ascund greşelile chiar în timp ce vorbim şi se pricep la asta.

Se lasă cuprins de emoţii, apoi se luptă cu ele, totuşi reuşeşte să se stăpânească.

— E prea mult, conchide el.

— Înţeleg, zic eu şi îi întind o carte de vizită. Sunaţi-mă imediat ce puteţi. Mă lupt cu ticăloşii ăştia tot timpul şi le cunosc jocul. Treceţi prin iad acum, însă, din păcate, lucrurile vor sta şi mai rău.

— Mulţumesc, reuşeşte el să îngaime.

3

Mai târziu în după-amiaza aceea, reprezentanţii poliţiei trec pe la Lance, plodul netot care locuieşte alături de soţii Renfro, şi stau de vorbă cu el. Doar trei poliţişti, în civil, se apropie de casă cu mult curaj, fără arme de asalt sau veste antiglonţ. Nici măcar tancul nu şi l-au adus. Lucrurile merg bine; nimeni nu e împuşcat.

Lance are nouăsprezece ani, este şomer, stă singur acasă, un adevărat ratat, dar întreaga lui lume e pe cale să se schimbe. Poliţia are un mandat de percheziţie. După ce i se iau laptopul şi telefonul mobil, Lance începe să vorbească. E în camera de zi când mama lui ajunge acasă şi recunoaşte totul. Cum a profitat de sistemul Wi-Fi al soţilor Renfro timp de aproape un an. Vinde pe Dark Web (Webul întunecat sau „internetul în profunzime", ori Deep Web, Darknet), pe un site numit Millies Market, de unde poate cumpăra orice cantitate din orice medicament, ilegal sau cu reţetă. Rămâne la Ecstasy pentru că e mai accesibil, iar copiilor, clienţii lui, le place. Face afacerea asta în Bitcoin, bilanţul actual fiind în valoare de 60.000 de dolari. Varsă toate detaliile ca un torent şi într-o oră este scos din casă cu mâinile încătuşate.

Deci, la cinci după-amiaza, sau la aproximativ paisprezece ore de la raid, poliţia află, în sfârşit, adevărul. Însă planul de a muşamaliza totul a fost deja demarat. Se aruncă nişte minciuni ici-colo şi a doua zi dimineaţă devreme citesc în varianta on-line a ziarului *Chronicle* şi văd şi ştirile de pe prima pagină. Sunt fotografii cu Douglas şi Katherine Renfro, ea decedată, şi ofiţerul Keestler. Despre el se vorbeşte de parcă ar fi un erou; soţii Renfro sunt prezentaţi ca nişte infractori. Doug este suspect într-o reţea de trafic de droguri pe internet. Şocant, zice un vecin. Habar n-avea. Erau cei mai drăguţi oameni. Kitty a fost, pur şi simplu, surprinsă în focul încrucişat dintre soţul său şi poliţiştii iubitori de pace. Ea va fi înmormântată săptămâna viitoare. El va fi pus sub acuzare în scurt timp. Keestler va supravieţui. Nu scrie nimic despre Lance.

Două ore mai târziu, mă întâlnesc cu Nate Spurio la o brutărie care vinde şi covrigi, dintr-un centru comercial din nordul oraşului. Nu putem fi văzuţi în public sau cel puţin identificaţi de oricine ar fi poliţist sau ar cunoaşte un poliţist, aşa că ne tot schimbăm punctele de întâlnire între A, B, C şi D. A este o speluncă din suburbii, care se numeşte Arby's. B este una dintre cele două brutării. C este îngrozitoarea Casa Crapului, la vreo zece kilometri est de City. D e de la Donut{8}, o patiserie. Când trebuie să vorbim, alegem, pur şi simplu, o literă din micul nostru joc alfabetic şi ne punem de acord asupra unei ore. Spurio lucrează de treizeci de ani în poliţie, un poliţist

adevărat şi cinstit care joacă după reguli şi dispreţuieşte aproape pe toată lumea din departament. Avem amândoi o poveste: a început cu mine, un băiat de douăzeci şi doi de ani, student, care s-a îmbătat într-o berărie şi s-a trezit afară pe trotuar, bruscat de nişte poliţişti printre care se număra şi Nate Spurio. A zis că l-am înjurat şi l-am înghiontit şi după ce m-am trezit în închisoare a trecut să vadă cum mă simţeam. Mi-am cerut scuze în mod exagerat. Le-a acceptat şi s-a asigurat că toate acuzaţiile au fost retrase. Fractura mea de mandibulă s-a vindecat bine, iar poliţistul care m-a pocnit a fost mai târziu concediat. Incidentul ăsta m-a făcut să urmez Dreptul. De-a lungul anilor, Spurio a refuzat toate jocurile politice necesare pentru a avansa şi n-a ajuns nicăieri. De obicei, stă la un birou, completează hârtii, numără zilele. Totuşi, există mai mulţi ofiţeri care au fost ostracizaţi de cei de la conducere, iar Spurio petrece multă vreme urmărind bârfele. Nu-i turnător, nici vorbă de asta. Este, pur şi simplu, un poliţist cinstit care detestă să vadă în ce s-a transformat departamentul lui.

Partner rămâne în camionetă, în parcare, de pază în cazul în care se întâmplă să treacă alţi poliţişti prin zonă. Ne îngrămădim într-un colţ şi ne uităm la uşă.

— Oh, frate, e o ditamai treaba! exclamă el.

— Haide să vedem!

Începe cu arestarea lui Lance, confiscarea calculatorului, dovada clară că băiatul e un traficant mărunt, şi mărturia lui detaliată despre folosirea routerului soţilor Renfro. Calculatoarele lor sunt impecabile. Totuşi, Doug va fi pus sub acuzare poimâine. Keestler va fi absolvit de orice culpabilitate. Muşamalizarea tipică.

— Cine a fost acolo? întreb eu, iar el îmi întinde o bucată de hârtie împăturită.

— Opt, toţi din departamentul nostru. Fără băieţii din poliţia statală, fără agenţi federali.

Dacă ar fi după mine, ei ar merita să fie acuzaţi într-un proces pe motiv că vor să câştige daune de, oh, nu ştiu, ce-ar fi să zicem 50 de milioane de dolari.

— Cine a fost maestrul de ceremonii?

— Cine crezi?

— Sumerall?

— Te-ai prins!

Ne dăm seama doar uitându-ne la ştiri. Încă o dată, locotenentul Chip Sumerall îşi conduce trupele neînfricate într-o casă liniştită, unde toată lumea doarme, şi pune mâna pe omul pe care-l caută.

— Îl dai în judecată?

— Încă n-am preluat cazul, dar lucrez la asta, îi răspund eu.

— Întotdeauna am fost de părere că eşti cel mai bun când vine

vorba de astfel de cazuri.

— Doar dacă sunt cazuri pe care le vreau. Am să-i dau de capăt şi ăstuia.

Spurio mănâncă un covrig cu ceapă, apoi ia o gură de cafea şi adaugă:

— Ăştia au scăpat de sub control, Rudd. Trebuie să-i opreşti.

— Nici vorbă, Nate. Nu-i pot opri. Poate că-i pot face de râs pe unii dintre ei din când în când, dar ce fac aici, asta se întâmplă peste tot. Trăim într-un stat poliţienesc şi toată lumea sprijină poliţiştii.

— Deci, eşti ultima linie de apărare?

— Da.

— Atunci, Dumnezeu să ne-ajute!

— Într-adevăr. Mulţumesc pentru informaţii! Ţinem legătura!

— Pentru puţin!

4

Doug Renfro este mult prea afectat fizic şi mult prea copleşit emoţional ca să se vadă cu mine, iar întâlnirea ar trebui să aibă loc în rezerva lui la spital, ceea ce e o idee proastă. Poliţiştii îi păzesc uşa de parcă ar fi condamnat la moarte. Confidenţialitatea ar fi imposibilă. Aşa că mă întâlnesc cu Thomas Renfro şi cu cele două surori ale lui într-o cafenea pe o stradă mai jos de spital. Toţi trei sunt somnambuli din cauza coşmarului pe care-l trăiesc, epuizaţi, şocaţi, furioşi, îndureraţi şi disperaţi după sfaturi. Îşi ignoră cafeaua şi la început par mulţumiţi să mă ocup de partea cu vorbitul. Fără nicio urmă de lăudăroşenie, le explic cine sunt, cu ce mă ocup, de unde vin şi cum îmi protejez clienţii. Le spun că nu sunt un avocat obişnuit. Că n-am un birou drăguţ, cu mobilier din lemn de mahon şi piele. Nu-mi găsesc locul într-o firmă mare, prestigioasă sau de vreun altfel. Nu fac acte de caritate prin intermediul baroului. Sunt un rebel singuratic care se luptă cu sistemul şi urăşte nedreptatea. Mă aflu aici pentru că ştiu ce urmează să se întâmple cu tatăl lor şi ce urmează să li se întâmple lor.

— Dar au omorât-o pe mama, se revoltă Fiona, sora mai mare.

— Într-adevăr, însă nimeni nu va fi acuzat de moartea ei. O să investigheze, o să trimită experţi şi aşa mai departe şi, în cele din urmă, vor ajunge la concluzia că a fost, pur şi simplu, surprinsă de schimbul de focuri. O să-l acuze pe tatăl vostru şi o să-l învinovăţească deoarece a tras primul.

— Am vorbit cu tatăl nostru, domnule Rudd! intervine Susanna, sora mai mică. Părinţii mei dormeau duşi când au auzit ceva bubuind în casă. Tata a crezut că erau jefuiţi. Şi-a luat arma, a fugit în hol, apoi, când le-a văzut siluetele în întuneric, s-a aruncat la podea. Cineva a tras un foc şi pe urmă a deschis şi el focul. Zice că şi-o aminteşte pe mama care ţipa în hol venită să vadă ce era cu el.

— E foarte norocos că e în viaţă, zic eu. Au împuşcat ambii câini, nu-i aşa?

— Cine sunt teroriştii ăştia? întreabă Thomas neajutorat.

— Poliţia, băieţii buni!

Apoi le relatez povestea clientului meu, Sonny Werth, cu tancul care a ajuns în camera lui de zi şi procesul pe care l-a câştigat. Le explic că un proces civil este singura lor opţiune. Tatăl lor va fi acuzat şi imediat ce adevărul va fi dezvăluit în întregime – şi le promit că voi demasca totul – se vor face presiuni uriaşe pentru a se cădea la înţelegere. Scopul lor final este să-l scape pe tatăl lor de închisoare. Pot să uite de dorinţa de a fi se face dreptate pentru moartea mamei lor. Un proces civil, unul pus la cale de avocatul potrivit, desigur, garantează un circuit mai bun de informaţii. Le repet că procesul de

muşamalizare e deja demarat.

Îşi dau silinţa să mă urmărească, dar ei sunt într-o altă lume. Cine i-ar putea învinovăţi?! Întâlnirea se încheie cu ambele femei plângând şi Thomas incapabil să scoată vreun cuvânt.

E timpul să mă retrag.

5

Neinvitat, deşi biserica metodista e deschisă publicului, ajung acolo cu doar câteva minute înainte de a începe slujba pentru Katherine Renfro. Găsesc scările, urc la balcon şi stau în semiîntuneric. Sunt singur sus, aici, dar în rest biserica e plină. Privesc în jos către mulţime: toţi albi, toţi de clasă mijlocie, toţi şocaţi că prietena lor a fost împuşcată de şapte ori de poliţie când era în pijama.

Nu trebuia ca genul ăsta de tragedii fără noimă să se întâmple în alte părţi ale oraşului? Oamenii ăştia sunt total pro lege şi ordine. Au votat cu dreapta şi vor legi mai dure. Dacă e să se gândească măcar vreun pic la trupele SWAT, acestea sunt de părere că e mai multă nevoie de lupte cu teroarea şi cu drogurile în alte părţi. Cum de li s-a putut întâmpla asta lor?

Absent de la ceremonie este Doug Renfro. Potrivit ediţiei de ieri a ziarului *Chronicle,* tocmai a fost pus sub acuzare. Este încă în spital şi se recuperează încet. I-a implorat pe doctori şi pe poliţişti să-i permită să ia parte la funeraliile soţiei lui. Doctorii au zis „sigur”; poliţiştii au spus „sub nicio formă” Reprezintă o ameninţare pentru societate. O notă de subsol crudă pentru toată tragedia asta este că Doug va trăi tot restul vieţii sub bănuiala că ar fi cumva implicat în traficul de droguri. Aproape toţi oamenii ăştia vor crede când el va nega, însă unii dintre ei vor avea dubii. Ce punea cu adevărat la cale bătrânul Doug? În mod sigur, trebuie să fi fost vinovat de ceva, altfel bravii noştri poliţişti nu s-ar fi dus după el.

Sunt cuprins de emoţii puternice pe parcursul slujbei la fel ca toţi ceilalţi. În aer pluteşte un sentiment de confuzie, combinat cu furie. Preotul vorbeşte mângâietor, dar uneori nesigur de ce s-a întâmplat. Încearcă să găsească un înţeles, însă îi este cu neputinţă. În timp ce încheie, iar plânsetele se înteţesc, cobor scările şi ies printr-o uşă laterală.

Două ore mai târziu, îmi sună telefonul. Este Doug Renfro.

6

Un avocat ca mine este forţat să lucreze mai ferit. Adversarii mei sunt protejaţi de insigne, uniforme şi toate capcanele puterii guvernamentale. Au jurat cu toţii şi e datoria lor să sprijine legea, dar, din moment ce ei trişează ca naiba, mă forţează şi pe mine să trişez.

Am o reţea de contacte şi surse. Nu-i pot numi prieteni, fiindcă prieteniile cer angajamente. Nate Spurio este un astfel de exemplu, un poliţist cinstit care n-ar lua o leţcaie pentru informaţii din interior. M-am oferit să-l plătesc. Un altul e reporter la *Chronicle* şi mai facem schimb de bârfe atunci când ne pică bine. Nici aici nu-s implicaţi banii.

Okie plimbă hârtiile într-un birou al Curţii federale din tribunalul din centrul oraşului. Îşi urăşte slujba, îşi dispreţuieşte colegii şi caută întotdeauna să facă bani uşor. Şi el este divorţat, bea prea mult şi în permanenţă testează la muncă limita hărţuirii sexuale. Valoarea lui Okie este că are posibilitatea să umble la desemnarea aleatorie a cazurilor. Când un proces civil este deschis, chipurile, este repartizat la întâmplare unuia dintre cei şase judecători federali. Un calculator se ocupă de asta şi se pare că mica procedură funcţionează numai bine. Întotdeauna e un judecător pe care l-ai prefera, în funcţie de caz şi poate chiar de propriul tău istoric în diferite săli de judecată, dar cui îi mai pasă dacă oricum e la întâmplare? Okie, în schimb, ştie cum să măsluiască software-ul şi să găsească judecătorul pe care ţi-l doreşti. Taxează pentru asta, destul de bine, şi probabil c-o să fie prins, deşi mă asigură că n-are cum să se întâmple aşa ceva. Dacă e prins, e concediat şi poate chiar pus sub acuzare, însă Okie pare să nu-şi bată prea tare capul cu posibilităţile astea.

La sugestia lui, ne întâlnim într-un club de striptease ca vai de lume. Mulţimea de acolo e clar formată din muncitori. Dansatoarele nici măcar nu merită să fie descrise. Mă întorc cu spatele la scenă ca să n-arunc nicio privire.

— Deschid mâine proces, îl anunţ eu cu voce tare în vacarmul din jur. Renfro, ultima violare de domiciliu a băieţilor de la SWAT.

— Ce surpriză! râde el. Stai să ghicesc, crezi că justiţia va fi înfăptuită cel mai bine dacă va prezida onorabilul Arnie Samson.

— Omul meu.

— Are 110 ani, ca pensionar lucrează la jumătate de normă, e pe jumătate mort şi zice că nu mai ia cazuri. De ce nu-i putem face pe ăştia să se retragă?

— Asta-i între tine şi Constituţie. O să-l iau pe ăsta. Tariful normal?

— Da. Dar dacă spune „nu” şi aruncă mingea înapoi în teren?

— E un risc pe care mi-l asum.

Îi dau plicul cu 3.000 de dolari. Tariful lui standard. Îl vâră repede într-un buzunar fără vreun mulţumesc, ceva, apoi îşi îndreaptă atenţia asupra fetelor.

7

La ora nouă, în dimineaţa următoare, merg în biroul funcţionarului şi deschid un proces de 50 de milioane de dolari împotriva oraşului, a departamentului de poliţie, a şefului poliţiei şi a celor opt băieţi SWAT care au luat cu asalt casa familiei Renfro cu şase zile în urmă. Undeva în adâncurile tenebroase ale biroului, Okie îşi face numărul de magie, iar cazul este „în mod arbitrar şi automat" alocat judecătorului Arnold Samson. Trimit o copie a dosarului prietenului meu de la *Chronicle*.

Mai depun şi o cerere pentru un ordin de restricţie temporară, pentru a-l împiedica pe procuror să îngheţe bunurile lui Doug Renfro. Asta e tehnica de forţă preferată folosită în hărţuirea acuzaţilor penali. Ideea este de a reţine bunurile care se presupune că au fost câştigate în urma nu ştiu cărei activităţi ilegale în care a fost implicat acuzatul, în special trafic de droguri. Sunt confiscate câştigurile dobândite ilegal şi astfel le creează neplăceri cartelurilor. Şi, la fel ca în cazul multor alte legi, procurorilor nu le-a luat mult să devină creativi şi să-i extindă uzul. În cazul lui Doug, autorităţile erau pregătite să susţină că bunurile soţilor Renfro – casa, maşinile, conturile bancare şi cele de pensie – au fost dobândite, în parte, din banii murdari pe care i-a câştigat din comerţul cu Ecstasy.

Poftim? Până să obţinem audierea de urgenţă în vederea emiterii ordinului de restricţie temporar, procurorii încep să bată în retragere şi să caute o cale de ieşire. Judecătorul Samson, la fel de curajos ca întotdeauna, îi ceartă aspru şi chiar îi ameninţă că-i va reţine pentru sfidare. Câştigăm prima rundă.

Runda a doua este o audiere pentru stabilirea cauţiunii la Curtea statală, unde acuzaţia de tentativă de omor este în aşteptare. Având bunurile libere, pot să afirm că Doug Renfro nu prezintă risc de fugă şi se va prezenta la tribunal ori de câte ori i se va cere s-o facă. Imobilul lui este estimat la 400.000 de dolari, neipotecat, şi sunt gată să ofer actul ca garanţie. Spre surprinderea mea, judecătorul acceptă, aşa că ies din tribunal împreună cu clientul meu. Câştigăm şi runda a doua, dar astea sunt cele uşoare.

La opt zile după ce a fost împuşcat şi şi-a pierdut soţia şi ambii câini, Doug Renfro se întoarce acasă, unde îl aşteaptă cei trei copii, cei şapte nepoţi şi câţiva prieteni. Asta îi va mai atenua din suferinţa reîntoarcerii. Mă roagă binevoitori să mă alătur lor, însă refuz.

Voi lupta din greu pentru clientul meu şi voi încălca multe legi ca să-l protejez, dar nu mă implic emoţional niciodată.

8

La opt, într-o dimineaţă de duminică perfectă, stau pe o bancă din apropierea unui loc de joacă, aşteptând. Sunt la câteva străzi distanţă de apartamentul meu. Aici e locul nostru obişnuit de întâlnire. Pe trotuar se apropie o femeie cu un băiat de şapte ani. E fiul meu. Ea e fosta mea soţie. Hotărârea judecătorească îmi permite să-l văd o dată pe lună timp de treizeci şi şase de ore. Pe măsură ce va creşte, voi avea dreptul la un program de vizitare mai îngăduitor, dar deocamdată lucrurile sunt foarte bine limitate. Există motive pentru asta şi aş prefera să nu le discut acum.

Starcher nu zâmbeşte când ajung la bancă. Mă ridic şi o pup pe Judith pe obraz, mai mult pentru copil decât pentru ea. Ea preferă să nu mă atingă.

— Bună, amice, zic eu mângâindu-l pe cap.

— Bună, îmi răspunde el, apoi se îndreaptă către un leagăn şi se urcă în el.

Judith se aşază lângă mine pe bancă şi-l privim cum îşi ia avânt şi începe să se legene.

— Cum mai e? întreb eu.

— Bine. Profesorii lui sunt mulţumiţi. (Pauză lungă.) Văd că ai fost destul de ocupat.

— Aşa e. Tu?

— Acelaşi frecuş.

— Ava ce face? întreb eu de partenera ei.

— Ce planuri aveţi pentru ziua de azi?

Lui Judith nu-i place să-l lase pe fiul nostru cu mine. Încă o dată am reuşit să supăr poliţia şi asta o îngrijorează. Mă nelinişteşte şi pe mine, dar n-o spun niciodată.

— O să mergem să luăm prânzul, îi răspund eu. Pe urmă e un meci de fotbal la universitate după-amiază.

Se gândeşte că un meci de fotbal e suficient de sigur.

— Aş vrea să mi-l aduci înapoi în seara asta, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Am dreptul să stau cu el treizeci şi şase de ore pe lună şi până şi asta e prea mult?

— Nu, Sebastian, nu este prea mult! Doar că sunt îngrijorată, atâta tot!

Zilele în care ne certam aproape că s-au sfârşit, sper. Ia doi avocaţi care ştiu să dea din coate, din gură şi mai şi aruncă-le o sarcină nedorită, un divorţ urât cu urmări brutale şi obţii doi oameni care pot face foarte mult rău. Încă suntem speriaţi, aşa că nu ne certăm… prea mult.

— Bine, zic eu bătând total în retragere.

Ca să spun cinstit, nu e nimic atrăgător la apartamentul meu, iar lui Starcher oricum nu-i place să rămână acolo. E prea scund ca să poată juca biliard pe masa mea veche şi n-am jocuri video. Poate când o fi mai mare.

E crescut de două femei care intră în panică doar dacă un alt copil îl împinge la şcoală. Nu ştiu dacă o să am cum să-l fac să fie mai tare dacă sunt prezent în viaţa lui doar o dată pe lună, totuşi măcar încerc. La un moment dat, mă gândesc că va obosi să trăiască împreună cu două femei aspre şi iritabile şi-şi va dori să petreacă mai mult timp şi cu bătrânul lui. Misiunea mea este, de fapt, să rămân suficient de relevant în viaţa lui cât să-i ofer varianta asta.

— La ce oră să ne întâlnim? întreabă Judith.

— Când vrei.

— Vin aici la 6:00 seara, zice ea în timp ce se ridică şi pleacă.

Starcher, cu spatele la noi, pluteşte parcă şi n-o vede îndepărtându-se. Nu-mi scapă detaliul că Judith nici măcar nu s-a ostenit să aducă un băgăjel pentru copil, în caz că el ar vrea să rămână peste noapte. N-avea nici cea mai mică intenţie să-i permită să doarmă la mine.

Locuiesc la etajul douăzeci şi cinci pentru că mă simt mai în siguranţă aşa. Primesc ameninţări cu moartea în mod repetat dintr-o sumedenie de motive şi am fost cinstit cu Judith vizavi de problema asta. Nu greşeşte când îşi vrea copilul acasă, unde lucrurile sunt, poate, mult mai liniştite. Probabil, însă n-am de unde să ştiu sigur. Chiar luna trecută Starcher mi-a spus că „ambele mame” ale lui ţipă tot timpul una la alta.

Luăm masa de prânz în localul meu preferat pentru pizza, un loc în care mamele lui nu l-ar duce niciodată. Adevărul este că nu prea-mi pasă ce mănâncă. Din multe puncte de vedere, sunt mai degrabă ca un bunic care-şi răsfaţă nepoţii înainte de a-i trimite înapoi acasă. Dacă vrea îngheţată înainte şi după prânz, atunci aşa să fie.

În timp ce mâncăm, parcă prinde viaţă când îl întreb de şcoală. E în clasa a doua la o şcoală publică, nu departe de locul în care am crescut. De altfel, Judith a insistat să meargă la nu ştiu ce academie care promovează alimentaţia sănătoasă, unde plasticul e interzis şi toţi profesorii poartă ciorapi groşi de lână şi sandale vechi. La 40.000 de dolari, am zis eu, la naiba, nu. A fugit înapoi în instanţă şi pentru prima oară judecătorul a fost de partea mea. Aşa că Starcher merge la o şcoală normală, cu copii de toate rasele, şi are o învăţătoare superfrumoasă şi recent divorţată.

Aşa cum am mai menţionat, Starcher a fost o greşeală. Judith şi cu mine eram în plin proces de finalizare a relaţiei noastre haotice când a rămas însărcinată. Despărţirea s-a complicat şi mai mult. Eu am plecat, iar ea şi-a asumat controlul total asupra lui. Am contracarat cu

forţă de fiecare dată, deşi, ca să fiu cinstit, n-am făcut niciodată valuri că mi-aş dori să fiu tată. E tot al ei, cel puţin în viziunea lui Judith, deci e teribil de amuzant să-l văd cum creşte şi se transformă într-un băiat care seamănă leit cu mine. Mama a găsit poza mea din clasa a doua. Dacă m-ai fi văzut la şapte ani, ai fi zis că suntem gemeni identici.

Vorbim despre lupte, cele din curtea şcolii. Îl întreb dacă vede bătăi în timpul pauzei, iar el răspunde: „Uneori". Îmi povesteşte despre ziua în care nişte copii au început să strige: „Bătaie! Bătaie!" şi toţi ceilalţi s-au adunat să privească. Doi băieţi din clasa a treia, unul negru şi unul alb, erau la pământ lovindu-se şi zbătându-se, muşcând, zgâriind şi aruncând pumni în timp ce adunătura de copii îi încuraja.

— Ţi-a plăcut să-i priveşti? îl iscodesc eu.

— Normal. A fost tare! zâmbeşte el.

— Ce s-a întâmplat?

— Profesorii au venit, i-au luat şi i-au dus în birou. Cred că au intrat în bucluc.

— Sunt convins că asta s-a întâmplat. Ţi-a vorbit mama vreodată despre bătaie?

Dă din cap că nu.

— Bine. Uite care sunt regulile! Nu e bine să te baţi, pentru că bătaia nu face nimic altceva decât să te bage în bucluc, aşa că să nu te baţi. Să nu provoci niciodată o bătaie. Dar dacă cineva te loveşte, sau te împinge, sau îţi pune piedică, sau doi tipi sar pe unul dintre prietenii tăi, atunci, uneori, trebuie să te baţi. Să nu dai niciodată înapoi când celălalt începe bătaia. Şi când te baţi, niciodată, niciodată, dar niciodată să nu renunţi.

— Tu te-ai bătut?

— Mai tot timpul. N-am fost niciodată un bătăuş şi n-am început niciodată o bătaie. Şi nu mi-a plăcut să mă bat, însă dacă tipul celălalt mă trata ca pe un nimic, atunci loveam şi eu.

— Ai intrat în bucluc?

— Da. Şi mi-am primit şi pedeapsa.

— Cum adică?

— Adică profesoara a ţipat la mine, mama a ţipat la mine şi poate că m-au dat afară de la şcoală jumătate de zi sau ceva de genul ăsta. Încă o dată, amice, e greşit să te baţi.

— De ce-mi spui mereu „amice"?

„Fiindcă urăsc prenumele pe care ţi l-a ales maică-ta", bombăn eu în gând.

— E doar un alint.

— Mama zice că nu-ţi place prenumele meu.

— Nu-i adevărat, amice.

Judith o să fie mereu în război pentru sufletul fiului ei. Nu poate

rezista tentaţiei de a nu lansa cea mai ieftină lovitură. De ce naiba i-ar spune un părinte unui copil de şapte ani că părintelui celălalt nu-i place prenumele lui? Sunt sigur că aş fi şocat dacă aş auzi ce alte mizerii i-a mai zis.

Partner are ziua liberă, aşa că-mi conduc singur camioneta până la stadionul de fotbal din campus. Lui Starcher i se pare grozavă camioneta, cu canapeluţa ei, cu scaunele rotative, cu biroul mic şi cu televizorul ei. Nu prea înţelege de ce o folosesc pe post de birou şi încă n-am intrat în detalii despre ferestrele antiglonţ şi despre arma automată din torpedou.

E un meci de fotbal feminin, nu că ar conta pentru mine. Nu urmăresc sportul ăsta, prin urmare, dacă tot trebuie să-l văd, măcar să văd femei în pantaloni scurţi decât tipi cu picioare păroase. Lui Starcher însă îi place agitaţia. Mamele lui nu cred în sporturile de echipă, aşa că tocmai ce-a fost înscris la ore de tenis. Nu-i nimic în neregulă cu tenisul, totuşi, dacă îmi moşteneşte mişcările, n-o să reziste prea mult. În cazul meu mi-a plăcut mereu să lovesc. La baschet eram copilul care primea patru faulturi în prima repriză. Întotdeauna mai multe faulturi decât puncte. La organizaţia de fotbal Pop Warner am jucat ca fundaş, deoarece îmi plăcea contactul.

După o oră, în sfârşit înscrie cineva, apoi îmi amintesc de cazul Renfro şi orice urmă de interes pentru joc dispare. Mâncăm amândoi popcorn şi mai vorbim când de una, când de alta. Adevărul este că sunt atât de detaşat de mica lui lume, încât nu pot susţine un dialog cât de cât normal.

Sunt un tată jalnic!

9

Încet, încet, judecata sănătoasă începe să-şi facă loc în dezastrul Renfro. Sub presiunea venită din toate direcţiile, şi în special sub cea făcută de amicul meu de la *Chronicle*, mai-marii din City reuşesc cu greu să formuleze un răspuns. Şeful poliţiei îşi ţine gura motivând că nu poate comenta, deoarece cazul e încă pe rol. Primarul se ascunde, încercând în mod evident să se distanţeze. Cei mai nervoşi sunt duşmanii lui, nişte consilieri care o fac pe grandomanii şi cărora le-ar plăcea să-i ocupe locul. Sunt puţini totuşi, fiindcă nimeni n-ar vrea cu adevărat să intre în conflict cu departamentul de poliţie.

Din păcate, în ziua de azi, părerile diferite sunt considerate a fi o atitudine total nepatriotică şi, în atmosfera noastră după 11 septembrie 2001, orice critică adusă celor în uniformă, orice fel de uniformă, este înăbuşită. Blestemul unui politician este să fie etichetat drept îngăduitor cu ilegalitatea sau cu terorismul.

Îi servesc toate informaţiile amicului meu de la ziar. Citând surse sub protecţia anonimatului, se aruncă asupra poliţiştilor şi a tacticilor lor, asupra greşelilor lor şi a încercărilor de a acoperi totul. Folosindu-se de informaţii din dosarul meu, scrie un articol lung despre descinderi în forţă cârpăcite şi despre folosirea excesivă şi brutală a forţei.

Primesc atenţia pe care mi-o doresc. Nu pot să mint şi să zic că nu-mi face plăcere; într-adevăr, pentru asta trăiesc.

Acuzaţii îi înaintează judecătorului Samson o moţiune prin care îi cer să pună botniţă „tuturor avocaţilor implicaţi în procesul civil”. Judecătorul Samson o respinge fără ca măcar să le ofere satisfacţia unei audieri. Avocaţii din partea oraşului sunt îngroziţi de judecător şi fug în ascunzătoare. Arunc asupra lor cât mai multe gloanţe.

Îmi fac meseria de unul singur, fără un birou în adevăratul sens al cuvântului şi în mod cert fără personal. Unui rebel singuratic aşa ca mine îi este extrem de dificil să se implice în litigii civile şi penale de mare anvergură fără un ajutor concret, şi aici intervin cei doi Harry. Harry Gross şi Harry Skilnick conduc un birou cu cincisprezece avocaţi improvizat într-un fost depozit de lângă râu. Se implică, în special, în apeluri şi încearcă să evite procesele cu juraţi, astfel că ei petrec ore în şir îngropaţi în cărţi, făcând notiţe şi rezumate la birou. Înţelegerea noastră e simplă: ei îmi fac partea de documentare, iar eu le dau o treime din onorariu. Asta le permite să fie în siguranţă, să păstreze distanţa de mine, de clienţii mei şi de oamenii pe care tind să-i supăr. O să-mi pregătească un teanc de moţiuni gros de vreo trei centimetri, o să mi le dea să le revizuiesc şi să le semnez şi nu va exista nicio urmă care să ducă la ei. Se ascund muncind din greu în

spatele uşilor închise şi nu-şi fac niciodată griji din pricina poliţiei. În cazul lui Sonny Werth – clientul care s-a trezit cu tancul în camera de zi –, primăria din City s-a învoit la un milion de dolari. Partea mea a fost de 25 la sută. Cei doi Harry au primit un cec frumuşel şi toată lumea a fost fericită, mai puţin Sonny.

În statul ăsta, toate daunele din cazurile civile sunt plafonate la un milion de dolari. Şi asta pentru că băieţii deştepţi care taie şi spânzură în legislatura noastră statală au decis în urmă cu zece ani că judecata lor era net superioară judecăţii juraţilor, care chiar auzeau dovezile şi evaluau daunele. Ei, ăştia cu legile, au fost îmbrobodiţi de companiile de asigurări care încă finanţează mişcarea naţională de reformă a prejudiciilor, o cruciadă politică total lipsită de succes. Efectiv, fiecare stat a fost de acord cu plafonarea daunelor şi alte legi menite să-i ţină pe oameni departe de instanţă. Deocamdată, nimeni n-a văzut nicio reducere a ratelor de asigurare. Un articol-anchetă al prietenului meu de la *Chronicle* a arătat că 90 la sută din legiuitorii noştri au avut campaniile finanţate de companiile de asigurare. Şi asta se vrea a fi democraţie.

Fiecare avocat din statul ăsta poate spune povestea de groază a vreunui client grav mutilat şi cu leziuni permanente, care, după cheltuieli medicale, s-a ales cu mai nimic.

La scurt timp după ce au închis uşile instanţelor, aceiaşi legiuitori înţelepţi şi curajoşi au promulgat o altă lege care le interzice proprietarilor de case să tragă în poliţiştii care le intră pe proprietate indiferent dacă oamenii legii au greşit sau nu adresa. Deci, când Doug Renfro s-a lăsat la podea şi a început să tragă a încălcat legea, deşi era lipsit de apărare.

Dar cum rămâne cu adevăraţii infractori? Ei bine, legiuitorii noştri au dat încă o lege: ea le oferă imunitate penală echipelor SWAT care se lasă un pic duse de val şi împuşcă pe cine nu trebuie. În dezastrul Renfro, patru poliţişti au tras cel puţin treizeci şi opt de focuri. Nu e clar cine anume i-a nimerit pe Doug şi pe soţia lui şi nici nu contează. Sunt toţi imuni şi nu pot fi traşi la răspundere.

Petrec ore în şir încercând să-mi explic aceste principii legale, dintre care niciunul n-are sens. Doug vrea să ştie de ce viaţa soţiei lui valorează doar un milion de dolari. Îi explic că senatorul statului este cel care a votat plafonul de daune – şi că tot el este cel care ia bani din partea grupurilor care văd de interesele firmelor de asigurare –, aşa că poate Doug ar trebui să-l contacteze pe acest oficial ales şi să-l ia la rost despre felul în care votează.

Doug întreabă: „Şi atunci, de ce îi dăm în judecată pentru 50 de milioane de dolari când cel mai mult putem obţine doar 1 milion?” Încă o întrebare la care răspunsul este unul lung. Înainte de toate, se numeşte că vrem să spunem ceva. Suntem furioşi şi ripostăm, faptul

că-i dăm în judecată şi cerem despăgubiri de 50 de milioane sună mult mai agresiv decât dacă ai cere doar un milion. În al doilea rând, e o chichiţă în legea asta deja scrântită care-i împiedică pe juraţi să afle despre plafonul de un milion de dolari. Pot să treacă printr-o lună de mărturii, să evalueze dovezile, să delibereze cu mare băgare de seamă şi să dea un verdict mai aproape de adevăr, să zicem cinci sau zece milioane. Apoi merg acasă şi a doua zi judecătorul reduce mişeleşte verdictul până la suma menţionată de plafon. Ziarele pot să anunţe un alt mare verdict, dar avocaţii şi judecătorii (şi firmele de asigurare) ştiu adevărul.

N-are nicio logică, însă încearcă să nu uiţi că legea asta a fost scrisă de aceiaşi conspiratori care introduc prostiile alea interminabile din poliţele tale de asigurare.

Doug întreabă: „Totuşi, cum se poate ca un poliţist care-mi dărâmă uşa şi mă împuşcă să aibă imunitate, iar eu, dacă răspund tot cu arma, sunt pasibil de douăzeci de ani în închisoare?" Răspunsul e simplu: ei sunt poliţişti. Răspunsul complicat este: legiuitorii noştri promulgă adesea legi care nu sunt corecte.

Clientul meu este încă în doliu, dar şocul şi durerea încep să se estompeze. Judecata îi devine mai clară; e conştient de ce se întâmplă în jurul lui. Viaţa soţiei valorează doar un milion de dolari. Iar el, domnul Doug Renfro, e acuzat şi asta o să-l târâie curând într-o instanţă, unde singura speranţă va fi un juriu frustrat.

Drumul către dreptate e plin de piedici, cele mai multe obstacole fiind create de bărbaţii şi femeile care pretind că se află în căutarea justiţiei.

10

Micul meu luptător, Tadeo Zapate, a câştigat ultimele patru meciuri, toate prin knockout. Asta înseamnă unsprezece la rând, cu doar trei pierdute în întreaga lui carieră şi toate la puncte. E al treizeci şi doilea în topul mondial la categoria cocoş şi continuă să avanseze. Cei de la UFC observă asta. Se discută despre o luptă în Vegas în vreo şase luni dacă el continuă să câştige. Oscar, antrenorul lui, şi Norberto, impresarul, îmi zic că nu-l mai pot scoate pe puşti din sala de antrenament. E concentrat, înfometat, aproape maniac în misiunea lui de a câştiga un titlu. Îl muncesc din greu şi sunt siguri că poate să ajungă unul dintre primii cinci competitori.

În seara asta luptă cu un puşti negru şi dur al cărui nume de scenă este Crush.{9} L-am mai văzut pe Crush luptând de două ori şi nu-mi fac griji din pricina lui. Nu-i decât un bătăuş de stradă cu prea puţin antrenament în artele marţiale mixte. În ambele meciuri a fost făcut knockout târziu, în runda a treia, şi asta din cauza oboselii. Începe în forţă, nu poate ţine ritmul şi la sfârşit plăteşte.

Mi se strânge stomacul de emoţie şi nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de luptă, motiv pentru care nu sunt în stare nici măcar să iau micul dejun. Pierd vremea aiurea şi fără rost prin apartament până după-amiaza târziu, când Judith mă sună. E o urgenţă – colega ei de cameră din facultate a fost rănită grav într-un accident auto în Chicago. Judith pleacă de urgenţă acolo, Ava, partenera ei de viaţă, nu e în oraş, aşa că e momentul să fiu bărbat şi să-mi fac datoria de tată. Îmi muşc limba şi nu-i spun că mi-am făcut planuri. E seara de lupte!

Ne întâlnim în parc şi mi-l dă pe fiul nostru, băgăjelul şi un ditamai setul de avertizări şi instrucţiuni. În mod normal, aş riposta şi am ajunge să ne certăm, dar Starcher pare să fie binedispus şi nerăbdător să scape de ea. N-am cunoscut-o niciodată pe colega ei de cameră, aşa că nu pun prea multe întrebări. Pleacă valvârtej, urcă în maşină şi dispare. La o pizza, îl întreb pe Starcher dacă a văzut vreodată o luptă în cuşcă. Bineînţeles că nu! Mamele lui monitorizează ce citeşte, la ce se uită, ce mănâncă, ce bea şi ce gândeşte.

Totuşi, luna trecută, şi-a petrecut noaptea la un prieten, Tony, care are un frate mai mare pe nume Zack, şi, pe la o oră târzie, Zack a scos un laptop şi s-au uitat la tot felul de nenorociri, inclusiv la una dintre luptele din campionatul Ultimate Fight.

Întreb cum a fost.

— Destul de tare, răspunde el cu un rânjet pe faţă.

— Nu eşti supărat?

— Normal că nu. Îmi plac luptele alea.

Îi explic cum o să se deruleze seara noastră. Faţa copilului se luminează cum n-am mai văzut niciodată până atunci. Îl pun să jure că niciodată, sub nicio formă, n-o să le spună mamelor lui că a mers la lupte. Îl lămuresc grijuliu că n-am încotro; că trebuie să fiu acolo în calitate de membru al unei echipe şi că în mod normal nu l-aş lua cu mine. „Voi rezolva cu mama ta", îl asigur eu fără prea multă încredere, dar atunci îmi dau seama că o să fie supus unui adevărat interogatoriu despre seara asta.

— Haide să-i spunem mamei că am mâncat pizza şi ne-am uitat la televizor acasă, ceea ce e adevărat, pentru că mănânci pizza acum şi o să dăm drumul la televizor când o să ajungem acasă.

Pare confuz pentru o secundă, pe urmă i se luminează iar faţa.

Înapoi în apartament, se uită la un desen animat cât mă schimb. Îi place jacheta mea strălucitoare inscripţionată pe spate cu „Tadeo Zapate" şi-mi ia ceva vreme să-i explic că eu stau în colţ. Fiecare luptător are o echipă în colţ care-l ajută între runde şi că, mă rog, mă ocup de apă şi de orice altceva ar mai avea Tadeo nevoie. Nu, prezenţa mea nu e indispensabilă, însă în mod clar îmi place foarte mult.

Partner ne ia şi plecăm către vechea aulă a oraşului. Partner o va face pe bona pentru următoarele două ore, un rol nou pentru el. Şofer, gardă de corp, comisionar, investigator, confident, strateg şi acum şi asta. Nu-l deranjează. Trag nişte sfori şi le fac rost de locuri în faţă, la şase rânduri depărtare de cuşcă. Imediat ce sunt instalaţi comod, cu sucuri şi popcorn, îi spun lui Starcher că trebuie să merg să văd ce face luptătorul meu. Este încântat, cu ochii mari, pălăvrăgind întruna cu Partner, care deja este cel mai bun prieten al lui. Şi deşi ştiu că puştiul e în siguranţă, tot sunt îngrijorat: dacă va afla maică-sa, mă va da în judecată pentru neglijenţă, corupere şi orice altceva ar mai putea să-mi pună în cârcă. Îngrijorat şi pentru că într-o mulţime ca asta se poate întâmpla orice. Urmăresc multe lupte şi m-am gândit adeseori că eşti mai în siguranţă în ring decât în mulţime. Fanii beau, sunt bătăuşi şi vor sânge.

O femeie-consilier undeva prin Wichita a încercat să dea o ordonanţă prin care să fie interzis accesul oricărei persoane sub vârsta de optsprezece ani la luptele în cuşcă. N-a reuşit, totuşi propunerea ei nu e lipsită de înţelepciune. Din moment ce în oraşul nostru nu există o astfel de lege, tânărul Starcher Whitly are un loc aproape de ring.

Zapate versus Crush este evenimentul principal, ceea ce e extraordinar, desigur. Ne aflăm fix unde ne doream, însă asta presupune o aşteptare lungă şi o trecere prin luptele secundare. În seara asta sunt cinci lupte de încălzire, aşa că totul se va derula dureros de încet.

Mă alătur echipei Zapate şi toată lumea e binedispusă. Suntem

rezervaţi, ca întotdeauna, dar destul de încrezători. Tadeo e încă în hainele de stradă, întins pe o masă cu căştile în urechi. Fratele lui, Miguel, zice că e pregătit. Oscar şopteşte încrezător că o să fie un knockout în prima rundă. Mai stau pe acolo vreo zece minute, însă nu suport tensiunea. Plec şi-mi croiesc drum printr-un tunel până la un nivel inferior, unde mica mea gaşcă de infractori mă aşteaptă într-o cameră de aprovizionare. Slide, cel condamnat pentru crimă, a tot pierdut în ultima vreme şi a mai redus din pariuri. Nino, distribuitorul de amfetamină, are, ca întotdeauna, buzunarele pline cu bani pe care-i aruncă în stânga şi dreapta. Lui Denardo, mafiotul aspirant, nu-i place niciuna dintre lupte. Johnny lipseşte. Frankie, bătrânul şi cel care ţine evidenţa, are în faţă un scotch dublu; probabil nu e primul pe seara asta. Trecem de luptele secundare şi facem pariurile. Ca de obicei, nimeni nu pariază împotriva omului meu. Îi cert, îi iau în batjocură, îi înjur, dar nu cedează. Mă ofer să pun la bătaie 10.000 de dolari pentru un knockout în prima rundă, însă nu se bagă nimeni. Frustrat, plec lăsând pe masă doar 5.000 de dolari, câte o mie pentru fiecare luptă dintre cele secundare.

Plătesc opt dolari pe o bere îndoită cu apă şi merg la galerie, care este plină. S-au dat toate locurile şi au rămas doar în picioare. Tadeo devine o mare atracţie în oraşul lui natal, iar eu l-am bătut la cap pe organizator să ofere un premiu garantat. Opt mii de dolari – indiferent dacă pierde, câştigă sau e egalitate. Mă aplec peste o bară din oţel şi urmăresc prima luptă. De aici de sus, abia dacă-mi zăresc copilul în mulţime. Pierd pariurile puse pe primele patru lupte, câştig la a cincea, apoi mă grăbesc către vestiar. Echipa Zapate se înghesuie în jurul eroului ei, care poartă şi el tot galben aprins. Arătăm ca un săculeţ de lămâi organice. Îl însoţim prin tunel, ajungem în lumina reflectoarelor şi mulţimea o ia razna. Îi fac cu mâna lui Starcher, iar el îmi răspunde la rândul lui cu un zâmbet uriaş pe faţă.

Runda întâi. Trei minute de plictiseală cât Crush, spre surprinderea noastră, nu se aruncă în ring ca un câine turbat. În schimb, joacă în apărare şi evită nişte vătămări serioase. Folosind o lovitură de stânga care uneori e greu de văzut, Tadeo îi face lui Crush o tăietură deasupra ochiului drept. Mai târziu în aceeaşi rundă, Crush îi întoarce favorul, lăsând o tăietură urâtă pe fruntea lui Tadeo. Oscar reuşeşte s-o închidă între runde. Tăieturile nu-s atât de grave în luptele în cuşcă, pentru că sunt de scurtă durată. La box, o tăietură în prima rundă este îngrozitoare, fiindcă devine o ţintă pentru următoarea jumătate de oră.

Runda a doua. Se trântesc la podea şi jumătate de rundă se încleştează în luptă. Crush este puternic în partea superioară a corpului, iar Tadeo nu reuşeşte să-l imobilizeze. Se aud huiduieli. Înapoi în picioare, mai fac joc de glezne şi aruncă lovituri fără ca

niciunul din ei să primească prea multe puncte. Chiar înainte de clopot, Tadeo plasează o lovitură puternică fix în mandibulă, pumn ce l-ar fi întins la podea pe oricare dintre ultimii douăzeci de adversari sau cam aşa cu care s-a înfruntat, totuşi Crush rămâne în picioare. În timp ce Tadeo se aruncă să-l termine, Crush reuşeşte să-l prindă de talie şi să-l ţină până se aude clopotul. Deodată nu-mi mai place lupta asta. Tadeo conduce clar la puncte, însă n-am încredere în arbitri.

Poate din cauza profesiei mele.

Îmi plac knockouturile, nu deciziile.

Runda a treia. Deoarece s-a mai temperat puţin, Crush se gândeşte că mai are ceva combustibil în rezervor. Se aruncă în ring şi surprinde pe toată lumea cu o rafală sălbatică de lovituri care aprinde mulţimea. Cu siguranţă, e palpitant, dar nu dăunător. Tadeo acoperă bine, apoi lansează două lovituri puternice care fac să curgă şi mai mult sânge. Crush atacă iar şi iar. Tadeo, boxerul, îşi alege deschiderea şi trimite lovituri care sunt plasate minunat. Eu strig, mulţimea strigă, podeaua pare că se zdruncină. Între timp, ceasul ticăie, iar Crush e tot acolo, atacând şi atacând cu faţa plină de sânge. Îi plasează o lovitură de dreapta şi Tadeo cade, însă doar pentru o secundă. Crush sare peste el şi dau din picioare, şi se cuprind cu mâinile, şi, în sfârşit, reuşesc să se despartă. Tadeo n-a mai ajuns atât de departe într-o luptă şi-şi impune un ritm alert. Crush atacă din nou şi ultimul minut îl petrec în mijlocul ringului luptând, pur şi simplu, doi câini care se bat pe viaţă şi pe moarte.

Inima stă să-mi sară din piept, stomacul mi se întoarce, iar eu sunt băiatul cu apa. Îl asigurăm pe Tadeo că a câştigat din nou în timp ce aşteptăm. În cele din urmă, arbitrul duce jucătorii în mijlocul ringului. Se anunţă că este decizie în unanimitate: Crush este învingător la diferenţă de un punct. Un val asurzitor de huiduieli şi de ţipete zdruncină aula. Tadeo este şocat, uimit, cu gura căscată, ochii umflaţi, plini de ură. Fanii azvârlă cu diverse obiecte în cuşcă şi suntem în pragul unei revolte.

Următoarele cincisprezece secunde îi vor schimba viaţa lui Tadeo pentru totdeauna.

Acesta se răsuceşte brusc şi-i trage un pumn în faţă lui Crush. E o lovitură neaşteptată, una rea pe care Crush n-a anticipat-o. Se prăbuşeşte la podea, inconştient. Numaidecât, Tadeo îl atacă pe arbitru, care e şi el negru, şi-i aplică lovituri cu pumnul în rafală. Acesta se împleticeşte şi se sprijină de cuşcă, iar Tadeo continuă să-i care pumni. Vreme de câteva secunde, toată lumea este mult prea uimită ca să poată reacţiona. Sunt, la urma urmelor, într-o cuşcă şi durează un pic până să plănuiască o operaţiune de salvare. Până să-l poată pune Norberto la pământ, bietul arbitru este şi el inconştient.

Aula vuieşte, spectatorii se încaieră. Fanii lui Tadeo, majoritatea

hispanici, şi fanii lui Crush, majoritatea negri şi depăşiţi numeric, se iau la bătaie ca găştile de cartier. Pahare cu bere şi cartoane de popcorn zboară de parcă ar fi confetti. Un paznic din apropiere este lovit în cap cu un scaun pliant. Este haos total şi nimeni nu e în siguranţă. Uit despre carnajul dinăuntrul cuştii şi fug spre fiul meu. Nu este la locul lui, dar prin busculadă văd silueta masivă a lui Partner în timp ce aleargă să scape. Îi urmez şi în câteva secunde suntem la adăpost. În timp ce evadăm din aulă, trecem pe lângă poliţişti panicaţi care aleargă către locul acţiunii. În camionetă, îi pun centura lui Starcher în scaunul din faţă în timp ce Partner o ia pe străzile lăturalnice. Îl întreb: „Eşti bine, amice?”

El răspunde: „Mai vreau o dată”.

Câteva minute mai târziu, intrăm în apartamentul meu şi respirăm uşuraţi. Aduc băuturi – bere pentru Partner şi pentru mine şi suc pentru Starcher – şi dăm drumul la televizor pe canalul de ştiri locale. „Bătălia” n-a ajuns încă la final, iar reporterii sunt frenetici. Puştiul e încântat şi vorbeşte suficient de mult cât să-mi dau seama că nu e traumatizat. Încerc în zadar să-i explic ce s-a întâmplat.

Partner doarme pe canapea. Îl trezesc la 4 dimineaţa ca să punem la cale strategia. Pleacă spre închisoare, ca să încerce să-l găsească pe Tadeo, şi la spital, ca să afle informaţii despre arbitru. Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Tadeo lovindu-l în mod repetat. A fost lăsat inconştient de la prima lovitură şi au mai fost zeci după, toate date de un om care şi-a pierdut complet minţile. Încerc să nu mă gândesc la ce-l aşteaptă pe luptătorul meu.

Macin boabe de cafea şi, în timp ce fierbe cafeaua, intru pe internet să verific ştirile. Din fericire, n-a murit nimeni încă, însă cel puţin douăzeci de oameni sunt în spital. Salvatorii sunt în continuare la locul faptei. Vinovat pentru toate este Tadeo Zapate, de douăzeci şi doi de ani, un luptător promiţător care se află acum după gratii.

Pe la 6:30 sună Judith să afle ce face fiul ei. E la ore depărtare şi nu ştie nimic despre revolta căreia i-am supravieţuit. Întreb de colega ei. Supravieţuieşte, dar lucrurile nu stau prea bine. Judith se va întoarce mâine, duminică, şi o asigur că puştiul o să fie bine. Totul e bine.

Cu puţin noroc, n-o să afle niciodată.

Totuşi, norocul nu e de partea mea. La câteva minute după mica noastră discuţie, verific varianta on-line a ziarului *Chronicle*. Ediţia de seară a reuşit să prindă ştirea de ultimă oră de la vechea aulă şi pe prima pagină este o fotografie destul de mare, color, înfăţişând doi oameni alergând către ieşire. Unul este Partner şi ţine un copil. Starcher pare să se holbeze la fotograf, de parcă ar poza. Nu le sunt date numele; n-au avut timp să întrebe. Însă pentru cei care-l cunosc, identitatea lui este indiscutabilă.

Oare cât o să dureze până când una dintre prietenele lui Judith o să

vadă fotografia şi o să-i dea un telefon? Cât o să dureze până când o să deschidă laptopul şi o să vadă chiar ea? Cât timp aştept, deschid televizorul şi dau pe *Sport Center*. Povestea este irezistibilă, deoarece este chiar acolo, înregistrată, lovitură cu lovitură. Mi se face rău privind-o iar şi iar.

Partner sună de la spital cu veşti despre arbitru, un tip pe nume Sean King, aflat încă în operaţie. Nu-i surprinzător că Partner nu e singurul care dă târcoale pe coridoare aşteptând orice veste. A auzit despre „răni serioase la cap", dar n-are mai multe detalii. Când s-a dus la închisoare, un om de contact i-a confirmat că domnul Zapate este închis în siguranţă şi nu primeşte vizitatori.

La 8:00, gafeurul de şef de poliţie decide că ar trebui ca lumea să audă ceva din partea lui. Organizează o conferinţă de presă, un soi de concurs de muşchi, în care nişte bărbaţi albi în uniformă formează un zid în spatele şefului şi aruncă priviri încruntate către reporteri în timp ce se poartă de parcă n-ar vrea să fie văzuţi. Vreo treizeci de minute, şeful vorbeşte şi răspunde la întrebări şi nu spune nimic altceva în afară de ce s-a postat on-line în urmă cu două ore. Este evident că se bucură de moment, pentru că nu se poate pune nimic pe seama lui sau a oamenilor lui. Fix când dau să mă plictisesc, sună Judith.

Conversaţia este previzibilă – nervoasă, nesuferită, plină de acuzaţii. A văzut fotografia de pe prima pagină cu fiul ei care fugea de busculadă şi vrea răspunsuri, şi le vrea acum, la naiba. O asigur că fiul nostru doarme dus şi că, probabil, visează la o altă zi frumoasă alături de tatăl lui. Zice că ia un zbor mai devreme şi o să ajungă în City până la cinci după-amiaza, adică exact ora la care trebuie să mă văd cu ea în parc şi să-i predau copilul. O să depună acte luni dimineaţă la prima oră ca să-mi ridice drepturile de vizitare. I-am replicat că n-are decât şi că n-o să aibă câştig de cauză. Niciun judecător din oraş n-o să-mi ia dreptul de a-mi vedea fiul o dată pe lună. Şi cine ştie, poate că judecătorul la care nimerim o fi fan al luptelor în cuşcă. Înjură, înjur şi eu şi, în cele din urmă, terminăm de vorbit la telefon.

Se pare că iar ne luptăm.

11

Ziarele de duminică vuiesc împotriva luptelor în cuşcă şi se aruncă în toate părţile cu acuzaţii. Internetul parcă a luat foc. Un filmuleţ cu atacul asupra arbitrului a fost postat pe YouTube şi are patru milioane de vizualizări înainte de prânz, Tadeo devenind deodată cel mai faimos luptător în cuşcă din întreaga lume, deşi n-o să mai lupte niciodată. Uşor, uşor, răniţii încep să fie externaţi din spitale şi din fericire fanii n-au suferit răni grave. Doar câţiva beţivi care şi-au cărat pumni şi au aruncat cu scaune. Sean King e încă în comă, în stare destul de gravă. Crush se odihneşte confortabil cu o fractură urâtă de mandibulă şi o comoţie.

Mai târziu, după-amiază, mi se permite să-mi văd clientul în una dintre camerele de vizitare pentru avocaţi ale închisorii. Stă de partea cealaltă a unei uşi groase din metal când intru şi mă aşez. Are faţa umflată şi plină de tăieturi, dar asta e cea mai mică problemă cu care se confruntă. E atât de liniştit, încât mă întreb dacă n-a fost cumva drogat. Vorbim un pic.

— Când pot să ies? întreabă el.

„Ai face bine să te obişnuieşti cu regimul de detenţie”, îmi vine să-i zic.

— Ai prima înfăţişare în instanţă dimineaţă. Am să fiu acolo. N-or să se întâmple prea multe. O să aştepte să vadă cum evoluează starea arbitrului. Dacă moare, atunci ai intrat în rahat. Dacă-şi revine, o să te acuze de-o droaie de chestii, însă nu şi de ucidere. Poate că într-o săptămână sau cam aşa o să ajungem din nou în instanţă şi o să cerem o cauţiune rezonabilă. N-am cum să ştiu ce-o să facă judecătorul. Deci, ca să-ţi răspund la întrebare, există varianta să ieşi pe cauţiune în câteva zile. Dar ai şi mai multe şanse să rămâi în închisoare până la proces.

— Cât o să dureze?

— Procesul?

— Da.

— E greu de precizat. Cel puţin şase luni; cel mai probabil un an. Procesul în sine n-o să dureze foarte mult, pentru că n-o să fie mulţi martori. Or să pună doar înregistrarea video.

Se uită în jos, de parcă i-ar veni să plângă. Îl iubesc pe puştiul ăsta, însă nu pot face prea multe pentru el, nici acum şi nici în şase luni.

— Îţi aminteşti? îl întreb eu.

Dă aprobator din cap.

— Am cedat, pur şi simplu, îmi mărturiseşte el. Mi-au furat o victorie care era clară. Arbitrul m-a făcut să lupt cum a vrut el, nu cum am vrut eu. Se tot punea în cale, ştii, pur şi simplu, nu-mi puteam

duce lupta. Adică, n-am vrut să-i fac rău arbitrului, însă, pur şi simplu, am cedat. Eram atât de furios, atât de distrus când a ridicat mâna ăluia. L-am bătut rău, nu-i aşa?

— Pe Crush sau pe arbitru?

— Haide, omule! Pe Crush! L-am bătut măr, aşa-i?

— Nu, nu-i aşa. Dar ai câştigat lupta.

Am văzut fiecare secundă din meci şi n-am avut nicio clipă impresia că arbitrul i-a stat în cale. Şi în ceea ce priveşte apărarea nu prea am cine ştie ce caz: arbitrul l-a tras în jos, l-a făcut să piardă meciul, aşa că i-a spart faţa. E justificabil.

— Mi-au luat victoria, adaugă el.

— Arbitrul nu face parte dintre juraţi, Tadeo. Cei trei juraţi au ţinut scorul. Te-ai aruncat asupra cui nu trebuia.

Îşi tot trage de aţele de la cusătura de pe frunte, nervos.

— Ştiu, ştiu. Am greşit, Sebastian, totuşi trebuie să faci ceva, bine?

— Ştii că voi face tot posibilul.

— O să merg la închisoare?

„Deja eşti acolo, reflectez eu, obişnuieşte-te cu gândul ăsta. Am făcut deja calculele. Dacă Sean King moare, iei douăzeci de ani de închisoare pentru omor, poate cincisprezece pentru omor prin imprudenţă. Dacă trăieşte, între trei şi cinci ani pentru vătămare corporală gravă."

— Haide să ne batem capul cu asta mai încolo! o dau eu cotită, nefiind pregătit să-i împart gândurile astea.

— Probabil că am să merg la închisoare.

— Probabil că da.

Ne oprim din vorbit când auzim uşile deschizându-se. Un gardian strigă o obscenitate. O lacrimă se scurge din ochiul stâng şi umflat al lui Tadeo pe obrazul învineţit.

— Nu-mi vine să cred, frate. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred!

Vocea îi este stinsă şi mâhnită.

Dacă tocmai ţie nu-ţi vine să crezi, atunci gândeşte-te la bietul arbitru şi la familia lui.

— E vremea să plec, Tadeo. Ne vedem dimineaţă, la tribunal!

— Trebuie să apar îmbrăcat în astea la tribunal? mă întreabă el trăgând de salopeta lui portocalie.

— Mă tem că da. Este doar o primă înfăţişare.

12

Luni dimineaţă, la ora nouă, mă aflu într-o sală de tribunal aglomerată cu o gaşcă de alţi avocaţi ai apărării şi procurori. Undeva, într-un colţ, se află câţiva bărbaţi dubioşi îmbrăcaţi în salopete portocalii, toţi încătuşaţi şi păziţi de aprozi înarmaţi. Sunt proaspăt arestaţi şi asta este a doua lor oprire pe linia de asamblare a sistemului juridic. Prima oprire este închisoarea. Unul câte unul sunt strigaţi şi, după ce sunt descătuşaţi, merg până în faţa pupitrului unde stă un judecător, unul dintre cei douăzeci din sistemul nostru, care se ocupă de lucrurile preliminare. Judecătorul le pune câteva întrebări, dintre care cea mai importantă este „Aveţi avocat?" Foarte puţini dintre ei au, aşa că judecătorul îi încredinţează biroului de apărare din oficiu. O să apară un novice care o să stea lângă noul lui client şi-i va spune să nu mai zică nimic. Vor fi stabilite date pentru vizite.

Tadeo Zapate, în schimb, are avocat. I se strigă numele şi ne întâlnim în faţa pupitrului. Faţa îi arată şi mai rău. Mai toate conversaţiile purtate în şoaptă se opresc când publicul înţelege că el este individul despre care vorbeşte toată lumea, luptătorul de arte marţiale mixte care promitea atât de mult şi, pe deasupra, vedetă pe YouTube.

— Dumneavoastră sunteţi Tadeo Zapate? întreabă curios judecătorul, pentru prima oară în dimineaţa asta când pare implicat.

— Da, domnule.

— Şi presupun că domnul Rudd este avocatul dumneavoastră.

— Da, domnule.

Un procuror adjunct se strecoară în spatele lui.

— În momentul de faţă, sunteţi acuzat de vătămare gravă, continuă judecătorul. Înţelegeţi acuzaţia care vi se aduce?

— Da, domnule.

— Domnule Rudd, i-aţi explicat clientului dumneavoastră că există posibilitatea ca în final acuzaţia să se schimbe într-una mai gravă?

— Da, domnule, înţelege.

— Apropo, care sunt veştile în cazul arbitrului? îl întreabă pe procurorul adjunct de parcă ar fi medicul curant.

— Încă e în stare critică.

— Foarte bine, zice onorabilul judecător. Ne vedem aici peste o săptămână şi vom vedea cum stau lucrurile. Până atunci, domnule Rudd, nu discutăm despre cauţiune.

— Desigur, domnule judecător.

A terminat cu noi. În timp ce Tadeo se îndepărtează îi şoptesc:

— Ne vedem mâine când vin la închisoare.

— Mulţumesc, zice el, apoi se uită la spectatori şi dă din cap în

semn de salut către mama lui, care stă lângă o sumedenie de rude, toate în lacrimi.

Femeia a emigrat din El Salvador în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, şi-a obţinut dreptul de şedere permanentă, lucrează în ture de noapte la o cantină şi creşte o droaie de copii, nepoţi şi alte rude. Tadeo şi talentul lui în cuşcă erau biletul familiei către o viaţă mai bună. Miguel îşi ţine mama de mână şi-i şopteşte în spaniolă. A tot fost tocat de sistemul nostru judiciar de câteva ori, aşa că ştie socoteala.

Vorbesc cu ei puţin, îi asigur că fac tot posibilul, pe urmă ieşim împreună din sala de judecată. Pe hol ne aşteaptă nişte reporteri, doi dintre ei având camere de luat vederi. Pentru asta trăiesc.

13

O dimineaţă destul de ocupată. Cât mă aflu la tribunal cu Tadeo, Judith face exact ce-a promis şi depune o moţiune urâtă pentru a-mi anula drepturile de vizitare, chiar şi cele trei ore pe care le aveam în seara de ajunul Crăciunului şi cele două ore de care beneficiam de ziua fiului meu. Pretinde că nu sunt un părinte responsabil, că reprezint un pericol pentru siguranţa lui fizică şi o influenţă îngrozitoare în viaţa copilului. Cere o audiere de urgenţă. Ce teatru ieftin! De parcă puştiul ar fi fost în pericol.

Cei doi Harry pregătesc un răspuns pe măsură, pe care-l voi înainta luni după-amiază. Încă o dată, luăm poziţia de luptă în cruciada ei nesfârşită de a-mi da lecţii preţioase. Niciun judecător n-o să-i admită cererile şi ea ştie asta. Dar o face pentru că este furioasă şi crede că, dacă mă mai toacă o dată, o să cedez în cele din urmă şi am să ies din viaţa lor. Aproape că abia aştept audierea.

Înainte de toate, avem totuşi o altă problemă. Miercuri, pe la prânz, mă sună pe telefonul mobil şi mă anunţă aspru:

— Avem o şedinţă la şcoală după-amiază.

Serios? Cred că asta este a doua oară când am fost rugat să-mi fac apariţia la şcoală şi să joc rolul de părinte. Până acum, Judith s-a descurcat foarte bine şi m-a ţinut departe de treburile fiului nostru.

— Bine, ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— Starcher are probleme. S-a luat la bătaie la şcoală, a lovit un alt copil.

Sunt copleşit de mândrie paternă şi aproape că râd. Însă îmi muşc limba şi întreb:

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

Aş vrea să adaug întrebări de genul: „A câştigat?”, „De câte ori l-a lovit?” şi „Celălalt puşti era mai mare?” Spre încântarea mea, reuşesc să mă controlez.

— Despre asta este şedinţa. Ne vedem în biroul directoarei la patru!

— Astăzi, la patru?

— Da, răspunde ea pe un ton ferm şi răutăcios.

— Bine. Va trebui să reprogramez o înfăţişare la tribunal, dar n-o să fie nicio problemă.

N-am de gând să pierd şedinţa asta pentru nimic în lume. Puştiul meu – un băiat blând care n-a avut niciodată şansa să devină vreun dur – a pocnit pe cineva!

Tot drumul până la şcoală sunt numai un zâmbet. Directoarea are un birou mare, cu câteva scaune în jurul unei măsuţe de cafea. Ne întâlnim acolo; atmosfera e foarte degajată. Se numeşte Doris – o veterană istovită cu cel puţin patruzeci de ani vechime în sistemul

public de educaţie. Însă are un zâmbet blând şi o voce mângâietoare. Cine ştie câte şedinţe ca asta a trebuit să îndure! Când ajung, Judith şi Ava sunt deja acolo. Înclin capul în semn de salut fără să scot vreo vorbă. Judith poartă o rochie de firmă şi arată uimitor. Ava, fost model de lenjerie, e îmbrăcată cu pantaloni din piele foarte strâmţi şi o bluză mulată. N-o fi ea prea deşteaptă, dar măcar arată bine. De fapt, amândouă arată fabulos şi este evident, cel puţin pentru mine, că s-au gătit pentru ocazie. Însă de ce?

Apoi soseşte doamna Tarrant şi lucrurile devin clare. E învăţătoarea lui Starcher, o bombă sexy de treizeci şi trei de ani, divorţată recent şi care, conform unor surse, s-a avântat din nou în jocul întâlnirilor amoroase. E blondă, tunsă scurt, cu o coafură elegantă şi are nişte ochi mari, căprui, care invită pe oricine să arunce şi o a doua privire. Judith şi Ava nu mai sunt singurele bunăciuni din încăpere. De fapt, încep să fie chiar fumate. Mă ridic şi mă tot agit în jurul doamnei Tarrant, care se bucură de atenţia primită. Judith îşi ia în serios rolul de afurisită – oricum aşa e de la mama natură iar Avei i se cam lungesc ochii când se uită la învăţătoare. Şi ai mei se lungesc de mama focului.

Doris ne prezintă faptele: ieri după-amiază, în timpul pauzei, nişte băieţi din clasa a doua băteau mingea la locul de joacă. S-au dondănit, s-au încăierat, apoi un băiat pe nume Brad l-a împins pe Starcher, care l-a plesnit peste gură. I-a dat sângele şi prin urmare este un incident grav. Deloc surprinzător, băieţii au tăcut când au sosit profesoarele şi n-au mai zis mare lucru.

— Nu sună prea grav. Băieţi care se poartă ca băieţii, scap eu porumbelul.

Niciuna dintre cele patru femei nu este de acord cu mine, nu că m-aş fi aşteptat să fie.

— Unul dintre băieţi mi-a zis că Brad râdea de Starcher deoarece i-a apărut poza în ziar, precizează doamna Tarrant.

— Cine a dat prima lovitură? întreb eu pe un ton iritat.

Se agită şi nu le place întrebarea.

— Are vreo importanţă? intervine Judith.

— Bineînţeles că are.

Dându-şi seama că încep necazurile, Doris se grăbeşte şi adaugă:

— Avem reguli foarte stricte când vine vorba de bătăi, domnule Rudd, şi asta indiferent de cine provoacă altercaţia. Elevii noştri sunt învăţaţi să nu se lanseze în astfel de activităţi.

— Înţeleg asta, dar nu vă puteţi aştepta ca un copil să fie agresat fără să riposteze.

Cuvântul „agresat” e un punct sensibil. Şi fiindcă puştiul meu este victima, nu ştiu cum să răspundă.

— Păi, nu sunt sigură că a fost agresat, spune doamna Tarrant.

— Brad este un copil-problemă? o întreb eu pe învăţătoare.

— Nu, chiar nu este. Am nişte copii tare buni anul acesta.

— Sigur că da. Inclusiv al meu. Avem de-a face cu băieţei, bine? Nu-şi pot face rău unul altuia. Aşa, şi se împing şi se îmbrâncesc la locul dejoacă. Doar sunt băieţi, fir-ar să fie! Lăsaţi-i să fie băieţi! Şi nu-i pedepsiţi de fiecare dată când au puncte de vedere diferite.

— Le dăm lecţii, domnule Rudd, rosteşte Doris pioasă.

— Ai vorbit cu el despre bătaie? mormăie Judith.

— Da, i-am spus că nu e bine să se bată, să nu sară niciodată la bătaie, însă, dacă se întâmplă ca altcineva să sară să-l bată, atunci trebuie să se protejeze. Şi ce anume e greşit în ce i-am spus?

Niciuna dintre cele patru nu se încumetă să dea un răspuns, aşa că mă arunc tot eu.

— Ar fi bine să-l învăţaţi cum să se apere, altfel o să fie agresat toată viaţa lui. Sunt copii. O să se bată. O să câştige unele dispute, pe altele o să le piardă, dar vor trece peste asta. Credeţi-mă, când un băiat e în creştere şi o încasează de vreo câteva ori, îi cam scade entuziasmul pentru bătaie.

O surprind a doua oară pe Ava cu ochii aţintiţi asupra picioarelor doamnei Tarrant. Mă uit şi eu; nu mă pot abţine. Merită toată atenţia. Lui Doris nu-i scapă aceste ritualuri de împerechere. A mai văzut d-astea.

— Părinţii lui Brad sunt destul de supăraţi, zice ea.

— Atunci, mă ofer bucuros să vorbesc eu cu ei, să-mi cer scuze şi să-l pun şi pe Starcher să-şi ceară scuze. Ce spuneţi?

— Mă ocup eu de asta, se răsteşte Judith.

— Atunci, de ce m-ai invitat la petrecerea asta? Stai să-ţi zic eu de ce! Vrei să te asiguri că toată vina cade pe mine. În urmă cu cinci zile, am dus băiatul la luptele în cuşcă; şi iată-l încăierându-se la locul de joacă. O dovadă clară că este vina mea. Ai câştigat! Aveai nevoie de nişte martori. Şi iată-i! Te simţi mai bine acum?

Bineînţeles că vorbele astea cad ca un trăsnet. Judith îmi aruncă priviri pline de ură şi aproape că văd cum scoate fum pe nas. Doris, ca o profesionistă, intervine:

— Gata, gata! Îmi surâde ideea ca unul dintre voi să le vorbească părinţilor lui Brad.

— Unul dintre noi doi sau dintre noi trei? întreb eu încercând să fac pe deşteptul. Vă cer scuze, însă la noi lucrurile sunt un pic mai aglomerate.

Ava îmi trimite priviri ucigătoare. În schimb, mă uit la picioarele învăţătoarei. Ce şedinţă ridicolă!

— Sunt de părere că dumneavoastră ar trebui să vorbiţi, spune Doris dând dovadă de coloană vertebrală. Aveţi dreptate; e o treabă specifică băieţilor. Sunaţi-i pe părinţii lui Brad şi cereţi-le scuze.

— S-a făcut!

— Ce pedeapsă primeşte Starcher? întreabă Ava, pentru că Judith nici nu mai poate vorbi.

— Ce spuneţi, doamnă Tarrant? întreabă Doris.

— Ei bine, trebuie să existe o pedeapsă.

— Nu-mi spuneţi că vreţi să-l exmatriculaţi! exclam eu agravând lucrurile.

— Nu, el şi Brad sunt prieteni şi cred că au trecut deja peste incident. Ce spuneţi de o săptămână în care să nu aibă pauze? propune împăciuitoare doamna Tarrant.

— Totuşi, are voie să-şi mănânce prânzul? întreb eu încercând să înfrânez roţile dreptăţii.

Sunt avocat la urma urmelor; o fac instinctiv.

Zâmbeşte şi ignoră întrebarea. Ajungem la o înţelegere, iar eu sunt primul care pleacă. În timp ce părăsesc parcarea, îmi dau seama că zâmbesc. Starcher s-a apărat!

Seara, mai târziu, îi trimit doamnei Tarrant un e-mail – Naomi, pe numele ei mic – şi-i mulţumesc pentru treaba bună pe care-o face. Zece minute mai târziu, îmi răspunde şi-mi mulţumeşte. Îi scriu imediat şi-i adresez o invitaţie la cină. Douăzeci de minute mai târziu mă informează că nu-i o idee prea bună să-şi dea întâlniri cu părinţii elevilor ei. Cu alte cuvinte, acum nu, dar în viitor poate.

E miercuri şi plouă. Am jucat golf de multe ori pe vreme rea, dar în seara asta Alan a zis nu; gata cu brazdele pe teren. Vechiul Rico a închis prăvălia în seara asta. Sunt treaz, plictisit, îngrijorat din pricina lui Tadeo şi a lui Doug Renfro, însă şi destul de ambalat la simpla idee de a o vâna pe doamna Tarrant. Nu mă ia somnul, aşa că-mi iau umbrela şi mă îndrept către The Rack. La miezul nopţii, pierd zece dolari într-un joc bila 9 în faţa unui puşti care nu pare să aibă mai mult de cincisprezece ani. Îl întreb dacă merge la şcoală, la care el răspunde: „Când şi când”.

Curly ne urmăreşte şi la un moment dat îmi şopteşte: „Nu l-am mai văzut niciodată. Uimitor”. Slavă Domnului, Curly închide la 1:00 a.m. Puştiul mi-a golit buzunarele de 90 de dolari. Data viitoare am să-l evit. La 2:00, reuşesc să închid ochii şi să adorm.

14

Partner mă sună la patru. Sean King a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. Fac cafea şi o sorb pe întuneric în timp ce mă uit peste City, încă liniştit la ora asta. E Lună plină şi lumina se reflectă în clădirile înalte din centrul oraşului.

Ce tragedie! Tadeo Zapate îşi va petrece cel puţin următorii zece ani şi ceva în închisoare. Are douăzeci şi doi de ani, deci va fi prea bătrân să mai lupte când va ieşi de după gratii. Prea bătrân pentru multe lucruri. Mă gândesc la bani, însă doar pentru o clipă. Am investit 30.000 de dolari în puştiul acesta pentru un sfert din câştigurile carierei lui, care până în prezent au adus un total de 80.000 de dolari. Şi am mai câştigat alţi 20.000 pariind pe el. Deci la capitolul financiar sunt bine. Încerc să nu mă gândesc la potenţialele lui câştiguri, care ar fi fost substanţiale. Toate astea par neînsemnate deocamdată.

În schimb, reflectez mai mult la rudele lui, la viaţa lor grea şi la speranţele pe care şi le-au pus în el. Era biletul către clasa de mijloc, scăparea lor dintr-o viaţă trăită pe stradă şi în violenţă. Acum, o să se afunde şi mai mult în sărăcie, în timp ce el o să putrezească-n puşcărie.

Nu există nicio apărare, nicio strategie legală credibilă care să-l salveze. Am urmărit înregistrarea video de o sută de ori. Ultima rafală de lovituri pe care i le-a aplicat lui Sean King a fost lansată când acesta din urma zăcea deja inconştient. N-o să fie prea greu să se găsească un expert care să declare că ele au fost loviturile care au produs leziunile fatale. Dar n-o să fie nevoie de niciun expert. Cazul acesta n-o să ajungă până la proces. Îmi voi ajuta clientul dacă reuşesc să conving acuzarea să cadă la o învoială decentă. Sper doar să fie vorba despre zece ani, şi nu treizeci, totuşi ceva îmi zice că nu-s realist. Niciun procuror din ţara asta n-ar rata ocazia de a prinde un astfel de ucigaş atât de cunoscut.

Mă forţez să mă gândesc la Sean King, deşi nu l-am cunoscut. Sunt sigur că familia lui e devastată. Totuşi, gândurile mi se îndreaptă spre Tadeo.

La şase îmi fac un duş, mă îmbrac şi plec spre închisoare. Trebuie să-i spun lui Tadeo că viaţa lui, aşa cum o ştia, s-a încheiat.

15

Lunea următoare, apar cu Tadeo Zapate la tribunal, din nou, iar lucrurile s-au schimbat Este acuzat de crimă şi, mulţumită internetului, e şi faimos. Se pare că sunt puţini cei care rezistă tentaţiei de a privi cum îl omoară cu mâinile goale pe Sean King.

După cum era de aşteptat, judecătorul respinge cererea de a ieşi pe cauţiune, aşa că poliţiştii vin şi-l iau pe Tadeo. Am purtat vreo două discuţii scurte cu procurorul şi se pare că partea acuzării e hotărâtă să curgă sânge. Pentru acuzaţia de ucidere din culpă, sentinţa maximă este de treizeci de ani de închisoare.

Dacă-şi recunoaşte vina, voi accepta douăzeci. Dar în sistemul nostru nenorocit de eliberare condiţionată o să execute cel puţin zece ani. Trebuie să-i explic asta clientului meu, care încă nu înţelege ce se întâmplă şi e tot în ceaţa aia în care regretă ce s-a întâmplat, în care nu-şi poate explica, însă în care mai crede că un avocat bun poate să tragă nişte sfori şi să-l scape.

E o zi tristă, fără a fi totuşi o pierdere totală de timp. În holul mare din faţa sălii de judecată se află mulţi reporteri care mă aşteaptă. N-am primit nicio înştiinţare despre caz cum că n-aş avea voie să dau detalii, aşa că sunt liber să declar toate trăsnăile pe care le spun avocaţii cu mult timp înainte de procese. Clientul meu e o persoană bună, a cedat atunci când a avut parte de-un tratament necinstit. Acum este distrus de ce s-a întâmplat. Plânge plin de compasiune faţă de familia lui Sean King. Ar da orice ca să întoarcă secundele alea. Vom pune la cale o apărare puternică. Da, bineînţeles că speră să lupte din nou. Îşi ajuta biata mamă să-şi întreţină familia şi o casă plină de rude.

Şi aşa mai departe.

16

Cu cei doi Harry făcând hârtii pe bandă rulantă şi cu judecătorul Samson ocărându-i pe avocaţii care reprezintă oraşul ori de câte ori se apropie de sala de judecată, acţiunea civilă a înaintat rapid.

Ne aflăm într-o cursă aici, una pe care n-o vom câştiga. Mi-ar plăcea să pledez cazul civil al lui Doug Renfro într-o sală de judecată plină ochi înainte să fie strigat cazul penal. Problema e că, în cazul proceselor penale, există o normare a limitelor de timp în care se desfăşoară procedurile juridice şi care lipseşte în cazul proceselor civile. Teoretic, un caz penal trebuie adus în faţa judecătorului sau închis într-o perioadă de 120 de zile de la punerea sub acuzare, deşi, de obicei, avocatul apărării obţine o derogare, şi asta deoarece e nevoie de mai mult timp pentru pregătirea cazului. În procesele civile nu există astfel de reguli, care, de obicei, lungesc lucrurile ani de-a rândul. Într-un scenariu perfect, am pleda întâi cazul civil, am obţine un verdict colosal care ar ţine prima pagină a ziarelor şi, mult mai important, i-ar influenţa pe viitorii juraţi din cazul penal. Presa pare că nu se mai satură de dezastrul Renfro, iar eu mă delectez cu oportunitatea de a-i fierbe pe poliţişti în boxa martorilor în folosul întregului oraş.

În schimb, în eventualitatea în care acuzarea este cea care intră prima cu acest caz şi dacă Doug Renfro este condamnat, atunci cazul civil va fi mult mai greu de câştigat. În calitate de martor va fi uşor de văzut ca un acuzat din cauza condamnării.

Judecătorul Samson înţelege asta şi încearcă să ajute. La mai puţin de trei luni de la cârpăceala de raid a echipei SWAT, le ordonă celor opt poliţişti să se înfăţişeze în biroul lui ca să le pot lua depoziţiile date sub jurământ. Niciun alt judecător, fie el federal sau altfel, n-ar lua nici măcar în considerare să stea şi să suporte luarea unei singure depoziţii; ar fi mult sub demnitatea lui sau a ei. Dar pentru a le da de înţeles poliţiştilor şi avocaţilor lor că este mult prea suspicios în ceea ce-i priveşte, judecătorul Samson ordonă ca depoziţiile să fie luate pe teritoriul lui şi în prezenţa oamenilor lui.

Întreaga acţiune este un maraton de forţă care-mi testează limitele. Încep cu locotenentul Chip Sumerall, şeful echipei SWAT. Obţin de la el detalii referitoare la experienţa lui, la formarea şi la participarea lui la alte descinderi în forţă. În mod intenţionat sunt lent, monoton şi afişez o faţă total inexpresivă. Este doar o depoziţie cu scopul de a obţine mărturii date sub jurământ. Folosindu-ne de hărţi, fotografii şi înregistrări video, revizuim cazul Renfro ore în şir.

Durează şase zile să obţinem depoziţiile a şase poliţişti. Însă au dat declaraţii oficiale şi nu-şi mai pot schimba poveştile nici în procesul

civil, nici în cel penal.

17

Singurele momente pe care le petrec în Tribunalul pentru minori şi familie sunt cele când sunt târât aici ca să dau socoteală pentru păcatele mele. Nu m-aş descurca cu divorţurile şi adopţiile făcute sub ameninţări. Judith, în schimb, îşi câştigă existenţa în mizeria războaielor din procesele de divorţ, aşa că se simte în largul ei. Onorabilul judecător de astăzi este un anume Stanley Leef, un bătrân ţâfnos care şi-a pierdut interesul de mulţi ani. Judith se reprezintă singură, iar eu procedez la fel. Pentru evenimentul ăsta a târât-o şi pe Ava, care, în calitate de singurul spectator, s-a gătit cu o fustă atât de scurtă, încât se vede tot. Îl surprind pe judecătorul Leef aruncându-i priviri şi bucurându-se de privelişte.

De vreme ce amândoi suntem avocaţi şi ne reprezentăm pe noi înşine, judecătorul Leef trece peste formalităţi şi ne permite doar să stăm şi să vorbim, ca şi cum am fi la mediere. Totuşi, ne aflăm într-un cadru oficial şi un grefier notează tot.

Judith începe prima, prezintă faptele şi face să pară că sunt cel mai rău părinte din istorie, pentru că mi-am dus fiul să vadă lupte în cuşcă. Şi că, patru zile mai târziu, Starcher s-a bătut la şcoală, o dovadă clară că l-am transformat într-un monstru.

Judecătorul Leef se încruntă, supărat, de parcă toate astea sunt, într-adevăr, nişte lucruri îngrozitoare.

Cu toată drama pe care o produce, Judith proclamă că toate drepturile mele de vizitare trebuie încheiate şi astfel copilul să nu mai fie vreodată supus influenţei mele. Judecătorul îmi aruncă o privire rapidă care zice „E nebună?”

Dar nu ne aflăm aici pentru dreptate, ci pentru spectacol. Judith este o mamă furioasă care m-a târât încă o dată la tribunal. Pedeapsa mea nu este faptul că-mi pierd drepturile de vizitare, ci mai degrabă neplăcerea că am de-a face cu ea. N-o să accepte ea orice! O să-şi protejeze copilul cu orice preţ!

De unde mă aflu, îmi spun povestea fără să înfloresc nimic.

Judith prezintă o copie a ziarului în care poza „fiului ei” apare pe prima pagină. Ce umilire! Ar fi putut păţi ceva grav. Judecătorul Leef e pe jumătate adormit.

Apoi ea aduce un expert, doamna doctor Salabar, un psiholog pentru copii, femeie desigur, care informează Curtea că l-a intervievat pe Starcher, a petrecut o oră întreagă cu el, au vorbit despre luptele în cuşcă şi despre încăierarea de la locul de joacă, şi este de părere că măcelul la care a fost martor sub supravegherea mea a avut un efect dăunător asupra lui şi l-a încurajat să iniţieze şi el, la rândul lui, o luptă. Judith reuşeşte să întindă mărturia asta până în momentul în

care aproape că-l aduce pe judecătorul Leef într-o stare vegetativă.

— Sunteţi căsătorită? întreb eu la interogatoriul încrucişat.

— Da.

— Aveţi un fiu sau mai mulţi?

— Am doi băieţi.

— I-aţi dus vreodată pe băieţii dumneavoastră la meciuri de box, de wrestling sau la lupte în cuşcă?

— Nu.

— A fost vreunul dintre fiii dumneavoastră vreodată implicat într-o altercaţie cu un alt copil?

— Păi, sunt convinsă că da, dar nu pot preciza exact.

Faptul că evită să răspundă la întrebare spune foarte mult. Judecătorul Leef dă din cap.

— S-au încăierat vreodată băieţii dumneavoastră între ei?

— Nu-mi amintesc.

— Nu vă amintiţi? Nu sunteţi o mamă iubitoare care-şi dedică, pe cât posibil, întreaga atenţie fiilor ei?

— Îmi place să cred că sunt.

— Deci, sunteţi acolo pentru ei când au nevoie?

— Da, pe cât posibil.

— Şi nu vă amintiţi nici măcar o singură ipostază în care unul din ei să fi fost implicat într-o bătaie?

— Nu, în momentul ăsta, nu.

— Dar în alt moment, v-aţi aminti? Să nu se consemneze asta. Nu mai am întrebări.

Îi arunc o privire judecătorului şi-l văd că e frustrat. Însă lucrurile se luminează imediat ce următorul martor vine la bară. Este vorba despre Naomi Tarrant, învăţătoarea lui Starcher, care poartă o rochie mulată şi pantofi cu toc cui. Până să termine ea de depus jurământul, şi eu, şi judecătorul Leef suntem deja foarte atenţi.

Profesoarele urăsc să fie târâte în mijlocul luptelor pentru custodie şi drepturi de vizitare. Naomi nu face excepţie de la regulă, dar ştie cum să gestioneze situaţia. A trecut o lună de când ne tot trimitem e-mailuri. Tot nu vrea să accepte invitaţia la cină, totuşi fac mici progrese. Depune mărturie că Starcher n-a dat niciodată semne că ar fi violent până la incidentul petrecut la câteva zile după ce a mers la luptele în cuşcă. Descrie incidentul de la locul de joacă fără a-l numi bătaie sau încăierare. Doar doi băieţi care au avut o neînţelegere.

Judith a chemat-o ca martor nu pentru că ar fi avut nevoie de ajutorul ei în căutarea adevărului, ci ca să arate şi ei, şi tuturor că are puterea de a târî pe oricine prin tribunale.

Când îmi vine rândul s-o interoghez, o fac pe Naomi să recunoască faptul că, mai devreme sau mai târziu, orice băiat normal căruia i-a fost profesoară a fost implicat în vreo încăierare la locul de joacă. Stă

în boxa martorilor cam un sfert de oră şi, când judecătorul Leef îi permite să se retragă, aproape că pare dezamăgită.

În încheiere, Judith repetă tot ce s-a spus deja şi ţine o pledoarie tăioasă pentru ridicarea drepturilor mele de vizitare.

— Dar tatăl beneficiază doar de treizeci şi şase de ore pe lună. Nu e prea mult, o opreşte judecătorul Leef.

— Mulţumesc, zic eu.

— Opreşte-te, mă mustră Judith.

— Scuze!

— Domnule Rudd, sunteţi de acord să ţineţi copilul departe de luptele în cuşcă şi de meciurile de box şi de wrestling? mă întreabă judecătorul uitându-se la mine.

— Da, promit.

— Şi mai sunteţi de acord să-l învăţaţi pe copil că bătăile nu sunt o manieră potrivită pentru a-şi încheia disputele?

— Da, promit.

— Petiţia dumneavoastră este respinsă. Altceva? adaugă el îndreptându-şi privirea spre Judith.

— Păi, atunci va trebui să fac apel, răspunde ea după ce ezită un moment.

— Aţi înţeles bine, conchide Leef bătând cu ciocănelul. Audierea aceasta s-a încheiat.

18

Procesul penal al lui Doug Renfro începe într-o dimineaţă de luni, sala de judecată fiind plină de potenţiali juraţi. În timp ce aprodul îi preia şi îi aşază, avocaţii se întâlnesc în biroul onorabilului Ryan Ponder, unul dintre cei mai buni judecători, cu o vechime de zece ani în circuitul nostru de Curţi judecătoreşti. Ca întotdeauna în prima zi a unui proces important, atmosfera este una tensionată; toată lumea are nervii întinşi. Avocaţii arată de parcă n-au dormit tot sfârşitul de săptămână.

Ne aşezăm la o masă mare şi acoperim o serie de probleme preliminare. În timp ce încheiem, judecătorul Ponder îşi întoarce privirea către mine şi spune:

— Vreau să ne înţelegem foarte clar, domnule Rudd. Acuzarea vă oferă o înţelegere conform căreia clientul dumneavoastră pledează vinovat pentru o acuzaţie mai puţin gravă, asociată unei infracţiuni mai puţin grave, şi scapă fără să facă închisoare. Scapă. În schimb, trebuie să fie de acord să renunţe la procesul civil intentat oraşului şi celorlalţi acuzaţi. Aşa e?

— Aşa este, domnule.

— Iar el refuză oferta?

— Da.

— Atunci, să se consemneze asta.

Doug Renfro este adus din camera martorilor în biroul judecătorului. Poartă un costum negru de lână, cămaşă albă, cravată neagră, fiind cel mai bine îmbrăcat din întreaga încăpere, poate doar cu excepţia mea. Stă drept, dârz şi mândru, ca un soldat bătrân dornic de-o nouă luptă. Au trecut zece luni de când poliţia a descins la domiciliul lui şi, deşi a îmbătrânit considerabil, rănile i s-au vindecat şi-şi duce viaţa mai departe cu încredere.

Judecătorul Ponder îl pune să jure.

— Acum, domnule Renfro, acuzarea vă oferă o înţelegere, o înţelegere de pledoarie. E în scris. Aţi citit-o şi discutat-o cu avocatul dumneavoastră? întreabă judecătorul Ponder.

— Da, domnule.

— Şi sunteţi conştient că, dacă veţi accepta această înţelegere de pledoarie, veţi evita acest proces şi pleca de aici în calitate de om liber, fără să vă mai gândiţi dacă veţi ajunge sau nu la închisoare?

— Da, înţeleg. Dar nu voi pleda vinovat pentru niciuna dintre acuzaţii. Poliţia a descins la mine în casă şi mi-a ucis soţia. Ei nu păţesc nimic şi asta nu este corect. Îmi voi asuma riscurile şi voi merge în faţa juraţilor.

Îl priveşte pe procuror plin de dezgust, după care-şi întoarce

privirea către judecătorul Ponder.

Procurorul, un alt om cu vechime, Chuck Finney, îşi ascunde faţa în nişte hârţoage. Finney nu e un tip rău şi se află unde nu-şi doreşte să fie. Problema lui este una simplă şi evidentă – un poliţist mult prea entuziast a fost rănit într-o cârpăceală de raid, iar legea, negru pe alb, stipulează că este vinovat cel care l-a împuşcat. Este un act normativ prost, scris de oameni ignoranţi, iar Finney este forţat să-l aplice. Nu poate să renunţe la acuzaţii aşa, pur şi simplu. Sindicatul poliţiştilor îi suflă-n ceafă.

Aici trebuie menţionat câte ceva despre Max Mancini. Este procuror-şef în City, propus de primar şi acceptat de consiliul local. Este vocal, bombastic, ambiţios, un om motivat care ajunge acolo unde vrea, deşi nu-i prea clar unde vrea să ajungă. Ca şi mine, iubeşte camerele de luat vederi şi-i va da pe toţi la o parte ca să ajungă în faţa uneia. E viclean în sala de judecată şi are o rată de condamnări de 99%, la fel ca orice alt procuror din America. Deoarece el este şeful, are privilegiul de a lucra cu cifrele, aşa că deţine dovada reală potrivit căreia cele 99 de procente sunt reale.

În mod normal, într-un caz atât de mare cum este cel al lui Doug Renfro, care, garantat, va ţine prima pagină a ziarelor şi va avea asigurate transmisiuni live dimineaţa, la prânz şi seara, Max ar fi fost primul îmbrăcat în cele mai bune haine şi conducând ostilităţile în lumina reflectoarelor. Totuşi, cazul ăsta este periculos şi Max ştie asta. Toată lumea o ştie. Poliţiştii au greşit. Soţii Renfro sunt victimele. Un verdict de vinovăţie pare greu de obţinut, iar Mancini nu poate risca să obţină un alt verdict.

Prin urmare, se ascunde. Nicio vorbuliţă din partea procurorului-şef. Sunt sigur că pândeşte de undeva din umbră, căscând gura la toate camerele de luat vederi şi murind de ciudă, dar tot n-o să fie văzut pe durata acestui proces. În schimb, i l-a trântit în braţe lui Chuck Finney.

19

Durează trei zile până este ales juriul şi e clar că toţi cei doisprezece ştiu multe despre caz. M-am tot gândit să cer schimbarea locului de judecată, însă, în cele din urmă, am decis că nu e nevoie. Şi am câteva motive pentru asta, unul întemeiat, celălalt bazat doar pe ego. Primul este că mulţi oameni din City s-au săturat de poliţişti şi de tacticile lor brutale. Al doilea este că peste tot sunt camere de luat vederi şi reporteri şi asta-i specialitatea mea. Cel mai important totuşi, clientul meu preferă să fie judecat de un juriu ales din rândul concetăţenilor lui.

Într-o sală aglomerată, judecătorul Ponder anunţă:

— Doamnelor şi domnilor juraţi, vom începe acest proces cu pledoariile de deschidere. Mai întâi, avocatul acuzării, domnul Finney, apoi cel al apărării, domnul Rudd. Vă avertizez că nimic din ceea ce urmează să auziţi nu sunt mărturii propriu-zise. Mărturiile vor veni dintr-o singură direcţie şi aceea este boxa martorilor de aici. Domnule Finney, aveţi cuvântul!

El se ridică solemn de la masa plină de procurori adjuncţi şi asistenţi fără de folos. E un spectacol în care-şi arată muşchii, o încercare de a impresiona juriul cu gravitatea cazului pe care-l au împotriva domnului Renfro. Eu am o altă strategie. La masa apărării suntem doar doi, Doug şi cu mine. Doi bărbaţi care înfruntă resursele nelimitate ale statului. Masa apărării pare aproape părăsită prin comparaţie cu armata din tabăra adversă. Pentru asta trăiesc, pentru imagini de genul David împotriva lui Goliat.

Chuck Finney este insuportabil de monoton şi începe cu o afirmaţie rostită pe un ton grav: „Doamnelor şi domnilor, acesta este un caz tragic”. Nu serios, Chuck! Asta-i tot ce poţi?

N-o fi el trup şi suflet pentru cazul ăsta, dar oricum n-are de gând să cedeze. Sunt prea mulţi ochi aţintiţi, prea multe în joc. Şi odată ce a sunat clopoţelul, a început şi jocul. Şi jocul nu e despre dreptate; de acum înainte, miza este doar cine câştigă. Face o treabă bună şi descrie riscurile meseriei de poliţist, mai ales în zilele noastre, când există arme de asalt, infractori sofisticaţi, carteluri ale drogurilor şi terorişti. Poliţiştii de azi sunt adeseori ţinte, victime ale unor infractori care n-au nicio urmă de respect faţă de autoritate. E un întreg război cu drogurile, cu terorismul, cu aproape orice, iar bravii noştri ofiţeri sunt total îndreptăţiţi să se înarmeze până-n dinţi. Iată motivul pentru care băieţii deştepţi pe care i-am ales să ne facă legile au decis, în urmă cu şase ani, că, da, până şi un proprietar de casă să fie pasibil de a răspunde penal dacă trage asupra poliţiştilor când aceştia sunt în misiune. Iată motivul pentru care Doug Renfro este vinovat în faţa

legii. A deschis focul împotriva poliţiştilor noştri şi l-a rănit pe ofiţerul Scott Keestler, un poliţist cu vechime care-şi făcea datoria.

Finney înscrie nişte puncte aici. Vreo doi juraţi privesc dezaprobator către clientul meu. Chiar a împuşcat un poliţist, la urma urmelor. Dar Finney este atent. Faptele nu sunt în favoarea lui şi asta indiferent de ce stipulează legea. Vorbeşte scurt şi la obiect şi se întoarce la locul lui după doar zece minute. Un timp-record pentru un procuror.

Judecătorul Ponder anunţă că a venit rândul meu:

— Domnul Rudd, din partea apărării.

În calitate de avocat al apărării într-un caz penal am rareori faptele de partea mea. Şi atunci când le am, mi-e imposibil să fiu subtil. Lovesc repede şi cu putere şi apoi îi urmăresc pe cei din tabăra cealaltă cum se agită. Încă din prima zi, am crezut că pot câştiga cazul ăsta chiar de la pledoaria de deschidere. Îmi agit carnetul de notiţe la bară şi-i privesc pe juraţi. Contact vizual cu fiecare dintre ei.

Încep.

— Mai întâi au împuşcat câinele, pe Spike, un labrador auriu care avea doisprezece ani şi dormea dus în culcuşul lui din bucătărie. Ce-a făcut Spike de-a meritat să moară? Nimic, doar că se afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. De ce să-l omoare pe Spike? Vor încerca să răspundă la întrebarea asta cu una dintre minciunile lor standard: că Spike era o ameninţare, la fel ca orice alt câine pe care-l ucid atunci când descind în forţă la vreun domiciliu, în mijlocul nopţii. În ultimii cinci ani, doamnelor şi domnilor, băieţii noştri galanţi din echipa SWAT au ucis cel puţin treizeci de câini nevinovaţi în acest oraş, de la câini bătrâni până la căţeluşi, care-şi vedeau toţi de treaba lor.

— Obiectez, onorată instanţă, intervine în spatele meu Chuck Finney. Care este relevanţa? Nu cred că celelalte manevre SWAT sunt relevante în acest caz.

— Oh, dar e relevant, onorată instanţă! adaug eu întorcându-mă spre judecător, înainte ca el să-şi spună decizia. Să permitem juriului să audă cum se desfăşoară exact aceste raiduri. Vom demonstra că poliţiştii aceştia sunt entuziasmaţi să apese pe trăgaci şi gata să tragă în orice mişcă.

— E suficient, domnule Rudd, mă opreşte judecătorul Ponder ridicând o mână. Voi respinge obiecţia. Este doar pledoaria de început, nu o mărturie.

Adevărat, însă juraţii m-au auzit deja.

— Spike n-a avut nicio şansă, continui eu întorcându-mă spre ei. Echipa SWAT a spart simultan şi uşa din faţă, şi pe cea din spate şi opt poliţişti războinici bine înarmaţi au năvălit în casa familiei Renfro. Până să poată sări Spike în picioare şi să latre, era deja mort, spulberat de trei gloanţe trase dintr-un pistol semiautomat, acelaşi

folosit de forţele armate. Şi omorurile abia au început.

Fac o pauză şi-i privesc pe juraţi, unii dintre ei fiind, fără îndoială, mult mai mişcaţi de povestea câinelui mort decât de orice altceva s-a mai petrecut în noaptea aia.

— Opt poliţişti, opt membri ai unei echipe SWAT, toţi echipaţi mai bine decât un soldat american care a luptat în războiul din Vietnam sau în al Doilea Război Mondial. Veste antiglonţ, dispozitive de vedere nocturnă, arme extrem de sofisticate, fiind chiar şi mânjiţi cu vopsea neagră pe faţă pentru mai mult dramatism. Dar de ce? De ce se aflau acolo?

Mă plimb, înainte şi înapoi, prin faţa juraţilor. Privesc către spectatori, sala e plină. Îl văd pe şeful poliţiei în primul rând şi simt ura pe care mi-o poartă. În fiecare caz ce implică poliţia, obişnuiesc să se alinieze în primele rânduri vreo douăzeci de poliţişti, toţi în uniforme, şi stau cu braţele încrucişate şi se holbează la juraţi. Însă judecătorul Ponder nu tolerează aşa ceva. Am înaintat o moţiune prin care am cerut ca poliţiştii în uniformă să rămână în afara sălii de judecată, iar el a acceptat. Cei opt băieţi din echipa SWAT se află în camera martorilor şi pierd toată distracţia.

— Tot dezastrul ăsta a început cu băiatul de alături, un puşti-problemă de nouăsprezece ani, pe nume Lance, care n-are niciun viitor. Lance nu era angajat şi totuşi nu ducea lipsă de venituri. Făcea bani buni din vânzarea de narcotice ilegale, în special de Ecstasy. Era prea deştept ca să lucreze pe stradă, aşa că a folosit internetul. Dar nu internetul pe care-l cunoaştem noi. Lance trăia în partea întunecată şi interzisă a internetului pe care o numim, printre altele, Dark Web, un loc unde Google, Yahoo şi celelalte motoare de căutare grozave n-ajung. Lance a tot cumpărat şi vândut droguri pe Darknet vreme de doi ani, până când a înţeles că familia Renfro are o conexiune nesecurizată de internet wireless. Pentru un băiat isteţ ca Lance, a fost simplu să profite. Timp de un an, Lance a cumpărat şi a vândut Ecstasy folosindu-se de sistemul de internet al familiei Renfro, desigur fără ca ei să aibă habar. Totuşi, cazul acesta nu e despre traficul de droguri, prin urmare, nu vă lăsaţi păcăliţi. Este vorba doar despre o greşeală de proporţii colosale comisă de departamentul nostru de poliţie. Anchetatorii tot strângeau rândurile în jurul celor care făceau trafic de droguri pe internet şi astfel au dat peste adresa IP a familiei Renfro. Fără nicio altă dovadă şi vreo anchetă propriu-zisă, au lansat un raid. Au obţinut două mandate: unul de arestare pe numele lui Doug Renfro şi unul de percheziţie a casei.

Fac o pauză aici şi iau o gură de apă. N-am simţit niciodată o asemenea linişte într-o sală de judecată. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Toate urechile sunt ciulite. Mă întorc la boxa juraţilor şi mă sprijin de bară, de parcă aş avea o conversaţie amicală cu tatăl meu.

— Mai demult, dar nu chiar atât de demult, pe vremea când munca de poliţie era făcută de poliţişti care ştiau cum mergeau lucrurile şi cum să se poarte cu infractorii, pe vremea când poliţiştii ştiau că erau poliţişti, şi nu forţele speciale ale Marinei, pe vremea aceea, doamnelor şi domnilor, mandatul ar fi fost înmânat de doi ofiţeri de poliţie care ar fi sosit la casa familiei Renfro la o oră rezonabilă, ar fi sunat la uşă, ar fi intrat cum se cuvine în casa lor şi apoi i-ar fi comunicat domnului Renfro că era arestat. L-ar fi încătuşat, l-ar fi luat cu ei şi ar fi făcut toate astea cu extrem de mult profesionalism. O altă pereche de ofiţeri ar fi sosit cu mandatul de percheziţie şi ar fi luat computerul domnului Renfro. În vreo două ore, poliţia ar fi conştientizat că a greşit. Ofiţerii şi-ar fi cerut scuze şi l-ar fi dus pe domnul Renfro acasă. Pe urmă şi-ar fi rezolvat cazul. Faceţi comparaţie între atunci şi prezent. Acum, cel puţin în oraşul acesta, sub actuala conducere, poliţia se lansează în atacuri-surpriză, în puterea nopţii, asupra unor cetăţeni care nu sunt suspecţi şi respectă legea. Şi deschid focul asupra lor şi asupra câinilor lor, şi când îşi dau seama că au greşit casa, mint şi muşamalizează totul.

Fac încă o pauză lungă în timp ce mă apropii de bară, mă holbez la nişte notiţe de care n-am nevoie şi-mi arunc din nou privirea către juraţi. Nici măcar nu-mi dau seama dacă mai respiră vreunul dintre ei.

— Doamnelor şi domnilor, în statul acesta avem o lege proastă conform căreia un proprietar, un om ca Doug Renfro, care trage într-un ofiţer de poliţie, chiar dacă poliţistul se află în casa greşită, este considerat a fi în mod automat vinovat. Atunci, de ce ne mai batem capul cu acest proces? De ce nu-i citeşte, pur şi simplu, cineva drepturile şi nu-i spune direct domnului Renfro că va merge la închisoare pentru următorii patruzeci de ani? Ei bine, deoarece nu există noţiunea de vinovăţie automată. Din acest motiv avem juraţi, iar datoria dumneavoastră va fi să decideţi dacă Doug Renfro ştia ce făcea. Ştia că erau poliţişti cei care i-au intrat în casă? Când s-a năpustit în hol şi a văzut siluetele care se mişcau în întuneric, ce gândea? Vă spun eu! Era îngrozit! Era convins că nişte infractori periculoşi au intrat în casa lui şi au început să tragă. Şi cel mai important, nu ştia că erau ofiţeri de poliţie. Dacă nu ştia, atunci nu poate fi găsit vinovat. N-aveau cum să fie ofiţeri de poliţie, nu-i aşa? De ce ar fi venit poliţiştii în casa lui dacă el n-a făcut nimic rău? De ce ar apărea ei la trei dimineaţa, când toată lumea, de obicei, doarme dusă? De ce n-au sunat sau bătut la uşă? De ce au spart uşa de la intrare şi pe cea din spate? De ce, de ce, de ce? Poliţiştii nu se poartă într-o manieră atât de revoltătoare! Sau aşa fac?

20

Primul martor este un mare mahăr din poliţia statală. Ruskin e numele lui şi e chemat la bară ca să înceapă misiunea imposibilă de a da explicaţii referitoare la ce făceau poliţiştii în noaptea în care au descins în casa familiei Renfro. Împreună cu Finney, care le serveşte întrebări directe atât de bine repetate, încât le lipseşte total spontaneitatea, încep să sape prin „perfida" ascensiune a traficului de droguri pe internet, prin „neplăcuta" creştere a numărului de adolescenţi care cumpără şi aşa mai departe. Mă ridic constant în picioare spunând: „Onorată instanţă, obiectez din motive de relevanţă. Ce are de-a face mărturia aceasta cu Doug Renfro?"

După ce judecătorul Ponder îmi respinge obiecţiile de trei ori, începe să devină frustrat. Finney simte asta şi continuă. Trece printr-o naraţiune anostă în încercarea de a explica modul în care poliţia statală a pus la cale o înşelătorie pentru a-i prinde pe traficanţii de droguri. Pe scurt, a fost o operaţiune extrem de reuşită. Au prins vreo patruzeci de persoane în statul nostru. Nu-i aşa că-s poliţişti deştepţi?

— Aţi mai omorât şi pe altcineva? este prima mea întrebare, pe care o lansez de pe scaun în timp ce mă arunc într-un interogatoriu încrucişat destul de arţăgos.

Îl întreb pe Ruskin despre celelalte arestări. S-a făcut uz de echipe SWAT când au înmânat mandatele? Au mai fost şi alte descinderi în forţă la ora trei dimineaţa? Şi-a mai pierdut careva câinele? Aţi trimis şi tancurile? Pe la jumătatea interogatoriului, îl forţez să recunoască, de fapt, ceea ce oamenii ştiu de luni bune: au greşit casa. Rezistenţa depusă până să admită îi afectează credibilitatea.

În două ore îl fac pe Ruskin să fie un prost bâlbâit, unul care abia aşteaptă să plece din boxa martorilor.

Adesea sunt un nemernic făţarnic atunci când clienţii mei sunt vinovaţi. Dar vino cu un om nevinovat şi ai să vezi cum dau pe afară de aroganţă şi superioritate. Sunt conştient de asta şi mă chinuiesc din răsputeri să las impresia, juraţilor cel puţin, că sunt chiar un om plăcut. Nu prea-mi pasă dacă mă urăsc atâta vreme cât nu-l urăsc pe clientul meu. Atunci când reprezinţi un sfânt ca Doug Renfro, este imperativ să par plin de zel, dar fără a insulta. Total sceptic când vine vorba de nedreptăţi, însă şi demn de încredere.

Următorul lor martor este Chip Sumerall, cel care a condus descinderea, locotenent în poliţie. Este adus din camera martorilor şi pus să jure. Ca mai întotdeauna, poartă uniforma cu toate medaliile şi logourile posibile. Uniforma, însemnele funcţiei şi podoabele de rigoare, mai puţin revolverul şi cătuşele. Este un prost infatuat cu un mers ţanţoş, braţe groase şi o tunsoare foarte scurtă. Am avut un

schimb de replici când şi-a scris depoziţia şi mă uit la el de parcă deja minte. Finney îi cere să recapituleze ce s-a întâmplat. Insistă asupra experienţei şi a glorioasei lui cariere. Ei revizuiesc metodic episodul Renfro. Aruncă vina cât de bine poate, zicând de mai multe ori că doar urma ordinele.

Am senzaţia că întreaga sală de judecată aşteaptă de la mine să-l crucific, iar eu mă chinuiesc să-mi păstrez controlul. Încep prin a face comentarii vizavi de uniforma lui, observând cât de frumoasă este. Cât de des o poartă? Ce semnifică anumite medalii? Apoi îl rog să-mi descrie uniforma pe care o purta în noaptea în care a spart uşa casei Renfro. Strat cu strat, articol cu articol, armă cu armă, de la bocanci şi până la cască, analizăm fiecare piesă. Îl întreb despre pistolul lui mitralieră, un Heckler Koch MP5, creat pentru lupte de la mică distanţă, cel mai bun model din lume, susţine el mândru. Îl mai întreb dacă l-a folosit în noaptea aceea şi răspunde că da. Îl perpelesc tot chestionându-l dacă el este cel care a tras gloanţele care au omorât-o pe Kitty Renfro, iar el pretinde că nu ştie. Era întuneric şi lucrurile s-au desfăşurat cu repeziciune. Gloanţele zburau; poliţiştii erau „înflăcăraţi".

Tot plimbându-mă prin sala de judecată, mă uit spre Doug. Şi-a ascuns faţa în palme în timp ce-şi retrăieşte coşmarul. Privesc către juraţi; unii sunt şocaţi şi nu le vine să creadă.

— Spuneţi că era întuneric, domnule poliţist. Dar aveaţi dispozitive pentru vedere nocturnă, nu-i aşa?

— Da.

A fost bine instruit şi se rezumă la răspunsuri cât se poate de scurte.

— Şi acestea sunt menite să vă permită să vedeţi pe întuneric?

— Da.

— Bine, atunci de ce nu puteaţi vedea pe întuneric în acea noapte?

Răspunsul este evident; se agită un pic, însă e un dur.

— Păi, reiau, s-a întâmplat totul foarte repede, încearcă el să scape. Până să mă pot concentra, au fost trase focuri de armă, iar noi n-am făcut decât să ripostăm.

— Şi n-aţi văzut-o pe Kitty Renfro în capătul holului, la nouă metri în faţă, în pijamaua ei albă?

— N-am văzut-o, nu.

Îl bat la cap neobosit despre ce-a văzut sau ce-ar fi trebuit să vadă. Când am atins toate punctele posibile, revin la problema procedurii adoptate de poliţie. Cine a autorizat misiunea SWAT? Cine se afla în încăpere când a fost luată decizia? A avut el sau altcineva, măcar, bunul-simţ să spună că o astfel de misiune nu era necesară? De ce aţi aşteptat până la trei dimineaţa, când încă era întuneric? Ce v-a făcut să credeţi că Doug Renfro era un om atât de periculos? Începe să cedeze, să-şi piardă controlul. Se uită la Finney cerând parcă ajutor,

dar acesta nu poate face nimic. Priveşte spre juraţi şi nu vede nimic altceva decât suspiciune.

Expun în continuare idioţenia procedurilor lor. Vorbim despre instruirea lor şi despre echipamentul pe care-l au. Reuşesc chiar să aduc şi tancul în discuţie, iar judecătorul îmi permite, în plus, să-l arăt juriului într-o fotografie mărită.

Distracţia adevărată începe când mi se îngăduie să revizuiesc şi alte cârpăceli de raiduri. Sumerall a fost suspendat de două ori din cauza uzului excesiv de forţă şi-l trec prin ambele episoade. Uneori se înroşeşte ca un rac. Alteori transpiră. În cele din urmă, la 6:00 p.m., după ce Sumerall a petrecut patru ore chinuitoare în boxa martorilor, judecătorul Ponder mă întreabă dacă sunt pe sfârşite.

— Nu, domnule, abia ce am început, răspund eu foarte voios şi uitându-mă la Sumerall.

Am atâta adrenalină, încât aş putea s-o ţin aşa până la miezul nopţii.

— Foarte bine, atunci, vom intra în pauză până mâine-dimineaţă la nouă.

21

La nouă fix, vineri dimineaţa, juraţii sunt întâmpinaţi de judecătorul Ponder. Ofiţerul Sumerall este chemat din nouă la bară. I-a mai dispărut din infatuare.

— Va rog să vă continuaţi interogatoriul, domnule Rudd, zice Ponder.

Cu ajutorul unui aprod, montez o diagramă uriaşă a casei Renfro, parter şi etaj. Îl rog pe Sumerall, în calitate de lider al echipei, să ne explice cum au fost selectaţi cei opt bărbaţi. De ce au fost împărţiţi în două echipe, una pentru uşa din faţă şi una pentru uşa din spate? Ce rol a avut fiecare bărbat în parte? Ce arme a purtat fiecare poliţist în parte? Cine a luat decizia de a nu suna la uşă, ci de a o doborî? Cum au fost deschise uşile? Cine le-a deschis? Cine sunt poliţiştii care au intrat primii? Cine l-a împuşcat pe Spike şi de ce?

Sumerall nu poate sau nu vrea să răspundă la majoritatea întrebărilor mele şi în scurt timp începe să arate ca un idiot. Era liderul şi mândru de statutul lui, însă la bară nu mai este atât de sigur vizavi de multe detalii. Îl mai înghesui vreo două ore, apoi luăm pauză. La o cafea scurtă, Doug îmi spune că juraţii sunt sceptici şi suspicioşi; câţiva dintre ei păreau chiar să clocotească. „Ai noştri-s”, spune el, dar îl îndemn la precauţie. Doi dintre juraţi mă îngrijorează în mod special, pentru că au legături cu departamentul de poliţie, conform spuselor vechiului meu amic, Nate Spurio. Ne-am întâlnit aseară să bem ceva şi zice că poliţiştii se bazează pe numerele patru şi şapte. Am să mă ocup de asta mai târziu.

Reuşesc să-mi suprim dorinţa de-al hărţui pe Sumerall toată ziua, ceva ce fac mult mai des decât ar trebui. Există o artă a interogatoriului încrucişat şi să ştii să te opreşti când încă deţii controlul este un talent. Nu mi l-am însuşit deocamdată, pentru că instinctul meu este să dau în mod repetat într-o brută aşa cum e Sumerall atunci când se află la pământ.

— Cred că ai făcut suficient de mult cu martorul ăsta, rosteşte Doug plin de înţelepciune.

Are dreptate, aşa că-l anunţ pe judecător că am terminat cu Sumerall. Următorul martor este Scott Keestler, poliţistul care a fost împuşcat, se pare, de Doug Renfro. Finney îl preia primul şi trece direct la problemă încercând din răsputeri să obţină compasiune. Adevărul este că – şi am toate înregistrările medicale – rana lui de la gât a fost un pic mai serioasă decât o plagă superficială. Dacă s-ar fi aflat în luptă, i s-ar fi pus nişte plasturi şi l-ar fi trimis înapoi pe front. Dar acuzarea are nevoie să câştige nişte puncte aici, iar Keestler vorbeşte de parcă ar fi primit un glonţ între ochi. Aceştia doi trag de

povestea asta mult prea mult şi ajungem într-un final la pauza de prânz.

— Nu mai am întrebări, onorată instanţă, declară Finney când ne întoarcem în sala de judecată.

— Domnule Rudd!

— Domnule ofiţer, dumneavoastră aţi ucis-o pe Kitty Renfro? îl atac eu pe Keestler.

Asta da întrebare care să te facă paf. Finney abia se ridică în picioare să obiecteze.

— Domnule Rudd, dacă…

— Vorbim despre crimă aici, domnule judecător, nu-i aşa? Kitty Renfro era neînarmată când cineva a tras şi a ucis-o în propria casă. Asta se numeşte crimă.

— Nu, nu este, răspunde Finney. Avem o lege în privinţa asta. Apărătorii ordinii nu pot fi traşi la răspundere…

— Poate că nu pot fi traşi la răspundere, îl întrerup eu, însă tot crimă e, apoi mă întorc spre juriu şi întreb: Cum altfel aţi numi-o?

Trei dintre juraţi dau din cap aprobator.

— Vă rog să vă abţineţi de la a mai folosi cuvântul „crimă”, domnule Rudd, mă sfătuieşte judecătorul Ponder.

Trag adânc aer în piept; la fel şi toţi ceilalţi. Keestler arată de parcă s-ar afla în faţa plutonului de execuţie. Mă întorc la pupitrul martorului.

— Domnule apărător al ordinii, Keestler, ce purtaţi în noaptea raidului SWAT? îl întreb eu politicos, holbându-mă la el.

— Mă scuzaţi…

— Vă rog, ce purtaţi? Spuneţi-le juraţilor tot ce aveaţi asupra dumneavoastră.

Înghite cu dificultate, pe urmă începe să enumere armura, armamentul şi tot aşa. E o listă lungă. „Continuaţi”, zic eu. Termină cu „boxeri, tricou, şosete albe”.

— Mulţumesc, asta e tot?

— Da.

— Sunteţi sigur?

— Da.

— Absolut sigur?

— Da, sunt sigur.

Mă uit la el de parcă ar fi un mincinos nenorocit, apoi mă îndrept către masa cu probe şi iau o fotografie mare, color, a lui Keestler pe targă în timp ce era dus către Urgenţe. Faţa i se vede foarte bine. Din moment ce fotografia a fost deja catalogată ca dovadă, i-o înmânez lui Keestler şi întreb: „Sunteţi dumneavoastră?”

Mă priveşte confuz şi confirmă.

Judecătorul îmi permite să arăt fotografia juraţilor. Le dau timpul

necesar să poată memora imaginea, apoi o iau înapoi.

— Domnule apărător al ordinii, Keestler, uitându-mă la dumneavoastră în fotografia aceasta, trebuie să întreb ce e chestia neagră pe care-o aveţi pe faţă?

Zâmbeşte uşurat. Pfiu, nu-i mare scofală!

— A, este doar vopsea neagră de camuflaj.

— Cunoscută şi ca vopsea de război?

— Cred că da! I se spune în mai multe feluri.

— În ce scop se foloseşte vopseaua de război?

— Pentru camuflaj.

— Deci, e destul de importantă, nu?

— Sigur că este, da!

— Este necesară pentru a le asigura oamenilor siguranţa atunci când se află la sol, nu-i aşa?

— Categoric.

— Câţi dintre cei opt apărători ai ordinii din echipa SWAT aveau faţa acoperită cu vopsea în noaptea aceea?

— N-am numărat.

— Toţi apărătorii ordinii aveau vopsea neagră pe faţă în noaptea aceea?

Ştie răspunsul şi se gândeşte că-l ştiu şi eu.

— Chiar nu sunt sigur, răspunde el.

Mă îndrept către masa cu probe şi iau o depoziţie groasă. Mă asigur că o vede.

— Domnule apărător al ordinii, Keestler…

— Onorată instanţă, obiectez! strigă Finney ridicându-se. Tot foloseşte denumirea de „apărător al ordinii”. Cred că…

— Dumneavoastră l-aţi întrebuinţat primul, replică Ponder. Se respinge!

Stabilim, în cele din urmă, că patru poliţişti s-au acoperit cu vopsea neagră şi, până să trec la alte probleme, Keestler deja arată ca un adolescent prost care se joacă enervat cu creioanele. A sosit vremea pentru distracţia adevărată.

— Domnule apărător al ordinii, Keestler, dumneavoastră sunteţi un împătimit al jocurilor video, nu-i aşa?

Finney sare în picioare.

— Obiectez, onorată instanţă! Nu văd relevanţa.

— Se respinge, zice onorata instanţă aspru fără ca măcar să se uite la procuror.

Judecătorul Ponder a devenit, într-o manieră evidentă, din ce în ce mai sătul de minciunile şi tacticile poliţieneşti. Deţinem toată energia cinetică – lucru rar pentru mine – şi nu ştiu exact cum s-o gestionez. Să grăbesc lucrurile şi să dau cazul pe mâna juraţilor cât sunt de partea noastră? Ori să mai trag de timp şi să adun toate punctele

posibile?

E tare distractiv să primeşti toate punctele şi-n plus am o bănuială că juriul e de partea mea şi se bucură de întreaga situaţie.

— Spuneţi-ne câteva jocuri pe care le jucaţi cu plăcere.

Numeşte câteva – benigne, ca de copii, care-l fac să pară un ţânc de-a cincea mult prea dezvoltat. El şi Finney ştiu ce urmează şi se străduiesc să înmoaie lovitura. Şi în încercarea lor, îi fac un deserviciu lui Keestler.

— Ce vârstă aveţi, domnule Keestler?

— Douăzeci şi şase de ani, răspunde el zâmbind şi dând, în sfârşit, un răspuns sincer.

— Şi încă vă plac jocurile video?

— Păi, da, domnule.

— De fapt, aţi petrecut mii de ore jucând, aşa-i?

— Probabil.

— Şi unul dintre favoritele dumneavoastră este *Mortal Attack Three*, nu?

Ţin în mână depoziţia lui, o declaraţie groasă şi scrisă sub jurământ în care am reuşit să-l înghesui să declare că e dependent de jocuri video de când era copil.

— Cred că da, da.

Flutur depoziţia de parcă ar fi otravă.

— Păi, n-aţi declarat deja, într-o depoziţie dată sub jurământ, că jucaţi *Mortal Attack Three* de zece ani?

— Da, domnule.

Mă uit la judecătorul Ponder.

— Onorată instanţă, aş vrea să le arăt juraţilor un fragment din *Mortal Attack Three.*

Finney se dă de ceasul morţii. Ne-am tot certat pe tema asta timp de-o lună, iar Ponder s-a abţinut să decidă până în momentul ăsta.

— Sunt curios. Haide să vedem, îmi face el hatârul, într-un târziu.

Finney aruncă un carneţel pe masa lui într-un gest de totală frustrare.

— Gata cu teatrul, domnule Finney. Luaţi loc! mârâie Ponder.

Rar am judecătorul de partea mea şi nu ştiu sigur cum să mă port.

Luminile din sala de judecată sunt stinse în timp ce din tavan coboară un ecran. Un individ de la tehnic a editat un videoclip de cinci minute cu secvenţe din joc. La indicaţiile mele, dă drumul la volum şi juriul tresare la imaginea neaşteptată a unui soldat bine făcut care sparge o uşă în timp ce exploziile izbucnesc în fundal. Un animal care seamănă cu un câine, dar care are dinţi lucioşi şi gheare uriaşe, tăbără pe el şi eroul nostru îl doboară împuşcându-l. Personajele negative apar în cadrul uşii şi al ferestrelor şi toate sunt făcute ferfeniţă. Gloanţe, dintre cele pe care le poţi vedea, zboară şi

ricoşează. Bucăţi de corp sunt smulse. Sângele se adună până la genunchi. Oamenii ţipă, trag şi mor înconjuraţi de dramă şi, după două minute, deja cu toţii am văzut suficient de mult.

În următoarele cinci minute, întreaga sală are nevoie de o pauză. Ecranul rămâne alb şi se aprind luminile. Mă uit la Keestler, care este încă la bară.

— O distracţie pe cinste, nu-i aşa domnule apărător al ordinii, Keestler?

Nu răspunde. Îl urmăresc câteva secunde cum se îneacă.

— Şi vă mai place să jucaţi şi *Home Invasion*, nu-i aşa?

Ridică din umeri, apoi se uită la Finney căutând ajutor.

— Păi, da, mârâie Keestler drept răspuns.

— Domnule judecător, chiar sunt relevante toate astea? întreabă Finney ridicându-se.

Judecătorul se sprijină pe coate gata să afle şi mai multe.

— Oh, cred că este foarte relevant, domnule Finney! Haide să vedem caseta!

Luminile se sting şi timp de trei minute privim acelaşi joc sângeros lipsit de logică. Dacă l-aş prinde pe Starcher jucând mizeria asta, l-aş închide la reabilitare. La un moment dat, juratul numărul şase exclamă: „Doamne Sfinte!" şi-i văd pe colegii lui cum se holbează la ecran plini de dezgust.

Când se termină clipul video, îl forţez pe Keestler să recunoască faptul că-i mai place un joc numit *Crack House – Special Ops*{10}. Admite că poliţiştii au un vestiar la subsolul departamentului de poliţie. Prin generozitatea contribuabililor, este echipat cu un televizor cu diagonala de 138 cm şi, ca să se distreze, băieţii se adună acolo între acţiunile SWAT şi organizează turnee de jocuri video. Cu tot cu obiecţiile lui Finney, scot asta de la Keestler cuvânt cu cuvânt. Deja refuză să mai vorbească, şi asta înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile şi pentru el, şi pentru acuzare. Când termin cu el, e distrus şi discreditat.

Mă aşez şi mă uit la galerie. Şeful poliţiei s-a dus şi nu se mai întoarce.

— Cine este următorul martor, domnule Finney? întreabă judecătorul Ponder.

Finney are o faţă de zici că-i câine bătut, un procuror care nu vrea să mai cheme niciun martor. În schimb, ar lua în calcul să ia primul tren şi să plece din oraş. Se uită în carneţel şi răspunde: „Ofiţerul Boyd". În seara cu pricina, el a tras şapte gloanţe. Pe când avea şaptesprezece ani a fost condamnat pentru conducere sub influenţa alcoolului, dar a reuşit să-şi cureţe cazierul mai târziu. Finney habar n-are despre condamnare, dar eu ştiu. La vârsta de douăzeci de ani, Boyd a fost exclus dezonorant din armată. La douăzeci şi patru de ani, iubita lui a sunat la 911 şi s-a plâns de abuz domestic. Toată mizeria a

fost băgată sub covor; n-a rămas nicio acuzaţie. De asemenea, Boyd a participat şi la celelalte două raiduri SWAT cârpăcite şi se delectează cu aceleaşi jocuri video care-l ţin atât de ocupat pe ofiţerul Keestler.

Să-l am pe Boyd la interogatoriul încrucişat ar putea să fie apogeul carierei mele de avocat.

— Vom lua pauză până luni dimineaţă la ora nouă. Vreau să mă văd cu avocaţii în biroul meu, zice deodată judecătorul Ponder.

22

Imediat ce se închide uşa, judecătorul Ponder îşi îndreaptă privirea către Finney.

— Ai un caz de nimic! Aici nu-i judecat cine trebuie, bubuie onorata instanţă.

Sărmanul Finney ştie asta, dar n-o poate spune. De fapt, în momentul ăsta, nu mai este capabil să rostească nimic. Judecătorul îi trage mai departe.

— Ai de gând să-i chemi pe toţi opt la bară?

— De acum înainte răspunsul este nu, reuşeşte să bâiguie Finney.

— Perfect, atunci îi chem ca martori ostili! intervin eu brusc.

Vreau ca toţi opt să dea ochii cu juraţii. Judecătorul mă priveşte cu teamă. Am dreptul să fac asta şi ei ştiu. Trec secundele, în timp ce ei îşi imaginează coşmarul de a vedea ceilalţi şase soldăţei de jucărie dând ochii cu juriul pe când îi zdrobesc ca un nebun.

— Ai luat în considerare să renunţi la acuzaţii? îl întreabă judecătorul pe Finney.

Bineînţeles că nu. O fi el Finney demoralizat, dar tot procuror rămâne.

În mod normal, într-un proces penal, judecătorul are dreptul de a respinge dovezile acuzării şi de a formula un verdict direct în favoarea acuzatului. Un lucru care se întâmplă arareori.

În cazul ăsta însă, legea stipulează că persoana care deschide focul asupra unui poliţist aflat la adresa corectă sau nu este vinovată de tentativă de omor asupra unui ofiţer de poliţie. E o lege proastă, prost concepută şi prost scrisă, însă în opinia judecătorului Ponder nu-i oferă dreptul de a anula cazul.

Ne îndreptăm către un verdict final.

23

În weekend, unul dintre cei şase poliţişti SWAT care au rămas să fie interogaţi s-a îmbolnăvit deodată şi nu mai poate depune mărturie. Unul, pur şi simplu, dispare. Îmi ia o zi şi jumătate să-i anihilez pe cei patru rămaşi. Ţinem prima pagină şi departamentul de poliţie n-a arătat niciodată mai rău. Încerc din răsputeri să savurez momentul ăsta glorios, pentru că e puţin probabil să se mai repete.

În ultima zi a mărturiilor, mă văd cu familia Renfro la micul dejun. Tema discuţiei este dacă ar trebui sau nu ca Doug să depună mărturie. Cei trei copii ai lui – Thomas, Fiona şi Susanna – sunt prezenţi. Au urmărit întreg procesul şi n-au nici cea mai mică îndoială că juriul n-o să-l condamne pe tatăl lor, indiferent ce stipulează nenorocirea aia de lege.

Le explic cel mai negru scenariu posibil: Finney o să încerce să-l irite la interogatoriul încrucişat. Îl va face pe Doug să recunoască faptul că a tras cele cinci focuri cu pistolul şi că a încercat în mod intenţionat să-i omoare pe ofiţeri. Singura variantă prin care acuzarea poate să câştige este ca Doug să cedeze la bară, ceea ce nu credem că are cum să se întâmple.

Omul este hotărât şi insistă să depună mărturie. La momentul ăsta din proces, acuzatul are dreptul să depună mărturie, indiferent de părerea avocatului lui. Insistă pe lângă mine să facă asta. Instinctele mele sunt aceleaşi ca ale oricărui avocat al apărării în cazuri penale: dacă partea acuzării a eşuat în a-şi susţine cazul, atunci ţine clientul departe de boxa martorilor.

Şi adevărul este că Doug Renfro nu poate fi refuzat.

24

Încep prin a-l întreba pe Doug despre cariera lui în armată. Paisprezece ani în uniformă, slujindu-şi mândru ţara, fără nicio pată. Două ture în Vietnam, o decoraţie Purple Heart, două săptămâni prizonier înainte să fie salvat. Şase medalii şi o lăsare la vatră onorabilă. Un adevărat soldat, nu o făcătură.

Un cetăţean cu doar o amendă pentru viteză la dosar. Contrastul este total şi vorbeşte de la sine. În noaptea cu pricina, el şi Kitty s-au uitat la televizor până pe la 10:00, apoi au citit preţ de câteva minute înainte să stângă luminile. A sărutat-o de noapte bună, i-a spus, ca întotdeauna, că o iubeşte şi au adormit. Au tresărit din visare când a început asaltul. Casa s-a zguduit, au fost trase focuri de armă. Doug şi-a căutat pistolul şi i-a zis lui Kitty să sune la 911. În nebunia ce-a urmat, a alergat în întuneric pe hol şi a văzut două umbre care urcau pe scară. Se auzeau voci de jos. S-a aruncat la pământ şi a început sa tragă. A fost imediat lovit în umăr. Nu, a accentuat el, n-a strigat nimeni cum că ar fi poliţia sau altceva referitor la poliţie. Kitty a ţipat şi a fugit în hol şi a nimerit între gloanţe.

Doug cedează şi izbucneşte în lacrimi când povesteşte despre sunetele pe care le-a auzit când soţia lui a fost nimerită.

Jumătate dintre juraţi plâng şi ei.

25

Finney nu se aruncă la Doug Renfro. Încearcă să demonstreze că Doug a tras în mod deliberat asupra poliţiei, dar Doug îl zdrobeşte repetând la nesfârşit:

— N-am ştiut că erau poliţişti. Am crezut că erau infractori care mi-au spart casa.

Nu mai chem niciun martor. N-am nevoie.

Finney ţine pledoaria de final cam cu jumătate de gură, timp în care refuză să-i privească pe juraţi în ochi. Când îmi vine rândul, recapitulez cele mai importante fapte şi reuşesc să mă controlez. Ar fi uşor să-i critic pe poliţişti, să mă lansez într-un atac brutal, însă juriul a auzit suficient.

Judecătorul Ponder îi instruieşte pe juraţi în ceea ce priveşte legea, apoi le spune că e timpul să se retragă şi să delibereze. Niciunul dintre ei nu se clinteşte. Ce urmează este un eveniment aproape istoric.

Juratul numărul şase este un bărbat pe nume Willie Grant. Se ridică încet şi spune:

— Domnule judecător, am fost ales prim-jurat al acestui juriu şi am o întrebare.

Judecătorul, un profesionist cu mare stăpânire de sine, este speriat şi se uită furibund la mine şi la Finney. Sala este din nou redusă la tăcere.

— Păi, nu ştiu ce să zic în momentul ăsta. Am instruit juriul să se retragă şi să delibereze. Juraţii nu s-au mişcat.

— Nu e nevoie să deliberăm, onorată instanţă, continuă domnul Grant. Ştim deja ce avem de făcut.

— Dar v-am avertizat în mod repetat să nu discutaţi cazul, rosteşte cu severitate Ponder.

— N-am discutat cazul, însă avem verdictul, adaugă Grant netulburat. Nu este nimic de discutat sau de deliberat. Întrebarea mea este: de ce domnul Renfro este cel judecat, şi nu poliţiştii care i-au ucis soţia?

Instantaneu se aude un murmur în sală. Judecătorul Ponder încearcă să restabilească ordinea.

— Este verdictul unul unanim? întreabă Ponder dregându-şi glasul.

— Normal că este. Îl găsim pe domnul Renfro nevinovat şi suntem de părere că poliţiştii aceştia ar trebui acuzaţi de crimă.

— Îi voi ruga pe juraţi să ridice mâna dacă sunt de acord cu verdictul de nevinovat.

Douăsprezece mâini se ridică.

Îmi petrec braţul pe după umerii lui Doug Renfro în timp ce acesta izbucneşte iarăşi în plâns.

Partea a patra
SCHIMBUL

1

Dispar adeseori după un proces mare, în special unul care apare pe primele pagini ale ziarelor şi se bucură de o generoasă expunere la radio şi la TV. Nu că nu mi-ar plăcea atenţia. Sunt avocat, o am în gene. Dar în procesul Renfro am umilit departamentul de poliţie, am făcut de râs câţiva poliţai, unii dintre ei nişte tipi chiar duri, care nu sunt obişnuiţi să răspundă pentru faptele lor. Cum spun ei, „străzile ard acum" şi e momentul pentru o pauză. Încarc nişte haine în camionetă, împreună cu crosele de golf, câteva cărţi, o jumătate de ladă cu whisky scump şi o şterg din oraş a doua zi după verdict. Vremea e rece, bate vântul, e prea frig pentru golf, aşa că mă îndrept spre sud ca nenumărate alte păsări în căutarea soarelui. Am învăţat din preumblările mele peste tot că aproape fiecare orăşel cu o populaţie de peste zece mii de oameni are un teren de golf public. Ele sunt, în general, pline ochi în weekend, însă nu foarte aglomerate în timpul săptămânii. O iau deci spre sud şi ajung cel puţin la un teren pe zi, uneori două, joc singur, fără băiat de mingi şi fără tabelă de scor, plătind cu bani gheaţă camere ieftine de motel, mâncând puţin şi sorbind din whisky noaptea târziu, în timp ce mă delectez cu cele mai noi romane ale lui James Lee Burke sau Michael Connelly. Dacă aş avea o grămadă de bani, mi-aş petrece tot restul vieţii aşa.

Dar n-am, deci mă întorc în cele din urmă în City, unde faima are preţul ei.

2

În urmă cu vreun an, o tânără pe nume Jiliana Kemp a fost răpită în timp ce pleca de la spital, unde vizitase un prieten. Maşina i-a fost găsită neatinsă la etajul al treilea al unei parcări cu mai multe niveluri de lângă unitatea medicală. Camerele de supraveghere au surprins-o mergând spre maşină, dar au pierdut-o imediat ce a ieşit din raza lor. S-au analizat înregistrările tuturor celor paisprezece camere. Acestea au prins plăcuţele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor care au venit şi au plecat vreme de douăzeci şi patru de ore, însă n-au oferit decât un indiciu demn de a fi luat în seamă. La o oră după ce Jiliana a fost văzută îndreptându-se spre maşina ei, un SUV Ford albastru a părăsit parcarea. Şoferul era un bărbat caucazian cu şapcă de baseball şi ochelari. SUV-ul avea plăcuţe de înmatriculare furate din Iowa. În timpul nopţii, personalul n-a remarcat nimic suspect, iar cel care a luat tichetul de la bărbatul alb nu şi-a amintit de el. Patruzeci de vehicule ieşiseră pe poartă în ora dinaintea plecării SUV-ului.

Detectivii au scotocit în zadar prin parcare. Răpitorul n-a făcut nicio cerere de răscumpărare. Căutarea a variat între frenetic şi futil. O recompensă iniţială de 100.000 de dolari n-a avut niciun rezultat. Două săptămâni mai târziu, SUV-ul albastru a fost găsit abandonat într-o parcare statală aflată la o sută şaizeci de kilometri distanţă. Fusese furat din Texas cu o lună înainte. Plăcuţele de înmatriculare erau din Pennsylvania, furate, desigur.

Răpitorul se juca. El curăţase perfect SUV-ul: nicio amprentă, niciun fir de păr, nici urmă de sânge, nimic. Distanţa pe care a străbătut-o şi meticulozitatea lui i-au îngrozit pe anchetatori, care şi-au dat seama că nu urmăreau un infractor obişnuit.

La gravitatea situaţiei se adăuga şi faptul că tatăl Jilianei Kemp era unul din cei doi comandanţi adjuncţi ai poliţiei din City. Inutil să afirm că anchetarea cazului a căpătat prioritate. Ce nu s-a făcut public în acel moment a fost faptul că tânăra era însărcinată în trei luni. Imediat după dispariţie, iubitul ei, care locuia cu Jiliana, le-a spus părinţilor ei de sarcină. Au păstrat secretul în timp ce poliţia muncea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca s-o găsească.

Nu s-a mai auzit nimic de Jiliana. Nu i s-a găsit trupul. Probabil e moartă, dar când a fost ucisă? Cel mai groaznic scenariu cu putinţă este şi cel mai evident: n-a fost ucisă imediat, ci a fost ţinută în captivitate până când a născut.

La nouă luni de la dispariţia ei, în timp ce banii de recompense continuau să se adune, un indiciu a dus poliţia la un amanet aflat nu departe de blocul meu. Un medalion din aur cu o mică monedă grecească fusese amanetat pentru 200 de dolari. Iubitul Jilianei a

identificat medalionul ca fiind cel pe care i-l dăruise de Crăciun. Detectivii au lucrat cu furie şi agresivitate ca să stabilească şirul proprietarilor. Asta i-a dus la alt amanet, la o altă tranzacţie şi, în cele din urmă, la un suspect pe nume Arch Swanger.

Un terchea-berchea în vârstă de treizeci şi unu de ani, aparent fără mijloace de subzistenţă, Swanger era, de fapt, un găinar de duzină şi un traficant de droguri de mică anvergură. Locuia într-o parcare de rulote prăpădită împreună cu mama lui, o beţivă care trăia din ajutorul de handicap. După o lună de supraveghere şi cercetare atentă, Swanger a fost chemat, în sfârşit, la interogatoriu. A fost evaziv şi timid şi, după două ore de interogare fără niciun rezultat, n-a mai vrut să declare nimic şi a solicitat un avocat. Având puţine dovezi concludente, poliţia l-a lăsat să plece, dar a continuat să-i monitorizeze fiecare mişcare. Cu toate acestea, a reuşit să se strecoare de sub nasul lor de câteva ori, însă s-a întors acasă de fiecare dată.

Săptămâna trecută, oamenii legii l-au ridicat din nou pentru interogatoriu. A solicitat prezenţa unui avocat.

— Bine, cine e avocatul tău? l-a întrebat detectivul.

— Un tip pe nume Rudd. Sebastian Rudd.

3

Ultimul lucru de care am nevoie este să dau de belea cu poliţia. Dar, cum spunem noi în branşă, nu ne alegem întotdeauna clienţii. Şi fiecare acuzat, indiferent de cât de abjectă e persoana sau fapta, are dreptul la un avocat. Mai toţi profanii nu înţeleg asta şi nici nu le pasă. Nici mie nu-mi pasă. Asta e meseria mea. Sincer să fiu, iniţial am fost încântat că Swanger m-a ales pe mine, că mi se va permite să-mi bag nasul taman într-un alt caz senzaţional.

Totuşi, acesta o să mă bântuie pe vecie. Am să blestem la nesfârşit ziua în care m-am repezit la secţia de poliţie ca să port prima discuţie cu Arch Swanger.

Departamentul de poliţie are mai multe scurgeri decât o ţeavă veche şi, până să ajung la secţie, deja umblă vorba. Un reporter cu un cameraman mă agaţă de cum intru în clădire şi doreşte să ştie dacă-l reprezint pe Arch Swanger. Îi arunc un politicos „nu comentez” şi-mi continui drumul. Totuşi, din acel moment, toată lumea din oraş ştie că eu sunt avocatul lui. Ne potrivim la fix, nu-i aşa? Un asasin monstruos şi avocatul fără scrupule care apără pe oricine.

M-am plimbat de multe ori prin secţie, iar locul freamătă tot timpul de o energie care te copleşeşte. Poliţişti în uniformă aleargă de colo colo şi fac remarci ieftine pe seama celor aşezaţi la birouri. Detectivi în costume de duzină se plimbă ţanţoşi pe coridoare, încruntându-se de parcă ar fi supăraţi pe lumea întreagă. Familii îngrozite stau pe bănci, aşteptând veşti proaste. Şi e mereu câte un avocat purtând discuţii cu un poliţist, în negocieri tensionate, sau grăbindu-se să ajungă la un client înainte ca el să înceapă să dea din casă.

Aerul e deosebit de încărcat, remarc de cum intru. Mă aleg cu mai multe priviri ca de obicei când îmi fac apariţia pe uşa principală. Şi de ce nu? L-au prins pe ucigaş, e acolo, pe culoar. Şi iată că-i vine avocatul să-l salveze. Ar trebui luaţi amândoi şi supuşi la cazne.

Detectez şi răceala care s-a instalat în urma procesului Renfro. N-au trecut decât trei săptămâni, iar poliţiştii au memorie bună. Unora dintre tipii ăştia le-ar face plăcere să ia un baston şi să-mi rupă câteva oase, dacă nu şi mai rău.

Mă conduc prin labirintul de camere pentru interogatoriu. Pe coridor, fumând şi uitându-se pe un geam oglindă, sunt doi detectivi de la Omucideri. Unul dintre ei este Landy Reardon, poliţistul care m-a sunat să-mi dea vestea că, dintre toţi avocaţii din City, eu am fost cel ales. Este cel mai bun detectiv de omucideri din tot departamentul, aproape de pensionare, iar trecerea timpului îşi spune cuvântul. Are vreo şaizeci de ani, dar pare cu zece mai în vârstă, şi are părul alb şi des, bogat încă. Fumează şi ridurile adânci stau mărturie.

Mă vede şi-mi face semn din cap: „Vino încoace”. Celălalt detectiv dispare.

Un lucru bun la Landy Reardon este că e brutal de onest şi nu-şi pierde vremea cu cazuri pe care nu le poate rezolva. Sapă adânc după dovezi, însă dacă nu sunt, nu sunt. În treizeci de ani, n-a învinuit niciodată pe nedrept un suspect de crimă. Dar dacă Landy te agaţă pentru crimă, judecătorul şi juriul probabil îl vor crede, iar tu ai să putrezeşti în închisoare.

S-a ocupat încă de la început de cazul Jilianei Kemp. În urmă cu patru luni, a avut un atac de cord minor şi doctorul l-a sfătuit să se pensioneze. Şi-a găsit alt doctor. Stau lângă el şi privim amândoi prin geamul oglindă. Nu ne salutăm. El consideră că toţi avocaţii apărării sunt nişte lepădături şi nu s-ar coborî vreodată să-mi întindă mâna.

Swanger e singur în camera pentru interogatoriu. Stă tolănit pe scaunul pliant, cu picioarele pe masă, şi pare plictisit de moarte.

— Ce-a spus? întreb eu.

— Nimic. Numele, gradul şi numărul de identificare, după aia te-a cerut pe tine, precizează Landy referindu-se la informaţiile pe care un prizonier de război le oferă celor care l-au prins, potrivit Convenţiei de la Geneva. Zice că ţi-a văzut numele în ziar.

— Deci ştie să citească?

— Are un IQ de 130, bănuiesc. Doar că arată ca un prost.

Chiar arată. Grăsun, cu bărbie dublă, pistrui imenşi maronii de la gât în sus, practic ras în cap, cu excepţia câtorva ţepi daţi cu gel, ca militarii din urmă cu şaizeci de ani, dinainte de epoca Beatles. Ca să atragă atenţia, poartă o pereche de ochelari cu rame rotunde, absurd de mari şi de un albastru intens.

— Apropo de ochelarii ăia, zic eu.

— De la farmacie, ochelari ieftini. N-are nevoie de ei, dar se crede isteţ când vine vorba de deghizări. De fapt, e destul de bun. A scăpat de sub supravegherea noastră de câteva ori în ultimele luni, însă s-a întors de fiecare dată.

— Ce aveţi împotriva lui?

Landy suflă greu. Se vede că e obosit şi frustrat.

— Nu cine ştie ce, răspunde el, iar eu îi admir sinceritatea.

E un poliţist excepţional şi ştie că n-ar trebui să fie sincer cu mine, totuşi inspiră încredere.

— Suficient cât să-l puneţi sub acuzare?

— Aş vrea eu! Nu suntem nici măcar pe aproape să-l arestăm. Şeful ar vrea să-l reţinem o săptămână, două. Să punem presiune, ştii tu, poate cedează. Să vedem dacă dă norocul peste noi. Slabe şanse! Probabil că o să-l trimitem acasă din nou. Între noi fie vorba, Rudd, n-avem prea mult.

— Mi se pare că aveţi o groază de suspiciuni.

Landy mârâie şi începe să râdă.

— La asta stăm bine. Uită-te la el, dacă-i vorba de suspiciuni. I-aş da zece ani la izolare numai pe baza primei impresii.

— Poate cinci, spun eu.

— Vorbeşte cu el şi, dacă vrei, îţi arăt mâine dosarul.

— Bine, mă duc înăuntru, însă nu l-am văzut în viaţa mea pe individul ăsta şi nu-s sigur că o să-i fiu avocat. Până la urmă e vorba de bani şi nu pare prea prosper. Dacă e nevoiaş, se bagă avocaţii din oficiu pe fir şi eu ies din schemă.

— Distracţie plăcută!

4

Swanger îşi dă jos picioarele de pe masă, apoi se ridică şi facem prezentările. Strângere de mână fermă, privire drept în ochi, voce liniştită, fără urmă de îngrijorare. O face pe calmul. Mă abţin să-i spun să-şi scoată ochelarii ăia nenorociţi. Dacă lui îi plac, atunci sunt şi eu înnebunit după ei.

— V-am văzut la televizor, explică el. Luptătorul în cuşcă, mai exact acela care l-a omorât pe arbitru.

— Cazul e încă în desfăşurare, aşteaptă procesul. Mergi la lupte în cuşcă?

— Nu, le urmăresc la televizor împreună cu mama. M-am gândit să mă apuc în urmă cu câţiva ani.

Cât pe ce să mă bufnească râsul. Şi dacă ar slăbi cincisprezece kilograme şi s-ar antrena opt ore pe zi, individul ăsta n-ar rezista nici zece secunde în cuşcă. Probabil că ar leşina încă din vestiar.

— Despre ce voiai să discutăm? îl întreb eu după ce mă aşez la masă.

— Fata aia, frate, ştii cazul. Băieţii ăştia cred că sunt implicat cumva şi mă hărţuiesc. Se ţin de curul meu de luni întregi, stau mereu la pândă de parcă n-aş şti ce se petrece. E a doua oară când mă târăsc aici. Urmăreşti serialul *Lege şi ordine?* Ei, băieţii ăştia s-au uitat mult prea mult şi sunt actori chiar proşti, înţelegi ce vreau să zic? Ăla bătrân cu părul alb, Reardon, mi se pare, e de treabă, caută mereu adevărul şi încearcă să găsească metode să mă ajute. Aşa. Apoi vine ăla slăbănog, Barkley, intră ăla şi începe să zbiere. De la unul la altul. Poliţistul bun, poliţistul rău, parcă nu ştiu cum merge treaba. Nu-s la primul rodeo, amice!

— Prima acuzaţie de crimă, nu-i aşa?

— Stai aşa, Superman! N-am fost pus sub acuzare încă.

— Bine, presupunând că eşti acuzat de crimă, să înţeleg că vrei să te reprezint?

— Păi, frate, altfel de ce te-aş fi sunat?! Nu-s sigur că am nevoie de un avocat acum, dar să fiu al dracului dacă nu aşa mi se pare.

— Am înţeles. Lucrezi?

— Pe ici, pe colo. Cât iei pe un caz de crimă?

— Depinde de cât poate plăti persoana respectivă. Într-un caz ca ăsta, o să am nevoie de zece mii în avans, şi ăştia o să ne treacă doar de faza punerii sub acuzare. Când o să fie vorba de proces, ajungem la onorariul serios. Dacă nu ne putem înţelege, te duci în altă parte.

— Unde în altă parte?

— La avocaţii din oficiu. Ei se ocupă, în principiu, de toate cazurile de crimă.

— Are sens. Însă ceea ce nu iei în calcul aici, domnule Rudd, este toată publicitatea. Nu prea-s multe cazuri atât de mari ca ăsta. Fată frumoasă, familie importantă, chestia aia cu copilul. Dacă a avut un copil, atunci unde e, corect? Asta o să înnebunească presa. Deci, trebuie să înţelegi că asta-i o treabă de prima pagină, începând chiar de acum. Te-am văzut la televizor. Ştiu cât de mult îţi place să te răsteşti, să mârâi şi să te fâţâi prin faţa camerelor de luat vederi. Cazul ăsta va fi o mină de aur pentru apărătorul meu. Nu eşti de acord, domnule Rudd?

M-a atins la punctul sensibil, dar nu pot să recunosc asta.

— Nu lucrez pe gratis, domnule Swanger, indiferent de publicitate, îi dau eu replica. Am mulţi alţi clienţi.

— Sigur că ai! Un avocat aşa de mare ca tine! N-am chemat vreun pifan aici ca să-mi salveze curul. Ăştia vorbesc de pedeapsa cu moartea, frate, şi vorbesc serios. Fac rost de bani, într-un fel sau altul. Întrebarea este: îmi accepţi cazul?

De obicei, în acest punct al primei întâlniri, acuzatul a negat deja acuzaţiile. Presupun că Swanger n-a făcut-o şi nici nu s-a aventurat să-şi susţină vinovăţia sau nevinovăţia. De fapt, pare să aştepte cu nerăbdare punerea sub acuzare, urmată de un mare proces.

— Da, o să te reprezint, presupunând că ajungem la o înţelegere în privinţa banilor şi admiţând că vei fi pus sub acuzare. Cred că mai au mult până acolo. Între timp, nu scoţi o vorbă în faţa poliţiştilor, a niciunui poliţist. Ne-am înţeles?

— Am înţeles, frate.

Ne strângem mâinile şi părăsesc camera. Detectivul Reardon nu s-a mişcat. A urmărit mica noastră întâlnire, probabil că a şi ascultat-o, deşi asta ar fi ilegal. Lângă el, în civil, e Roy Kemp, tatăl fetei dispărute. Se uită la mine cu o ură nestăpânită, ca şi cum cele câteva minute pe care le-am petrecut cu singurul şi destul de neconcludentul lor suspect ar fi o dovadă certă că sunt implicat în dispariţia fiicei sale.

Îi compătimesc pe omul ăsta şi pe familia lui, însă, în momentul ăsta, el vrea să-mi vâre un glonţ în ceafă.

S-au adunat şi mai mulţi reporteri în faţa clădirii. Când mă văd, încep să sară şi să se îmbrâncească. Îi măturcu „nu comentez, nu comentez, nu comentez”, în timp ce ei îşi aruncă întrebările idioate. Unul chiar zbiară: „Domnule Rudd, a răpit-o clientul dumneavoastră pe Jiliana Kemp?” Vreau să mă opresc, să mă duc la clovnul ăla şi să-l întreb dacă e în stare să scoată o întrebare şi mai cretină. În loc de asta, trec pe lângă ei şi sar în camionetă cu Partner.

5

La ora şase, prezentatorii de ştiri zbiară vestea că poliţia are un suspect în cazul Kemp. Prezintă înregistrări cu Arch Swanger înghesuit de reporteri pe când încearcă să părăsească secţia, la scurt timp după mine. Conform unor surse, evident nenumite, dar, fără îndoială, din clădire, a fost interogat de poliţie şi va fi în curând arestat şi acuzat de răpire şi crimă. Ca să-şi dovedească nevinovăţia, l-a angajat pe Sebastian Rudd să-l reprezinte! Mă arată pe mine uitându-mă urât la camerele de luat vederi.

În sfârşit, City poate răsufla mai uşurat. Poliţia îl are pe criminal. Ca să se elibereze de presiunea uriaşă pentru a începe procesul de otrăvire a opiniei publice şi a stabili prezumţia de vinovăţie, manipulează presa, ca de obicei. O scurgere ici, una colo şi camerele de luat vederi surprind faţa pe care erau cu toţii disperaţi s-o vadă. „Jurnaliştii” se învârtesc în jurul cozii, iar Arch Swanger e ca şi condamnat.

De ce s-ar deranja cu un proces?

Dacă poliţiştii nu pot condamna pe baza probelor, folosesc mass media ca să condamne pe baza suspiciunilor.

6

Petrec o grămadă de timp în clădirea oficial şi cu afecţiune numită Tribunalul Vechi. E o construcţie de demult, grandioasă, ridicată pe la începutul secolului trecut, cu coloane gotice urcând spre zări şi tavane înalte, holuri mari, placate cu marmură şi pline de busturi şi portrete ale unor judecători morţi, cu scări în spirală şi patru etaje de săli de judecată şi birouri. De obicei, e înţesată cu oameni – avocaţi care-şi văd de treaba lor, împricinaţi care caută sala de judecată potrivită, rude ale acuzaţilor fâţâindu-se pline de teamă, potenţiali juraţi strângând în mâini citaţii şi poliţişti aşteptând să depună mărturie. Suntem cinci mii de avocaţi în oraşul ăsta şi uneori pare că ne înghesuim cu toţii în Tribunalul Vechi.

Când plec de la o audiere într-o dimineaţă, un bărbat care-mi pare vag familiar apare lângă mine.

— Hei, Rudd, ai un minut?

Nu-mi plac aspectul lui, nici tonul şi nici bădărănia. Cum rămâne cu „domnul Rudd” în primul rând? Continui să merg, la fel şi el.

— Ne cunoaştem? îl întreb eu.

— N-are importanţă! Avem ceva de discutat!

Îi arunc o privire din mers. Costum de proastă calitate, cămaşă maronie, cravată hidoasă, câteva cicatrice pe faţă, genul celor lăsate de pumni şi sticle de bere.

— Vai, serios? îl iau eu peste picior.

— Trebuie să discutăm despre Link.

Mintea îmi spune să merg mai departe, dar picioarele mi se opresc, pur şi simplu. Stomacul face un salt lung, greţos, în timp ce inima o ia la goană.

— Ei, ei, pe unde mai umblă Link zilele astea? îl întreb eu pe golan holbându-mă la el.

Au trecut două luni de la evadarea lui dramatică din culoarul morţii şi n-am auzit o vorbă. Nu că aş vrea totuşi, nu sunt surprins, înfricoşat, poate, dar nu şocat. Ne mutăm spre capătul holului pentru mai multă intimitate. Golanul îmi spune că-l cheamă Fango şi sunt cam 10% şanse să fie numele din certificatul de naştere.

Într-un colţ, cu spatele la perete, ca să pot observa traficul, conversăm în şoaptă, abia mişcând buzele.

— Link o duce rău, să ştii. Stă rău cu banii, rău tare, pentru că poliţiştii îi urmăresc pe toţi cei care au o legătură cât de îndepărtată cu afacerile lui. Îi urmăresc fiul, oamenii, pe mine, pe toată lumea. Dacă azi cumpăr un bilet de avion spre Miami, poliţiştii ştiu deja. Sufocant, înţelegi ce vreau să zic?

Nu chiar, dar dau din cap că da.

— În fine, Link consideră că-i datorezi nişte bani, continuă Fango. Ţi-a plătit o grămadă, n-a obţinut nimic în schimb, chiar i-ai tras ţeapă, ştii prea bine, şi acum Link îşi vrea banii înapoi.

Mă prefac că râd, ca şi cum ar fi cea mai amuzantă glumă. Şi chiar e de râs – un client care pierde îşi vrea banii înapoi la finalizarea cazului. Totuşi, lui Fango nu-i arde de râs.

— Amuzant, zic eu. Şi cât vrea înapoi?

— Tot. O sută de miare. Bani gheaţă.

— Înţeleg. Deci, toată munca pe care am depus-o a fost chiar pe gratis, nu-i aşa, Fango?

— Link ar spune că toată munca ta a fost de rahat. Nu l-a dus nicăieri. Te-a angajat pentru că eşti un mercenar şmecher care trebuia să-i întoarcă sentinţa şi să-l scoată din puşcărie. Nu s-a întâmplat, bineînţeles, de fapt, şi-a luat-o în toate felurile posibile. Consideră că ai făcut o treabă de doi bani, de aici rambursarea.

— Link şi-a luat-o pentru că a ucis un judecător. Poate ţi se pare ciudat, însă când se întâmplă aşa ceva – şi e destul de rar – asta îi enervează rău pe ceilalţi judecători. I-am explicat totul lui Link înainte de a mă angaja. I-am dat şi în scris. L-au lămurit că va fi un caz foarte greu de câştigat, din cauza dovezilor copleşitoare pe care le avea Procuratura. Sigur că m-a plătit cu bani gheaţă, dar i-am băgat în registrele contabile şi am trimis cam o treime din ei Unchiului Sam. Restul sumei am cheltuit-o de mult. Aşa că n-a mai rămas nimic pentru Link. Îmi pare rău!

Partner se apropie şi-i fac un semn din cap. Fango îl vede şi-l recunoaşte.

— Ai un pitbull, Rudd. Link are mai mulţi. Ai treizeci de zile să aduni banii. Revin.

Se întoarce şi se loveşte intenţionat de Partner în drum spre ieşire. Partner ar putea să-i rupă gâtul, dar îi fac semn să stea cuminte. N-are rost să începem o bătaie cu pumnii în mijlocul Tribunalului Vechi, cu toate că am văzut vreo câteva pe aici.

Majoritatea cu avocaţi furioşi sărind la bătaie unul la altul.

7

La scurt timp după ce Tadeo a devenit faimos pentru că a ucis un arbitru, am început să primesc solicitări de la medici care susţineau că erau martori experţi, toţi dorind un rol în spectacol. Au fost patru în total, toţi cu diplome medicale şi curriculum vitae impresionant, toţi cu experienţă în sălile de judecată, în faţa juraţilor. Citiseră despre caz, văzuseră înregistrările şi erau de aceeaşi părere, respectiv că Tadeo nu era responsabil atunci când l-a atacat în ring pe Sean King. Nu diferenţia binele de rău, nici nu aprecia natura acţiunilor lui.

„Responsabil" e un termen juridic, nu unul medical.

Am discutat cu toţi patru, am făcut un pic de cercetare, i-am sunat pe alţi avocaţi care-i folosiseră şi m-am hotărât asupra unui tip pe nume Taslman, de lângă San Francisco. Pentru 20.000 de dolari plus cheltuieli e dispus să depună mărturie în favoarea lui Tadeo şi să-şi exercite magia asupra juriului. Cu toate că încă nu s-a întâlnit cu acuzatul, e deja convins că ştie adevărul.

Şi faptele reale pot fi costisitoare, în special când vin din partea martorilor experţi. Sistemul nostru este înecat de „experţi" care nu fac mare lucru în privinţa predării, a cercetării sau a scrisului. În schimb, bat ţara în lung şi-n lat, depunând mărturie pentru onorarii grase. Alege-ţi o problemă, nişte fapte, o cauză misterioasă, un rezultat inexplicabil, orice, în fond, şi să găseşti repede o armată de doctori dispuşi să depună mărturie cu tot felul de teorii dubioase. Îşi fac publicitate. Te acostează. Urmăresc cazuri. Pierd vremea pe la convenţii, unde se întâlnesc avocaţii ca să bea şi să facă schimb de notiţe. Se dau mari cu „verdictele lor".

Eşecurile sunt rareori menţionate.

Sunt discreditaţi ocazional de interogatoriul părţii adverse, în şedinţă publică, dar rămân pe piaţă tocmai fiindcă sunt atât de des eficienţi. Într-un proces penal, un expert trebuie să convingă un singur jurat să încurce treburile şi să cauzeze o eroare judiciară. Mai încurcă-le o dată la reluarea procesului şi Procuratura va arunca, de obicei, mănuşa.

Am o întrevedere cu Tadeo în camera de vizitare de la închisoare, locul nostru obişnuit, şi discutăm despre posibilul rol al doctorului Taslman în apărarea lui. Expertul va depune mărturie că el, Tadeo, şi-a pierdut cunoştinţa, a luat-o razna şi n-are nicio amintire despre ceea ce s-a întâmplat. Lui Tadeo îi place această nouă teorie. Da, dacă stai să te gândeşti, chiar nu era în deplinătatea facultăţilor mintale. Îi menţionez onorariul, iar el îmi spune că e falit Inutil să afirm că-l voi reprezenta pe Tadeo Zapate doar pentru că-l iubesc. Asta şi publicitatea.

E teoria lui O, J. Simpson despre taxele judiciare: nu te plătesc, ai noroc să te afli aici, du-te şi fă parale cu învăţătura ta.

Folosind documentaţia de la Harry şi Harry, depun nota de rigoare, anunţând instanţa că ne vom baza pe o pledoarie care susţine iresponsabilitatea temporară. Domnul Procuror Şmecher Max Mancini urlă ca de obicei. Max are control deplin asupra afacerii Zapate, în principal datorită dovezilor copleşitoare ale vinovăţiei, dar şi pentru publicitate. Încă oferă cincisprezece ani pentru crimă de gradul al doilea. Eu am înţepenit la zece, cu toate că nu sunt sigur că va accepta clientul. Pe măsură ce trec săptămânile şi Tadeo devine beneficiarul unor ore de consultaţii juridice gratuite în închisoare, e şi mai rigid în convingerea lui că voi trage cumva sforile potrivite şi o să-l scot. Vrea una dintre chichiţele acelea tehnice de care ştiu toţi colegii lui de celulă.

Doctorul Taslman vine în oraş şi luam prânzul împreună. E un psihiatru pensionar căruia nu i-a plăcut niciodată să predea sau să-şi asculte pacienţii. Iresponsabilitatea legală l-a fascinat dintotdeauna – crima pasională, impulsul irezistibil, momentul în care mintea este atât de plină de sentimente şi ură, că îi ordonă trupului să acţioneze violent, într-o manieră pe care n-a luat-o niciodată în considerare. Preferă să vorbească numai el. E felul lui de a mă convinge cât e de excepţional. Îi ascult rahaturile şi mă întreb cum ar reacţiona un jurat auzindu-i teoriile. E plăcut, intens, inteligent şi un bun partener de conversaţie. În plus, e din California, de la trei mii de kilometri depărtare. Toţi avocaţii pledanţi ştiu asta: cu cât e mai mare distanţa parcursă de un martor expert, cu atât mai multă credibilitate are în faţa juriului.

Îi scriu un cec pentru jumătate din onorariu. Cealaltă jumătate o va primi la proces.

Petrece două ore evaluându-l pe Tadeo şi, surprize, surprize, e convins că puştiul şi-a pierdut cunoştinţa, a luat-o razna şi nu-şi mai aminteşte că l-a luat la pumni pe arbitru.

Aşa că are o apărare, aşa şubredă cum e. Nu sunt chiar încurajat, pentru că Procuratura o să aducă doi sau trei experţi cel puţin la fel de credibili ca Taslman şi ne vor copleşi cu geniul lor. Tadeo va depune mărturie şi o va face credibil în examinarea directă, poate chiar va reuşi câteva lacrimi, apoi va fi sfâşiat de Mancini în examinarea încrucişată.

Însă filmarea video nu minte. Încă sunt convins că juraţii o s-o vadă la nesfârşit şi o să înţeleagă adevărul. O să-şi râdă în barbă de Taslman şi în gura mare de Tadeo şi se vor întoarce cu verdictul „vinovat”. Asta înseamnă între douăzeci şi treizeci de ani. În ziua procesului, probabil că-l voi convinge pe procuror să coboare la doisprezece până la cincisprezece ani.

Cum pot convinge un tânăr încăpăţânat în vârstă de douăzeci şi doi de ani să pledeze vinovat pentru cincisprezece ani? Să-l sperii cu treizeci? Mă îndoiesc. Marele Tadeo Zapate nu s-a speriat niciodată prea uşor.

8

Astăzi e ziua lui Starcher, împlineşte opt ani. Ordinul judecătoresc obosit care-mi dictează cât timp pot să petrec cu fiul meu menţionează clar că am dreptul la două ore împreună cu el de ziua lui.

Două ore înseamnă prea mult, după părerea mamei lui. Ea consideră că o oră e de ajuns, de fapt nu-i convine. Intenţionează să mă scoată definitiv din viaţa lui, dar n-am să permit să se întâmple asta. Poate că sunt un tată jalnic, totuşi mă străduiesc. Şi poate că va veni o zi în care puştiul va dori să-şi petreacă timpul cu mine ca să scape de mamele lui certăreţe.

Stau deci la McDonald's, aşteptând să-mi înceapă cele două ore. Judith parchează în cele din urmă Jaguarul, maşina ei de avocat, şi coboară împreună cu Starcher. Îl conduce înăuntru, mă vede, se încruntă ca şi cum ar prefera să fie în altă parte şi mi-l predă.

— Mă întorc la ora cinci, îmi şuieră ea printre dinţi.

— E deja patru şi un sfert, spun eu, dar nu mă bagă în seamă.

O şterge, iar el se aşază pe un scaun în faţa mea.

— Care-i treaba, amice? îl întreb eu zâmbind.

— E bine, murmură el, aproape temător că vorbeşte cu tatăl lui.

Nu-mi pot imagina cu ce ordine stricte l-a lovit pe drum. Nu mânca nimic! Nu bea nimic! Nu te juca la locul de joacă! Spală-te pe mâini! Nu răspunde la întrebări dacă „ăla" te interoghează despre mine sau Ava sau orice are legătură cu casa noastră. Nu te simţi bine!

De obicei, îi ia câteva minute să se scuture de bătaia asta la cap înainte de a se relaxa în prezenţa mea.

— La mulţi ani, adaug eu.

— Mersi.

— Mami mi-a zis că daţi o petrecere mare sâmbătă. O grămadă de copii, şi tort, şi chestii de-astea. Ar trebui să fie distractiv.

— Bănuiesc că da, confirmă el.

N-am fost invitat la petrecere, bineînţeles. E la el acasă, locul în care-şi trăieşte jumătate din viaţă cu Judith şi cu Ava. Un loc pe care nu l-am văzut niciodată.

— Ţi-e foame?

Se uită în jur. E un McDonald's, paradisul copiilor, unde totul e atent proiectat ca să le facă oamenilor poftă de mâncarea care pare mult mai apetisantă în reclamele de pe pereţi decât pe mese. Îşi fixează privirea asupra unui afiş mare promovând o nouă masă plutitoare de îngheţată numită McGlacier. Arată destul de bine.

— Cred că am să încerc una din aia, îl tentez eu. Tu?

— Mami spune că nu trebuie să mănânc nimic de aici. Că nu e nimic bun pentru mine.

E timpul meu, nu al lui Judith. Zâmbesc şi mă aplec spre el, ca şi cum am fi conspiratori.

— Dar mami nu-i aici acum, nu-i aşa? Eu nu spun, tu nu spui. Rămâne între noi, băieţii.

— OK, rânjeşte el şi acceptă.

Scot de sub masă o cutie învelită în ambalaj de cadou şi o aşez pe masă.

— Asta-i pentru tine, amice! Haide, desfă-o!

Pune mâna pe ea în timp ce eu mă îndrept spre tejghea.

După ce revin cu îngheţatele, el se holbează la o cutie mică de table de pe masă. Când eram copil, bunicul m-a învăţat să joc dame, apoi table, pe urmă şah. Am fost fascinat de jocurile pe tablă de toate felurile. Primeam jocuri şi de ziua mea, şi de Crăciun. Până la zece ani, strânsesem teancuri întregi în camera mea, o colecţie vastă de care aveam grijă cu meticulozitate. Rareori pierdeam la vreun joc. Favoritul meu era cel de table şi-i pisam la cap pe bunicul, pe mama, pe oricine, de fapt, să joace cu mine. Pe la doisprezece ani, am ieşit al treilea într-un concurs orăşenesc pentru copii. Iar la optsprezece ani, deja concuram cu succes în turneele pentru adulţi. În facultate, am jucat pe bani până când ceilalţi studenţi nu m-au mai vrut ca adversar.

Sper ca măcar ceva din toate astea să se lipească şi de fiul meu. Devine evident că va semăna cu mine aproape garantat, că va merge şi va vorbi ca mine. E foarte isteţ, cu toate că mă văd silit să recunosc că mult din asta a luat de la mama lui. Judith şi Ava îl ţin departe de jocurile video. După procesul Renfro, decizia nu face decât să mă bucure.

— Ce-i asta? mă întreabă el luându-şi îngheţata McGlacier şi uitându-se la cutie.

— Se numeşte table, e un joc pe tablă care se joacă de secole. O să te învăţ să joci.

— Pare greu, zice el şi ia o linguriţă de îngheţată.

— Nu e. Eu am început să joc când aveam opt ani. Ai să prinzi ideea.

— Bine, spune el, gata de provocare.

Aranjez piesele şi încep cu chestiunile de bază.

9

Partner lasă camioneta într-o parcare aglomerată şi se grăbeşte spre centrul comercial. O să intre într-un restaurant cu două etaje care ocupă o aripă a mallului şi-şi va găsi un loc la fereastră în mica zonă de bar de la etajul superior. De acolo, va supraveghea camioneta ca să vadă cine ne urmăreşte.

La ora 4 fix, Arch Swanger bate la uşa culisată. O deschid. Bun venit în biroul meu. Arch ia loc pe o canapea confortabilă şi se uită în jur. Zâmbeşte văzând mobilierul, televizorul, combina audio, frigiderul.

— Cool, spune el. Chiar aveţi biroul aici?

— Da.

— Mă gândeam că un mare şmecher ca dumneavoastră are un birou moţat în una dintre clădirile alea înalte din centru.

— Am avut unul şi a fost incendiat. Acum prefer o ţintă în mişcare.

Se holbează o clipă la mine, ca şi cum n-ar fi sigur dacă vorbesc serios. Ochelarii albaştri stupizi au fost înlocuiţi cu unii negri, de citit, care chiar reuşesc să-l facă să pară ceva mai inteligent. Are o şapcă neagră de şofer, din fetru, care pare autentică. Arată bine, e o deghizare eficientă. De la trei metri nici n-ai zice că-i acelaşi tip.

— Serios, chiar v-au incendiat biroul? mă întreabă el.

— Da, în urmă cu vreo cinci ani. Nu mă întreba, fiindcă nu ştiu. A fost vorba fie de un traficant de droguri, fie de nişte poliţişti sub acoperire. Personal, cred că au fost cei de la Narcotice, pentru că poliţia n-a arătat mare entuziasm când a trimis oameni să investigheze incendiul.

— Vedeţi, asta-mi place la dumneavoastră, domnule Rudd. Pot să vă spun Sebastian?

— Prefer domnul Rudd, până mă angajezi. După aceea, poţi să-mi spui Sebastian.

— OK, domnule Rudd, îmi place că poliţiştii nu vă plac şi că dumneavoastră nu-i plăceţi pe ei.

— Cunosc o grămadă de tipi din poliţie şi ne înţelegem foarte bine, precizez eu, minţind doar un pic. Îmi place numai de Nate Spurio şi de alţi câţiva. Haide să discutăm afaceri! Am vorbit cu detectivul, amicul nostru, Landy Reardon, şi nu prea au dovezi. Sunt convinşi că eşti omul lor, doar că nu pot încă s-o dovedească.

Ar fi momentul perfect ca el să-şi nege vinovăţia. Ceva simplu şi complet lipsit de originalitate, cum ar fi „şi-au greşit omul” ar fi nimerit. În schimb, îmi dezvăluie:

— Am mai avut avocaţi, vreo câţiva, cei mai mulţi numiţi de tribunal din oficiu, şi n-am simţit niciodată că pot să am încredere în ei, ştiţi? Dar simt că pot avea încredere în dumneavoastră, domnule

Rudd.

— Haide să ne întoarcem la înţelegerea noastră, Arch! Pentru suma de 10.000 de dolari o să te reprezint în faza punerii sub acuzare. După ce eşti pus sub acuzare şi te aşteaptă procesul, reprezentarea mea ia sfârşit. În acel moment, vom lua loc şi vom discuta despre viitorul nostru împreună.

— N-am 10.000 de dolari şi mi se pare prea mult doar pentru punerea sub acuzare. Ştiu cum funcţionează sistemul.

Nu se înşală chiar de tot. Zece miare pentru hărţuielile cu punerea sub acuzare e un preţ exagerat, însă întotdeauna încep cu sume mari.

— N-am de gând să negociez, Arch. Sunt un avocat ocupat cu o grămadă de clienţi.

Scoate un cec împăturit din buzunarul cămăşii.

— Aveţi aici cinci mii, din contul mamei. E tot ce pot să fac.

Despăturesc cecul. Bancă locală. Cinci miare. Semnat de Louise Powell.

— Powell a fost al treilea soţ al ei, a murit. Părinţii mei au divorţat când eram puştan. Nu l-am văzut pe bunul şi bătrânul meu tată de ceva vreme.

Cinci mii mă ţin pe linia de plutire la ştiri şi nu-i un onorariu aşa de rău pentru prima rundă sau primele două. Împăturesc la loc cecul, îl bag în buzunarul de la cămaşă şi scot un contract pentru servicii legale. Telefonul meu mobil e aşezat pe măsuţa din faţă. Vibrează. Mă sună Partner.

— Scuză-mă o secundă, trebuie să răspund.

— E biroul dumneavoastră.

— Ai doi poliţişti într-un jeep alb la vreo cincisprezece metri, abia au parcat şi se uită la camionetă, mă anunţă Partner.

— Mersi! Ţine-mă la curent! îi spun eu apoi mă adresez lui Swanger: Amicii tăi ţi-au luat urma. Ştiu că eşti aici şi-mi cunosc şi camioneta. Nu e nimic rău într-o întâlnire dintre un avocat şi clientul lui.

— Mă urmăresc peste tot, clatină el din cap. Trebuie să mă ajutaţi.

Îi explic pe îndelete clauzele contractului. Când totul e clar, semnăm amândoi.

— Mă duc direct la bancă, îi zic eu ca să mă asigur. Dacă nu-i acoperit cecul, contractul e nul. S-a înţeles?

— Credeţi că v-aş scrie un cec neacoperit?

Nu pot să-mi stăpânesc un surâs.

— Mama ta l-a scris. Nu-mi asum riscuri.

— Bea ea cam mult, dar nu-i escroacă.

— Îmi pare rău, Arch, n-am vrut să sugerez asta. Doar că mi-am luat porţia de cecuri fără acoperire.

— În fine! exclamă el şi face un semn din mână.

Ne holbăm la masă vreun minut sau cam aşa ceva.

— Vrei să discutăm ceva, acum, că ai avocat?

— Ai cumva o bere în frigiderul ăla mic şi drăgălaş?

Întind mâna, deschid uşa şi scot o cutie cu bere. O desface şi ia o înghiţitură. Îi place.

— Cred că asta-i cea mai scumpă bere pe care am băut-o în viaţa mea, pe bune, râde el.

— E şi ăsta un mod de a privi lucrurile. Ţine minte că niciun alt avocat nu te-ar servi cu bere în biroul lui.

— M-am prins! Eşti primul, zice el şi mai ia o înghiţitură. Deci, Sebastian, merge Sebastian, da? Acum că ţi-am dat onorariul şi am semnat un contract?

— Merge Sebastian.

— În regulă, Sebastian, în afară de bere, ce mai primesc în contul celor cinci mii de parai?

— Consultaţii juridice, pentru început. Şi protecţie – poliţiştii nu vor mai fi tentaţi să te târască la secţie şi să te chinuiască în unul dintre infamele lor interogatorii de zece ceasuri. Nu se vor atinge de tine, fiindcă joacă după reguli. Sunt prieten cu detectivul Reardon şi o să încerc să-l conving că n-au suficiente probe ca să meargă mai departe. Dacă găsesc vreo dovadă, sunt şanse să aflu şi eu despre ea.

Ridică doza de bere, o goleşte, apoi se şterge la gură cu mâneca. Un băiat însetat dintr-o frăţie n-ar fi terminat mai repede berea. E un nou moment perfect să spună ceva de genul „nu există nicio dovadă”. În loc de asta, râgâie zgomotos.

— Şi dacă mă arestează?

— Atunci, vin la arest şi încerc să te scot, ceea ce va fi imposibil. O acuzaţie de crimă în oraşul ăsta înseamnă că nu se aprobă cauţiunea. Am să înaintez o mulţime de moţiuni şi o să fac ceva gălăgie. Am prieteni la ziar şi am să le scurg informaţia că poliţia n-are cine ştie ce dovezi. Am să încep să-l intimidez pe procuror.

— Nu pare cine ştie ce pentru 5.000 de dolari. Poţi să-mi mai dai o bere?

Ezit o secundă şi mă hotărăsc rapid că două înseamnă limita, cel puţin în biroul meu. Îi dau altă cutie.

— Îţi returnez imediat banii, Arch, dacă nu eşti mulţumit cu aranjamentul nostru. Cum am mai spus, sunt un avocat ocupat cu o mulţime de clienţi. Cinci mii de verzişori nu-mi vor schimba viaţa.

Desface berea şi ia o sorbitură rezonabilă.

— Vrei să-ţi dau cecul înapoi? îl întreb eu.

— Nu.

— Atunci, încetează să te mai plângi de onorariu.

Se uită urât la mine şi, pentru prima oară, îi surprind privirea rece şi goală de asasin. Am mai văzut asemenea căutături.

— O să mă omoare, Sebastian! Poliţiştii nu pot dovedi nimic, nu-şi pot găsi omul şi sunt sub ditamai presiunea. Se tem de mine deoarece, dacă mă arestează, o să aibă de-a face cu tine şi, din moment ce n-au nicio dovadă, nu vor să ajungă la proces. Imaginează-ţi un verdict „nevinovat” după un proces uriaş. Aşa că, pentru a scurtcircuita totul, o să mă scoată, pur şi simplu, din joc şi scutesc pe toată lumea de necazuri. Ştiu asta fiindcă mi-au spus-o. Nu detectivul Reardon. Nu şmecherii de la secţia centrală. Ci poliţiştii de pe stradă, unii dintre tipii ăia care mă urmăresc non-stop, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Supraveghează până şi rulota în timp ce dorm. Mă hărţuiesc, mă înjură, mă ameninţă. Şi ştiu că o să mă ucidă, Sebastian. Ştii cât de corupt e departamentul ăsta, de fapt.

Tace şi ia o altă înghiţitură din bere.

— Mă îndoiesc, replic eu. Sigur, avem câteva mere putrede, dar n-am auzit niciodată să facă de petrecanie unui suspect de crimă doar pentru că n-au reuşit să-l agaţe.

— Ştiu un tip pe care l-au omorât, un traficant de droguri. Au făcut să pară o livrare cu belele.

— N-am să te contrazic în privinţa asta.

— Uite care-i problema, Sebastian: dacă ăştia-mi trag un glonţ în cap, n-o să găsească niciodată cadavrul fetei ăleia.

Mi se întoarce stomacul pe dos, totuşi reuşesc să nu-mi trădez sentimentele. Un acuzat care să-şi nege vina nu e ceva nemaivăzut. N-am mai auzit de unul care să-şi recunoască fapta, în special nu în fazele incipiente. Nu întreb niciodată acuzaţii în cazuri penale dacă sunt vinovaţi; e o pierdere de vreme şi oricum mă mint.

— Deci, ştii unde e cadavrul? întreb eu precaut.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, Sebastian. Eşti avocatul meu şi îţi pot spune orice, corect? Dacă am ucis zece fete, apoi le-am ascuns cadavrele şi-ţi povestesc totul, nu poţi să repeţi niciun cuvânt, corect?

— Corect.

— Niciodată?

— Există o singură excepţie de la regulă. Dacă-mi încredinţezi ceva şi consider că asta va pune în pericol alte persoane, atunci mi se permite să raportez autorităţilor. Altfel, nu pot să spun nimic niciodată.

Zâmbeşte satisfăcut şi soarbe din bere.

— Calmează-te, că n-am ucis zece fete. Şi nu susţin nici c-aş fi omorât-o pe Jiliana Kemp, dar ştiu unde e îngropată.

— Ştii cine a omorât-o?

Tace o clipă, spune că da, apoi tace din nou. E evident că n-o să dea nume. Întind mâna spre frigider şi scot o bere şi pentru mine. Bem amândoi câteva minute. Îmi urmăreşte fiecare mişcare, ştie că inima

bate să-mi sară din piept.

— În regulă, n-am să-ţi cer nicio informaţie, însă crezi că e important pentru cineva, poate pentru mine, să ştim unde e? îl întreb eu într-un târziu.

— Da, dar va trebui să mă gândesc la asta. Poate-ţi spun mâine. Poate nu…

Gândurile mele se îndreaptă spre familia Kemp şi coşmarul lor de nedescris. În momentul ăsta, îl urăsc pe tipul din faţa mea şi mi-ar plăcea la nebunie să-l văd închis, poate chiar mai rău. Bea bere în camioneta mea ca Joe Cool în timp ce familia fetei suferă.

— Când a fost ucisă? întreb eu forţându-mi norocul.

— Nu ştiu sigur. N-am făcut-o eu, jur. Oricum, n-a născut în captivitate, dacă asta voiai să ştii. Nu s-a vândut niciun bebeluş pe piaţa neagră.

— Ştii o grămadă, nu-i aşa?

— Ştiu prea multe şi asta o să-mi aducă moartea. S-ar putea să fiu nevoit să dispar, ştii?

— Dacă o ştergi, e semn dar de vinovăţie. Vor folosi asta împotriva ta la tribunal. Nu te-aş sfătui.

— Deci, vrei să stau aici şi să încasez un glonţ.

— Poliţiştii nu omoară suspecţi de crimă, da, Arch? Crede-mă!

Îşi striveşte doza şi o lasă pe masă.

— Nu mai am nimic să-ţi spun, Sebastian. Ne vedem mai încolo.

— Ai numărul meu.

Deschide uşa şi iese. Partner îl urmăreşte cum se uită în jur pe furiş, îi caută pe poliţişti, apoi intră în centrul comercial şi se face nevăzut.

Partner şi cu mine mergem direct la bancă. Din păcate, cecul nu e acoperit. Sun o oră întreagă la Arch şi dau de el, în sfârşit. Îmi cere scuze şi promite că aduce mâine unul bun. Ceva îmi spune că aş fi fraier să-l cred.

10

E 4:33 dimineaţa şi sună telefonul. Nu recunosc numărul. Asta înseamnă mereu probleme.

— Alo? spun eu.

— Salutare, Sebastian, eu sunt, Arch. Ai un minut?

Bineînţeles, Arch. Destul de ciudat, nu-s ocupat în mijlocul nopţii. Trag adânc aer în piept.

— Sigur, Arch, am un minut. Însă e patru dimineaţa, ar fi bine să fie ceva important.

— Am plecat din oraş, oficial sunt fugar. Am scăpat de ei, m-am strecurat prin plasa lor şi nu mă mai întorc, aşa că nu mă vor prinde niciodată.

— Mare greşeală, Arch! Ai face bine să-ţi găseşti alt avocat.

— Tu eşti avocatul meu, Sebastian!

— Cecul nu e bun de nimic, Arch. Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus?

— Dacă-l mai ai, mai încearcă o dată azi, jur că e acoperit.

Vorbeşte repede, nu pronunţă cuvintele până la capăt şi sună ca şi cum ar alerga.

— Uite ce e, Sebastian, vreau să ştii şi tu unde e fata aia, bine? În caz că se întâmplă ceva cu mine. Mai sunt şi alţii implicaţi şi aş putea lejer să ajung să trag paiul scurt, înţelegi ce vreau să zic?

— Nu chiar.

— Nu pot să-ţi explic tot, Sebastian. E complicat. Am oameni pe urmele mele, poliţişti şi nişte tipi care-i fac pe primii să pară nişte cercetaşi nevinovaţi.

— Ghinion, Arch, n-am cu ce să te ajut!

— Ai văzut vreodată panoul ala de pe autostrada interstatală? Cam la o oră spre sud de aici, un poster mare şi strălucitor în lanul de porumb, scrie pe el: „Anulăm efectele vasectomiei”. L-ai văzut vreodată, Sebastian?

— Nu cred.

Toate gândurile raţionale şi instinctele îmi spun să întrerup imediat convorbirea. „Închide, prostule. Şi nu mai vorbi niciodată cu el”. Fizic însă, îngheţ şi nu pot s-o fac.

Arch are vocea animată, ca şi cum s-ar bucura nespus de asta.

— Anulăm efectele vasectomiei. Doctorul Woo. Acceptăm toate tipurile de asigurare medicală. Sunaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Apel gratuit. Acolo-i îngropată, Sebastian, sub panoul ăla, chiar lângă un lan de porumb. Tata şi-a făcut vasectomie cu doi ani înainte să mă nasc, nu ştiu sigur ce n-a mers, şi mama a rămas, cu siguranţă, perplexă. Poate că se mai vedea cu careva. Deci, cine e tăticul meu, aşa-i? Bănuiesc că nu vom şti niciodată. În orice

caz, am avut mereu fascinaţia asta pentru vasectomie. O tăietură aici, alta dincolo, du-te acasă şi dă-ţi drumul în gol pentru tot restul vieţii. O procedură atât de simplă, dar cu rezultate atât de dramatice. Ţi-ai făcut Marele V, Sebastian?

— Nu.

— Nici n-aş fi crezut. Eşti aşa un armăsar!

— Deci, tu ai îngropat-o, asta sugerezi, Arch?

— Nu insinuez nimic, Sebastian. În afară de adio şi mersi că păstrezi secretul. Vorbim mai încolo.

11

Mă înfăşor într-o pătură şi ies pe balcon. E frig şi întuneric, iar străzile de jos sunt tăcute şi goale. În asemenea momente, mă întreb de ce m-am făcut avocat penal. De ce am ales să-mi petrec viaţa încercând să protejez oameni care, în general, au făcut lucruri oribile? Pot să justific cu argumentele obişnuite, dar, din când în când, inima mea nu e tocmai convinsă. Mă gândesc la Facultatea de Arhitectură, a doua opţiune a mea. Însă, pe de altă parte, cunosc câţiva arhitecţi şi au şi ei problemele lor.

Primul scenariu: Swanger spune adevărul. În cazul ăsta, sunt silit de etică şi de datorie să tac? La pachet cu asta vine şi întrebarea: chiar sunt avocatul lui? Da şi nu. Am semnat un contract, dar el l-a încălcat plătind cu un cec fără acoperire. Dacă nu există contract, nu există reprezentare, însă lucrurile nu sunt niciodată atât de simple. M-am întâlnit cu el de două ori şi în ambele ocazii m-a considerat avocatul lui. Amândouă au fost în mod clar întrevederi între avocat şi client. Mi-a cerut sfaturi. I le-am dat. Le-a urmat în majoritate. A avut încredere în mine. Când mi-a spus despre cadavru, cu siguranţă considera că vorbea cu avocatul lui.

Al doilea scenariu: haide să admitem că sunt avocatul lui, că nu-l mai văd niciodată şi că mă hotărăsc să povestesc poliţiei ce mi-a relatat. Ar fi o încălcare gravă a încrederii clientului, probabil suficientă ca să fiu dat afară din barou. Dar cine va depune plângere? Dacă el e fugar sau mort, câte probleme ar putea să-mi facă?

Al treilea scenariu: o grămadă. Dacă trupul fetei chiar e unde susţine el că e, iar eu declar asta poliţiei, atunci Swanger va fi căutat, găsit, judecat, condamnat şi trimis la moarte. M-ar învinovăţi pe mine şi ar avea dreptate. Cariera mea s-ar sfârşi.

Al patrulea scenariu: nu pot spune poliţiei, în nicio situaţie. Poliţiştii nu ştiu ce am aflat şi n-am de gând să le zic. Mă gândesc la coşmarul familiei Kemp, însă sub nicio formă nu pot încălca o relaţie de confidenţialitate. Cu un pic de noroc, familia nu va şti niciodată că ştiu.

Al cincilea scenariu: Swanger minte. Părea prea nerăbdător să-mi spună. Mă joacă pe degete şi mă trage în vreo schemă îngrozitoare care nu poate decât să se termine prost. Ştia că cecul va fi refuzat. Săraca maică-sa n-a văzut 5.000 de dolari în viaţa ei, şi nici el.

Al şaselea scenariu: Swanger nu minte. Pot să-i strecor informaţia lui Nate Spurio, cârtiţa mea din departamentul de poliţie. Cadavrul e găsit. Swanger va fi prins şi trimis în judecată şi eu nu voi fi nici măcar în apropiere de tribunal. Dacă a ucis-o pe fată, îl vreau închis.

Mai scornesc câteva scenarii şi lucrurile devin mai ceţoase, nu mai

clare. La 5:30, pun de cafea. În timp ce fierbe, aliniez cele cincisprezece bile şi le sparg cu o lovitură destul de uşoară. Vecinul de alături s-a plâns că pocnesc bile la ore ciudate, aşa că-mi exersez jocul de finețe. Sparg bilele, bag bila 8 într-un colţ, îmi torn o ceaşcă de cafea tare şi sparg din nou bilele. Încă o dată şi bila 4 rămâne la doi centimetri de buzunar. Treizeci şi trei la rând. Nu-i rău.

Anulăm efectele vasectomiei?

12

Mă urmăreşte poliţia, dar fără prea mare tragere de inimă. Partner spune că sărmanii se ţin după coada mea cam jumătate din timp, că i-am stârnit când m-am întâlnit cu Swanger în camionetă, însă asta a fost în urmă cu mai bine de o săptămână. Partner mă lasă la Ken's Kars, o parcare cu maşini ieftine la mâna a doua în zona hispanică a oraşului. Am lucrat pentru Ken, l-am ţinut departe de puşcărie, şi ştim amândoi că zilele noastre de camaraderie nu s-au terminat. Îi plac afacerile suspecte, cu cât mai obscure, cu atât mai bine, şi e doar o chestiune de timp până când va apărea din nou o echipă SWAT cu un nou mandat de arestare.

Pentru douăzeci de dolari, bani gheaţă, Ken îmi „închiriază" o maşină în stare de funcţionare din inventarul lui amărât, fără să pună întrebări. Fac asta ocazional când mi se pare că sunt urmărit. Camioneta mea Ford neagră e destul de uşor de reperat. Furgoneta Subaru pe care mi-a ales-o Ken nu va atrage totuşi niciodată atenţia. Petrec câteva minute cu el, schimbăm câteva insulte şi o tai.

Îmi croiesc drum printr-o parte nenorocită a oraşului, întorcând ici-colo, cu un ochi în oglinda retrovizoare. Găsesc în cele din urmă ruta ocolitoare care mă duce spre autostrada interstatală şi, când sunt sigur că nu mă urmăreşte nimeni, mă îndrept spre sud. La optzeci de kilometri de marginea oraşului, trec pe lângă reclama doctorului Woo aflată de cealaltă parte a drumului. Cum a spus Swanger, e un panou mare, la marginea unui lan de porumb. Lângă cuvintele „Anulăm efectele vasectomiei" e faţa mare şi stupidă a doctorului Woo, care se uită în jos, spre traficul spre nord. Întorc la următoarea ieşire, conduc înapoi şase kilometri până la panou şi parchez lângă el. Traficul vâjâie pe lângă mine, curentul de la autocamioane aproape ridicându-mi în aer micul Subaru. În dreptul acostamentului este un şanţ acoperit cu buruieni şi plin cu gunoaie, iar dincolo de şanţ e un gard din sârmă acoperit de plante agăţătoare. Înapoia gardului e un drum de acces pietruit care mărgineşte lanul de porumb. Fermierul care deţine locul a lăsat afară un dreptunghi îngust ca să-l închirieze firmei de panouri publicitare şi în centrul acestuia sunt patru stâlpi mari din metal, susţinând panoul. În jurul lor sunt buruieni, alte gunoaie şi câteva tulpini rătăcite de porumb. Deasupra lor, doctorul Woo rânjeşte spre trafic, vânzându-şi talentele.

E ultimul tip de pe pământ pe mâna căruia mi-aş da testiculele.

Cu toate că n-am experienţă, bănuiesc că te poţi folosi de întuneric, te poţi strecura de-a lungul drumului de acces, poţi săpa un mormânt frumuşel, poţi târî un cadavru în el, reumple groapa, împrăştia ţărână şi gunoaie în jur şi poţi acoperi totul. Laşi câteva luni să treacă, se

schimbă anotimpul şi pământul se aşază.

Şi de ce ai alege un loc atât de aproape de o autostradă interstatală pe care trec douăzeci de mii de maşini pe zi? N-am nici cea mai vagă idee, dar îmi amintesc că încerc să înţeleg mintea unei persoane foarte bolnave. Ascunsul în văzul lumii funcţionează tot timpul, bănuiesc. Şi sunt sigur că la trei dimineaţa locul e destul de părăsit.

Mă holbez la buruienile de sub reclamă şi mă gândesc la familia Kemp. Şi blestem ziua în care l-am cunoscut pe Arch Swanger.

13

Două zile mai târziu, aştept pe unul dintre holurile Tribunalului Vechi, când primesc un mesaj text de la detectivul Reardon. Mă anunţă că trebuie să stăm de vorbă, şi curând. E urgent. O oră mai târziu, Partner mă lasă la secţia centrală de poliţie şi mă năpustesc în biroul înghesuit şi sufocant al lui Reardon. Fără bună ziua, fără strângeri de mâini, fără saluturi de orice fel, dar nici nu mă aşteptam.

— Ai câteva momente? mormăie el.

— Sunt aici, îi răspund eu.

— Ia loc.

E un singur loc pe care te poţi aşeza – o banchetă din piele acoperită cu praf şi dosare.

— E în ordine, am să stau în picioare.

— Cum doreşti. Ştii unde-i Swanger?

— Nu, habar n-am. Credeam că-i suflaţi voi în ceafă, băieţi.

— Îi suflam, însă a întins-o. Nici urmă de mai bine de-o săptămână, nimic, zice el, se lasă să cadă pe scaunul lui pivotant din lemn şi, în cele din urmă, îşi urcă ambele picioare pe birou. Mai eşti avocatul lui?

— Nu. Când m-a angajat, mi-a dat un cec neacoperit. Contractul nostru e lovit de nulitate.

Un zâmbet arogant şi prefăcut.

— Ei, el crede altceva. Asta a intrat după miezul nopţii, chiar aici, pe telefonul din biroul meu.

Întinde agale mâna şi apasă pe două butoane de pe robotul lui telefonic antic. După semnalul sonor, se aude vocea lui Arch: „Acest mesaj este pentru detectivul Landy Reardon. Arch Swanger la telefon. Sunt plecat şi nu mă mai întorc. Mă hăituiţi de luni întregi şi mi-a ajuns. Săraca maică-mea şi-a ieşit din minţi din cauza supravegherii voastre permanente şi a tacticilor voastre abuzive. Vă rog s-o lăsaţi în pace. E complet nevinovată şi la fel sunt şi eu. Ştii al dracului de bine că n-am ucis-o pe fata aia, n-am avut nimic de-a face cu asta. Aş dori să explic asta cuiva dispus să mă asculte, dar, dacă mă întorc, o să puneţi laba pe mine şi o să mă aruncaţi în puşcărie. Am nişte informaţii bune, Reardon, şi aş vrea să vorbesc cu cineva. Ştiu unde se află ea. Ce spui de asta?”

Urmează o pauză lungă. Mă uit la Reardon.

— Ai răbdare, îmi spune el.

Arch tuşeşte de câteva ori şi, când reia, îi tremură vocea, ca şi cum s-ar emoţiona. „Numai trei oameni ştiu unde este îngropată, Reardon. Numai trei. Eu, tipul care a omorât-o şi avocatul meu, Sebastian Rudd. I-am zis lui Rudd pentru că, în calitate de avocat, nu poate spune nimănui. Nu-i de rahat, Reardon? De ce trebuie, oare, să fie în stare

un avocat să ţină asemenea secrete mortale? Îmi place de Rudd, nu mă înţelege greşit. La naiba, l-am angajat. Şi dacă, prin cine ştie ce baftă, daţi peste mine, atunci am să-l aduc pe Rudd să mă scoată." Încă o pauză, apoi: „Tre' s-o tai, Reardon. Vorbim".

Mă îndrept spre bancheta din piele şi mă aşez pe câteva dosare. Reardon opreşte robotul telefonic şi se sprijină pe coate.

— A sunat de pe o cartelă preplătită şi nu l-am detectat. Habar n-avem unde este.

Trag adânc aer în piept, încercând să-mi descâlcesc gândurile. Swanger n-are niciun motiv strategic sau de bun-simţ să declare poliţiei că ştiu unde este îngropat cadavrul. Punct! Şi faptul că a fost atât de nerăbdător să-mi spună şi pe urmă să trăncănească în faţa poliţiştilor mă face să mă îndoiesc şi mai mult de el. E un escroc, posibil şi un criminal în serie, un psihopat căruia îi place să se joace şi să se delecteze cu minciuna. Dar oricum ar fi şi oricare i-ar fi motivele, m-a aruncat de pe o stâncă şi sunt în cădere liberă.

Uşa se deschide brusc şi intră Roy Kemp, comandant adjunct al poliţiei şi tatăl fetei dispărute. Închide uşa în urma lui şi face un pas spre mine. E un dur, fost soldat la Marină, cu fălci pătrăţoase şi un păr cărunt tuns milităreşte. Are ochii roşii şi obosiţi, dovadă a tributului pe care l-a plătit în ultimul an. Ochii lui mai exprimă şi o ură care face să se strângă carnea pe mine. Mi s-a udat instantaneu gulerul cămăşii.

Reardon sare deodată în picioare, îşi pocneşte încheieturile degetelor ca şi cum ar fi gata să-şi folosească pumnii şi-mi aruncă o privire care ar putea ucide, şi probabil ar şi face-o.

E fatal să-ţi dovedeşti slăbiciunea în faţa unui poliţist, a unui procuror sau a unui judecător, însă momentan mi-e imposibil să-mi adun şi cea mai mică urmă de încredere, ce să mai zic de fudulia mea obişnuită.

— Unde este, Rudd? întreabă Kemp trecând repede la subiect.

Mă ridic încet în picioare şi înalţ ambele mâini.

— Trebuie să mă gândesc la asta, bine? M-aţi prins cu garda jos. Aţi avut timp să plănuiţi ambuscada asta. Daţi-mi ceva timp, da?

— Nu dau doi bani pe confidenţialitatea şi etica ta, şi pe tot rahatul ăla, Rudd, îmi spune Kemp. N-ai idee cu ce ne confruntăm. Au trecut unsprezece luni şi optsprezece zile de iad, pur şi simplu. Soţia mea nu se poate da jos din pat. Toată familia mea e la pământ. Suntem disperaţi, Rudd.

Cu toată groaza pe care o inspiră, Roy Kemp este un om chinuit de suferinţă, un tată care merge ca un somnambul prin cel mai îngrozitor coşmar. Are nevoie de trupul fiicei lui, de o înmormântare, de un mormânt lângă care el şi soţia lui să îngenuncheze pe iarbă ca să jelească aşa cum se cuvine. Oroarea şi nesiguranţa sunt, desigur, copleşitoare.

Îmi blochează calea îngustă spre uşă şi mă întreb dacă o să recurgă la ameninţări de ordin fizic.

— Ascultaţi-mă, domnule comandant, adaug eu, presupuneţi că tot ceea ce spune Arch Swanger e adevărat, iar asta s-ar putea să fie o supoziţie greşită. Ştiu ce a zis Arch Swanger, dar nu ştiu dacă este adevărat. Sincer, mă îndoiesc.

— Spune-ne totuşi. O să mergem să verificăm.

— Nu e chiar atât de simplu. Nu pot să dezvălui ceea ce mi-a împărtăşit confidenţial, ştiţi bine asta.

Kemp închide ochii. Îmi cobor privirea şi observ că are amândoi pumnii strânşi. Şi-i relaxează uşor. Mă uit la Reardon: mă priveşte şi el urât, pe urmă din nou la Kemp, care a întredeschis ochii roşii. Dă din cap ca şi cum ar spune: „Bine, Rudd, jucăm cum cânţi tu. Însă o să te aranjăm noi”.

Sincer, sunt de partea lor. Mi-ar plăcea la nebunie să relatez tot, să ofer un sprijin ca fata să se odihnească, în sfârşit, în pace, aşa cum se cuvine, să-i ajut să-l găsească vinovat pe Swanger şi să privesc cu satisfacţie cum un juriu îl pune la păstrare pentru crimă. Din nefericire, n-am această opţiune. Fac un pas mic spre uşă.

— Aş dori să plec, spun eu.

Kemp nu se mişcă, totuşi reuşesc cumva să trec pe lângă el fără să provoc o bătaie. Când pun mâna pe clanţă, aproape că simt un cuţit în spinare, dar supravieţuiesc şi ajung pe coridor. N-am plecat niciodată în mai mare grabă din secţia centrală a poliţiei.

14

E a treia vineri din lună, adică momentul să mă văd cu Judith pentru întâlnirea noastră obligatorie cu două pahare de băutură în faţă. Niciunul dintre noi nu şi-o doreşte, dar niciunul nu e dispus să cedeze şi să renunţe. Asta ar fi o recunoaştere a slăbiciunii, ceva ce, pur şi simplu, nu putem, nu unul în faţa altuia, în orice caz. Ne spunem că trebuie să menţinem canalele de comunicare deschise fiindcă avem un fiu. Săracul copil!

E prima întâlnire de când m-a târât în tribunal în efortul ei stupid de a-mi suspenda dreptul de vizită. Aşa că, scandalul încă stăruind între noi, o să fie tensiune cât cuprinde. Sincer, speram să anuleze. Puteam fi uşor provocat să-i adresez cuvinte usturătoare.

Ajung mai devreme la bar şi găsesc un separeu. Ea e punctuală, ca întotdeauna, şi nu pare supărată. Judith nu e o persoană plăcută şi nu zâmbeşte prea mult. Aproape toţi avocaţii se luptă cu stresul, însă la fel de adevărat este că mai toţi nu lucrează într-o firmă împreună cu alte nouă femei, toate cunoscute drept agresive şi în căutare de scandal. Biroul ei este o oală sub presiune şi cred că nici viaţa de familie nu e mai amuzantă. Cu cât creşte Starcher, cu atât el vorbeşte mai des despre ţipetele Avei şi ale lui Judith. Eu, bineînţeles, storc copilul de toate informaţiile murdare pe care le pot obţine.

— Cum ţi-a mers săptămâna asta? o întreb eu, deschiderea standard.

— La fel. Mi se pare că tu eşti pe val. Altă fotografie în ziar.

Ospătarul ne ia comanda, mereu aceeaşi: Chardonnay pentru ea, whisky cu lămâie pentru mine. Orice gând plăcut a adus cu ea în bar între timp a dispărut.

— E un pic prematur, îi explic eu. Nu-l mai reprezint pe tip. N-a făcut faţă onorariului.

— Uau, gândeşte-te la publicitatea pe care o pierzi!

— Voi găsi alta.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta.

— N-am chef să schimbăm insulte. Îl iau mâine pe Starcher pentru cele treizeci şi şase de ore ale mele. Ai vreo problemă cu asta?

— Ce planuri ai?

— Deci, trebuie să-ţi expun planurile spre aprobare? Când a cerut tribunalul asta?

— Eram doar curioasă, atâta tot. Ai nevoie de o băutură.

Ne holbăm la masă preţ de câteva minute, aşteptând comanda. Când soseşte, ne luăm paharele.

— E mama în oraş, îi spun eu după a treia înghiţitură. Îl ducem pe Starcher la mall pentru ritualul obişnuit în care părintele care n-are

custodia îşi omoară câteva ceasuri bând cafea, în timp ce puştiul se dă în carusel şi se învârte prin locul de joacă. Apoi o să mâncăm o pizza proastă şi o îngheţată şi mai proastă în zona de restaurante, şi o să ne uităm la clovni cum răsucesc şi aruncă baloane. Pe urmă, vom merge cu maşina până la râu şi ne vom plimba pe lângă vasele din port. Ce mai doreşti să ştii?

— Ai de gând să-l ţii la tine mâine-noapte?

— Am treizeci şi şase de ore, o dată pe lună. Asta înseamnă de mâine-dimineaţă la nouă până duminică seara la nouă. Fă şi tu calculul! Nu-i atât de complicat!

Ospătarul apare să ne întrebe cum ne simţim. Mai comand un rând, chiar dacă paharele noastre nu sunt încă nici pe jumătate goale. În ultimul an, aproape că am ajuns să aştept cu nerăbdare aceste scurte întâlniri cu Judith. Suntem amândoi avocaţi şi uneori avem subiecte comune. Am iubit-o odinioară, cu toate că nu sunt sigur că a simţit şi ea acelaşi lucru. Avem un copil împreună. Mi-a trecut prin cap fantezia că am putea deveni prieteni, pentru că am atât de puţini prieteni. Totuşi, în clipa asta, abia dacă suport să mă uit la ea.

Bem în tăcere, doi foşti iubiţi căzuţi pe gânduri şi cărora chiar le-ar plăcea să se strângă de gât. Judith e cea care destramă liniştea.

— Ce fel de om este Arch Swanger?

Vorbim câteva minute despre el, apoi despre răpire şi coşmarul pe care-l îndură familia Kemp. Un avocat pe care-l ştie ea s-a ocupat odată de un caz de conducere sub influenţa alcoolului pentru ultimul iubit al Jilianei, ceea ce ar trebui, pe undeva, să fie concludent.

Terminăm băuturile în treizeci de minute, record, şi ne despărţim fără măcar obligatoriul sărut pe obraz.

15

E o provocare să plănuiesc lună de lună o activitate care să-l distreze pe Starcher. Deja mi-a spus că s-a săturat de mall, de grădina zoologică, de terenul de golf în miniatură şi de cinematograful pentru copii. Ceea ce-şi doreşte cu adevărat este să vadă mai multe lupte în cuşcă, dar asta n-o să se întâmple. Aşa că-i cumpăr o barcă.

Ne întâlnim cu mama mea la debarcader, aflat în mijlocul parcului. Ea şi cu mine bem cafea, în timp ce Starcher soarbe zgomotos ciocolată caldă. Mama e îngrijorată din cauza proastei creşteri de care băiatul dă dovadă. Puştiul n-are maniere la masă şi nu rosteşte niciodată cuvintele „domnule", „doamnă" „vă rog" şi „mulţumesc". L-am tot bătut la cap pe tema asta şi n-am ajuns nicăieri.

Barca e o machetă de curse cu telecomandă şi are un motoraş care huruie ca o drujbă înăbuşită. Lacul e un cerc mare artificial de apă cu o fântână arteziană în mijloc. E un magnet pentru machete de bărci de toate soiurile şi pentru toate vârstele. Starcher şi cu mine ne jucăm o jumătate de oră cu telecomanda, până când totul începe să capete sens. Când se simte în largul lui, îl las singur şi mă aşez cu mama pe o bancă sub un copac.

E o zi minunată, cu un aer răcoros şi un cer de un albastru strălucitor. Parcul geme de oameni – familii care se plimbă mâncând îngheţată, proaspete mămici împingând cărucioare imense, tineri iubiţi tăvălindu-se prin frunze. Şi nu duce lipsă nici de taţi divorţaţi exercitându-şi drepturile de vizitare.

Discut cu mama despre tot felul de nimicuri în timp ce ne uităm de la distanţă la singurul ei nepot. Ea locuieşte la două ore distanţă şi nu prinde ştirile noastre locale. N-a auzit absolut nimic despre afacerea Swanger şi n-am de gând să aduc vorba despre asta. Are o grămadă de idei fixe şi nu e de acord cu cariera mea. Primul ei soţ, tatăl meu, a fost un avocat care s-a descurcat frumuşel în afacerile imobiliare. A murit când aveam zece ani. Al doilea soţ a făcut avere din bile de cauciuc pentru arme şi a decedat la vârsta de şaizeci şi doi de ani. Se teme să parieze şi pe al treilea.

Mai aduc cafea în pahare din carton şi reluăm conversaţia. Starcher îmi face semn cu mâna, iar când ajung lângă el, îmi dă telecomanda şi-mi spune că vrea să facă pipi. Toaleta nu e departe, exact de cealaltă parte a lacului, într-o clădire cu mai multe birouri: cel cu concesionarea chioşcurilor şi altele cu administrarea parcului. Îl întreb dacă are nevoie de ajutor şi-mi aruncă o privire urâtă. Până la urmă, a împlinit deja opt ani şi capătă încredere în sine. Îl urmăresc îndreptându-se spre clădire şi intrând în toaleta bărbaţilor. Opresc motoraşul bărcii şi aştept.

Brusc, se aude hărmălaie în spatele meu, voci furioase ridicate, apoi două împuşcături răsună în aer. Oamenii încep să ţipe. La vreo cincizeci de metri, un adolescent de culoare fuge prin parc, sare peste o bancă, ţâşneşte printre nişte puieţi şi dispare în pădure, alergând de parcă viaţa i-ar fi în pericol. Chiar aşa şi este. Nu departe de el văd alt tânăr negru, mai furios şi pe deasupra şi înarmat. Trage din nou, iar oamenii se aruncă la pământ. În jurul meu, cei care se simţeau bine până în acel moment se ascund, se târăsc, îşi ţin strâns copiii sau aleargă să scape cu viaţă. E o scenă ca la televizor, ceva ce am mai văzut cu toţii până acum, şi ne ia câteva secunde să înţelegem că nu e ficţiune. Aia-i o armă adevărată!

Mă gândesc la Starcher, însă el e de cealaltă parte a lacului, în toaletă, la o distanţă apreciabilă de focurile de armă. Mă ghemuiesc şi mă uit disperat în jur, după aceea un bărbat care aleargă cât îl ţin picioarele dă peste mine, mormăie un pardon şi-şi vede de drum.

Când vânătorul şi prada dispar în pădure, aştept, temându-mă să mă mişc. Apoi se aud încă două împuşcături în depărtare. Dacă al doilea tip a dat peste primul, măcar n-am fost obligaţi să privim. Ne oprim, aşteptăm, pe urmă continuăm să mergem. Inima bate să-mi sară din piept în timp ce casc gura la copacii groşi împreună cu toată lumea. Când pare că a trecut pericolul, trag adânc aer în piept. Oamenii se holbează unii la alţii, uşuraţi, dar încă încremeniţi. Chiar am văzut cu adevărat ceea ce am văzut? Doi poliţişti pe biciclete dispar în pădure. În depărtare se aude o sirenă.

Mă uit la mama, care vorbeşte la telefon de parcă ar fi ratat toată faza. Apoi spre toaleta bărbaţilor, unde Starcher e încă înăuntru. Pornesc în direcţia aceea, oprindu-mă să las telecomanda pe bancă, lângă mama. Câţiva băieţi şi bărbaţi intră şi ies din toaletă.

— Ce-a fost asta? mă întreabă ea.

— Viaţa într-o metropolă, îi răspund eu şi mă îndepărtez.

Starcher nu este în toaletă. Ies în grabă şi încep să mă uit în jur.

O iau pe mama, îi spun că a dispărut băiatul şi o rog să se uite în toaleta doamnelor. Câteva minute care mi se par îngrozitor de lungi, scrutăm amândoi zona, din ce în ce mai înspăimântaţi. Nu e genul de copil care ar pleca de nebun. Nu. Starcher ar face pipi şi s-ar îndrepta direct spre lac să-şi continue cursa de bărci. Inima bate să-mi sară din piept şi transpir.

Cei doi poliţişti pe bicicletă apar din pădure fără niciun suspect şi se îndreaptă spre noi. Îi opresc, le zic că fiul meu a dispărut, iar ei anunţă imediat prin staţie. În spaima mea, îi opresc pe alţii şi le cer ajutorul.

Mai apar încă doi poliţişti pe biciclete. Zona din jurul debarcaderului este cuprinsă de panică; toată lumea ştie că a dispărut un copil. Poliţia încearcă să închidă parcul, să nu permită nimănui să

plece, însă sunt zeci de intrări şi ieşiri. Ajung maşinile de poliţie. Sunetul insistent al sirenelor nu face decât să-mi sporească starea de agitaţie. Zăresc un bărbat în pulover roşu. Cred că l-am văzut intrând în toaleta bărbaţilor. Spune că da, a fost acolo şi a văzut un puşti la pisoar. Totul părea în ordine. Nu, nu l-a văzut pe băiat plecând. Sar de colo colo pe trotuarele care şerpuiesc prin parc, întrebând pe oricine îmi iese în cale dacă a văzut un băieţandru de opt ani care părea că s-a rătăcit. Era îmbrăcat în blugi şi cu un pulover maroniu. Nu l-a zărit nimeni.

Pe măsură ce trec secundele, încerc să mă calmez. A plecat de nebun, atâta tot. N-a fost răpit. Ipoteza nu mă liniştеşte şi sunt cuprins de panică.

Iată povestea îngrozitoare despre care citeşti, dar crezi că nu ţi se poate întâmpla vreodată.

16

După o jumătate de oră, mama e gata să se prăbuşească. Un medic e lângă ea pe o bancă din parc şi-i acordă primul ajutor. Poliţia îmi cere să rămân prin preajmă, însă nu pot sta locului. Sunt poliţişti peste tot, fie binecuvântaţi.

Un tânăr în costum închis la culoare se prezintă drept Lynn Colfax. Este detectiv la Divizia Copii pierduţi, Poliţia Municipală. Ce fel de societate bolnavă are nevoie de un întreg departament al poliţiei dedicat copiilor pierduţi?!

Recapitulăm împreună ultimele momente. Stau exact unde mă aflam când Starcher a plecat la toaletă, la mai puţin de treizeci de metri depărtare. Am fost cu ochii pe el până când a intrat, apoi am tresărit auzind sunetul împuşcăturilor. Pas cu pas, gând cu gând, recapitulăm tot.

Toaleta bărbaţilor are o singură uşă şi nicio fereastră. E de neconceput şi pentru mine, şi pentru detectivul Colfax ca o persoană să ia un copil de opt ani şi să-l scoată de acolo fără a fi văzută. Dar, în acel moment, cei mai mulţi oameni care pierdeau vremea pe lângă debarcader fie se ghemuiau în spatele băncilor şi a tufelor, fie se întindeau la pământ pe când se trăgea. Confirmă şi alţi martori. Estimăm că diversiunea a durat cincisprezece, poate douăzeci de secunde. Suficient timp, bănuiesc.

După o oră, recunosc, în sfârşit, că Starcher n-a plecat, pur şi simplu. A fost răpit.

17

Cea mai bună metodă de a-i de vestea lui Judith este s-o fac să vadă cu ochii ei. Dacă se întâmplă ceva rău cu fiul nostru, nu mă va ierta niciodată şi va susţine întotdeauna că, din moment ce sunt un părinte atât de neatent, sunt, de fapt, neglijent în toate aspectele educaţiei parentale, aşa că dispariţia lui a fost şi este în întregime vina mea. Minunat, Judith! Ai câştigat: eu sunt de vină!

S-ar putea să fie de ajutor să vadă locul faptei, în special cu toţi poliţiştii acolo.

Mă holbez mult timp la telefonul mobil, apoi apelez. Răspunde cu „Ce e?”

Înghit în sec şi încerc să-mi păstrez un ton calm.

— Judith, a dispărut Starcher. Sunt la debarcader, în City Park, cu bunica lui şi cu poliţia. A dispărut cam în urmă cu o oră. Trebuie să vii încoace imediat

— Ce? zbiară ea.

— M-ai auzit. Starcher a dispărut Cred că a fost răpit.

— Ce? Cum? Erai cu ochii pe el? zbiară ea din nou.

— Da, de fapt chiar eram. Discutăm mai târziu. Acum vino încoace!

Douăzeci de minute mai târziu, o văd alergând pe trotuar, în mod evident o femeie ieşită din minţi de spaimă. Când se apropie de debarcader şi-i vede pe poliţişti, apoi pe mine, pe urmă banda galbenă a poliţiei în jurul toaletelor, se opreşte, îşi duce o mână la gură şi cedează. Lynn Colfax şi cu mine alergăm spre ea şi încercăm s-o calmăm.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea scrâşnind din dinţi.

Îşi şterge lacrimile în timp ce o luăm de la capăt. Şi iar de la capăt. Nu-mi spune nimic, ca şi cum n-aş face parte din dramă. Nici nu se uită la mine. Îl interoghează pe Colfax până când epuizează toate întrebările. Preia frâiele, chiar îl informează pe Colfax că ea este părintele care are custodia şi că toată comunicarea se va purta cu ea. Eu sunt privit ca o bonă neglijentă.

Judith are o fotografie a lui Starcher pe telefon. Colfax o trimite prin e-mail la secţie. Ne asigură că se vor lipi imediat afişe. Toate alertele şi avertismentele sunt deja în vigoare. Toţi poliţiştii din City îl caută pe Starcher.

18

În cele din urmă, plecăm de la debarcader, cu toate că e dureros. Aş prefera să stau acolo toată după-amiaza şi toată noaptea, aşteptând să apară băieţelul meu şi să mă întrebe: „Unde mi-e barca?” E ultimul loc în care l-a văzut pe tatăl lui. Dacă s-a rătăcit, poate că va găsi drumul înapoi. Mergem ca nişte somnambuli, amorţiţi şi uluiţi şi spunându-ne că nu nouă ni se întâmplă asta.

Lynn Colfax zice că a mai trecut prin asta şi că, în situaţia actuală, cea mai bună mutare este să ne întâlnim la secţia centrală, în biroul lui, şi să discutăm despre ceea ce vom face mai departe. E fie o răpire, fie o dispariţie, fie o răpire pentru recompensă, şi toate trei ridică probleme diferite.

O duc pe mama la apartamentul meu, unde o întâmpină Partner: va avea el grijă de ea câteva ceasuri. Se învinovăţeşte că n-a fost suficient de atentă şi suferă că javra aia de Judith nici măcar n-o bagă în seamă. „De ce te-ai însurat cu femeia asta?”, mă întreabă ea. „N-a fost după mine. Serios, mamă? N-am putea discuta mai târziu despre asta?!”

Colfax are un birou îngrijit şi afişează o prezenţă calmă, liniştitoare. Nu înseamnă nimic pentru Judith şi mine. Ava, al treilea părinte, e plecată din oraş. Lynn începe prin a ne relata o poveste despre o răpire, una dintre puţinele cu final fericit. Cele mai multe se termină rău şi ştiu asta. Am citit rapoarte. Cu fiecare oră care trece, şansele unui rezultat bun se reduc semnificativ.

Ne întreabă dacă ştim pe cineva care ar putea fi suspect. O rudă, un vecin, perversul de pe stradă, oricine? Clătinăm din cap că nu. M-am gândit deja la Link Scanlon şi nu sunt pregătit să-l aduc în discuţie. Răpirea nu se potriveşte cu profilul lui. Tot ceea ce vrea de la mine sunt 100.000 de dolari, bani gheaţă, o rambursare, şi nu cred că ar recurge la răpirea copilului pentru recompensă. Link ar prefera să-mi rupă piciorul drept săptămâna asta şi pe cel stâng săptămâna viitoare.

Colfax adaugă că e util să promitem imediat o recompensă în schimbul informaţiilor. Sugerează că un punct de plecare bun ar fi 50.000 de dolari.

— Mă descurc, zice Judith, părintele unic.

Mă îndoiesc că e în stare măcar să scrie un cec cu suma asta, dar bravo, fată.

— Împărţim, îi propun eu, de parcă ar fi vorba despre un joc de cărţi.

Situaţia e insuportabilă, însă, ca s-o facă şi mai rea, Judith i-a chemat pe părinţii ei, iar aceştia sunt conduşi în birou. Îşi iau fata în braţe şi încep toţi trei să plângă. Stau sprijinit de un perete, cât pot de

departe. Nu mă bagă în seamă. Starcher petrece cu bunicii lui cam jumătate din timp, aşa că sunt foarte ataşaţi de el. Încerc să le înţeleg durerea, dar îi urăsc pe oamenii ăştia de atâta vreme, că nu suport nici să-i văd în ochi. Când se mai liniştesc, întreabă ce s-a întâmplat şi le povestesc. Colfax mă ajută cu câteva detalii, pe ici, pe colo. Până terminăm povestea, sunt convinşi că totul a fost din vina mea. Minunat – mă bucur că au ajuns la concluzia asta.

Nu trebuie să stau în încăpere. Mă scuz, părăsesc clădirea şi mă întorc la debarcader. Poliţia e tot acolo, umblând aiurea pe lângă barcă şi împiedicând oamenii să între în toaleta bărbaţilor. Vorbesc cu ofiţerii şi-mi exprim recunoştinţa; mă compătimesc. Apare Partner, spune că mama a băut două Martini şi că s-a mai calmat. Ne despărţim şi batem aleile parcului. Apune soarele, umbrele se alungesc. Partner îmi aduce o lanternă şi ne continuăm căutarea până târziu în noapte.

La opt seara fix o sun pe Judith să văd cum se descurcă. E acasă, cu părinţii ei, aşteaptă lângă telefon. Mă ofer să mă duc să stau cu ei, dar îmi zice nu, mersi. Are prieteni în vizită şi nu m-aş încadra. Nu-s prea sigur că are dreptate în privinţa asta.

Colind prin parc ore întregi, luminând cu lanterna fiecare podeţ, canal, copac şi morman de pietre. Este cea mai urâtă zi a vieţii mele şi, când se sfârşeşte, la miezul nopţii, mă aşez pe o bancă şi încep să plâng.

19

Ajutat de whisky şi de o pastilă, reuşesc să dorm trei ore pe canapea, înainte de a mă trezi lac de transpiraţie. Sunt treaz şi coşmarul continuă. Fac duş ca să mai treacă timpul şi mă duc să văd ce face mama. A luat nişte pastile şi pare a dormi buştean. În zori, Partner şi cu mine ne întoarcem în parc. N-am unde să mă duc în altă parte, serios. Unde să merg? Să stau lângă telefon? Îl am în buzunar şi bâzâie la 7:03. Lynn Colfax, să vadă ce fac. Îi răspund că sunt în parc, caut încă. Zice că a primit câteva ponturi, dar nimic folositor. Numai câţiva drogaţi interesaţi de recompensă. Mă întreabă dacă am văzut ziarul de duminică. Da, l-am văzut. Prima pagină.

Partner aduce nişte brioşe şi cafea şi mâncăm pe o masă de picnic, cu vedere la un lac pe care se patinează iarna.

— Te-ai gândit la Link? mă întreabă el.

— Da, m-am gândit, însă nu cred că-i el.

— De ce nu?

— Nu e genul lui de infracţiune.

— Probabil că ai dreptate.

Ne întoarcem la tăcerea care ne caracterizează relaţia, o linişte pe care am apreciat-o întotdeauna. Totuşi, în acest moment am nevoie să stau de vorbă cu cineva. Terminăm de mâncat şi ne despărţim din nou. Bat aceleaşi cărări şi alei, mă uit sub aceleaşi picioare de poduri, merg pe lângă aceleaşi pârâiaşe. O sun pe Judith şi răspunde mama ei. Judith se odihneşte şi nu, n-au primit nicio veste. Înapoi la debarcader, poliţia a scos banda galbenă de la locul faptei şi lucrurile au revenit la normal. Parcul geme din nou de oameni, aparent au uitat cu toţii de oroarea de ieri. Mă uit la câţiva băieţi care fac curse de bărci pe lac. Mă opresc unde stăteam ieri când l-am văzut ultima oară pe Starcher. Îmi trece o durere surdă prin măruntaie şi mă silesc să merg mai departe.

Oricum aş da-o, Starcher este singurul copil pe care-l voi avea vreodată. A fost un accident, un copil nedorit născut în toiul unui război cumplit între părinţii lui, dar, cu toate acestea, a crescut şi a devenit un băiat foarte frumos. N-am fost cine ştie ce tată, însă, pe de altă parte, am fost gonit din viaţa lui. N-am visat niciodată că-mi va fi atât de dor de o altă fiinţă omenească. Dar, pe de altă parte, ce părinte îşi imaginează că i se va răpi copilul?

Trec orele în timp ce bat drumurile parcului. Tresar când îmi sună telefonul, însă nu e decât o cunoştinţă care doreşte să mă ajute. Mai târziu, mă aşez pe o bancă lângă o alee pentru jogging. Detectivul Landy Reardon apare ca din senin şi se aşază lângă mine. Are costum pe sub trenciul negru, obişnuit.

— Ce vânt te aduce aici? îl întreb eu uluit.

— Sunt doar un mesager, Rudd. Nimic mai mult. Nu sunt implicat, pe cuvânt. Oricum, copilul tău e bine.

Trag adânc aer în piept şi mă aplec în faţă, îmi las coatele pe genunchi, complet zăpăcit.

— Poftim? reuşesc eu să mormăi.

Se uită drept înainte, ca şi cum nici n-aş fi aici.

— Copilul e bine. Nu vor decât un schimb.

— Un schimb?

— Ai auzit bine. Tu îmi spui mie, eu le spun lor. Îmi zici unde e îngropată fata şi-ţi primeşti puştiul înapoi după ce o găsesc.

Nu ştiu ce să cred sau ce să spun. Slavă Domnului că e bine copilul, măcar e în siguranţă pentru că l-au răpit poliţiştii şi-l ţin ca momeală. Îmi spun că ar trebui să fiu supărat, furios, vulcanic, dar nu sunt decât uşurat. Starcher e OK!

— Ei? Care ei? strig eu. Vorbeşti despre unii dintre oamenii voştri, nu-i aşa?

— Într-un fel. Uite ce e, Rudd, trebuie să înţelegi că Roy Kemp s-a cam ţăcănit. L-au băgat în concediu pentru vreo lună, însă nu ştie nimeni. E terminat şi lucrează de capul lui.

— Dar are o sumedenie de prieteni, nu-i aşa?

— Oh, da! Kemp e foarte respectat. Are treizeci de ani de experienţă în serviciul militar, ştii bine, cu influenţă şi o grămadă de relaţii.

— Deci, asta-i o treabă din interior. Nu-mi vine să cred! Şi te-au trimis pe tine să negociezi.

— Nu ştiu unde e copilul, jur. Şi nu-mi place să fiu în situaţia în care mă aflu acum.

— Atunci, suntem cel puţin doi. Cred că n-ar trebui să fiu surprins. De fapt, trebuia să-mi dau seama că poliţiştii s-ar coborî la asta, adică să răpească un copil.

— Gata, Rudd! Ai o gură mare, ştiai? Facem afacerea sau nu?

— Ar trebui să-ţi spun ce mi-a povestit Arch Swanger despre fată, nu? Unde e îngropată. Şi haide să admitem că Swanger a rostit adevărul, că o găsiţi pe fată, el e închis pentru crimă de gradul întâi şi cariera mea de avocat se încheie. Fiul meu revine în siguranţă lângă mama lui şi eu reuşesc să petrec mult mai mult timp cu el. De fapt, voi fi chiar tată cu normă întreagă.

— Eşti pe drumul cel bun.

— Şi dacă refuz, ce-o să se întâmple cu copilul meu? Ar trebui, oare, să cred că un comandant adjunct de poliţie şi gorilele lui chiar o să facă rău unui copil ca răzbunare?

— Cred că va trebui să dai cu zarul, Rudd!

Partea a cincea
LEGEA U-HAUL

1

Mă lupt cu panica. Îmi spun ca fiul meu este în siguranţă, şi chiar o cred. Dar situaţia este atât de gravă, că mi-e imposibil să gândesc raţional. Partner şi cu mine intrăm într-o cafenea şi ne înghesuim într-un colţ. Trec în revistă diferitele scenarii în timp ce mă ascultă.

Chiar n-am de ales. Singurele lucruri importante sunt siguranţa şi eliberarea fiului meu; orice altceva păleşte prin comparaţie. Dacă divulg secretul şi-mi pierd licenţa de liberă practică, o să supravieţuiesc. La naiba, aş putea chiar să prosper în alt domeniu şi, cu siguranţă, n-aş mai avea de-a face din nou cu oameni de teapa lui Arch Swanger. Iată deci biletul meu de ieşire din această profesie, singura mea superbă oportunitate să părăsesc domeniul şi să-mi caut adevărata fericire.

Vreau să-mi ţin băieţelul în braţe.

Discut cu Partner dacă ar trebui s-o sun pe Judith şi s-o pun la curent. Hotărăsc că nu, cel puţin nu acum. Nu va aduce în plus decât stres şi complicaţii. Şi, mult mai important chiar, ar putea să strecoare cuiva informaţia că alde Kemp şi ai lui sunt în spatele răpirii. Reardon m-a prevenit să-mi ţin gura.

O sun oricum pe Judith, să văd ce face. Îmi răspunde Ava şi-mi zice că Judith e în pat, sedată, şi că nu se simte prea bine. FBI-ul tocmai a plecat. E un furnicar de reporteri în stradă. Totul e îngrozitor, pur şi simplu. De parcă n-aş şti!

Duminică, pe la şapte seara, îl sun pe Landy Reardon şi-l anunţ că ne-am înţeles.

Le ia o oră să obţină mandatul. Normal, poliţia are un judecător prietenos la dispoziţie. La 8:30, Partner şi cu mine ieşim din City, cu o maşină fără număr în faţa noastră şi alta în spate, ceea ce nu e ceva neobişnuit. Când ajungem la reclama doctorului Woo, poliţia e deja acolo cu toate efectivele în desfăşurare. Reflectoare, două excavatoare, cel puţin douăzeci de bărbaţi cu lopeţi şi beţe şi o divizie de câini poliţişti în cuşti. Le-am relatat tot ce ştiu, iar ei examinează terenul de lângă lanul de porumb. Poliţia statală păzeşte acostamentul şi face semn să meargă mai departe oricărui şofer care ar putea deveni curios.

Partner opreşte camioneta acolo unde ne indică ei să parcăm, la vreo treizeci de metri distanţă de panou şi de acţiune. Stăm, ne uităm şi sperăm, pe măsură ce se scurg primele momente de frenezie şi încep orele de aşteptare. Ei lovesc metodic în fiecare centimetru pătrat de pământ. Fac o grilă, o cercetează amănunţit, apoi fac încă una. Nu folosesc excavatoarele. Câinii stau liniştiţi.

De partea cealaltă a reclamei sunt câteva maşini negre fără numere,

adunate în beznă. Sunt sigur că în una dintre ele aşteaptă comandantul adjunct Kemp. Îl urăsc şi mi-aş dori să-i trag un glonţ între ochi, dar deocamdată e omul care-mi poate înapoia copilul.

Apoi îmi amintesc prin ce a trecut: oroarea, frica, aşteptarea, resemnarea finală când el şi soţia lui şi-au dat seama că Jiliana nu va mai veni acasă. Acum stă acolo, rugându-se ca oamenii lui să găsească nişte oase, ceva să poată înmormânta cum se cuvine. E cel mai bun lucru la care s-ar putea aştepta: un schelet. Aşteptările mele sunt mult mai mari şi, cu siguranţă, mai realiste.

Pe la miezul nopţii, încep să-l blestem pe Arch Swanger.

2

În timp ce ei lucrează toată noaptea, Partner şi cu mine aţipim cu rândul. Murim de foame şi suntem, pur şi simplu, disperaţi după o cafea, însă n-avem de gând să plecăm. La 5:20, Reardon mă sună pe telefonul mobil.

— E o pistă falsă, Rudd, nu e nimic acolo.

— Ţi-am spus tot ce ştiam, jur.

— Te cred.

— Mersi.

— Poţi să pleci. Mergi înapoi pe autostrada interstatală şi ia-o spre sud, spre ieşirea de la Four Corners. Te sun din nou în douăzeci de minute.

O luăm din loc şi căutătorii îşi strâng echipamentele. Câinii sunt tot în cuşti, se odihnesc. Arch Swanger probabil că se uită şi râde. Ne îndreptăm spre sud şi, douăzeci de minute mai târziu, Reardon mă sună din nou.

— Ştii parcarea aia pentru autocamioane de la Four Corners? mă întreabă el.

— Cred că da.

— Parcaţi la pompe, dar nu cumpăraţi benzină. Intră, restaurantul e pe dreapta, şi în capătul cel mai îndepărtat de tejghea e un şir de separeuri. Puştiul tău o să fie acolo, mâncând îngheţată.

— Am înţeles.

Aş vrea atât de tare să spun ceva stupid, cum ar fi mersi, de parcă aş datora cuiva recunoştinţă pentru că mi-a răpit copilul, dar nu i-a făcut rău şi mi-l dă înapoi. Într-adevăr, sunt copleşit de uşurare, bucurie, recunoştinţă, nerăbdare şi o lipsă ciudată de încredere că răpirea asta o să se termine într-o notă fericită. Asta nu se întâmplă niciodată.

Un minut mai târziu, îmi bâzâie din nou telefonul. E Reardon.

— Uite care-i treaba, Rudd, nu câştigi nimic dacă urmăreşti în continuare chestia asta, dacă pui o groază de întrebări, dai fuga la presă, alergi după camerele de luat vederi, ştii tu, comportamentul tău obişnuit. O să ne ocupăm noi de presă şi o să le scurgem informaţia că ai reuşit o recuperare dramatică, după un telefon anonim. Echipa noastră de investigaţii va continua cercetările, însă nu va găsi nimic. Suntem pe aceeaşi lungime de undă în privinţa asta, Rudd?

— Da, da, cum spui tu.

Aş fi de acord cu orice în clipa asta.

— Povestea va fi că ţi-a răpit cineva copilul, s-a săturat de obrăznicătură, fiindcă, probabil, se poartă cam ca tine, şi s-a hotărât să scape de el într-o parcare pentru autocamioane. Ai prins ideea, Rudd?

— Am înţeles, reuşesc eu să bâigui, în timp ce-mi muşc limba ca s-o opresc să debiteze toate măscările din lume.

Parcarea pentru autocamioane e scăldată în lumină şi plină de autovehicule aşezate în rânduri ordonate. Parcăm la pompe şi intru rapid. Partner rămâne în camionetă să vadă dacă ne urmăreşte cineva. Restaurantul e plin de oameni care iau micul dejun. Aerul e greu, încărcat cu miros de grăsime. La tejghea sunt aliniaţi camionagii solizi care devorează clătite şi cârnaţi. Dau colţul, văd un separeu, două, trei şi în al patrulea îl găsesc pe Starcher. Mititel, rânjind din spatele unui castron imens cu îngheţată de ciocolată.

Îl sărut pe creştetul capului, îi ciufulesc părul şi mă aşez în faţa lui.

— Eşti bine? îl întreb eu.

Ridică din umeri.

— Sigur, îmi răspunde el. Aşa cred.

— Te-a rănit cineva?

— Nu, clatină micuţul din cap.

— Spune-mi, Starcher. Ţi-a făcut cineva ceva rău?

— Nu. Au fost foarte drăguţi.

— Şi cine sunt ei? Cine a stat cu tine de când ai plecat din parc, sâmbătă?

— Nancy şi Joe.

O chelneriţă se opreşte în dreptul separeului. Comand cafea şi omletă.

— Cine l-a adus aici pe copilul ăsta? o întreb eu.

— Nu ştiu, era o femeie aici în urmă cu un minut, a zis că puştiul vrea o îngheţată, răspunde chelneriţa uitându-se în jur. Cred că a plecat sau ceva. Bănuiesc că o să plătiţi dumneavoastră îngheţata.

— Bucuros. Aveţi camere de supraveghere?

Face un semn din cap spre fereastră.

— Afară, aici n-avem. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Mersi.

— Cine te-a adus aici? îl întreb eu pe Starcher imediat după ce ea pleacă.

— Nancy! răspunde el şi mai ia o gură de îngheţată.

— Uite ce e, Starcher, vreau să laşi o clipă linguriţa din mână şi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat când ai mers la toaletă în parc. Te jucai cu barca, a trebuit să faci pipi şi te-ai dus la toaletă. Bun, spune-mi ce s-a întâmplat!

Înfige încetişor linguriţa în îngheţată şi o lasă acolo.

— Păi, dintr-odată, a pus mâna pe mine un bărbat mare. M-am gândit că era poliţist, pentru că purta uniformă.

— Avea pistol?

— Nu cred. M-a băgat într-un camion care era chiar în spatele toaletelor. Mai era un bărbat care şofa şi au condus foarte repede. Au

spus că mă duc la spital deoarece s-a întâmplat ceva rău cu bunica. Au zis că tu eşti la spital. Aşa că am mers şi am mers şi am ieşit din oraş, departe, undeva la ţară, şi acolo m-au lăsat cu Nancy şi cu Joe. Bărbaţii au plecat, iar Nancy mi-a spus ca bunica o să fie bine şi că tu o să treci curând să mă iei.

— OK. Asta era sâmbătă dimineaţă. Ce-ai făcut tot restul zilei de sâmbătă şi ieri, duminică, toată ziua?

— Păi, ne-am uitat la televizor, la nişte filme vechi şi nu mai ştiu ce, şi am jucat table o grămadă.

— Table?

— Îhî. Nancy m-a întrebat ce jocuri îmi plac şi eu i-am răspuns că table. Nu ştiau ce-i asta, aşa că Joe s-a dus la magazin şi a cumpărat un joc de table, unul ieftin. I-am învăţat să joace şi i-am şi bătut.

— Deci, au fost drăguţi cu tine?

— Foarte drăguţi. Îmi tot repetau că eşti la spital şi că nu poţi să pleci.

Partner intră, în sfârşit. E uşurat să-l vadă pe Starcher şi-l mângâie uşor pe creştet. Îi spun să-l caute pe managerul parcării pentru autocamioane şi să localizeze camerele de supraveghere: să-l informeze pe manager că FBI-ul va avea nevoie de înregistrări, prin urmare să aibă grijă de ele.

Vine omleta şi-l întreb pe Starcher dacă-i este foame. Nu, nu-i este. A mâncat pizza şi îngheţată în ultimele două zile. Tot ce şi-a dorit.

3

Din moment ce n-am fost invitat niciodată în casa lui Starcher, mă hotărăsc că n-o să-l duc deci acolo. N-am chef de dramă şi de istericale. Când mai avem jumătate de oră până în oraş, o sun pe Judith cu vestea că fiul ei e în siguranţă. Micuţul stă în poala mea, în timp ce conduc pe autostrada interstatală. E aproape prea uluită ca să vorbească, aşa că-i pasez telefonul lui Starcher. El spune „bună, manii" şi cred că ea se topeşte de tot. Îi las câteva minute, apoi iau din nou telefonul mobil şi-i explic că am fost sunat şi mi s-a zis să mă duc să-l iau din parcarea pentru autocamioane. Nu, n-a fost rănit, poate doar a mâncat prea multe zaharuri.

Parcarea din faţa biroului ei este încă goală – e abia 7:30 – şi aştept în calmul dinaintea furtunii. Jaguarul negru intră în parcare şi frânează brusc lângă camionetă. Cobor cu Starcher, la fel şi Judith, care se aruncă spre copil. Îl ia în braţe, plângând şi agăţându-se de el. Chiar în spate sunt părinţii ei şi Ava. Îl strâng în braţe pe rând; toată lumea plânge. Nu-i pot suferi pe oamenii ăştia, aşa că mă duc lângă Starcher şi-i ciufulesc din nou părul.

— Ne vedem mai încolo, amice!

E sufocat şi nu-mi răspunde. Îi zic lui Judith să vină un pic deoparte.

— Putem să ne întâlnim mai târziu aici cu FBI-ul? o întreb eu când rămânem singuri. Sunt mai multe de discutat.

— Spune-mi acum, şuieră ea printre dinţi.

— Am să-ţi spun când o să vreau eu să-ţi spun, şi anume cu FBI-ul ascultând. OK?

Urăşte să nu deţină controlul. Trage adânc aer în piept şi scrâşneşte din dinţi.

— Sigur, reuşeşte ea să răspundă.

Plec fără să-i bag în seamă pe părinţii ei şi mă urc în camionetă. În timp ce pornim, mă uit la Starcher şi mă întreb când îl voi mai revedea.

4

La 9:00, sunt la tribunal pentru o audiere preliminară. Până la ora asta s-a răspândit vestea, în urma unei scurgeri de informaţii din poliţie, că fiul meu a fost găsit şi s-a întors la părinţii lui. Judecătorul îmi acordă o amânare şi mă grăbesc să ies din tribunal. Am câţiva amici avocaţi şi unii dintre ei vor să stăm de vorbă şi să mă felicite. Doar că n-am chef.

Fango mă înghesuie pe coridor, exact cum a făcut şi în urmă cu trei săptămâni. Continui să merg şi refuz să mă uit la el.

— Auzi, Rudd, Link devine cam nerăbdător în privinţa banilor, zice el când ajunge lângă mine. I-am povestit despre puştiul tău şi toată faza şi, apropo, îţi transmite îngrijorarea lui.

— Spune-i lui Link să se îngrijoreze pentru problemele sale, mă răstesc eu în timp ce mergem umăr la umăr.

— Asta şi face, iar una dintre problemele lui se întâmplă să fiţi tu şi banii lui.

— Ghinion, rostesc eu şi grăbesc pasul.

Se chinuieşte să mă ajungă din urmă, să spună ceva inteligent, însă face o mare greşeală.

— Ştii ceva, în definitiv, puştiul tău s-ar putea să nu fie chiar în siguranţă.

Mă răsucesc şi-i dau o directă de dreapta care-i aterizează fix în bărbie. O încasează în plin şi nu vede decât atunci când este prea târziu. I se zgâlţâie atât de violent capul, că aud pocnetul oaselor şi pentru o clipă mă gândesc că i-am rupt gâtul.

Dar gâtul lui e bine, a încasat pumni de multe ori: are şi cicatrice care s-o dovedească.

Fango cade lat pe podeaua din marmură şi când, în sfârşit, se linişteşte, nu mai mişcă. A leşinat. Un knockout pe care n-aş mai reuşi să-l repet vreodată. Sunt tentat să-i mai trag câteva şuturi în cap, doar ca să fiu sigur, însă surprind cu coada ochiului o mişcare bruscă. Un alt mardeiaş se îndreaptă spre mine şi întinde mâna spre buzunar după armă. Cineva ţipă în spatele meu.

Al doilea mardeiaş cade grămadă la fel ca Fango când Partner îl pocneşte în cap cu un baston de aluminiu pe care-l ţine în buzunarul de la haină. Bastonul este proiectat exact pentru asemenea ocazii. Când e strâns, are cam 15 centimetri, dar când e întins ajunge la vreo 45 şi e echipat şi cu un cap din oţel. Poate cu uşurinţă să crape craniul şi, de fapt, chiar pentru asta e făcut. Îi spun lui Partner să mi-l dea şi să dispară. Un agent de la securitate aleargă spre noi şi se uită la cei doi golani prăbuşiţi la pământ. Îi întind carnetul de membru al baroului.

— Sebastian Rudd, de profesie avocat. Gorilele astea două au încercat să mă atace.

Se adună lumea. Fango se ridică primul, mormăind şi frecându-şi falca, însă nu-şi poate simţi picioarele. În sfârşit, cu ajutorul agentului, se ridică, încă şovăielnic, şi dă să plece. Un poliţist îl sileşte să se aşeze pe o banchetă din apropiere, în timp ce un asistent pe ambulanţă se ocupă de amicul lui. În cele din urmă, se ridică şi cel de-al doilea, cu un cucui foarte mare la ceafă. Îi pun gheaţă câteva minute, apoi îl aşază pe banchetă, lângă Fango. Stau şi mă uit urât la ei. Se uită şi ei urât la mine. Asistentul de pe ambulanţă îmi dă o pungă cu gheaţă pentru mâna dreaptă.

Pentru ăştia doi nu înseamnă nimic să-şi ia pumni şi nu intenţionează să depună plângere. Asta ar însenina hârţoage, o mulţime de întrebări şi nu chiar puţine nasuri ale poliţiei băgate în treaba lor. Lucrează pentru Link Scanlon şi nu răspund la întrebări. Abia aşteaptă să iasă din clădire şi să ajungă pe stradă, unde ei fac regulile. Le declar poliţiştilor că nici eu nu doresc să depun plângere.

— Spune-i lui Link că, dacă mai aud o vorbă din gura ta, mă duc la FBI! îi şoptesc eu lui Fango pe când mă îndepărtez.

Fango pufneşte de parcă ar vrea să mă scuipe în faţă.

5

Bănuiesc că unele zile sunt, pur şi simplu, menite să fie petrecute împreună cu cei de la FBI. Intru în holul firmei lui Judith la câteva minute după ora 11. Recepţionera e toată un zâmbet în timp ce pălăvrăgeşte cu un asistent juridic. Amândoi surâd când mă văd şi mă copleşesc cu felicitările. Nu-mi dau seama imediat, dar ei mă consideră un soi de erou. O avocată scoate capul pe uşa biroului ei şi mă felicită. Atmosfera este aproape sărbătorească, şi de ce n-ar fi?! Starcher a fost salvat şi e acasă, în siguranţă, acolo unde trebuie să fie. Am fost cu toţii şocaţi, afectaţi de un sindrom de stres posttraumatic, îngroziţi şi aşteptam ca visul urât să se transforme în tragedie. În schimb, am avut noroc.

Judith este într-o sală de conferinţe mare şi bine aranjată împreună cu doi agenţi FBI, Beatty şi Agnew. Cu toate că mâna mea dreaptă e umflată şi tremură, reuşesc să le strâng mâinile fără să dau de înţeles că mă doare. Fac un semn din cap spre Judith, spun că nu vreau cafea şi întreb ce face Starcher. E bine. Totul e minunat.

Beatty, cel care vorbeşte, îmi zice că Judith a chemat FBI-ul sâmbătă, spre seară, însă agenţii nu începuseră oficial o investigaţie. Agnew, cel care ia notiţe, mâzgăleşte în treaba lui şi încuviinţează din cap: ceea ce afirmă Beatty este adevărat. Agenţii FBI nu se amestecă în cazurile de răpire decât atunci când îi invită poliţia locală sau când există dovezi ca victima a fost trecută dincolo de graniţele statale. Gângureşte o vreme, plin de importanţă. Îl las să se desfăşoare.

— Aţi dorit să ne întâlnim? întreabă Beatty uitându-se la mine.

— Da, îi răspund eu. Ştiu exact cine l-a răpit pe Starcher şi cunosc şi motivul.

Stiloul lui Agnew se opreşte în aer şi îngheaţă cu toţii.

— Dă-i drumul, îmi cere Judith ridicând din sprâncene.

Aşa că le relatez povestea. Pe toată.

6

Buna dispoziţie care o anima pe Judith de la revenirea acasă a fiului nostru se risipeşte pe la jumătatea povestirii. Când devine evident că răpirea a fost rezultatul direct al altuia dintre cazurile mele de notorietate, limbajul trupului ei se modifică vizibil, iar mintea începe să-i lucreze. În sfârşit, are o dovadă certă că sunt un pericol pentru Starcher. Probabil că va depune documentaţia chiar în după-amiaza asta.

Evit s-o privesc în ochi, dar vibraţiile sunt suficient de puternice ca să străpungă tensiunea din cameră.

Când termin, Beatty pare încremenit. Agnew a consumat un carneţel întreg cu mâzgălelile lui indescifrabile.

— Păi, mi se pare că poliţia a avut un motiv destul de bun să nu dorească să ne implicăm, conchide Beatty.

Agnew mormăie a încuviinţare.

— Cum poţi dovedi toate acestea? întreabă Judith.

— N-am afirmat că pot dovedi. Va fi greu de dovedit, dacă nu chiar imposibil. Pot exista înregistrări ale camerelor de supraveghere de la parcarea autocamioanelor cu Nancy aducând copilul, însă pun pariu că s-a deghizat într-un fel sau altul. Mă îndoiesc că Starcher îl va putea identifica pe tipul care l-a înşfăcat în parc. Nu ştiu. Aveţi vreo sugestie?

— Pare destul de incredibilă teoria ca poliţia ar răpi un copil, e de părere Judith.

— Deci, nu mă crezi? mă răstesc eu la ea.

Adevărul este că vrea să mă creadă. Vrea ca povestea mea să fie adevărată, deoarece o va folosi ca dovadă împotriva mea când mă va târî înapoi prin tribunale. Aşa că nu-mi răspunde la întrebare.

— Mai departe, ce urmează? îl întreb eu pe Beatty.

— Uau, nu ştiu sigur. Vom discuta cu superiorul nostru şi vedem după aia.

— Am o întâlnire în după-amiaza asta cu un anchetator din poliţie, adaug eu. Par îngrijoraţi, pun o groază de întrebări, dar nu ajungem nicăieri. Vor închide cazul până la sfârşitul săptămânii şi vor fi bucuroşi de finalul fericit.

— Şi vreţi să deschidem noi o anchetă? mă iscodeşte Beatty.

— Poate că ar trebui să discutăm despre asta mai întâi, răspund eu uitându-mă la Judith. Înclin să-l urmărim pe Kemp. Ce zici?

— Haide să discutăm, răspunde Judith.

Beatty şi Agnew înţeleg semnalul şi se ridică să plece. Le mulţumim, iar Judith îi conduce până la ieşire. Când se întoarce în sala de conferinţe, se aşază în faţa mea.

— Nu ştiu ce să facem. Nu gândesc clar în momentul ăsta.

— Nu putem permite poliţiei să facă aşa ceva, Judith.

— Ştiu, totuşi n-ai deja destule probleme cu ei? Dacă Roy Kemp e suficient de disperat încât să răpească un copil, ar putea face orice, înţelegi de ce sunt stresată când e Starcher cu tine?

Nu prea pot s-o contrazic.

— Crezi că Swanger a omorât-o pe fată? mă întreabă ea.

— Da, şi probabil că i-a mai omorât şi pe alţii.

— Minunat! Alt nebun care umblă după tine. Eşti un dezastru, Sebastian, şi într-o zi cineva o să aibă de suferit! Sper doar că nu va fi vorba de copilul meu. Astăzi am avut noroc, poate mâine nu vom mai avea.

Se aude un ciocănit în uşă şi Judith îi spune vizitatorului sa intre. E recepţionera, care o informează că e un reporter cu un cameraman în faţă. Au mai sunat încă doi la birou.

— Scapă de ei, şuieră ea uitându-se urât la mine.

Ce dezastru am produs!

În final, convenim să nu declarăm nimic pentru câteva ore. Am să anulez întrevederea cu anchetatorul poliţiei: oricum, e o înşelătorie. Când plec, îi spun că-mi pare rău, însă nu vrea să audă niciun cuvânt de scuză.

Mă strecor afară pe o uşă din spate.

7

Reporterii mă caută, dar am povestit destul. Mai vor şi alţii să mă găsească: Link şi băieţii lui, Roy Kemp, când o să audă că vorbesc cu FBI-ul, poate chiar şi Arch Swanger, care va suna, probabil, din clipă în clipă să mă întrebe de ce am cântat la poliţie.

Partner mă duce la Ken's Kars şi plec de acolo într-o Mazda nenorocită cu peste trei sute de mii de kilometri la bord. Niciun avocat, oricât de amărât ar fi, n-ar vrea să fie văzut într-un asemenea vehicul. Ştiu unul care şi-a cumpărat în leasing un Maserati când a fost silit să declare falimentul.

Îmi petrec restul zilei în apartamentul meu, ascunzându-mă şi lucrând la două cazuri. Pe la cinci după-amiaza, o sun pe Judith să aflu ce face Starcher. E bine, îmi spune ea, şi reporterii au plecat. Mă uit la ştirile locale, unde „salvarea dramatică" e ştirea principală. Ei folosesc nişte înregistrări video vechi cu mine mergând spre secţia de poliţie şi fac să pară că mi-am riscat viaţa ca să-mi salvez fiul. Fraierii înghit momeala pe care le-o aruncă poliţia. O să treacă şi asta până la urmă.

Deoarece am dormit aproximativ şase ore din ultimele şaptezeci şi două, mă prăbuşesc, în sfârşit, pe canapea şi adorm buştean. Fix după zece seara, îmi sună telefonul mobil. Mă uit cine apelează, apoi răspund. E Naomi Tarrant, învăţătoarea lui Starcher, tipa aia tânără şi superbă cu care am fantezii de luni întregi. Am invitat-o de cinci ori la cină şi tot de atâtea ori m-a refuzat. Dar respingerile au fost din ce în ce mai blânde. N-am nici talentul, nici răbdarea pentru ritualul obişnuit de împerechere – urmărire, întâlniri accidentale sau on-line, cadouaşe stupide, apeluri telefonice stânjenitoare recomandări din partea prietenilor, nesfârşite discuţii pe internet. Nici n-am curajul să intru pe internet şi să mint femei străine în privinţa mea. Şi mă tem că sunt complet prăjit şi speriat de bombe după dezastrul cu Judith. Cum poate o fiinţă omenească să fie atât de rea?!

Naomi vrea să discutăm despre Starcher, aşa că asta facem. O asigur că n-a fost rănit. Nu va înţelege niciodată ce i s-a întâmplat, de fapt, şi mă îndoiesc că-i va spune cineva. Sincer, a fost răsfăţat vreme de patruzeci şi cinci de ore de doi oameni pe care i-a considerat amici. O să se întoarcă mâine la şcoală şi nu e nevoie de atenţie specială. Sunt convins că mama lui va veni cu o listă lungă de pretenţii şi griji, dar aşa-i mama lui.

— Mare javră, spune Naomi, lăsând garda jos pentru prima oară.

Sunt surprins, însă îmi place la nebunie, oricum. Petrecem câteva minute criticându-le bine pe Judith şi pe Ava. Convenim că partenera fostei mele soţii e o aiurită şi conştientizez că nu m-am mai distrat

atât de bine de ani întregi.

— Haide să luăm cina, îmi propune ea pe nepusă masă.

Oh, viaţă de erou! Puterea celebrităţii. Reporterii susţin că mi-am riscat viaţa ca să-mi salvez fiul şi femeile mi se aruncă la picioare.

Stabilim câteva reguli. Întâlnirea trebuie să fie un mare secret. Şcoala nu interzice explicit ca profesoarele necăsătorite să-şi dea întâlniri cu părinţii necăsătoriţi, dar, desigur, conducerea n-ar fi deloc încântată. Şi de ce să căutăm necazul cu lumânarea? Dacă află Judith, cu siguranţă va depune o plângere, sau va deschide un proces, sau altceva din desaga ei nesfârşită de şmecherii.

Ne întâlnim în seara următoare într-o speluncă Tex-Mex întunecoasă, de ultimă speţă. Alegerea ei, nu a mea. Din moment ce nimeni nu vorbeşte engleza, nimeni nu ne va asculta. Nu-i pasă nimănui, în special mie. Naomi este în vârstă de treizeci şi trei de ani şi-şi revine după divorţ. N-are copii sau vreun „bagaj" vizibil. Începe prin a-mi povesti tot ce a făcut Starcher la şcoală. După cum ne aşteptam, Judith l-a adus devreme şi a dat câteva instrucţiuni. Totul a mers bine; nimeni n-a menţionat mica încercare prin care a trecut. Naomi şi asistenta ei la clasă au stat cu ochii pe el şi, din câte şi-au dat seama, nici prietenii lui n-au zis nimic. Părea perfect normal şi şi-a petrecut toată ziua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. A venit Judith şi a luat-o la întrebări pe Naomi, însă asta cu greu ar putea fi considerat ceva neobişnuit.

— Cât ai fost căsătorit cu ea? mă întreabă Naomi uimită.

— Conform documentelor, aproape doi ani, dar n-am trăit împreună decât în primele cinci luni. A fost insuportabil. Am încercat să rezist până la naşterea copilului, însă am aflat că era deja cu ultima ei iubită. Am plecat, el s-a născut şi ne luptăm de atunci. A fost o greşeală îngrozitoare să ne căsătorim, dar era gravidă.

— N-am văzut-o niciodată zâmbind.

— I se mai întâmplă, cam o dată pe lună.

Vin pahare înalte, cu sare pe margini, cu Margarita şi ne apucăm de băut. Discutăm pe scurt despre mariajul ei, apoi trecem mai departe la chestiuni mai plăcute. Îşi dă întâlniri, primeşte o grămadă de invitaţii şi pot înţelege de ce. Are nişte ochi căprui blânzi şi frumoşi care sunt hipnotici, chiar seducători. Genul de ochi în care te poţi uita ore în şir, întrebându-te dacă sunt reali.

Eu, în schimb, nu prea îmi dau multe întâlniri, n-am timp, lucrez prea mult şi aşa mai departe. Scuzele obişnuite. Pare fascinată de munca mea, de cazurile nepopulare, de notorietate, de unii dintre nemernicii pe care-i reprezint. Comandăm Enchilada şi pălăvrăgesc în continuare. Înţeleg totuşi destul de repede că respectă singura regulă a unui partener strălucit de conversaţie: lasă-l pe celălalt să vorbească. Aşa că dau înapoi şi o întreb despre familie, facultate, alte slujbe pe

care le-a avut.

Mai comand o Margarita, ea a băut cam jumătate din prima, şi schimbăm istorii din trecut. Vine un platou cu Enchilada şi abia dacă observă. Judecând după silueta ei, are apetitul unei vrăbiuţe. Nu mai ţin minte când am făcut sex ultima oară şi, cu cât vorbim mai mult, cu atât mă consumă mai mult chestiunea. Până termin şi mâncarea, şi băutura, mă lupt cu o dorinţă aprigă de a mă întinde peste masă.

Dar Naomi Tarrant nu e impulsivă. Asta o să dureze. E marţi, aşa că o întreb ce face miercuri. Nu merge.

— Ştii ce mi-ar plăcea cu adevărat? mă întreabă ea.

Ce? Orice.

— S-ar putea să ţi se pară un pic ciudat, însă sunt foarte curioasă în privinţa artelor marţiale mixte.

— Lupte în cuşcă? Vrei să mergi la lupte în cuşcă?

Sunt uluit.

— E sigur? mă întreabă ea şi menţionează micul episod cu revolta şi apropierea prea mare a lui Starcher de dezastru.

Judith m-a dat iar în judecată şi Naomi a primit citaţie să depună mărturie.

— Dacă nu iese scandal, e destul de sigur, îi răspund eu. Haide să mergem!

Adevărul este că măcar jumătate dintre fanaticii care apar la lupte şi zbiară să vadă sânge sunt femei.

Fixăm o întâlnire pentru vinerea asta. Sunt încântat, pentru că e un luptător tânăr pe care vreau să-l evaluez. Managerul lui m-a contactat şi are nevoie de un pic de sprijin financiar.

8

Deloc surprinzător, Doug Renfro nu e prea bine de când soţia lui a fost ucisă de una dintre trupele noastre SWAT. Mai sunt două luni până la procesul civil, iar Doug nu-l aşteaptă cu nerăbdare. Şi-a luat porţia la tribunal şi nu e pregătit pentru încă una.

Ne întâlnim să luăm prânzul într-un local gol şi sunt şocat de aspectul lui. A slăbit foarte mult, kilograme de care avea nevoie. Este palid, iar ochii lui exprimă durerea şi confuzia unui om înfrânt şi singur.

— Am scos casa la vânzare, spune el mestecând un cartof prăjit. Nu pot să stau acolo, prea multe amintiri. O văd în bucătărie. O simt dormind în pat lângă mine. O aud râzând la telefon. Îi simt mirosul loţiunii de corp. E peste tot, Sebastian, şi n-are de gând să plece. Ce-i mai rău e că nu mă pot stăpâni să nu retrăiesc dureros acele ultime câteva secunde, împuşcăturile, şi ţipetele, şi sângele. Mă învinovăţesc atât de mult pentru tot ce s-a întâmplat. Plec deseori în toiul nopţii şi mă duc să caut un motel ieftin, unde plătesc şaizeci de dolari şi stau cu ochii în tavan până la răsărit.

— Îmi pare rău, Doug, îl consolez eu. Cu siguranţă, n-a fost vina ta.

— Ştiu. Dar nu sunt raţional. Plus că urăsc oraşul ăsta blestemat. De fiecare dată când văd un poliţist, un pompier sau un gunoier, încep să înjur oraşul şi pe proştii care-l conduc. Nu mai pot plăti taxe pentru guvernul ăsta. Aşa că am tăiat-o de aici.

— Şi cu familia ta cum rămâne?

— Am să-i văd ori de câte ori o să am nevoie. Au şi ei propriile vieţi de trăit. De data asta, vreau să am grijă de mine, deci înseamnă că trebuie s-o iau de la capăt în altă parte.

— Unde te duci?

— Mă răzgândesc în fiecare zi, totuşi s-ar părea că noua destinaţie e Noua Zeelandă. Cât se poate de departe. Probabil că am să renunţ şi la cetăţenie, ca să nu mai fie nevoie să plătesc taxe. Sunt un bătrân plin de amărăciune, Sebastian, şi trebuie să plec de aici.

— Şi cu procesul civil ce faci?

— Nu merg la proces. Vreau să faci o înţelegere cât poţi de repede. La naiba, răspunderea municipalităţii e doar un milion. O să plătească atât, nu-i aşa?

— Da, presupun că da. N-am discutat de o înţelegere cu ei, dar nici ei nu vor să ajungă la proces.

— E vreo cale să scoţi mai mult de un milion?

— Poate.

Soarbe încet din ceai şi se uită fix la mine.

— Cum?

— Am ceva murdar despre departamentul de poliţie. Un rahat, o mizerie, pur şi simplu. Mă gândesc la şantaj.

— Îmi place, spune el cu un zâmbet – primul şi singurul. Ai putea să te mişti repede? Vreau să scap de aici! M-am săturat de locul ăsta!

— Am să văd ce pot să fac.

9

Când sunt sunat după miezul nopţii, nu e niciodată un apel pe care să vreau să-l accept. La 12:02, iau telefonul în mână şi văd că Partner vrea să stăm de vorbă.

— Salut, şefule, rosteşte el cu o voce joasă. Au încercat să mă omoare.

— Eşti bine?

— Nu chiar. Am nişte arsuri, dar o să-mi revin. Sunt la spital, la Catolic. Trebuie să stăm de vorbă.

Îmi agăţ un pistol Glock 19 la subraţul stâng, îmi trag o haină groasă şi o pălărie maronie şi mă grăbesc spre parcare să-mi iau Mazda obosită. Zece minute mai târziu, intru la Urgenţe şi-l salut pe un anume Juke Sadler, unul dintre cei mai jegoşi avocaţi din oraş. Juke bate unităţile de primiri urgenţe din oraş în căutare de clienţi răniţi. Ca un vultur, pierde vremea pe holuri disperat să dea de rude tulburate, prea panicate să poată gândi clar. Se ştie că ia prânzul şi cina în cantinele spitalelor, împărţind cărţi de vizită celor cu oase rupte. Anul trecut, s-a luat la pumni cu un camionagiu care hărţuia familia unei victime a unui accident rutier. Au fost arestaţi amândoi, însă numai Juke s-a ales cu poza în ziar. Baroul stă cu ochii pe el de mulţi ani, dar e prea şmecher.

— Omul tău e pe culoarul ăsta, îmi spune el, arătând cu degetul ca unul dintre voluntarii aceia pensionari în haine roz din spitale.

Chiar l-au prins o dată îmbrăcat în haina aceea şi făcând-o pe ghidul. L-au prins şi cu haină neagră cu guler alb, făcând-o pe preotul. Juke este un nemernic fără remuşcări, însă îl admir. Operează în apele întunecate ale legii, iar aici avem multe în comun.

Partner poartă un halat şi se află pe o masă de examinare, cu braţul drept bandajat.

— OK, haide să stăm de vorbă, zic eu aruncând o privire.

Tocmai pleca de la un restaurant non-stop, cu mâncare din carne de pui, cu o gustare pentru el şi mama lui. S-a urcat în camionetă, a băgat în marşarier şi blestemăţia a sărit în aer. O bombă, probabil una dintre cele cu benzină, legată la rezervor şi detonată de la distanţă de cineva care stătea într-o maşină din apropiere. Partner a reuşit să se târască afară şi-şi aminteşte că s-a prăbuşit pe asfalt cu haina în flăcări. S-a târât mai departe şi a văzut camioneta transformându-se într-o minge de foc. Curând, erau poliţişti şi pompieri peste tot. Nu şi-a găsit telefonul. Un medic a tăiat haina de pe el şi l-a urcat într-o ambulanţă. Când au intrat la unitatea de primiri urgenţe, cineva i-a întins telefonul.

— Îmi pare rău, şefule, se scuză el.

— Nu e tocmai vina ta. După cum ştii, camioneta e asigurată pentru asemenea probleme. O să cumpărăm una nouă.

— Mă gândeam la treaba asta, zice el cu o grimasă.

— Serios?

— Mda, şefule. Poate luăm ceva care să nu fie atât de ţipător, atât de uşor de remarcat şi urmărit. Înţelegi ce vreau să spun? Adică, fix ieri mergeam pe autostradă şi m-a depăşit o dubă albă de transport, proprietatea unei firme de livrări de flori. O chestie albă standard, de aceleaşi dimensiuni ca a noastră, şi reflectez: „Aşa trebuie mers. Nu observă nimeni o dubă albă cu litere şi cifre pictate pe lateral". Şi aşa şi este. Trebuie să ne amestecăm în mulţime, şefule, nu să ieşim în evidenţă.

— Şi ce o să pictăm mai exact pe partea laterală a noii camionete?

— Nu ştiu, găsim noi ceva! Coletăria lui Pete, Florăria lui Mike, Servicii de zidărie ale lui Jake. Nu contează, ceva care să se amestece printre celelalte.

Nu sunt sigur că oamenii ar aprecia o camionetă albă, banală, cu o firmă falsă pictată pe ea. Clienţii mei au mult discernământ.

La faza asta râde. Ultimul client care a urcat în camioneta mea a fost Arch Swanger, un posibil asasin în serie.

Apare un doctor tânăr şi păşeşte între noi fără să scoată o vorbă. Examinează bandajul şi apoi, în sfârşit, îl întreabă pe Partner cum se simte.

— Vreau să merg acasă, spune el. Nu rămân peste noapte.

Doctorul e de acord. Îl umple pe Partner cu alte bandaje, îi dă câteva analgezice şi dispare. O asistentă are hârtiile pentru externare şi documentaţia. Partner îşi ia pe el pantalonii nearşi, şosetele, îşi încalţă pantofii şi iese înfăşurat într-o pătură ieftină. Plecăm de la spital şi mergem la restaurantul cu pui prăjit.

E aproape două dimineaţa, iar maşina poliţiei este încă parcată aproape de locul faptei. Fâşii de bandă galbenă înconjoară camioneta, din care n-a rămas decât o carcasă înnegrită, fumegândă.

— Stai aici, îi zic eu lui Partner şi cobor din maşină.

Apuc să fac vreo doisprezece metri până la banda galbenă, când un poliţist vine spre mine.

— Rămâi acolo, amice, mă opreşte el. E scena unei infracţiuni aici!

— Ce s-a întâmplat?

— N-aş putea să-ţi spun. Se fac investigaţii. Trebuie să te retragi.

— Nu voi atinge nimic.

— Am spus să te retragi, da?

Scot o carte de vizită din buzunarul cămăşii şi i-o întind.

— Sunt proprietarul camionetei. A fost o bombă cu benzină fixată de rezervor. Tentativă de crimă. Vă rog să-i comunicaţi anchetatorului să mă sune dimineaţă.

Se uită la cartea de vizită, dar nu e în stare să îngaime un răspuns.

Mă întorc la maşină şi tac câteva minute.

— Vrei nişte pui? întreb eu într-un târziu.

— Nu. Nu prea am poftă de mâncare în momentul ăsta.

— Eu cred că vreau o cafea. Vrei şi tu?

— Sigur.

Cobor din nou din maşină şi intru în restaurant. Nu sunt clienţi, locul e mort, iar întrebarea logică este de ce stă un restaurant cu pui fript deschis non-stop? Însă asta-i o întrebare pentru altcineva. O negresă cu cercei din oţel în ambele nări se învârteşte pe lângă casa de marcat.

— Două cafele, comand eu. Fără frişcă.

Asta o enervează, totuşi începe să se mişte.

— Doi patruzeci, spune ea în timp ce pune pe foc un ibric, probabil unul care n-a mai fost atins de ore întregi.

— Camioneta aia de afară e a mea, îi explic eu când aşază două ceşti pe tejghea.

— Păi, bănuiesc că o să ai nevoie de una nouă, replică ea cu un zâmbet obraznic.

Ce deşteaptă!

— Aşa se pare. Ai văzut când a sărit în aer?

— Neah, n-am văzut, dar am auzit.

— Şi pun pariu că tu sau unul dintre colegii tăi aţi dat fuga afară cu un telefon mobil şi aţi filmat totul, nu-i aşa?

— Da, răspunde ea clătinând din cap cu aroganţă.

— I-aţi dat poliţiei filmarea?

Un rânjet.

— Neah, nu facem nimic care să-i ajute pe poliţişti.

— Îţi dau o sută de parai dacă-mi trimiţi înregistrarea pe e-mail şi n-am să spun nimănui.

— Dă-mi adresa şi lovelele, zice ea scoţându-şi telefonul din buzunarul de la blugi.

Încheiem târgul.

— Camere de supraveghere sunt afară? o întreb eu în drum spre ieşire.

— Neah. Poliţiştii au întrebat deja de asta. Ăsta care-i patron aici e prea zgârcit.

În maşină, Partner şi cu mine ne uităm la video, care nu e nimic altceva decât mingea de foc pe care a descris-o deja. Cel puţin două maşini de pompieri au răspuns la apel şi le-a luat ceva timp să arunce cu apă peste flăcări. Înregistrarea video durează paisprezece minute şi, deşi captivantă, pentru că e vorba de camioneta mea, nu ne oferă nimic folositor.

— OK, cine-a fost? întreabă Partner când ecranul devine alb.

— Sunt sigur că Link, îi răspund eu. I-am pocnit două gorile luni. Ochi pentru ochi. Jucăm dur de acum.

— Crezi că Link e în ţară?

— Mă îndoiesc. Ar fi prea riscant. Pariez că e prin apropiere totuşi, prin Mexic sau Caraibe, undeva unde nu poate fi găsit, dar de unde îi e uşor să vină şi să plece.

Pornesc motorul şi plecăm de acolo. Sunt impresionat de cât de mult a vorbit Partner în seara asta. Emoţia de a fi fost aruncat în aer i-a dezlegat limba. Îmi dau seama că are dureri, însă n-ar recunoaşte-o în veci.

— Ai vreun plan? mă întreabă el.

— Da. Vreau să-l găseşti pe Miguel Zapate, fratele lui Tadeo. Acum, că s-a terminat cu promiţătoarea lui carieră în arte marţiale mixte, sunt convins că Miguel s-a dedicat traficului cu droguri. Vreau să-i explici că am nevoie de protecţie; că-l reprezint pe frăţiorul lui mai mic pe gratis într-un caz de asasinat, pro bono pentru că-l iubesc pe puşti, iar el nu-şi poate permite să mă plătească, şi că sunt strâns cu uşa de nişte gorile care lucrează pentru Link Scanlon. Fango e unul dintre ei, cu toate că nu i-am ştiut niciodată numele real.

— I se spune Tubby. Tubby Fango, iar numele lui adevărat este Danny.

— Impresionant. Cine-i celălalt, ăla pe care l-ai pocnit cu bastonaşul tău?

— Îşi zice Razor, Razor Robilio, numele adevărat este Arthur.

— Tubby şi Razor, rostesc eu clătinând din cap. Când te-ai ocupat de această micuţă cercetare?

— După altercaţia de luni, m-am hotărât să-mi vâr un pic nasul. N-a fost chiar atât de greu, serios.

— Bună treabă! Deci, dă-i numele lui Miguel şi spune-i că trebuie să-i contacteze pe băieţii ăştia şi să le zică să se retragă. Miguel şi băieţii lui vând cocaină, pe care Link o controla în urmă cu treizeci de ani. E puţin probabil ca Tubby şi Razor să fi avut de-a face cu Miguel, dar nu poţi să ştii niciodată. Prin ghetouri sunt mereu legături ciudate. Te rog să-i pui clar în vedere lui Miguel că nu vreau să fie nimeni rănit: doar puţină intimidare. Ai înţeles?

— Am înţeles, şefule.

Suntem în zona locuinţelor subvenţionate de stat. Străzile sunt întunecate şi goale. Totuşi, dacă aş coborî din maşină şi mi-aş arăta mutra albă, aş atrage de îndată câţiva tipi neplăcuţi. Am făcut o dată greşeala asta, însă, slavă Domnului, îl aveam pe Partner cu mine. Trag la bordura din faţa blocului său.

— Bănuiesc că doamna Luella te aşteaptă.

Dă din cap în semn afirmativ.

— Am sunat-o, i-am zis că n-am decât o zgârietură. O să fie în

regulă.

— Vrei să intru cu tine?

— Nu, şefule. E aproape ora trei. Du-te şi dormi un pic!

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

— Sigur, şefule. Mergem mâine să cumpărăm o camionetă nouă?

— Încă nu. Trebuie să vorbesc întâi cu poliţia şi compania de asigurare.

— Îmi trebuie un mijloc de transport. Te deranjează dacă încep să caut on-line?

— Dă-i drumul! Şi ai grijă de tine!

— Sigur că da, şefule.

10

Din moment ce în clipa asta nu suport gândul de a mă afla în prezenţa ei, iar ea, cu siguranţă, preferă să evite să se uite la mine, Judith şi cu mine decidem să punem lucrurile la punct la telefon. Începem pe o notă plăcută cu ultimele noutăţi despre fiul meu. E bine, nu există probleme, nici dorinţa de a vorbi despre ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Terminând cu asta, trecem la subiect.

Judith s-a hotărât că nu vrea o investigaţie a FBI-ului în privinţa lui Roy Kemp şi a răpirii. Are motivele ei şi sunt serioase. Viaţa e bună. Starcher e bine. Dacă Roy Kemp şi compania sunt destul de disperaţi cât să răpească un copil în schimbul unor informaţii, cine ştie ce altceva ar putea să facă. Haide să-i lăsăm în pace. În plus, implicarea lui Kemp pare imposibil de dovedit. Chiar putem avea încredere că FBI-ul va urmări un înalt oficial din poliţie? Şi apoi, agenda ei de la tribunal e plină. Nu vrea să-şi distragă atenţia. De ce să ne complicăm vieţile şi aşa pline de stres?

Judith e o luptătoare, o dură care nu se dă înapoi de la nimic. Este şi o tacticiană a uneltirilor care evită pericolele unor consecinţe nedorite. Dacă forţăm cercetarea lui Kemp, habar n-avem ce ni se poate întâmpla după aceea. Şi, din moment ce ne confruntăm cu un dur care nu gândeşte clar, e inteligent să presupunem că represaliile sunt foarte probabile.

Spre surprinderea ei, n-o contrazic. Ajungem la o înţelegere, o situaţie foarte rară în relaţia noastră.

11

Primarul nostru e un tip aflat la cel de-al treilea mandat şi are impunătorul nume L. Woodrow Sullivan al III-lea. Pentru public şi votanţi, e simplu Woody, un individ zâmbitor, prietenos, care te bate pe spate şi ar promite orice pentru un vot. În particular însă, e un nenorocit grosolan şi acru care bea prea mult şi e sătul de slujba lui. Dar nu poate să plece, pentru ca n-are unde să se ducă. Spera să fie reales la anul şi pare că n-are niciun prieten. În acest moment, cota lui de popularitate e undeva la 15%, destul de scăzută, cât să oblige orice politician mândru să-şi înainteze demisia de onoare, însă Woody s-a mai luptat şi altă dată. Ar prefera să facă orice altceva decât să treacă prin întrevederile pe care urmează să le avem.

Cel de-al doilea bărbat din încăpere este avocatul municipalităţii, Moss Korgan, coleg de an cu mine la Facultatea de Drept. Ne dispreţuiam pe atunci şi lucrurile nu s-au îmbunătăţit între timp. Era editorul revistei juridice şi se îndrepta spre o carieră strălucită într-o companie corporatistă sofisticată de avocaţi, una care a făcut implozie şi l-a lăsat să se chinuiască o vreme cu munci de calitate inferioară.

Woody şi Moss. Sună a reclamă pentru echipamente de vânătoare{11}.

Ne întâlnim în biroul primarului, o cameră splendidă de la ultimul etaj al instituţiei, cu ferestre înalte şi vedere pe trei părţi. O secretară ne toarnă cafeaua dintr-un ibric vechi din argint, în timp ce noi ne aşezăm în jurul unei mici mese dintr-un colţ. Trecem cu dificultate de obişnuita pălăvrăgeală şi ne silim să zâmbim şi să ne prefacem relaxaţi.

Printr-o înştiinţare în procesul civil, am lăsat să se ştie că am de gând să-i citez pe amândoi să depună mărturie în boxa martorilor. Acest lucru pluteşte deasupra mesei ca un nor întunecat şi face aproape imposibilă politeţea profesională.

— Suntem aici ca să discutăm despre o înţelegere, nu-i aşa? mă întreabă răstit Woody.

— Da, îi răspund eu şi scot câteva hârtii din servietă. Am o propunere, una destul de elaborată. Clientul meu, Doug Renfro, preferă să ajungă la o înţelegere în privinţa tuturor capetelor de acuzare şi să-şi vadă de ce i-a mai rămas din viaţă.

— Ascult, îmi zice nepoliticos Woody.

— Mulţumesc. În primul rând, cei opt poliţişti care au efectuat raidul, dintre care unul a ucis-o pe Kitty Renfro, trebuie concediaţi. De la asasinat, sunt suspendaţi, cu salariul şi celelalte beneficii intacte, şi…

— Chiar trebuie să foloseşti cuvântul „asasinat”? mă întrerupe

Woody.

— N-au fost condamnaţi pentru nimic, adaugă Moss.

— Nu suntem într-o sala de judecată, bine? Şi dacă vreau să întrebuinţez cuvântul „asasinat”, am s-o fac. Sincer, nu există alt cuvânt în limba engleză care să descrie ce au făcut băieţii voştri din trupele SWAT. A fost un asasinat. E jenant că golanilor ăstora nu li s-a întrerupt contractul de muncă şi că încă-şi încasează salariile în întregime. Trebuie să plece. Ăsta e primul punct. Al doilea, comandantul trebuie să plece odată cu ei. E un nenorocit incompetent care n-ar fi trebuit angajat de la bun început. Se ocupă de un departament corupt. E un idiot şi, dacă nu mă credeţi, întrebaţi-vă votanţii. Conform ultimului sondaj de opinie, cel puţin 80% din oamenii din acest oraş vor să fie concediat.

Ei dau din cap cu seriozitate, dar nu mă pot privi în ochi. Tot ce le-am spus a apărut şi pe prima pagină a ziarului *Chronicle*. Consiliul local a acordat un vot de neîncredere cu trei la unu împotriva comandantului. Însă primarul nu vrea să-l concedieze.

Motivele sunt simple şi complicate în acelaşi timp. În cazul în care cei opt poliţişti violenţi şi şeful lor sunt concediaţi înainte de procesul civil, e posibil să se transforme în martori ostili municipalităţii. E mai bine dacă rămân uniţi în apărarea lor în litigiul cu Renfro.

— Odată ce se soluţionează litigiul, îi puteţi concedia, nu-i aşa? continui eu.

— E nevoie să-ţi reamintesc că răspunderea noastră este limitată la un milion de dolari? mă întreabă Moss.

— Nu, nu e nevoie. Sunt perfect conştient de acest lucru. Acceptăm milionul ca soluţionare a litigiului şi-i concediaţi imediat pe cei opt poliţişti şi pe comandantul lor.

— Ne-am înţeles! zbiară, practic, Woody peste masă şi loveşte cu palma în ea. Ne-am înţeles. Altceva, ce mai vrei?

Chiar dacă City e la ananghie pentru un milion amărât de dolari, băieţii ăştia sunt îngroziţi la gândul unui alt proces. Pe durata primului, am expus cu detalii dramatice abuzurile ordinare ale departamentului de poliţie, iar *Chronicle* le-a repetat pe prima pagină vreme de o săptămână. Primarul, comandantul poliţiei, avocatul municipalităţii şi membrii consiliului local au fost în corzi. Ultimul lucru pe care şi-l doresc este un alt proces cu implicaţii importante în care să umilesc administraţia.

— Oh, vreau mult mai mult, domnule primar.

Se uită amândoi la mine cu feţe lipsite de orice expresie. Încet, încet, Îi se adună teama în priviri.

— Sunt sigur că vă amintiţi de povestea cu băieţelul meu, răpit sâmbăta trecută. O treabă destul de înspăimântătoare, dar cu final fericit şi toată gargara aia voioasă. Ceea ce nu ştiţi este faptul că a fost

răpit de angajaţi ai departamentului vostru de poliţie.

Masca de dur a lui Woody se topeşte în timp ce faţa îi devine albă ca varul. Moss, fost soldat la Marină, e mândru de ţinuta lui perfectă, însă de data asta nu-şi poate controla umerii să nu se prăbuşească. Expiră, pe când maiorul îşi vâră o unghie printre dinţi. Se uită scurt unul la altul – priviri identice de teroare.

Un pic dramatic, las un document să cadă pe masă, unde nu pot ajunge la el.

— Aceasta este o depoziţie de zece pagini, semnată de mine, în care descriu, sub jurământ, răpirea, orchestrată de comandantul adjunct al Poliţiei, Roy Kemp, în efortul de a mă sili sa divulg locul în care se află cadavrul fiicei sale dispărute. Arch Swanger n-a fost niciodată clientul meu, în ciuda a ceea ce aţi citit şi aţi putea crede, dar mi-a dezvăluit, într-adevăr, unde se presupunea că ar fi îngropat cadavrul. Când am refuzat să le transmit poliţiştilor aceasta informaţie, mi-au răpit fiul. Am cedat, i-am relatat detectivului Reardon ceea ce ştiam şi au săpat acolo duminica trecută. N-au găsit nimic, cadavrul nu era acolo. Atunci, Kemp l-a eliberat pe fiul meu. Acum ar vrea să uit totul, dar asta n-o să se întâmple. Lucrez cu FBI-ul. Credeţi că aveţi probleme cu cazul Renfro? Ei bine, aşteptaţi să se audă în City cât de coruptă este, de fapt, poliţia noastră.

— Poţi să dovedeşti asta? întreabă Moss, aproape rămas fără glas.

Bat cu degetul în depoziţie şi îi răspund:

— Am totul aici. Există înregistrări ale camerelor de supraveghere din parcarea pentru autocamioane unde mi-am găsit fiul. El a reuşit să-l identifice pe unul dintre răpitori, un poliţist. FBI-ul e pus pe treabă şi urmăreşte piste.

Asta nu e complet adevărat, bineînţeles, dar de unde pot şti ei? Ca în orice război, adevărul este prima victimă. Mai scot un document din servietă şi îl aşez lângă depoziţie.

— Iar aceasta este schiţa unui litigiu pe care intenţionez să-l deschid împotriva administraţiei din City pentru răpire. După cum ştiţi, Kemp e în concediu, încă pe statul de plată, încă angajat. Îl dau în judecată pe el, dau în judecată departamentul şi municipalitatea pentru o infracţiune care va ţine prima pagină a ziarelor de pe coasta de Vest până pe coasta de Est.

— Vrei să-l concediem şi pe Kemp? mă întreabă Moss.

— Nu mă interesează dacă rămâne sau pleacă. E un tip decent şi un bun poliţist. Mai e şi un tată disperat care trece prin iad. Aş putea să-l las în pace.

— Foarte drăguţ din partea ta, murmură Woody.

— Şi ce are asta a face cu înţelegerea? mă întreabă Moss.

— Totul. Îngrop procesul şi uit de el definitiv, îmi văd de treaba mea şi am mai multă grijă de fiul meu. Dar mai vreau un milion de

verzişori pentru Renfro.

— Asta-i extorcare, spune Moss.

— Cu siguranţă este, însă, în acest moment, extorcarea e puţin mai jos pe listă. Pe primul loc e asasinatul, urmat de răpire. Nu vreţi să începeţi un scandal cu mine.

Primarul reuşeşte să-şi îndrepte spinarea.

— Şi cum ar trebui să găsim noi alt milion pe care să vi-l dăm ţie şi domnului Renfro fără să ajungă informaţia în presă? întreabă el.

— Ei, aţi mai mutat bani de colo colo, domnule primar. Aţi fost prins de câteva ori, v-aţi făcut de râs în scandaluri, dar ştiţi cum se procedează.

— N-am făcut nimic rău.

— Nu-s reporter, aşa că lăsaţi-o baltă! Bugetul de anul ăsta este de 600 de milioane de dolari. Aveţi fonduri pentru zile ploioase, fonduri facultative, fonduri pentru căderi de zăpadă, rezerve pentru aia şi ailaltă. Va descurcaţi voi. Cea mai bună cale ar fi să discutaţi cu consiliul local într-o şedinţă executivă, să daţi o rezoluţie în vederea unei înţelegeri confidenţiale cu Renfro şi să trimiteţi banii într-un cont din străinătate.

Woody râde, însă nu fiindcă aş fi spus ceva amuzant.

— Deci, crezi că putem avea încredere în consiliul local să-şi ţină gura?

— Asta e problema voastră, nu a mea. Treaba mea este să obţin o înţelegere corectă pentru clientul meu. Două milioane nu înseamnă corect, dar o să acceptăm.

Moss se uită la picioare, părând ameţit. Se duce la o fereastră şi priveşte în gol. Se îndreaptă de şale şi se plimbă prin toată camera. Woody pare să înţeleagă realitatea, că se prăbuşeşte cerul peste el.

— OK, Rudd, cât timp avem la dispoziţie? întreabă el.

— Nu prea mult, îi răspund eu.

— Avem nevoie de timp să investigăm asta, Sebastian, îmi spune Moss. Vii aici, arunci aşa o bombă şi te aştepţi să credem totul. Sunt o grămadă de aspecte neclare aici.

— Într-adevăr, dar o investigaţie nu va face decât să producă scurgeri de informaţii. Şi unde o să vă ducă asta? O să-l convocaţi pe Kemp şi o să-l întrebaţi dacă l-a răpit pe fiul meu? Vai, mă întreb ce-o să răspundă! Puteţi să săpaţi luni la rând în căutarea adevărului şi n-o să-l găsiţi. Şi n-am chef să aştept.

Împing depoziţia şi schiţa litigiului pe masă înspre Woody. Mă ridic şi-mi iau servieta.

— Uitaţi care-i treaba. Azi e vineri. Aveţi tot weekendul. Voi fi aici luni, la ora zece dimineaţa, ca să încheiem socotelile. Dacă nu sunteţi în stare să găsiţi o soluţie, mă duc direct la *Chronicle* cu grămăjoara asta de hârtii. Imaginaţi-vă povestea, daunele! Titluri la televiziune

din oră-n oră.

Woody păleşte din nou.

— Luni sunt la Washington, bâiguie el lamentabil.

— Atunci, anulează! Ai gripă. Luni la zece, domnilor, mai spun eu în timp ce deschid uşa.

12

Naomi nu este prea impresionată de Mazda mea închiriată. Îndreptându-ne prin centru spre sala de spectacole, îi explic ce s-a întâmplat cu celălalt vehicul al meu. E şocată că există băieţi răi prin oraş, care ar ataşa un dispozitiv exploziv de camioneta mea ca să mă intimideze şi să-l ucidă pe Partner. Vrea să ştie cât de repede îi va prinde poliţia şi când îi va aduce în faţa justiţiei pe tipii ăştia. Nu pricepe când îi explic că (1) poliţia n-are niciun interes să-i prindă, pentru că eu sunt cine sunt şi (2) poliţia nu-i poate prinde, deoarece tipii ăştia nu prea lasă indicii în urmă.

Mă întreabă dacă e în siguranţă în compania mea. Când îi răspund că am un pistol lipit de tors, chiar la subraţul stâng, trage adânc aer în piept şi se uită pe geam.

— Sigur, suntem în siguranţă, o liniştesc eu.

În efortul de a face dezvăluiri complete, îi povestesc despre ultimul meu birou şi despre incendiere. Nu, poliţia n-a soluţionat nici cazul acela, probabil pentru că a fost implicată. Fie poliţia, fie nişte traficanţi de droguri.

— Nu-i de mirare că ai probleme cu femeile, remarcă ea.

Are dreptate. Cele mai multe se sperie rapid şi se orientează spre bărbaţi mai puţin riscanţi. Totuşi, Naomi are o strălucire în ochi şi pare să se bucure de ameninţarea pericolului. Până la urmă, luptele în cuşcă au fost ideea ei.

Am tras nişte sfori şi locurile noastre sunt în lateralul ringului, al treilea rând din spate. Cumpăr două beri mari şi ne oprim să ne uităm la mulţime. Spre deosebire de teatru, cinema, operă sau muzică simfonică, sau chiar de un meci de baschet, suporterii sosesc puşi pe scandal, în majoritate pe jumătate beţi. E o mulţime frumuşică, probabil trei-patru mii de oameni, şi mă minunez de viteza cu care acest sport şi-a câştigat popularitatea. Mă gândesc şi la Tadeo, un puşti talentat aflat în arest, când ar trebui să fie cap de afiş în seara asta. Procesul se apropie, şi el încă se aşteaptă să fac un miracol şi să-l scot de acolo un om liber. Recapitulez pentru Naomi, cu multe detalii grăitoare, noaptea în care Tadeo l-a atacat pe arbitru şi locul s-a transformat într-o revolta. Lui Starcher i s-a părut cool şi vrea să se întoarcă pentru mai multă distracţie.

Ei i se pare o idee proastă.

Un antrenor mă recunoaşte şi se opreşte să stăm de vorbă. Puştiul lui din categoria 68 de kilograme se luptă în al doilea meci şi n-a pierdut în ultimele şase. În timp ce vorbeşte, nu-şi poate lua ochii de la Naomi. Fiindcă e mortală şi îmbrăcată modern, atrage o grămadă de priviri.

Antrenorul consideră ca puştiul lui e valoros şi are nevoie de susţinere. Din moment ce sunt considerat un avocat şmecher cu mulţi bani, cel puţin în lumea asta, sunt un tip care poate face o carieră. Îi spun omului că putem discuta mai târziu. „Lasă-mă să-l văd pe puşti în câteva meciuri şi apoi ne întâlnim.” Antrenorul mă întreabă de Tadeo şi clatină din cap cu tristeţe. Ce pierdere!

Când locul se umple, luminile se stâng şi mulţimea devine isterică. Primii doi luptători intră în cuşcă şi sunt prezentaţi.

— Îi ştii pe ăştia? mă întreabă Naomi entuziasmată.

— Da, sunt doar nişte bătăuşi fără mare talent. Luptători de stradă, pe bune.

Sună clopotul, începe lupta şi mica mea învăţătoare sexy stă pe marginea scaunului şi ţipă.

13

La miezul nopţii, suntem într-o pizzerie de doi bani, înghesuiţi într-un separeu îngust şi stând foarte aproape unul de celălalt. Au fost câteva atingeri, ţineri de mână şi pare a exista o atracţie reciprocă. Am convingerea asta.

Ronţăim dintr-o pizza cu ardei gras şi sporovăim despre evenimentul zilei, un festival sângeros de categorie grea, care s-a terminat cu un strâns violent de gât.

Învinsul a rămas la podea multă vreme. Într-un târziu, Naomi ajunge la răpire şi vrea să afle cât de mult ştiu. Îi explic că FBI-ul face săpături şi că nu pot să dezvălui nimic.

A existat o cerere de recompensă? N-aş putea să afirm asta. Un suspect? Nu, din câte cunosc. Ce făcea în parcarea pentru autocamioane? Mânca îngheţată.

Aş vrea să-i dau detalii, totuşi este prea devreme, poate mai încolo, când se liniştesc lucrurile.

— S-ar putea să ne fie dificil să avem o relaţie atâta vreme cât porţi armă, îmi spune ea în timp ce o conduc spre imobilul unde locuieşte.

— OK, pot să scap de ea. Dar va fi mereu în apropiere.

— Nu sunt sigură că-mi place ideea.

Rămânem tăcuţi până la parcarea din faţa apartamentului ei.

— M-am distrat de minime, îmi spune ea.

— Şi eu.

O conduc până la uşa apartamentului.

— Deci, când ne mai vedem? o întreb eu.

— Mâine-seară la şapte, îmi răspunde ea după ce mă pupă pe obraz. Chiar aici. Este un film pe care vreau să-l văd.

14

Partner mă ia cu o altă maşină închiriată, o dubiţă de transport de la compania de mutări locale şi internaţionale U-Haul, nouă şi strălucitoare, cu „19,95 dolari pe zi – fără limită de kilometri” mâzgălit pe ambele părţi cu vopsea verde strălucitor şi portocalie. Mă uit la ea un minut sau cam aşa ceva înainte să mă urc.

— Drăguţ, zic eu.

— Mă gândeam eu că o să-ţi placă, spune el rânjind.

Are bandajul ascuns sub haine; nu se vede că ar fi rănit. E prea dur ca să recunoască dacă îl jenează sau îl doare ceva.

— Cred că am face bine să ne obişnuim cu ea, adaug eu. Compania de asigurări se mişcă mai încet ca un melc. Plus că va dura o lună să personalizăm una nouă.

Ne mişcăm prin traficul din centru, suntem nişte băieţi de la livrări cu o camionetă plină cu mobilă. Partner opreşte în faţa primăriei şi parchează ilegal. O camionetă U-Haul în culori atât de vii va atrage, cu siguranţă, un furnicar de poliţişti de la circulaţie.

— Am vorbit cu Miguel, îmi spune el.

— Şi cum a mers? întreb eu cu o mână pe mânerul portierei.

— OK. I-am explicat cum stă treaba, i-am zis că eşti strâns cu uşa de nişte băieţi răi şi că ai nevoie de un pic de protecţie. A replicat că se poate ocupa el de asta, că măcar atât pot să facă el şi băieţii lui pentru tine, şi alte rahaturi. Am accentuat că nimeni nu trebuie să fie rănit, doar salutări prieteneşti lui Tubby şi Razor, ca să înţeleagă mesajul.

— Ce părere ai?

— Probabil că o să meargă. Banda lui Link e destul de subţiată zilele astea, din motive evidente. Cei mai mulţi dintre bătăuşi s-au cărat. Mă îndoiesc că băieţii lui vor să dea de belea cu o bandă de traficanţi de droguri.

— O să vedem. Mă întorc în treizeci de minute, închei eu şi cobor.

Woody şi-a anulat călătoria la Washington şi mă aşteaptă în biroul lui împreună cu Moss. Amândoi arată ca şi cum au avut un weekend prost. E luni şi scopul meu este să le stric şi restul săptămânii. Nu ne strângem mâinile, nu schimbăm amabilităţi de formă, nu mi se oferă nici măcar o cafea.

— Bun, băieţi, ne-am înţeles? întreb eu sporind tensiunea. Da sau ba? Vreau un răspuns acum, iar dacă primesc răspunsul greşit, voi pleca din această clădire şi voi merge pe jos până la *Chronicle*. Verdoliak, reporterul vostru preferat, mă aşteaptă la biroul lui.

— Ne-am înţeles, spune Woody uitându-se fix în podea.

Moss îmi întinde un document peste masă.

— Aceasta este o înţelegere confidenţială. Compania de asigurări va

plăti primul milion acum. Municipalitatea va plusa cu jumătate de milion în anul ăsta fiscal şi încă jumătate în următorul. Avem un fond de rezervă pentru litigii pe care-l putem manipula, dar trebuie să împărţim în două plăţi, una anul acesta şi alta la anul. Asta-i tot ce putem face.

— Merge. Şi când îi daţi afară pe comandant şi pe băieţii din SWAT?

— Mâine-dimineaţă, îmi răspunde Moss. Şi asta nu e trecut în documentele înţelegerii.

— Atunci, nu semnez contractul până nu-i daţi afară. Ia staţi aşa! De ce-i aşa dificil să scăpaţi de tipii ăştia? La naiba, tot oraşul vrea să-i vadă concediaţi!

— Şi noi vrem, mă asigură primarul. Crede-mă, îi vrem scoşi din peisaj. Ai încredere în noi în privinţa asta, Rudd!

Dau ochii peste cap când aud cuvântul „încredere". Iau contractul şi-l citesc pe îndelete. Sună un telefon în biroul impozant al primarului, dar îl ignoră. Când termin de citit, las hârtiile să cadă pe masă.

— Nici un singur cuvânt de scuze. Soţia clientului meu este ucisă, el e împuşcat, apoi e târât într-un proces penal, ameninţat cu închisoarea, trece prin iad şi nici măcar un cuvânt de scuze. Nu încheiem târgul!

Woody murmură un „Rahat!" amar şi sare în picioare. Moss se freacă la ochi ca şi cum ar fi pe cale să izbucnească în plâns. Secundele se scurg, trece un minut întreg şi nimeni nu scoate un sunet.

— De ce nu poţi să fii bărbat şi să faci ceea ce trebuie? îl întreb eu, într-un final, pe primar. De ce nu convoci o conferinţă de presă, exact aşa cum faci la fiecare criză minoră, pe care s-o începi cu scuze adresate familiei Renfro? Anunţă că am ajuns la o înţelegere în procesul civil. Explică-le oamenilor că, după o investigaţie amănunţită, este clar că echipa SWAT a încălcat toate regulile de procedură şi siguranţă şi că opt poliţişti au contractele de muncă încheiate, începând din acest moment. Şi că şeful lor pleacă odată cu ei.

— N-am nevoie de sfatul tău ca să-mi fac meseria, replică Woody, însă e un răspuns slab.

— Ba poate că ai!

Sunt tentat să ies din nou ca o vijelie, dar nu vreau să pierd banii.

— Bine, bine, acceptă Moss. Îl vom redacta din nou şi vom adăuga câteva cuvinte adresate familiei.

— Mulţumesc, spun eu. Mă întorc mâine, după conferinţa de presă.

15

Mă întâlnesc cu Doug Renfro să luăm prânzul într-o cafenea din apropierea casei lui. Îi detaliez înţelegerea şi e încântat să primească două milioane. Onorariul meu din contract e de 25%, dar am să-l reduc la doar 10%. E surprins de asta şi, la început, vrea să se opună. Mi-ar plăcea să-i las toţi banii, însă chiar am nişte cheltuieli. După ce termin cu Harry şi Harry, o să rămân cu vreo 120.000 de dolari net, ceea ce e puţin dacă ne gândim la cât timp am petrecut cu acest caz, totuşi este un onorariu decent.

Ia o înghiţitură de cafea, mâinile încep să-i tremure şi ochii i se umplu deodată de lacrimi. Lasă ceaşca pe masă şi se ciupeşte de vârful nasului.

— N-o vreau decât pe Kitty, spune el cu buzele tremurând.

— Îmi pare rău, Doug. Altceva?

— De ce au făcut-o? De ce? A fost atât de lipsit de raţiune! Au spart uşile, au intrat trăgând ca nişte idioţi în casa greşită. De ce, Sebastian?

Nu pot decât să clatin din cap.

— Am plecat de aici, ţi-o spun de pe acum, continuă el. Am plecat. Urăsc oraşul ăsta şi pe clovnii care-l conduc. Şi trebuie să-ţi mărturisesc, Sebastian, cu ăştia opt poliţişti rămaşi fără slujbă, enervaţi şi căutând probleme, nu mă simt în siguranţă. N-ar trebui să te simţi nici tu, să ştii.

— Ştiu, Doug. Crede-mă, mă gândesc la asta tot timpul. Dar, pe de altă parte, i-am mai călcat pe nervi şi altă dată. Nu sunt tocmai printre preferaţii lor.

— Eşti un avocat dat dracului, Sebastian. Am avut îndoieli la început. Felul în care m-ai luat atât de tare când încă eram în spital. Mă tot gândeam: „Cine e acest tip?” Au încercat şi alţi avocaţi să pună laba pe caz, ştiai? Nişte clovni în toată regula, care se învârteau prin spital. Însă i-am expediat. Mă bucur ca am făcut-o. Ai fost minunat la proces, Sebastian! Magnific!

— OK, OK. Mersi, Doug, e suficient!

— Cinşpe la sută, bine? Vreau să iei cinşpe la sută. Te rog!

— Dacă insişti.

— Insist. Am vândut ieri casa, cu un profit frumuşel. Încheiem actele în două săptămâni. Cred că o să plec în Spania.

— Săptămâna trecută, ziceai de Noua Zeelandă.

— E o lume mare. Pot să mă duc oriunde, să trăiesc în tren un an sau ceva de genul ăsta. Să văd tot. Doar că mi-aş dori să fie şi Kitty lângă mine. Îi plăceau călătoriile.

— Ar trebui să primim banii în curând. Ne vedem în câteva zile şi împărţim prada.

16

Urmăresc conferinţa de presă din apartamentul meu. La un moment dat, cred că, în ultimele câteva ceasuri, primarul Woody a luat decizia calculată că târâtul în patru labe ar putea să-i aducă mai multe voturi decât dacă îşi ţine nasul pe sus. Stă pe un podium şi, pentru prima dată în istoria recentă, nu e nimeni în spatele lui. Absolut nimeni. E complet singur: nici vreun consilier local făcând teatru de prost-gust în faţa camerelor, nici vreun zid de ofiţeri cu ceafa groasă în uniforme, nici vreun avocat cu figură feroce încruntându-se de parcă ar fi în agonie din cauza hemoroizilor.

Explică unui grup redus de reporteri că City şi-a rezolvat chestiunile legale cu familia Renfro. Nu va exista un proces civil; coşmarul a luat sfârşit. Termenii sunt confidenţiali, desigur. Cele mai sincere scuze familiei pentru ceea ce s-a întâmplat. S-au făcut greşeli, bineînţeles (deşi el n-a făcut niciuna), şi a luat decizia să acţioneze cu hotărâre şi să pună capăt tragediei. Comandantul poliţiei este concediat începând din acest moment. El este, în ultimă instanţă, răspunzător pentru faptele ofiţerilor săi. Toţi cei opt membri ai echipei SWAT sunt, de asemenea, concediaţi. Acţiunile lor nu pot fi tolerate. Procedurile vor fi revizuite. Şi aşa mai departe.

Încheie frumos cu o nouă scuză, iar de data asta arată şi sună ca şi cum ar fi gata să-i dea lacrimile. N-a jucat rău Woody şi ar putea fi chiar posibil ca pledoaria lui să-i atragă şi câteva voturi în plus. Orice prost însă poate citi sondajele.

Curajoasă mişcare, Woody!

Acum, ca şi cum viaţa mea n-ar fi deja suficient de complicată, mai sunt opt foşti poliţişti scăpaţi liberi în stradă, murmurând numele meu şi căutând vreo formă de răzbunare.

Banii vin destul de repede, iar Doug şi cu mine ne încheiem socotelile. Ultima oară când îl văd, se urcă într-un taxi care se îndreaptă spre aeroport. Spune că nu e sigur unde se duce, dar o să-şi dea seama când ajunge acolo. Zice că s-ar putea să se uite la tabela cu plecări şi să aleagă o destinaţie.

Îi arunc o privire plină de invidie.

17

Tadeo insistă să-mi fac timp cel puţin o dată pe săptămână ca să-l vizitez în arest. Şi asta chiar nu mă deranjează. Cele mai multe vizite includ şi o conversaţie legată de apropiatul lui proces, iar unele n-au de-a face cu nimic altceva decât supravieţuirea în arest. Nu există sală de sport, niciun loc în care să se antreneze – va avea la închisoare, dar nu discutăm despre asta – şi e frustrat în eforturile lui de a se menţine în formă. Face o mie de ridicări din ghemuit şi flotări pe zi şi mi se pare destul de în formă. Mâncarea e groaznică şi zice că a slăbit, ceea ce duce, desigur, la o discuţie despre greutatea lui preferată pentru lupte după ce va ieşi. Cu cât stă mai mult în arest şi cu cât primeşte mai multe consultaţii juridice gratuite de la colegii lui de celulă, cu atât se îndepărtează de realitate. E convins că poate fermeca un juriu, că poate arunca toată vina pe un scurt episod de nebunie şi că poate scăpa. Îi explic încă o dată că procesul va fi greu de câştigat, deoarece juriul va vedea înregistrarea video de cel puţin cinci ori.

Începe să se îndoiască de încrederea mea în el şi, în două ocazii, menţionează implicarea unui alt avocat. Asta n-o să se întâmple, pentru că ar trebui să plătească un onorariu gras altcuiva, însă tot mă agasează. De la o vreme, se poartă asemenea infractorilor penali, în special cei de pe stradă. N-are încredere în sistem, nici în mine – fiindcă sunt alb şi fac parte din structurile de putere. E convins că e nevinovat şi închis pe nedrept. Ştie că poate influenţa un juriu dacă i se va da şansa asta. Iar eu, în calitate de avocat al lui, nu trebuie decât să fac câteva giumbuşlucuri în sala de judecată şi, exact ca la televizor, o să fie un om liber. Nu-l contrazic, doar încerc să menţin lucrurile la un nivel realist.

După o jumătate de oră, îmi iau la revedere şi sunt uşurat să plec de lângă el. În timp ce ies din arest, detectivul Reardon apare ca de nicăieri şi aproape că se izbeşte în mine.

— Ce să vezi, Rudd, exact omul pe care voiam să-l văd!

Nu l-am mai văzut niciodată în arest. Întâlnirea asta nu este întâmplătoare.

— A, da. Ce e?

— Ai o clipă liberă? mă întreabă el, arătând spre un colţ departe de alţi avocaţi şi gardieni.

— Sigur.

Chiar nu vreau să-mi petrec vremea cu Reardon, însă e aici cu un scop. Sunt sigur că vrea să-mi dezvăluie cu toată convingerea că adjunctul suspendat al comandantului poliţiei, Roy Kemp, continuă să fie profund îngrijorat de păstrarea răpirii numai între noi, băieţii.

— Uite ce e, Rudd, aud că ai intrat într-o belea cu doi dintre golanii

lui Link Scanlon săptămâna trecută, la tribunal, îmi spune el când rămânem singuri. Martorii declară că i-ai tăvălit pe amândoi, că i-ai lăsat laţi. Păcat că nu le-ai băgat şi câte un glonţ între ochi. Mi-ar fi plăcut să văd asta. Mi-e greu să cred că ai avut tupeul să te baţi cu doi rupători de picioare.

— Şi care e ideea?

— Îmi imaginez că Link ţi-a transmis vorbă că vrea ceva de la tine, probabil bani. Ştim unde este, doar că nu putem ajunge la el. Credem că e falit, aşa că trimite două gorile să te stoarcă. Dintr-un motiv sau altul, nu vrei să fii stors. Ei insistă şi tu îi laşi laţi în plină zi în faţa unei săli de judecată. Îmi place.

— Explică-te!

— Îi ştii pe tipii ăia doi? Cum îi cheamă adică.

Ceva îmi spune s-o fac pe prostul.

— Pe unul îl cheamă Tubby, nu ştiu numele de familie. Pe celălalt nu-l cunosc. Ai timp pentru o întrebare?

— Da, sigur.

— Eşti de la Omucideri. De ce te preocupă, mai exact, Link şi bătăuşii lui şi faptul că m-am distrat un pic cu ei?

— Fiindcă sunt de la Omucideri.

Deschide un dosar şi-mi arată o fotografie color 20×25 cu două cadavre pe un soi de grămadă de gunoaie. Zac cu faţa în jos, cu încheieturile strâns legate la spate. Mai mult, au cefele pline de sânge închegat.

— I-am găsit pe ăştia doi ţepeni în groapa de gunoi a oraşului, împachetaţi într-o bucată de mochetă veche şi groasă. Buldozerele au săpat într-o moviliţă şi Tubby şi Razor au ieşit la suprafaţă. Tubby e Danny Fango, cel din dreapta. Razor, cel din stânga, este Arthur Robilio.

Reardon umblă prin teanc şi scoate o altă fotografie. Cele două cadavre au fost rearanjate şi zac cu faţa în sus, unul lângă altul. Se vede bocancul negru al unui poliţist în fotografie, chiar lângă capul ciopârţit al bunului şi bătrânului Tubby. Gâturile le-au fost secţionate cu o tăietură lungă şi adâncă.

— Fiecare a primit câte două lovituri în ceafă. Asta şi câte o lamă de briceag de la o ureche la alta, precizează Reardon. Funcţionează întotdeauna. Până acum, un asasinat curat, fără amprente, balistică, indicii pentru legişti. Probabil, o chestie banală între bande, nu e vreo mare pierdere pentru societate, înţelegi ce vreau să spun?

Mi se strânge stomacul şi amăreala îmi inundă gâtul. Am o senzaţie puternică de vomă, însoţită de o ameţeală care ar putea însemna un leşin rapid. Întorc privirea de la fotografii, clatin din cap cu dezgust şi-mi spun să încerc, pe cât e omeneşte posibil, să nu par îngrijorat.

— Şi ce dacă, Reardon? Crezi că i-am ras de pe faţa pământului pe

tipii ăştia pentru că au sărit la mine la tribunal? întreb eu ridicând din umeri.

— Nu ştiu ce cred în momentul ăsta, dar îi am pe ăştia doi cercetaşi pe masa de la morgă şi nimeni nu ştie nimic. Din câte am aflat, ai fost ultima persoană care s-a bătut cu ei. Pare să-ţi placă să operezi în ghetouri. Poate că ai ceva prieteni pe acolo. Una duce la alta.

— Nu poţi să-ţi vinzi asta nici măcar ţie însuţi, Reardon. E subţire ca apa. Du-te şi acuză pe altcineva, pentru că-ţi pierzi timpul cu mine. Nu ucid. Doar apăr ucigaşi.

— Acelaşi lucru, dacă mă întrebi pe mine. Am să mai sap.

Reardon pleacă şi găsesc o toaletă. Închid uşa cabinei, mă aşez pe capac şi mă întreb dacă este posibil.

18

Oprim vehiculul companiei de relocări U-Haul într-un loc de parcare de la un restaurant cu servire în maşină, unde comandăm hotdog şi sucuri de la o drăgălaşă pe patine cu rotile. Niciunul dintre noi n-are poftă de mâncare. Fata ne aduce băuturile şi Partner ridică fereastra manual, cum se făcea pe vremuri. Ia o înghiţitură lungă, uitându-se drept înainte.

— Sub nicio formă, şefule. Le-am spus clar: speriaţi-i, dar nu puneţi mâna pe ei. Nimeni să nu aibă de suferit.

— Nu-i doare, zic eu.

— Dar, şefule, trebuie să înţelegi cum merg lucrurile în ghetouri. Să admitem că Miguel şi băieţii lui dau peste Tubby şi Razor şi plănuiesc o confruntare. Îi ameninţă, însă pe Tubby şi Razor îi doare în cot de ameninţări. La naiba, doar ameninţă şi ei de treizeci de ani încoace! N-apreciază intruziunea şi lasă să se vadă asta. Miguel trebuie să rămână pe poziţii. Se încing discuţiile, se aruncă şi alte ameninţări şi, la un moment dat, lucrurile scapă din mână. Ajunge un pumn ca să înceapă bătaia şi, nu după multă vreme, cineva scoate un pistol sau un cuţit.

— Vreau să vorbeşti cu Miguel.

— De ce? N-o să recunoască niciodată, şefule! Niciodată!

Sorb cu paiul şi mă chinuiesc să înghit băutura răcoritoare. Totul pare a fi blocat – de la gât până la maţe.

— Noi presupunem că e Miguel, adaug eu după o pauză lungă. Ar putea fi altcineva. Tubby şi Razor şi-au făcut o carieră din a rupe mâini, poate că l-au enervat pe tipul nepotrivit de data asta.

Partner dă din cap în semn că da şi reuşeşte să scoată un „Posibil” lipsit de convingere.

19

Mă trezesc la 3:37 dimineaţa, când telefonul meu mobil începe să vibreze. Îl ridic încet. Apelant necunoscut, cea mai urâtă specie. Spun „alo” cu mare ezitare.

Aş recunoaşte vocea oriunde.

— Vorbesc cu Rudd? mă întreabă persoana de la celălalt capăt.

— Da. Cine este la telefon?

— Vechiul tău client, Swanger. Arch Swanger.

— Speram să nu mai aud vreodată de tine.

— Nici mie nu mi-e dor de tine, dar trebuie să stăm de vorbă. Din moment ce nu se poate avea încredere în tine şi nu eziţi să-ţi sacrifici clienţii, presupun că telefonul tău e urmărit şi că poliţiştii ascultă chiar în momentul ăsta.

— Nu.

— Eşti un mincinos, Rudd!

— Bine, atunci închide şi nu mă mai suna!

— Nu e chiar atât de simplu. Trebuie să discutăm! Fata aia trăieşte, Rudd, şi se petrec lucruri urâte.

— Nu mă interesează.

— E o farmacie non-stop pe Preston colţ cu 15. Cumpără nişte cremă pentru bărbierit. În spatele unei cutii de Gillette Menthol o să găseşti un mic telefon negru, cu cartelă preplătită. Ia-l, însă nu-i lăsa să te prindă şterpelind din magazin. Sună la numărul de pe ecran. E al meu. Aştept treizeci de minute, apoi plec din oraş. Ai înţeles, Rudd?

— Nu. Nu mă bag în joacă de data asta, Swanger.

— Fata trăieşte, Rudd, şi poţi s-o aduci înapoi. Aşa cum ţi-ai salvat puştiul, de data asta poţi să fii erou de-adevăratelea. Dacă nu, într-un an o să fie moartă. Depinde numai de tine, amice.

— De ce te-aş crede, Swanger?

— Fiindcă ştiu adevărul. Poate că nu spun întotdeauna adevărul, dar ştiu ce se întâmplă cu fata asta, Kemp. Nu e plăcut. Haide, Rudd, lucrează cu mine! Nu-ţi suna bătăuşul şi nu mai folosi panarama aia de camionetă U-Haul. Serios? Ce fel de avocat eşti?

Conversaţia se întrerupe, iar eu stau întins pe spate şi mă holbez în tavan. Dacă Arch Swanger e fugar, şi ştiu sigur că e, deoarece e în capul listei cu cei căutaţi de poliţie, Link Scanlon fiind numărul doi, de unde naiba poate să ştie că mă foiesc prin oraş zilele astea cu o camionetă închiriată? Şi cum a reuşit să cumpere şi să ascundă un telefon cu cartelă preplătită?

Douăzeci de minute mai târziu, parchez în faţa farmaciei şi aştept ca doi beţivi să se mute de lângă uşă. E o zonă dubioasă a oraşului şi nu mi-e clar de ce compania aceasta, un lanţ naţional, ar alege să

deschidă aici o farmacie non-stop. Intru şi nu văd pe nimeni în afară de vânzător, care frunzăreşte un tabloid. Găsesc crema de bărbierit şi telefonul, pe care-l bag repede în buzunar. Plătesc pentru cremă şi, în timp ce pornesc maşina, apelez numărul.

— Continuă să mergi! răspunde Swanger. Ieşi pe autostrada interstatală şi ia-o spre nord!

— Încotro, Swanger?

— Spre mine. Vreau să te privesc în ochi şi să te întreb de ce le-ai spus poliţiştilor unde am îngropat-o pe fată.

— Poate că nu vreau să discut despre asta.

— Ai să discuţi.

— De ce ai minţit, Swanger?

— A fost doar un test să văd dacă se poate avea încredere în tine. Evident, m-am înşelat. Vreau să ştiu de ce.

— Şi eu vreau să ştiu de ce nu poţi să mă laşi în pace.

— Fiindcă am nevoie de un avocat, Rudd, simplu ca bună ziua. Ce-ar trebui să fac? Să iau liftul până la etajul 40 şi să am încredere într-un tip în costum negru, care taxează o mie de dolari pe oră? Sau poate să-l sun pe unul dintre clovnii ăia pe care-i vezi pe panouri publicitare, cerşind falimente şi accidente rutiere? Vreau un tip adevărat, Rudd, un adevărat jeg din specia omenească, unul care ştie cum să joace murdar. Momentan, tu eşti omul meu.

— Ba nu sunt!

— Părăseşti autostrada pe ieşirea White Bluff şi conduci spre est cam trei kilometri! E o speluncă non-stop care vinde hamburgeri şi face momentan reclamă unuia dublu cu brânză tartinabilă Kraft Velveeta adevărată. Miam, miam! Am să te urmăresc cum intri şi te aşezi la o masă. Vreau să mă asigur că eşti singur şi că n-ai vreo coadă. Când am să intru, iniţial n-ai să mă recunoşti.

— Am un pistol, Swanger, cu permis de portarmă şi tot ce-mi trebuie, şi ştiu să-l folosesc. Nu te prosteşti, da?

— Nu e nevoie de asta, jur.

— Jură cât pofteşti, însă nu cred un cuvânt din tot ce spui.

— Înseamnă că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

20

Nu există ventilaţie şi aerul e încărcat de mirosul burgerilor şi al cartofilor prăjiţi. Îmi cumpăr o cafea şi mă aşez la o masă din mijloc pentru zece minute, timp în care doi adolescenţi beţi dintr-un separeu chicotesc şi vorbesc cu gura plină. În colţul cel mai îndepărtat, un soţ şi o soţie bătrâiori şi obezi se îndoapă de parcă n-ar mai fi văzut mâncare în viaţa lor. Strategia speluncii pentru a-şi atrage clienţii constă în faptul că tot meniul este la jumătate de preţ, de la miezul nopţii la şase dimineaţa. Asta şi brânza Kraft Velveeta.

Intră un bărbat în uniforma maronie a poştei americane şi nu se uită în jur. Îşi cumpără suc şi cartofi prăjiţi şi, deodată, se aşază în faţa mea. În spatele ochelarilor rotunzi fără rame îl recunosc, în sfârşit, pe Swanger.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi, îmi şopteşte el.

— Îmi face o adevărată plăcere, replic eu. Drăguţă uniformă!

— Merge. Uite ce se întâmplă, Rudd: Jiliana Kemp este vie, dar sunt convins că şi-ar dori să fi fost moartă. A născut în urmă cu câteva luni. L-au vândut pe cincizeci de mii de dolari, un preţ de top. Variază, din câte mi s-a zis, de la douăzeci şi cinci la cincizeci de mii pentru un alb mititel de soi bun. Coloraţii-s mai ieftini.

— Cei care l-au vândut fiind cine?

— Ajungem într-o clipă şi la asta. Momentan, munceşte multe ore ca dansatoare de striptease şi prostituată într-un sexy club la vreo mie şase sute de kilometri de aici. Este, practic, sclavă, proprietatea unor tipi periculoşi care au făcut-o dependentă de heroină. D-aia nu poate pleca şi d-aia face tot ce i se spune. Nu cred că ai avut vreodată de-a face cu traficul de fiinţe omeneşti…

— Nu.

— Nu mă întreba cum de m-am amestecat în asta. E o poveste lungă şi urâtă.

— Chiar nu mă interesează, Swanger. Aş vrea s-o ajut pe fată, totuşi nu-mi bag nasul în asta. Spuneai că ai nevoie de un avocat.

Ia un singur cartof prăjit şi-l examinează de parcă ar căuta să vadă dacă nu e otrăvit, apoi îl bagă încet în gură şi se uită urât la mine din spatele lentilelor false.

— O să lucreze o vreme în cluburi, pe urmă or să hotărască s-o prăsească din nou, adaugă el, în sfârşit. O iau la rând, ştii tu, şi, când rămâne gravidă, o scot de pe heroină şi o ţin încuiată. Bebeluşul trebuie să se nască sănătos, îţi dai seama. Este una dintre cele opt sau zece fete de pe statul lor de plată, majoritatea albe, dar sunt şi vreo câteva sud-americance, toate din ţara noastră.

— Toate răpite?

— Bineînţeles. Doar nu crezi că s-au oferit voluntare?

Nu ştiu ce să cred. Sper că minte, dar ceva îmi spune că nu. În orice caz, povestea este atât de dezgustătoare, că nu pot decât să clatin din cap. Nu izbutesc să alung din faţa ochilor imaginea lui Roy Kemp şi a soţiei sale la ştiri, rugându-se pentru întoarcerea acasă în siguranţă a fiicei lor.

— De-a dreptul tragic. Dar îmi pierd răbdarea, Swanger. În primul rând, nu cred o iotă din ce-mi spui. În al doilea rând, ai zis că ai nevoie de un avocat.

— De ce le-ai dezvăluit poliţiştilor unde e îngropată?

— Fiindcă l-au răpit pe fiul meu şi m-au silit să declar tot ce mi-ai relatat.

Îi place povestea şi nu-şi poate stăpâni un surâs.

— Serios? Poliţiştii l-au răpit pe fiul tău?

— Da. Am cedat, le-am spus, au alergat la locul cu pricina, şi-au pierdut o noapte întreagă săpând şi, când a devenit evident că minţeai, i-au dat drumul puştiului.

Îngrămădeşte trei cartofi prăjiţi deodată în gură şi molfăie ca şi cum s-ar chinui cu un pachet întreg de gumă de mestecat.

— Eram în pădure, mă uitam şi râdeam de mă prăpădeam de clovnii ăia. Şi te înjuram că mi-ai dezvăluit secretul.

— Eşti bolnav la cap, Swanger! Pentru ce mă aflu aici?

— Am nevoie de bani, Rudd! Nu e uşor să trăieşti aşa, fugar. N-ai crede unele dintre rahaturile pe care trebuie să le fac ca să produc ceva bani şi m-am săturat. Sunt cam 150 de miare pentru recompensă, care stau undeva într-un vas în secţia de poliţie. Mă gândesc că, dacă reuşesc s-o aduc pe fată înapoi la familia ei, ar trebui să primesc o parte din bani.

Nici nu ştiu de ce sunt şocat. Nimic din ceea ce afirmă idiotul ăsta n-ar trebui să mă surprindă.

— Lasă-mă să înţeleg ceva din toate astea, spun eu trăgând adânc aer în piept. Ai răpit-o pe fată în urmă cu un an. Oamenii de bine din oraşul nostru au donat din banii lor pentru un fond de recompensă. Şi tu, răpitorul, ai dori s-o aduci înapoi pe fată, şi pentru acest măreţ act de umanitate crezi că ţi se cuvine o recompensă, aceiaşi bani ţinuţi în prezent pentru rezolvarea infracţiunii comise de tine. Corect, Swanger?

— N-am nicio problemă cu asta. Merge pe toate fronturile. Ei primesc fata, eu primesc banii.

— E mai degrabă o cerere de răscumpărare, presupun eu.

— Spune-i cum vrei. Nu mă interesează. Doar am nevoie de nişte bani, Rudd, şi mă gândesc că un avocat ca tine poate face să se întâmple asta.

— Ceea ce ai tu nevoie e un glonţ, Swanger! exclam eu sărind în

picioare.

— Unde pleci?

— Acasă. Şi, dacă mă mai suni o dată, am să chem poliţia.

— Sunt convins.

Am ridicat amândoi vocile şi adolescenţii beţi se holbează la noi. Mă îndepărtez şi reuşesc să ies înainte de a mă ajunge din urmă şi de a mă apuca de umăr.

— Crezi că mint în privinţa fetei, nu-i aşa, Rudd?

Scot repede pistolul Glock 19 din tocul de la subraţul stâng şi-l strâng cu mâna dreaptă. Mă dau înapoi în timp ce el îngheaţă, holbându-se la armă.

— Nu ştiu dacă minţi şi nici nu mă interesează, îi răspund eu. Eşti un maniac pervers, Swanger, şi sunt sigur că vei avea o moarte îngrozitoare. Acum, lasă-mă-n pace!

Se relaxează şi zâmbeşte.

— Ai auzit vreodată de un orăşel numit Lamont, în Missouri? N-ai niciun motiv să fi auzit, pe bune. Un orăşel insignifiant cu o mie de locuitori, la o oră de condus, la nord de Columbia. În urmă cu trei nopţi a dispărut o fată de douăzeci de ani, prenumele Heather. Tot oraşul e panicat, toată lumea o caută, tropăind prin pădure şi uitându-se prin tufişuri. Nici urmă. E în regulă, adică, vreau să spun, cel puţin e vie. Locuieşte în acelaşi depozit cu Jiliana Kemp, în partea central-vestică a oraşului Chicago, fiind abuzată similar. Caută pe net, Rudd, ziarul din Columbia a publicat un scurt reportaj azi-dimineaţă. Doar o altă fată, una de la opt sute de kilometri de data asta, însă băieţii ăştia sunt traficanţi serioşi.

Strâng mai tare pistolul şi rezist tentaţiei de a-l ridica la nivelul umărului şi de a-i înfige vreo două gloanţe în scăfârlie.

Partea a şasea
ÎNŢELEGEREA

1

Selecţia juraţilor pentru procesul lui Tadeo Zapate începe luni. O să fie un ditamai circul, pentru că presa e ameţită de nerăbdare şi tribunalul trepidează. Videoclipul de pe YouTube cu Tadeo făcându-l praf pe arbitrul Sean King are peste şaizeci de milioane de vizualizări. Eroii noştri neînfricaţi de la *Action News!* îl prezintă în mod repetat în emisiunile de seară şi de dimineaţă. Acelaşi video, aceleaşi aiureli fără rost, aceleaşi clătinări sumbre din cap, ca şi cum ar fi de necrezut. Toţi au păreri şi unele dintre ele îl favorizează pe clientul meu. De trei ori am solicitat instanţei mutarea procesului şi toate cele trei întâmpinări au fost respinse rapid. Două sute de potenţiali juraţi au fost convocaţi miercuri şi va fi fascinant să văd cât de mulţi susţin că n-au niciun fel de cunoştinţă despre caz.

Însă azi este vineri, pe la miezul nopţii, şi stau gol sub cearşafuri cu domnişoara Naomi Tarrant lângă mine. Ea doarme buştean, torcând în respiraţii lungi şi profunde, departe de lumea asta. Am început a doua partidă de sex pe la zece, după pizza şi bere, şi, cu toate că a durat ceva mai puţin de o jumătate de oră, a fost senzaţională şi extrem de epuizantă. Recunoaştem amândoi că în ultima vreme am fost un pic inactivi şi că ne distrăm de minune recuperând. N-am nicio idee încotro s-ar putea îndrepta această relaţie în formare şi sunt mereu exagerat de prudent – fără îndoială, un rezultat al daunelor permanente produse de Judith dar momentan o ador pe fata asta şi aş dori să o văd cât mai des cu putinţă, goală sau nu.

Mi-aş dori să pot dormi şi eu aşa. În schimb, stau aici întins, treaz, neexcitat – asta ar fi normal – şi gândindu-mă la atât de multe lucruri în afară de sex. Procesul de luni; Swanger şi povestea lui despre fata lui Kemp; cadavrele însângerate ale lui Tubby şi Razor, înfăşurate într-o mochetă veche şi aruncate la groapa de gunoi a oraşului, probabil de Miguel Zapate şi banda lui de traficanţi de droguri. Mă gândesc la detectivul Reardon şi aproape că mă cutremur la posibilitatea că el şi alţii din departamentul de poliţie suspectează, fie puţin, fie mult, că am avut ceva de-a face cu uciderea gorilelor lui Link. Mă întreb dacă Link s-a hotărât să mă lase în pace, acum, că pocnesc din degete şi pot face ca oamenii să fie măcelăriţi.

Atâtea gânduri, atâtea probleme! Sunt tentat să mă strecor uşor din pat şi să caut ceva de băut, apoi îmi amintesc că Naomi nu ţine alcool în apartament. Bea puţin şi mănâncă sănătos, face yoga de patru ori pe săptămână ca să se menţină superb tonifiată. Nu vreau s-o trezesc, aşa că stau nemişcat şi mă holbez la spatele ei, la pielea perfectă, fină, la omoplaţii ei şi apoi la cel mai dulce funduleţ pe care l-am văzut vreodată. Are treizeci şi trei de ani, a divorţat recent de un nemernic

cu care şi-a irosit şapte ani, n-are copii şi nu pare s-o preocupe această chestiune. Nu vorbeşte prea mult despre trecutul ei, dar ştiu că a suferit foarte mult. Prima ei iubire a fost un coleg din facultate, din păcate ucis de un şofer beat cu o lună înaintea nunţii. Cu ochii în lacrimi, mi-a spus că n-ar putea să mai iubească un alt bărbat la fel de mult.

Nici nu prea caut eu dragoste.

Nu pot să scap de gândul la Jiliana Kemp. Este sau a fost o fată frumoasă, la fel ca prietena mea aici de faţă, şi sunt şanse mari să trăiască şi să ducă o existenţă de nedescris. Arch Swanger este un psihopat, probabil şi un sociopat, şi preferă să mintă decât să spună adevărul în orice privinţă. Însă n-a minţit în privinţa lui Heather Farris, din Lamont, Missouri, o fată de douăzeci de ani, care a abandonat colegiul şi lucra în tura de noapte la un magazin de cartier când a dispărut fără urmă. Încă mai scotocesc pădurile şi aduc copoi şi oferă recompense, dar nimic n-a funcţionat până acum. De unde ştia Swanger de ea? E posibil să fi prins un program matinal de ştiri, deşi e puţin probabil. Intru imediat pe internet, găsesc povestea şi încep s-o urmăresc în ziarul din Columbia. Lamont se află la peste opt sute de kilometri de aici şi, din păcate, ea e doar o altă fată dispărută dintr-un orăşel. Heather n-a ajuns la televiziunea naţională.

Şi dacă Arch Swanger spune adevărul? Că Jiliana Kemp şi Heather Farris sunt două dintre alte zece fete răpite de o reţea de traficanţi de carne vie şi silite să se dezbrace, să facă sex şi să nască, în timp ce sunt îndopate cu heroină? Faptul că ştiu acest lucru sau că măcar îl suspectez mă face să mă simt complice. Nu sunt avocatul lui Swanger şi am lăsat să se înţeleagă asta foarte clar. Într-adevăr, am simţit un val de adrenalină când am strâns pistolul în mână şi m-am gândit să-l scap de nefericire pe Arch. Nu există constrângeri etice care să mă oblige la tăcere şi confidenţialitate faţă de acest jeg. Şi chiar dacă ar fi, aş fi tentat să le ignor dacă aş putea să salvez nişte fete făcând asta.

Am încetat cu mult timp în urmă să-mi fac probleme în privinţa eticii. În lumea mea, duşmanii sunt nemiloşi. Dacă o fac pe drăguţul, voi fi strivit.

Este unu noaptea şi încă sunt treaz. Naomi se întoarce pe o parte şi-şi întinde un picior în direcţia mea. O mângâi uşor pe coapse – cum poate carnea să fie atât de fină? – şi ea geme uşor ca şi cum undeva, în adâncul somnului, se bucură de atingere. Reuşesc să stau nemişcat şi să închid ochii.

Ultimul meu gând este la Jiliana Kemp, trăind în versiunea de sclavie a generaţiei noastre.

2

Partner şi cu mine petrecem o bună parte din ziua de sâmbătă în pivniţa birourilor de avocatură de la Harry şi Harry, examinând atenţi chestionare pentru juraţi şi rapoarte interminabile compilate minuţios de Cliff, un consultant pentru juraţi care, până acum, mi-a facturat vreo 30.000 de dolari. Calculele pentru procesul lui Tadeo se apropie de 70.000 de dolari, din buzunarul meu, fireşte, şi vor continua să crească. N-am discutat cu el despre plata onorariilor, pentru că ar fi o pierdere de vreme. El e falit, iar Miguel şi restul bandei de traficanţi de droguri n-au mare interes să-mi ofere compensaţii. Consideră că am făcut suficienţi bani din scurta carieră a lui Tadeo în arte marţiale mixte. Bănuiesc că mai consideră şi că, potrivit legilor străzii, scoaterea din circuit a lui Tubby şi Razor merită nişte lovele. Serviciu contra serviciu. Suntem chit cu toţii.

Cliff e de părere că apărarea lui Tadeo Zapate are un munte destul de înalt de urcat. El şi firma lui şi-au făcut treaba obişnuită: (1) sondarea opiniei a unui număr de o mie de votanţi înregistraţi în această zonă metropolitană, punându-le întrebări ipotetice; (2) cercetarea grăbită a trecutului celor două sute de potenţiali juraţi; şi (3) evaluarea fiecărui program de ştiri sau reportaj care menţionează incidentul urât în care a fost bătut Sean King. Dintre participanţii la sondaj, 31% din cei chestionaţi cunosc puţin sau destul de mult despre caz, iar majoritatea covârşitoare se exprimă în favoarea condamnării. Optsprezece la sută au vizionat înregistrarea video. În cazurile obişnuite de crimă, oricât ar fi de senzaţionale, e ciudat să găseşti 10% care ştiu ceva despre asta.

Spre deosebire de majoritatea consultanţilor, Cliff e cunoscut pentru francheţea lui. De aceea îl folosesc. Concluzia lui: „Şansele de achitare sunt mici. Şanse mari pentru condamnare. Fă o înţelegere, negociază pledarea ca vinovat. Scapă cât mai poţi”.

Când i-am citit prima dată raportul, l-am sunat imediat.

— Haide, mă, Cliff, te plătesc cu atâţia bani şi cel mai bun sfat pe care mi-l poţi da e să scap cât mai pot?

E un şmecheraş, aşa că răspunsul lui a fost:

— Nu, de fapt, aş alerga cât mă ţin picioarele ca să scap cât mai pot. Clientul tău e prăjit şi juraţii o să-i dea sentinţa maximă.

Cliff va fi luni în sala de judecată, privind şi luând notiţe. Oricât de mult iubesc camerele de luat vederi şi atenţia, nu aştept cu nerăbdare.

3

La patru după-amiaza, Partner şi cu mine ne urcăm în camioneta mea Ford nou-nouţă, plină cu toate gătelile obişnuite de care am nevoie pentru un birou mobil splendid, şi ne îndreptăm spre universitate. La sugestia lui Partner, sunt de acord s-o fac mai puţin stridentă, să trec de la negrul atât de vizibil la o nuanţă de bronz-deschis la culoare. Pictate pe ambele părţi cu litere mari de tipar de mici dimensiuni sunt cuvintele SMITH CONTRACTORS, un alt adaos pe care şi l-a dorit Partner cu ardoare. E convins că ne vom amesteca în mulţime şi vom fi mult mai greu de reperat de poliţie, de Link, de propriii clienţi şi de toţi ceilalţi băieţi răi, reali sau virtuali, care pândesc în umbră.

Mă lasă în faţa centrului acvatic al universităţii şi pleacă în căutarea unui loc de parcare potrivit. Intru, aud vocile cu ecou, găsesc bazinul şi-i trimit un mesaj text lui Moss Korgan. Furnicar de copii mici şi slăbănogi într-un concurs de înot. Tribunele sunt pline pe jumătate de părinţi gălăgioşi. Tocmai s-a dat startul la o cursă în stil bras şi nişte fetiţe stropesc şi dau din picioare pe cele opt culoare ale bazinului de cincizeci de metri lungime.

Moss îmi răspunde: „Pe dreapta, secţiunea a treia, rândul de sus”.

Mă uit şi nu văd pe nimeni, dar sunt convins că mă urmăreşte. Sunt îmbrăcat într-o geacă din piele, cu părul lung băgat sub guler, în blugi şi cu o şapcă Mets albastru cu portocaliu. Nu e genul meu de lume şi nu mă aştept să fiu recunoscut, însă nu risc decât rareori. Chiar săptămâna trecută, Partner şi cu mine mâncam câte un sendviş într-o cafenea, când a trecut un nenorocit şi m-a informat că, după părerea lui, micul meu luptător în cuşcă ar trebui să putrezească în închisoare pentru tot restul vieţii lui. I-am mulţumit şi l-am rugat frumos să ne lase în pace. M-a făcut escroc. Partner s-a ridicat brusc în picioare şi tipul s-a făcut nevăzut.

În timp ce urc scările, mi se umplu nările cu mirosul de clor. Starcher a adus o dată vorba de înot, dar una dintre mamele lui i-a spus că sportul e prea periculos, din cauza chimicalelor pe care le pun în apă. Mă mir că nu-l ţin pe copil într-un balon.

Stau o clipă singur, departe de toată lumea, şi privesc atent acţiunea din bazin. Părinţii ţipa şi gălăgia devine din ce în ce mai mare, până când se opreşte deodată şi se termină cursa. Copiii ies din apă, iar mamele îi aşteaptă cu prosoape şi sfaturi. De aici, par a avea vreo zece ani.

Moss se ridică din mijlocul unui grup de părinţi de pe cealaltă parte a bazinului şi-l ocoleşte încet. Urcă printre rândurile de bănci din faţa mea şi se aşază, în sfârşit, la un metru de mine. Limbajul corpului lui

vorbeşte de la sine – urăşte că se află aici şi ar prefera să stea de vorbă cu un criminal în serie.

— Ar fi bine să fie ceva bun, Rudd, spune el fără ca măcar să se uite la mine.

— Bună şi ţie, Moss. Care-i copilul tău?

Întrebare stupidă: sunt cam o mie acolo, jos, foindu-se prin jurul bazinului.

— Aia de acolo, îmi face el un semn cu capul.

Vai, ce isteţ, dar şi eu mi-am cerut-o.

— Are doisprezece ani şi înoată în stil liber. Intră în apă abia peste vreo treizeci de minute. Putem să trecem la subiect?

— Am o altă afacere pentru tine şi e chiar mai complicată decât ultima.

— Asta ai mai zis. Eram gata să-ţi închid telefonul, Rudd, până când ai menţionat-o pe fata lui Kemp. S-auzim!

— Swanger a dat din nou de mine. Ne-am întâlnit. Susţine că ştie unde e, că şi-a dus sarcina la capăt, că bebeluşul a fost vândut de nişte traficanţi de carne vie care o îndoapă cu heroină în schimbul unor activităţi sexuale de tot felul.

— Swanger e un mincinos dovedit.

— Asta cu siguranţă, dar câte ceva din ce spune e adevărat.

— De ce te-a contactat tocmai pe tine?

— Susţine că are nevoie de ajutor şi, deloc surprinzător, de bani. Există şansa să mă contacteze din nou, iar dacă face asta, s-ar putea să pun poliţia pe urmele lui. Urma poate duce sau nu la Jiliana Kemp. N-am de unde să ştiu, însă, momentan, poliţia n-are altceva.

— Deci, îţi sacrifici încă o dată clientul.

— Nu e clientul meu. I-am explicat destul de clar. Poate că el mă consideră avocatul lui, dar e o pierdere de vreme să analizez ce ar putea gândi Arch Swanger.

Se aude un fluier şi opt băieţi se aruncă în apă. Într-o secundă, părinţii încep să zbiere, de parcă puştii ar putea să-i audă. În afară de „înoată mai repede!”, ce-i poţi striga unui copil care împroaşcă apa în focul unei competiţii de viteză? Îi urmărim până când întorc la capătul bazinului.

— Şi ce vrei de la noi? mă întreabă Moss.

— Luni începe procesul luptătorului în cuşcă. Vreau o înţelegere mai bună: cinci ani închisoare, cu garanţia că-i va executa într-o fermă-închisoare din regiune. E un loc mai blând. Are o sală de forţă bună. Puştiul se poate menţine în formă, face cam optişpe luni, iese condiţionat la douăzeci şi patru de ani, să zicem, şi are încă un viitor în ring. Altfel, va executa cinşpe ani şi va ieşi un bătăuş de stradă înrăit cu o singură idee în cap: mai multe infracţiuni.

Deja Moss dă ochii peste cap. Expiră cu neîncredere, de parcă tot ce

i-am spus ar fi o glumă de la un capăt la altul. Clatină din cap – cu siguranţă, crede că sunt idiot.

— N-avem nicio putere asupra procurorului. Ştii asta, reuşeşte el să spună într-un târziu, cu mare efort.

— Mancini a fost numit de primar şi confirmat de consiliul local, ca şi tine. Comandantul nostru interimar al poliţiei a fost numit de primar şi confirmat de consiliul local. La fel şi Roy Kemp, care e încă în concediu. Nu putem găsi o cale să lucrăm împreună la asta?

— Mancini n-o să-l asculte pe Woody! Îl urăşte!

— Toată lumea îl urăşte pe Woody şi el urăşte, la rândul lui, pe toată lumea. Cumva, a supravieţuit trei mandate. Uite cum o să i-o vinzi lui Woody. Mă urmăreşti?

Continuă să nu se uite la mine, dar în acest moment se întoarce şi mă priveşte urât. Îşi mută din nou privirea spre bazin şi îşi încrucişează braţele la piept, semnalul pentru mine să-i dau drumul.

— OK, fii atent, Moss, ajută-mă să trec în revistă situaţia. Să presupunem că pot să-i duc pe poliţişti la Swanger, să admitem mai departe că Swanger poate să-i ducă pe poliţişti la Jiliana Kemp. Undeva în zona central-vestică a oraşului Chicago, apropo. Să zicem că o salvează pe fată şi onorabilul L. Woodrow Sullivan al III-lea va ţine prima conferinţă de presă. Imaginează-ţi scena, Moss! Ştii cât adoră Woody conferinţele de presă! Va fi cel mai extraordinar moment al lui. Woody, în costum închis la culoare, numai zâmbete, cu un şir de poliţişti în spatele lui, toţi îndârjiţi, însă fericiţi că fata a fost salvată. Woody dă declaraţii presei de parcă ar fi găsit-o el personal şi a făcut un miracol. O oră mai târziu, aruncăm prima privire asupra fericitei familii Kemp reunite, cu Woody, desigur, care s-a alăturat pozei în grup aşa cum numai el e capabil să profite de impactul unei imagini. Ce moment!

Moss se înmoaie un pic în timp ce-şi închipuie scena. Îi zornăie în minte. Vrea să scape de ea şi să-mi spună să mă duc dracului, dar e, pur şi simplu, prea bună. Creativitatea îl lasă baltă, ca de obicei.

— Eşti nebun, Rudd!

Nicio surpriză.

— De vreme ce căutăm adevărul aici şi facem presupuneri îndrăzneţe, haide să zicem că Swanger nu minte, insist eu. Dacă-i aşa, atunci, Jiliana este una dintre multele fete smulse din sânul familiilor lor şi vândute în sclavie. Aproape toate sunt americance albe. Dacă reţeaua pică şi traficanţii sunt prinşi, atunci, povestea va avea ecou de pe coasta de Est până pe coasta de Vest. Woody primeşte mai mult decât merită: cu siguranţă, suficient cât să strălucească în acest oraş.

— Mancini nu va fi de acord niciodată.

— Atunci, concediaţi-l pe Mancini! Pe loc! Chemaţi-l la ordin şi siliţi-l să demisioneze. Primarul are puterea asta în versiunea noastră

de democraţie. Înlocuiţi-l cu unul dintre birocraţii ăia mărunţi şi pupători în fund. Aveţi o sută din ăştia.

— Cred că sunt cincisprezece, mă contrazice el.

— Scuze. Deci, din cincisprezece procurori adjuncţi, sunt sigur că Woody şi cu tine puteţi găsi unul cu un pic de ambiţie, unul sau una care va face cum îi spuneţi voi în schimbul funcţiei celei mari. Haide, Moss, că nu-i aşa complicat!

Se apleacă în faţă, adâncit în gânduri, cu coatele pe genunchi. Zgomotul se stinge. Mulţimea se linişteşte în timp ce se termină o cursă şi se pregăteşte startul următoarei. Din fericire, n-am mai fost niciodată la o competiţie de înot, dar pare că tortura durează ore în şir. Le mulţumesc mamelor lui Starcher şi fricii lor de clor.

Are nevoie de un pic de ajutor, aşa că-l îndemn mai departe.

— Woody are puterea, Moss! Poate face asta să se întâmple.

— Şi de ce trebuie să faci o înţelegere din asta? De ce nu poţi să faci, pur şi simplu, ceea ce se cuvine şi să cooperezi cu poliţia? Dacă îl crezi pe Swanger, şi el chiar nu e clientul tău, atunci, ajută-i pe poliţişti. La naiba, e vorba de o tânără nevinovată!

— Fiindcă nu lucrez aşa, adaug eu, cu toate că am petrecut ceasuri de nesomn încercând să răspund la întrebarea lui. Am un client de reprezentat, unul care e vinovat, aşa cum sunt cei mai mulţi, şi caut disperat metode să-l ajut. N-am clienţi care au potenţialul de a face legal o grămadă de bani, însă puştiul ăsta e diferit. Ar putea să se ridice şi pe el, şi pe familia lui destul de numeroasă şi în continuă creştere, apoi să iasă din ghetou.

— Un ghetou aici e mai bun decât locul din care au venit, izbucneşte el şi-şi doreşte imediat să n-o fi spus.

Cu înţelepciune şi neobişnuit în cazul meu, las să treacă de la mine.

Urmărim câţiva băieţi mai înalţi care-şi fac încălzirea cu nervozitate la start.

— Mai e ceva, precizez eu.

— Oh, o înţelegere în mai multe părţi. Ce surpriză!

— În urmă cu vreo lună, gaborii au găsit două cadavre la groapa de gunoi a oraşului. Doi golani care lucrau pentru Link Scanlon. Dintr-un motiv sau altul, sunt suspect. Nu ştiu cât e de serioasă treaba, dar aş prefera să n-am de-a face cu asta.

— Credeam că Link e clientul tău.

— A fost, totuşi haide să presupunem că, atunci când a întins-o, era mai puţin mulţumit de serviciile mele. I-a trimis pe cei doi ticăloşi să scoată nişte bani de la mine.

— Cine i-a aranjat?

— Nu ştiu, oricum, n-am fost eu. Serios, chiar crezi că mi-aş asuma riscul?

— Probabil.

Pufnesc într-un râs prefăcut.

— În niciun caz. Băieţii sunt gorile de carieră, cu o grămadă de duşmani. Oricine i-a aranjat provine de pe o listă lungă de oameni care şi-au dorit s-o facă.

— Deci, stai aşa să văd dacă am înţeles bine. Mai întâi, vrei ca primarul să-l oblige pe Mancini să se înduplece în privinţa luptătorului tău în cuşcă pentru ca Tadeo să se aleagă cu o înţelegere minunată şi să-şi protejeze cariera. În al doilea rând, vrei ca primarul să convingă departamentul de poliţie să-l caute în altă parte pe ăla care i-a ras de pe faţa pământului pe băieţii lui Link. Şi al treilea? Şi al treilea care era?

— Cea mai bună parte, Swanger.

— A, da. Şi în schimbul faptului că primarul îşi pune fundul la bătaie, ar fi posibil să-i ajuţi pe poliţişti să-l găsească pe Swanger, iar acesta s-ar putea să spună adevărul şi să-i conducă la fată. Aşa este, Rudd?

— Ai acoperit totul.

— Ce aberaţii!

Îl urmăresc cum coboară printre băncile tribunei şi ocoleşte bazinul până în capătul celălalt, apoi urcă patru rânduri şi se întoarce la locul lui de lângă soţia sa. Mă uit mult timp la el de departe, însă nu-mi aruncă nici cea mai mică privire.

4

C de la Catfish Cave (Ascunzătoarea de peşti). La câţiva kilometri de oraş, într-o suburbie dubioasă, se află o comunitate de case standard construite în urmă cu şaizeci de ani cu materiale proiectate să reziste cinci decenii. Restaurantul oferă bufete ieftine de peşte şi legume, toate stricate şi prăjite până la naiba şi înapoi, dar înainte congelate luni întregi, poate chiar ani. Cu doar zece dolari, clienţii pot înfuleca ore în şir fără limite. Îşi umplu farfuriile de parcă ar muri de foame şi rad totul cu galoane întregi de ceai îndulcit. Dintr-un oarecare motiv, se serveşte alcool, dar oamenii nu vin aici pentru tărie. Înghesuit într-un colţ întunecos şi neglijat, e un bar gol şi aici mă întâlnesc ocazional cu Nate Spurio.

Ultima oară când ne-am văzut a fost B, de la *bagel shop,* un magazin unde se vând, în principal, produse de panificaţie. Înainte a fost A, de la spelunca Arby's, într-o altă suburbie. Cariera lui Nate a ajuns într-un punct mort în urmă cu un deceniu. Nu poate fi concediat şi, evident, nu poate fi avansat. Însă dacă, printr-o întâmplare, ar fi zărit bând cu mine în afara serviciului, s-ar trezi direcţionând traficul în faţa unei şcoli gimnaziale. E prea corect pentru munca de poliţist în acest oraş.

Şeful lui este căpitanul Truitt, un tip decent care e foarte apropiat de Roy Kemp. Dacă vreau să-i transmit un mesaj lui Kemp, drumul începe aici, cu câteva pahare de băutură. Pun totul pe masă. Nate e surprins că am speranţa că Jiliana Kemp e încă în viaţă. Îl asigur că nu ştiu ce să cred şi că, probabil, este o greşeală să iau aminte la orice afirmă Swanger. Totuşi, ce avem de pierdut? Cu siguranţă, ceva ştie, ceea ce înseamnă mult mai mult decât pot spune anchetatorii noştri. Cu cât vorbim şi bem mai mult, cu atât Nate se convinge că departamentul poliţiei şi sindicatul lor pot pune presiune atât pe primar, cât şi pe Max Mancini. Fostul nostru comandant a fost un idiot care a lăsat poliţia să ajungă ceea ce este astăzi, dar Roy Kemp este încă extrem de respectat de fraţii lui. S-o salvăm pe fiica lui merită câte o înţelegere cu reducerea pedepsei pentru fiecare acuzat aflat în arest în momentul ăsta.

Îl previn în mod repetat pe Nate că găsirea ei are şanse deosebit de mici. În primul rând, nu sunt sigur că pot da de Swanger sau dacă o să vrea să mă mai vadă. Ultima oară când ne-am întâlnit era să-l împuşc. Am telefonul cu cartelă preplătită, însă nu l-am mai folosit de la ultima noastră întâlnire. Dacă nu funcţionează sau el nu răspunde, ghinion. Şi dacă îl întâlnesc şi poliţiştii reuşesc să-i ia urma, care sunt şansele să ne ducă direct la clubul de striptease din zona central-vestică a oraşului Chicago? Destul de subţirele, cred eu.

Nate are anvergura emoţională a unui călugăr, dar nu-şi poate ascunde entuziasmul. Când plecăm de la bar, zice că se duce la Truitt acasă. Acolo, vor discuta neoficial şi se aşteaptă ca Truitt să-l informeze imediat pe Roy Kemp că se coace o posibilă înţelegere. Sunt şanse mici, dar când e vorba de fiica ta, încerci orice. Îl îmboldesc să se grăbească: mâine începe procesul.

5

Duminică seara târziu, mă duc cu Partner la arestul oraşului pentru ultima întrevedere înainte de proces cu clientul nostru. După o jumătate de oră pierdută cu gardienii, mi se permite, în sfârşit, să-l văd pe Tadeo.

Puştiul mă înspăimântă. În timpul petrecut în arest, a înghiţit o grămadă de sfaturi gratuite de la noii lui amici şi s-a şi convins că e celebru. Datorită înregistrării video, primeşte o grămadă de corespondenţă, aproape toată de la admiratori. Crede că e pe cale să plece de la proces un om liber, iubit de mulţi şi gata să-şi continue cariera de excepţie. Am încercat să-l aduc înapoi la realitate şi să-l conving că oamenii care-i trimit scrisori nu vor fi neapărat acelaşi gen de oameni care vor lua loc în boxa juraţilor. Creatorii de scrisori sunt de la marginea societăţii; a primit şi câteva cereri în căsătorie. Juraţii vor fi votanţi înregistraţi din comunitate, dintre care puţini au vreo simpatie pentru luptele în cuşcă în cadrul MMA.

Ca de fiecare dată, pun pe tapet cea mai recentă propunere, cincisprezece ani pentru crimă de gradul al doilea. Râde cu un rânjet arogant, la fel ca înainte. Nu-mi cere sfatul şi nici eu nu i-l dau. A refuzat cei cincisprezece ani de atâtea ori, că nici nu mai merită discutat. Mi-a ascultat înţelept sfatul şi s-a bărbierit şi s-a tuns. Am adus cu mine un costum bleumarin la mâna a doua, cu cămaşă albă şi cravată, o ţinută pe care a găsit-o mama lui la magazinul cu haine din donaţii. Pe gât, sub urechea stângă, are un tatuaj de origine dubioasă, care va fi parţial vizibil deasupra gulerului. Având în vedere că aproape toţi clienţii mei au tatuaje, mă confrunt mereu cu problema asta. E mai bine să le ţii departe de ochii juraţilor. Cu toate acestea, în cazul lui Tadeo, juraţii noştri vor fi trataţi cu etalarea lui impresionantă de tatuaje când vor vedea înregistrarea video.

Evident, când un tip ia decizia să devină luptător în cuşcă, prima lui oprire pe drumul spre sala de sport este la salonul de tatuaje.

Este o prăpastie între noi, care tot creşte de ceva timp. El crede că va scăpa, eu am convingerea că o să meargă la închisoare. Tadeo vede îndoielile mele în privinţa unui rezultat pozitiv nu doar ca pe o lipsă de încredere în el, ci şi ca pe una în abilităţile mele în sala de judecată. Ceea ce este cu adevărat deranjant e insistenţa lui de a depune mărturie. Chiar crede că poate să intre în boxă şi să-i fraierească pe juraţi că (1) lupta i-a fost furată de Sean King şi (2) s-a enervat, a atacat, şi-a pierdut cunoştinţa şi, temporar, sănătatea mintală şi (3) acum îi pare tare rău de asta. După ce le explică totul juraţilor, vrea să ceară dramatic şi emoţional iertare familiei King. Apoi totul va fi bine şi juriul se va grăbi să se întoarcă în sală cu

verdictul dorit.

Am încercat să-i descriu tratamentul brutal de care va avea parte când îl voi pasa lui Max Mancini pentru un pic de examinare încrucişată. Însă, ca de obicei, habar n-are ce se întâmplă în focul unui proces. La naiba, nici eu nu sunt sigur de ce o să se întâmple!

Niciunul dintre avertismentele mele nu se lipeşte de Tadeo. A gustat suficient din gloria cuştii ca să ştie ce e acolo. Bani, faimă, adulaţie, femei, o casă mare pentru mama şi familia lui. Toate vor fi ale lui destul de curând.

6

Mi-e imposibil să dorm în noaptea dinaintea începerii unui proces cu juri. Creierul meu e într-o stare de superagitaţie în timp ce mă forţez să-mi amintesc şi să organizez detalii, fapte, lucruri de făcut. Stomacul mă necăjeşte din cauza anxietăţii, iar nervii îmi sunt întinşi la maximum şi gata să plesnească. Ştiu că e important să mă odihnesc şi să apar vioi şi relaxat în faţa juraţilor, dar adevărul este că o să arăt la fel ca întotdeauna – obosit, stresat, cu ochii injectaţi. Îmi beau cafeaua înainte să se lumineze şi, ca de obicei, mă întreb de ce fac asta. De ce mă supun atâtor neplăceri? Am un văr îndepărtat care e mare neurochirurg în Boston şi mă gândesc adesea la el în asemenea momente. Bănuiesc că lumea lui e destul de tensionată când face operaţii pe creier, cu atât de multe în joc. Cum rezistă fizic? Nervii, emoţiile, da, chiar şi diareea şi greaţa? Ne vorbim rar, aşa că nu l-am întrebat niciodată. Îmi amintesc că el operează fără spectatori şi că, dacă face o greşeală, o îngroapă la propriu. Încerc să-mi amintesc că scoate un milion de dolari pe an.

În multe privinţe, un avocat pledant este ca un actor pe scenă. Replicile lui nu fac întotdeauna parte din scenariu, iar asta îi îngreunează şi mai mult munca. Trebuie să reacţioneze, să sară repede în picioare şi să vorbească, să ştie când să atace şi când să rămână tăcut, când să ia conducerea şi când să se lase condus, când să pară furios şi când calm. Prin toate acestea, el trebuie să convingă şi să influenţeze, pentru că nimic nu contează în afară de votul juraţilor.

În cele din urmă, uit de somn şi mă duc la masa de biliard. Aranjez bilele şi le sparg încetişor. Curăţ masa şi bag bila 8 într-un buzunar lateral.

Am o colecţie de costume maronii şi aleg cu grijă unul pentru prima zi. Port maroniu nu fiindcă mi-ar plăcea culoarea, ci deoarece nimeni altcineva n-o poartă. Avocaţii, ca şi bancherii, directorii şi politicienii, cu toţii cred că un costum trebuie să fie ori bleumarin, ori gri-închis. Cămăşile sunt fie albe, fie bleu; cravatele, unele nuanţe de roşu. Nu port niciodată aceste culori. În loc de pantofi negri, astăzi am să mă încalţ cu cizmele de cowboy din piele de struţ. Nu prea se potrivesc cu costumul meu maroniu, dar cui îi pasă? Cu ţinuta întinsă pe pat, fac un duş lung. În halatul de baie, mă plimb prin camera de zi, recitând cu glas scăzut o altă versiune a pledoariei mele de deschidere. Mai sparg nişte bile, ratez primele trei lovituri şi las tacul deoparte.

7

Sala de judecată este plină ochi la nouă dimineaţa, ora hotărâtă pentru ca două sute de potenţiali juraţi să-şi facă apariţia şi să fie aleşi sau respinşi. Şi, de vreme ce capacitatea sălii este de doar două sute de persoane, se produce un blocaj când o hoardă de spectatori şi câteva zeci de reporteri apar şi ei şi încearcă să prindă un loc.

Procurorul-şef Max Mancini se plimbă ţanţoş în cel mai bun costum bleumarin şi pantofi negri strălucitori, aruncând zâmbete funcţionarilor şi asistenţilor. Cu toţi oamenii acolo, uitându-se, este amabil chiar şi cu mine. Ne înghesuim unul în altul şi discutăm cu solemnitate în timp ce aprodul se chinuieşte cu gloata.

— Tot cincisprezece ani? întreb eu.

— Te-ai prins, răspunde el zâmbind şi uitându-se la public.

Evident, vestea nu şi-a făcut încă drum spre urechile lui Mancini nici de la Moss, nici de la Spurio. Sau poate că da. Poate că lui Max i s-a spus să încheie o înţelegere şi să primească o pledoarie ca vinovat, şi poate că Mancini a făcut ce mă aşteptam de la el să facă: le-a zis lui Woody, Moss, Kemp şi tuturor celorlalţi să se ducă dracului. E spectacolul lui, momentul lui măreţ din carieră. Ia uită-te la toţi oamenii ăştia adunaţi ca să-l admire! Şi atâţia reporteri!

Săptămâna asta prezidează onorabila Janet Fabineau, cunoscută printre avocaţi drept „Ia-o încet, Fabineau”. E o judecătoare tânără, încă necoaptă oarecum, dar care se maturizează frumos la prezidiu. Se teme să facă greşeli, aşa că e foarte precaută. Şi lentă. Vorbeşte, gândeşte, hotărăşte încet şi insistă ca avocaţii şi martorii să fie concişi în exprimare tot timpul. Susţine că asta e în avantajul grefierului, care trebuie să noteze fiecare cuvânt, dar noi bănuim că e din cauza faptului că onorata instanţă înţelege şi lucrurile… foarte lent.

Apare secretara ei şi ne spune că judecătoarea vrea să discute în biroul ei cu avocaţii. Ne aliniem şi luăm loc în jurul unei mese de lucru vechi, eu într-o parte, Mancini şi ucenicul lui – în partea cealaltă. Janet stă într-un capăt, mâncând felii de măr dintr-un castron. Se spune că face tot timpul caz de ultima ei dietă şi ultimul ei antrenor, însă n-am observat niciun progres că ar fi slăbit. Slavă cerului, nu ne oferă din mâncarea ei.

— Vreo moţiune înainte de proces? întreabă ea şi se uită la mine, apoi iar molfăie.

Mancini clatină din cap că nu. Fac şi eu la fel şi adaug, doar de dragul spectacolului:

— N-ar avea niciun rost. Am depus cu zecile şi toate au fost respinse.

Ea absoarbe această înţepătură ieftină, înghite în sec, pe urmă bea

din ceva ce seamănă a urină de dimineaţă.

— Vreo şansă să ajungeţi la o înţelegere?

— Oferim în continuare cincisprezece ani pentru gradul al doilea, răspunde Mancini.

— Şi clientul meu încă spune nu. Îmi pare rău, replic eu.

— Nu-i o ofertă rea, aruncă şi ea o săgeată ieftină spre mine. Ce ar accepta acuzatul?

— Nu ştiu, doamnă judecător. În momentul ăsta, nu sunt sigur că e dispus să pledeze vinovat în vreo privinţă. S-ar putea să se schimbe lucrurile după o zi sau două de proces, dar pe moment abia aşteaptă să ajungă la tribunal.

— Foarte bine! Cu siguranţă că-i vom putea satisface dorinţa.

Vorbim despre una, alta şi pierdem timpul până când aprozii procesează juraţii şi pun lucrurile la punct. În sfârşit, la 10:30, secretara anunţa că sala e pregătită. Avocaţii pleacă şi-şi ocupă locurile. Mă aşez lângă Tadeo, care pare un pic stânjenit aşa gătit. Şuşotim şi-i dau asigurări că lucrurile merg minunat, exact cum mă aşteptam, cel puţin până acum. În spatele nostru, potenţialii juraţi se holbează la ceafa lui şi se întreabă ce crimă îngrozitoare o fi comis.

Când ni se indică, ne ridicăm cu toţii, deferenţi faţă de onorata Curte, apoi intră judecătoarea Fabineau, cu silueta ei mătăhăloasă frumos camuflată de robă. Deoarece o mare parte din munca lor cumplit de plicticoasă se face fără public, judecătorii adoră sălile de judecată aglomerate. Sunt stăpânii absoluţi a tot ce se vede şi le place să fie apreciaţi. Unii au tendinţa să caute atenţie şi sunt curios să văd cum se va purta Janet cu atâţia ochi aţintiţi asupra ei. Urează tuturor bun venit la audieri, explică pentru ce ne aflăm aici, bate câmpii un pic cam mult şi, în sfârşit, îi cere lui Tadeo să se ridice şi să se întoarcă spre mulţime. El face cum i se spune, zâmbeşte, aşa cum l-am instruit, pe urmă se aşază. Janet ne prezintă pe mine şi pe Mancini. Mă ridic şi înclin din cap, el face la fel, apoi rânjeşte şi-şi desface braţele, ca şi cum i-ar întâmpina pe oameni pe domeniul lui. Falsitatea lui e greu de înghiţit.

Juraţii au fost numerotaţi, iar Fabineau le cere celor care au numere de la 101 la 198 să părăsească sala şi să ia o pauză. „Sunaţi la secretară la ora unu să vedeţi dacă mai e nevoie de dumneavoastră” Jumătate din ei o întind, unii în grabă, alţii chiar zâmbind de norocul lor. Într-o parte a sălii de judecată, aprozii îi aşază pe cei rămaşi în rânduri de câte zece şi noi aruncăm primele priviri spre posibilii juraţi. Asta ţine o oră întreagă şi Tadeo îmi şopteşte că s-a plictisit. Îl întreb dacă prefera să rămână în arest. Nu, desigur.

Grupul este ulterior epurat de cei peste şaizeci şi cinci de ani şi de cei cu scutiri medicale. Cei nouăzeci şi doi la care ne uităm acum sunt gata să fie examinaţi. Fabineau acordă pauză de prânz şi ne spune să

ne întoarcem la ora doua. Tadeo întreabă dacă e vreo şansă pentru un prânz aşa cum se cuvine într-un restaurant decent. Zâmbesc şi-i răspund că nu. Va merge înapoi în arest.

În timp ce stau de vorbă cu Cliff, consultantul pentru juraţi, se apropie un aprod în uniformă şi mă întreabă:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Rudd?

Dau din cap că da şi el îmi înmânează nişte hârtii. Tribunalul de minori şi familie. O citaţie la o audiere de urgenţă pentru restrângerea completă a drepturilor parentale. Înjur în barbă, mă duc spre boxa juraţilor şi mă aşez pe un scaun acolo. Căţeaua aia de Judith a aşteptat acest moment ca să complice lucrurile şi mai mult. Citesc mai departe şi umerii încep să mi se lase.

Ieri, duminică, era ziua mea cu Starcher, douăsprezece ore, de la opt dimineaţa la opt seara, conform unei înţelegeri verbale modificate între mine şi Judith.

Preocupat cu procesul, am uitat, bineînţeles, de asta şi i-am tras clapa copilului. După judecata ciudată a lui Judith, asta e o dovadă clară că sunt un tată denaturat şi ar trebui să fiu eliminat din viaţa fiului meu. Pretinde o audiere de urgenţă, de parcă Starcher ar fi într-un pericol iminent, iar dacă i se va acorda, va fi a patra în trei ani. Până acum, scorul e de 3 la 0 pentru ea. Şi e dispusă să ajungă la 4 la 0 ca să demonstreze ceva. Nu ştiu exact ce.

Cumpăr de la un automat un sendviş Fresh, în prealabil congelat, şi mă îndrept spre Tribunalul de minori şi familie. Mâncarea din automate e adesea subevaluată. Carla, o secretară adjunctă la care m-am dat odată, scoate dosarul şi ne uităm amândoi la el, cu numai câţiva centimetri între capetele noastre. Când m-am dat la ea, în urmă cu vreo doi ani, „era într-o relaţie”, ce mama dracului o mai fi semnificând şi asta.

Ce însemna, de fapt, era că n-o interesa persoana mea. Am trecut peste, am fost refuzat de atâtea ori, că sunt surprins când o femeie îmi zice „poate”. În orice caz, Carla trebuie să fi ieşit din relaţia ei, pentru că e numai zâmbete şi vino-încoace, ceea ce nu e tocmai neobişnuit în armata de funcţionare adjuncte, secretare şi recepţionere care umplu birourile şi coridoarele. Un avocat heterosexual cu ceva bani şi un costum cool se alege cu o grămada de priviri de la doamnele necăsătorite şi uneori şi de la cele căsătorite. Dacă aş intra în joc, dacă aş avea timpul şi interesul, le-aş putea folosi pe fetele astea. Totuşi, Carla s-a împlinit considerabil în ultimele luni şi nu mai arată nici pe departe la fel de bine ca înainte.

— Judecătorul Stanley Leef, îmi spune ea.

— La fel ca data trecută. Sunt surprins că mai trăieşte.

— Se pare că fosta ta e o dură.

— Asta e o afirmaţie moderată.

— Trece pe aici din când în când. Nu e foarte prietenoasă.

Îi mulţumesc şi dau să plec.

— Sună-mă când ai chef, zâmbeşte ea complice.

Aş vrea să-i spun: „Ei, dacă te duci la sală vreo şase luni, după aceea mă uit la tine şi mă gândesc la asta” în schimb, pentru că sunt atât de domn, o cruţ.

— Sigur, o asigur eu.

Judecătorul Stanley Leef i-a pus beţe-n roate lui Judith în ultimul ei efort de a mă lipsi de drepturile parentale. N-a avut răbdare cu ea şi a decis imediat în favoarea mea. Faptul că a dat cu zarul cu această nouă moţiune şi s-a ales iarăşi cu Leef sugerează multe despre integritatea, dar şi despre naivitatea ei. În lumea mea, dacă e un caz grav – şi ce poate fi mai drastic decât a-i interzice unui tată respectabil să-şi vadă fiul trebuie luate toate măsurile ca să-ţi asiguri o audiere corectă în faţa unui judecător potrivit.

Asta ar putea să însemne să depui o moţiune ca să ceri retragerea unui judecător nedorit. S-ar putea să fie nevoie de o plângere la Consiliul Statal de Etică Juridică. Totuşi, metoda mea preferată e, pur şi simplu, o mită în bani gheaţă oferită funcţionarului potrivit.

Judith nu ar lua niciodată în calcul asemenea tactici. Aşadar, s-a ales din nou cu Leef. Îmi amintesc că aici nu e vorba de câştigat sau de pierdut, nici despre judecătorul ăsta sau ălălalt. Ci doar de abuzarea de sistemul juridic pentru a hărţui un fost soţ. Nu-şi face probleme în privinţa taxelor judiciare. Nu se teme de răzbunare. Bate secţia asta a Tribunalului Vechi zi de zi, aşa că e teritoriul ei.

Găsesc o bancă şi citesc petiţia cât îmi termin sendvişul.

8

Pentru sesiunea de după-amiază, ne mutăm scaunele de partea cealaltă a meselor şi ne uităm fix la juraţi. Şi ei se holbează la noi ca şi cum am fi extratereştri. În schema de selecţie a lui Fabineau – şi fiecare judecător are o mare libertate de acţiune în a născoci metode de a alege juraţi –, cei cu numerele de la unu la patruzeci sunt aşezaţi pe primele patru rânduri şi dintre aceştia e probabil să ni-i putem alege pe cei doisprezece. Aşa că ne concentrăm privirile asupra lor în timp ce onorata instanţă bate câmpii despre importanţa civică a serviciului ca jurat.

În primii patruzeci sunt douăzeci şi cinci de albi, opt negri, cinci hispanici, o tânără doamnă din Vietnam şi alta din India. Douăzeci şi două de femei, optsprezece bărbaţi. Datorită lui Cliff şi echipei sale, le ştiu numele, adresele, aptitudinile, starea civilă, afilierile religioase şi istoricul litigiilor, al datoriilor neplătite şi al condamnărilor penale, în cazul în care acestea există. Pentru majoritatea am şi fotografii cu apartamentele sau casele lor.

Va fi problematic să-i aleg pe cei potriviţi. Stă scrisă în piatră credinţa că vrei cât de mulţi juraţi negri cu putinţă într-un proces penal, pentru că negrii au o mai mare simpatie faţă de acuzat şi o mai mare lipsă de încredere în poliţie şi procurori. Astăzi nu este chiar aşa. Victima, Sean King, a fost un tânăr de culoare drăguţ, cu o slujbă bună, o soţie şi trei copii îngrijiţi. Pentru câţiva dolari în plus, arbitra meciuri de box şi de lupte MMA.

Când Fabineau ajunge, în sfârşit, la chestiunea zilei, întreabă câţi dintre cei selectaţi sunt familiari cu faptele legate de moartea lui Sean King. Dintre cei nouăzeci şi doi, se înalţă vreun sfert de mâini, un procentaj enorm. Le cere tuturor să se ridice ca să le putem nota numele. Arunc o privire spre Mancini şi clatin din cap. Nu s-a mai pomenit un asemenea răspuns şi, în opinia mea, este o dovadă clară că procesul ar trebui strămutat. Dar Mancini continuă să zâmbească. Notez douăzeci şi două de nume.

Pentru a preveni alte contaminări, judecătoarea Fabineau decide să-i luăm pe cei douăzeci şi doi şi să-i chestionăm individual. Ne întoarcem în biroul ei şi ne adunăm în jurul aceleiaşi mese. Este adus juratul cu numărul trei. O cheamă Liza Parnell şi vinde bilete de avion pentru o companie aviatică locală. Căsătorită, doi copii, treizeci şi patru de ani, soţul vinde ciment. Nici Liza şi nici soţul ei nu sunt fani ai artelor marţiale mixte, de fapt, ea chiar spune că sportul e dezgustător, dar îşi aminteşte de revoltă. A fost pe toate canalele de ştiri şi a văzut înregistrarea video cu Tadeo dând cu pumnul. Ea şi soţul ei au discutat incidentul. Apoi chiar s-au rugat la biserică pentru

recuperarea lui Sean King şi au fost întristaţi de moartea lui. I-ar fi dificil să n-aibă păreri preconcepute. Cu cât o interogăm mai detaliat, cu atât îşi dă seama cât de mult crede că Tadeo e vinovat. „El l-a omorât”, conchide ea.

Mancini îi pune câteva întrebări asemănătoare. Vine şi rândul meu, însă nu-mi pierd vremea. Liza va fi scutită destul de repede. Deocamdată totuşi, i se recomandă să se întoarcă pe scaunul ei din primul rând şi să nu scoată un cuvânt.

Juratul numărul unsprezece este mama a doi băieţi adolescenţi, amândoi înnebuniţi după luptele în cuşcă şi care a petrecut ore întregi discutând despre Tadeo şi Sean King. N-a văzut înregistrarea, cu toate că băieţii ei s-au rugat de ea. Totuşi, ştie totul despre caz şi recunoaşte că are o mulţime de păreri preconcepute. Mancini şi cu mine o verificăm politicos, dar nu obţinem nimic. Va fi şi ea scutită.

După-amiaza trece în timp ce lucrăm la cei douăzeci şi doi de juraţi, dintre care se dovedeşte că toţi ştiu mult mai multe decât ar trebui. Vreo doi susţin că-şi pot lăsa deoparte opiniile iniţiale şi să decidă asupra cazului fără idei preconcepute. Mă îndoiesc, însă, pe de altă parte, sunt avocatul apărării. Mai târziu, după ce terminăm cu cei douăzeci şi doi, depun o nouă moţiune pentru strămutarea procesului. Înarmat cu dovezi proaspete şi irefutabile, susţin că tocmai am avut dovada clară că prea mulţi oameni din acest oraş ştiu mult prea multe despre acest caz.

„Ia-o încet, Fabineau” ascultă şi se comportă ca şi cum m-ar crede, şi chiar cred că o face.

— Vă resping deocamdată moţiunea, domnule Rudd. Haideţi să începem şi să vedem ce ne aduce ziua de mâine.

9

După examinarea juraţilor, Partner mă duce la depozitul de unde-şi conduc Harry şi Harry operaţiunile. Mă întâlnesc cu Harry Gross şi studiem împreună cea mai recentă petiţie depusă de Judith. El o să pregătească un răspuns, unul similar celorlalte trei deja aflate la dosar, iar eu o să-l semnez şi o să-l depun mâine.

Partner şi cu mine mergem la subsol, unde Cliff şi echipa lui sunt deja la treabă. Din primele patru rânduri ale grupului de selecţie, numerele de la unu la patruzeci, nouă au fost chestionaţi separat în timpul după-amiezii. Mă aştept ca toţi să fie scutiţi în baza unor motive obiective. Fiecare parte are patru contestaţii, patru suspendări automate care pot fi folosite fără niciun motiv. Asta înseamnă un total de opt. Nu există o limită a celor care pot fi scutiţi din motive obiective. Şmecheria, talentul, arta, este să-i citeşti pe juraţi şi să încerci să-ţi dai seama pe care să-l respingi. N-am decât patru şanse, la fel ca partea acuzării, şi o singură greşeală poate fi fatală. Nu doar că hotărăsc cine rămâne şi cine e eliminat, dar joc şi şah cu Mancini. De cine va scăpa el? Cu siguranţă, de hispanici.

Nu mă aştept la achitare, aşa că înclin spre un juriu care să nu ajungă la un verdict. Trebuie să găsesc măcar doi juraţi care ar putea arăta un pic de compătimire.

Ore în şir, cu sushi de proastă calitate şi sticle de ceai verde, disecăm fiecare jurat potenţial.

10

N-am niciun apel în timpul nopţii; nimic de la Arch Swanger, nici de la Nate Spurio. Niciun cuvânt de la Moss Korgan. În mod evident, oferta mea excepţională legată de o posibilă înţelegere n-a ajuns prea departe. Când răsare soarele, sunt la calculator şi răspund la e-mailuri. Mă hotărăsc să-i trimit unul lui Judith. Îi scriu: „De ce nu încetezi cu războiul? Ai pierdut atâtea bătălii şi o s-o pierzi şi pe asta. Singurul lucru pe care-l vei dovedi este cât de ridicol de încăpăţânată eşti. Gândeşte-te la Starcher, nu la tine”. Răspunsul va fi în mod previzibil unul dur şi bine alcătuit.

Partner mă lasă într-un centru comercial în aer liber din suburbii. Singurul magazin deschis este o brutărie în care fumatul e permis, deşi legea interzice asta. Patronul este un grec bătrân care are cancer pulmonar în fază terminală. Nepotul lui lucrează la primărie, aşa că inspectorii sanitari nu deranjează locul. Grecul meu vinde cafea tare, iaurt adevărat, covrigi bunicei şi peste toate pluteşte un strat de fum gros, albastru de ţigară, de fapt, o întoarcere la zilele nu demult trecute când era ceva obişnuit să mănânci într-un restaurant inhalând fumul celor din apropiere. În zilele noastre este încă greu de crezut că am tolera aşa ceva. Nate Spurio fumează două pachete pe zi şi adoră locul acesta. Inspir adânc ca să-mi umplu plămânii cu aer curat, intru şi-l văd aşezat la o masă, cu ziarul şi cafeaua în faţă şi o ţigară Salem abia aprinsă atârnând în colţul gurii. Îmi face semn să iau loc şi lasă ziarul.

— Vrei o cafea? mă întreabă el.

— Nu, mersi. Am băut destule.

— Cum merge treaba?

— Adică viaţa, în general, sau procesul Zapate?

Mormăie, încearcă să zâmbească.

— De când discutăm noi despre viaţă, în general?

— Bună observaţie! Nimic din partea lui Mancini. Dacă e pe poziţii, cu siguranţă că nu dă niciun semn. Încă e valabilă oferta lui de cincisprezece ani.

— Lucrăm, dar, după cum ştii, e un imbecil cu succes. Momentan e pe scenă şi asta înseamnă mult pentru el.

— Deci, Roy Kemp pisează în continuare?

— Ai putea să spui şi aşa. Strânge fiecare şurub pe care-l găseşte. E disperat – nu pot afirma că-l condamn. Şi te urăşte, deoarece are impresia că ascunzi informaţii.

— Frate, ce rău îmi pare! Transmite-i că şi eu îl urăsc pentru că mi-a răpit copilul, însă nu e nimic personal. Dacă ajunge la primar, care poate apoi să ajungă la Mancini, s-ar putea să avem o înţelegere.

— Se lucrează, bine? Lucrurile s-au pus în mişcare.

— Ei, atunci lucrurile trebuie să se mişte mai repede. Alegem juraţii şi, din câte am văzut şi auzit până acum, băiatul meu e în mare belea.

— Aşa am auzit şi eu.

— Mersi. Probabil că mâine o să începem să chemăm martorii, şi n-avem prea mulţi. S-ar putea să se termine cu totul până vineri. Trebuie să încheiem repede înţelegerea. Cinci ani, fermă-închisoare, eliberare condiţionată rapidă. Ai înţeles, Nate? Pricepe toată lumea din lanţul trofic termenii?

— Clar ca bună ziua. Nu e chiar atât de complicat…

— Atunci, spune-le să facă să se întâmple! Băiatul meu e pe cale să fie condamnat de juriul ăsta.

Scoate o ţigară şi-şi umple plămânii.

— Diseară eşti prin zonă?

— Crezi că am de gând să plec din oraş?

— Probabil că va trebui să stăm de vorbă.

— Sigur, însă acum trebuie să fug. Am procesul ăla azi şi ne învârtim în jurul cozii căutând să mituim câţiva juraţi.

— N-am auzit o vorbă şi, cu siguranţă, nu-s surprins.

— Pa, Nate!

— Mi-a făcut mare plăcere!

— Şi chiar ar trebui să te laşi de fumat!

— Ai grijă de tine, bine? Ai o grămadă de probleme.

11

„Ia-o încet, Fabineau” întârzie la tribunal ceea ce, pe de-o parte, nu e chiar atât de neobişnuit, fiindcă este judecătoare şi oricum nu începe balul până nu-şi face apariţia. Totuşi, pe de altă parte, e un punct culminant al carierei ei şi ai crede că o să ajungă în curând ca să savureze momentul. Dar am învăţat în urmă cu multă vreme să nu-mi pierd vremea analizând de ce fac judecătorii ceea ce fac.

Toată lumea aşteaptă de cel puţin o oră, fără vreun cuvânt cu privire la motivul întârzierii, când ofiţerul Curţii ia poziţie de drepţi şi cere linişte în sală. Doamna Fabineau se grăbeşte spre scaunul judecătoresc ca şi cum ar fi teribil de împovărată şi ne spune tuturor să stăm jos. Nicio scuză, nicio explicaţie. Se lansează în nişte comentarii introductive, din care nici măcar un cuvinţel nu e original, iar când rămâne fără combustibil, spune:

— Domnule Mancini, puteţi examina juraţii din partea acuzării. Mancini sare repede în picioare, plimbându-se ţanţoş de-a lungul balustradei din mahon care ne separă de spectatori. Cu nouăzeci şi doi de juraţi într-o parte şi cel puţin la fel de mulţi spectatori şi reporteri în partea cealaltă, sala de judecată este din nou plină. Ei se sprijină chiar şi de peretele din spate. Max are doar rareori un asemenea public. Începe cu un monolog îngrozitor, stupid, despre cât e de onorat să se afle în sala de judecată, reprezentându-i pe oamenii civilizaţi ai oraşului nostru. Se simte copleşit, onorat, obligat. Se simte într-o grămadă de feluri şi, în câteva minute, observ că unii dintre juraţi încep să se încrunte şi să se uite la el ca şi cum s-ar întreba: „Oare chiar vorbeşte serios?”

După ce a perorat prea mult despre el, mă ridic încet şi mă uit la judecătoare.

— Onorată instanţă, am putea trece mai departe? mă adresez eu lui Fabineau.

— Domnule Mancini, aveţi întrebări pentru posibilii juraţi? îl întreabă ea.

— Desigur, onorată instanţă, răspunde el. Nu mi-am dat seama că ne grăbim atât de tare.

— Oh, nu ne grăbim, dar chiar nu vreau să pierdem un timp preţios.

Asta din partea unei judecătoare care a întârziat o oră.

Max începe cu întrebări de manual despre servicii anterioare ca jurat şi experienţe cu sistemul penal de judecată, prejudicii îndreptate împotriva poliţiei şi a organelor de ordine. În general, e o pierdere de vreme, fiindcă oamenii rareori îşi dezvăluie adevăratele sentimente într-un asemenea decor. Totuşi, ne oferă un răgaz suficient să-i observăm pe juraţi. Tadeo ia pagini întregi de notiţe, la indicaţiile

mele. Şi eu mâzgălesc, dar, în primul rând, studiez limbajul corpului. Cliff şi asociatul lui stau pe rândul de bănci de cealaltă parte a intervalului de trecere, urmărind totul. Deja simt că-i cunosc de ani buni pe oamenii ăştia, în special pe primii patruzeci.

Max vrea să ştie dacă vreunul dintre ei a fost dat vreodată în judecată. O întrebare standard, deşi nu prea grozavă. De fapt, acesta este un proces penal, nu unul civil. Dintre cei nouăzeci şi doi, vreo cincisprezece recunosc că au fost daţi în judecată la un moment dat. Pariez că mai sunt cel puţin cincisprezece care nu recunosc. Asta-i America, până la urmă. Există vreun cetăţean onest care n-a fost dat în judecată niciodată? Max pare încântat de răspuns, de parcă ar fi găsit gunoi în care să sape. Îi întreabă dacă experienţele lor în sistemul juridic le-ar afecta în vreun fel discernământul de a delibera în cazul de faţă.

Neah, Max! Toată lumea adoră să fie târâtă în judecată. Şi o facem fără urmă de resentiment împotriva sistemului. Totuşi, el îi dă înainte cu întrebări suplimentare care nu duc nicăieri.

Numai aşa, de-al dracului, mă ridic în picioare şi spun:

— Onorată instanţă, aţi putea, vă rog, să-i amintiţi domnului Mancini că ne aflăm în cadrul unui proces penal, nu unul civil?

— Ştiu asta, mârâie Mancini la mine şi ne uităm urât unul la altul. Ştiu ce fac!

— Treceţi mai departe, domnule Mancini, zice onorata instanţă. Şi vă rog să luaţi loc, domnule Rudd!

Max se luptă cu furia lui şi lasă faza să treacă. Schimbând placa, intră în chestiuni mai sensibile. A fost cineva din familia dumneavoastră condamnat pentru o infracţiune violentă? Se scuză că se bagă într-o chestiune atât de personală, însă n-are ce face. Vă rog să-l iertaţi. Din spate, juratul cu numărul optzeci şi unu ridică mâna.

Doamna Emma Huffinghouse. Albă, cincizeci şi şase de ani, dispecer la o companie de transport de mărfuri. Fiul ei în vârstă de douăzeci şi şapte de ani execută o pedeapsă de doisprezece ani pentru intrare prin efracţie şi consum de droguri. Imediat ce Max o vede cu mâna ridicată, o ridică şi el pe a lui şi declară:

— Nu vreau detalii, vă rog frumos! Ştiu că este o chestiune personală şi foarte dureroasă. Întrebarea mea este următoarea: experienţa dumneavoastră cu sistemul judiciar penal a fost una satisfăcătoare sau una nesatisfăcătoare?

Serios, Max? Nu completăm un sondaj de opinie despre satisfacţia consumatorului.

Doamna Huffinghouse se ridică încet şi răspunde:

— Consider că fiul meu a fost tratat corect de sistem.

Max aproape că sare peste balustradă s-o îmbrăţişeze. Fii binecuvântată, draga mea, fii binecuvântată! Ce gir pentru forţele

binelui! Mare păcat, Max, e inutilă! Nici măcar n-o să ne apropiem de numărul optzeci şi unu.

Juratul cu numărul patruzeci şi şapte înalţă mâna, se ridică în picioare, spune că fratele lui a petrecut timp în închisoare pentru ultraj cu circumstanţe agravante şi, spre deosebire de doamna Huffinghouse, el, Mark Wattburg, n-a fost plăcut impresionat de procesul penal.

Dar Max îi mulţumeşte cu multă căldură. Altcineva? Nu se mai ridică nicio mână. Mai sunt încă trei, şi bănuiesc că eu ştiu asta, însă Max nu. Asta îmi confirmă că am o cercetare mai bună ca a lui. Mă şi avertizează că ăştia trei nu sunt deloc deschişi.

Max continuă, iar dimineaţa trece greu. Păşeşte pe un alt câmp minat, acela al calităţii de victimă. A fost cineva dintre dumneavoastră victima unei infracţiuni violente? Dumneavoastră, membrii familiei, prietenii apropiaţi. Câteva mâini se ridică şi Max face o treabă bună obţinând, în sfârşit, nişte informaţii utile.

La prânz, onorata instanţă, epuizată, fără îndoială, de cele două ore petrecute la prezidiu şi, probabil, poftind la nişte felii de măr, anunţă o pauză de o oră şi jumătate. Tadeo vrea să rămână la tribunal ca să ia masa. Îl roagă frumos pe gardianul care se ocupă de el şi paznicul e de acord, spre surprinderea noastră. Partner se grăbeşte în stradă la un magazin cu mâncare gătită şi se întoarce cu sendvişuri şi chipsuri.

În timp ce mâncăm, discutăm aproape în şoaptă, ca să nu ne audă asistenţii şi aprozii. Altcineva nu mai este în sală. Solemnitatea cadrului şi a împrejurimilor îşi face simţită prezenţa, iar Tadeo şi-a mai pierdut din aroganţă. E absorbit de privirile neiertătoare ale celor care ar putea fi convocaţi să-l judece. Nu mai crede că sunt camarazii lui.

— Încep să am senzaţia că nu le place de mine, mi se adresează el încet.

Ce tânăr perspicace!

12

Max termină pe la ora trei şi mi-i predă. Deja ştiu mai mult decât suficient despre aceşti oameni şi sunt gata pentru selecţie. Cu toate acestea, e prima mea şansă să vorbesc direct cu potenţialii juraţi şi o oportunitate să construiesc fundaţia a ceea ce orice avocat speră că va deveni un oarecare nivel de încredere. Le-am privit feţele şi ştiu că mulţi dintre ei îl consideră pe Max slugarnic şi chiar un pic prostănac. Am o sumedenie de defecte şi obiceiuri proaste, dar linguşeala nu face parte din jocul meu. Nu mă prefac că realizăm ceva nemaipomenit şi că ei fac parte din asta. Nu mă fălesc cu sistemul nostru judiciar.

În schimb, vorbesc în termeni generali despre prezumţia de nevinovăţie. Îi rog să se întrebe în sinea lor dacă nu cumva au decis deja că Tadeo, clientul meu, este vinovat de ceva, altfel nu s-ar afla aici. Nu ridicaţi mâna, doar daţi din cap odată cu mine dacă îl consideraţi vinovat. E natura omenească. Aşa funcţionează acum societatea şi cultura noastră. Avem o infracţiune, o arestare, îl vedem la televizor pe suspect şi suntem uşuraţi că poliţiştii şi-au găsit omul. *Presto*, aşa! Cazul e rezolvat. Partea vinovată e în custodia autorităţilor. În timpurile noastre, nu ne oprim niciodată să ne gândim: „Stai aşa, beneficiază de prezumţia de nevinovăţie şi are dreptul la un proces corect”. Ne grăbim să judecăm.

— Aveţi întrebări, domnule Rudd? cârâie Fabineau la microfon.

O ignor, arăt spre Tadeo şi întreb dacă juraţii pot spune cu sinceritate că, în acest moment, cred că este nevinovat.

Bineînţeles, nu primesc niciun răspuns, pentru că niciun potenţial jurat nu va zice vreodată că s-a hotărât deja.

Trec mai departe la obligaţia de a aduce dovezi şi discut despre asta până când Max nu mai suportă. Se ridică de la locul lui, cu braţele larg desfăcute, în cea mai deplină frustrare.

— Onorată instanţă, nu chestionează juraţii. Ţine un curs de Drept.

— De acord. Domnule Rudd, fie puneţi întrebările, fie staţi jos, mi se adresează „Ia-o încet, Fabineau” pe un ton destul de nepoliticos.

— Va mulţumesc, i-o întorc eu ca un şmecher ce sunt, apoi mă uit la primele trei rânduri şi adaug: Tadeo nu trebuie să depună mărturie sau să cheme vreun martor. De ce? Fiindcă obligaţia de a-i dovedi vinovăţia cade în sarcina acuzării. Haideţi să admitem că nu intră în boxa martorilor. Ar conta asta pentru dumneavoastră? Aţi fi tentaţi să credeţi că are ceva de ascuns?

Folosesc asta tot timpul şi rareori primesc un răspuns. Astăzi totuşi, juratul cu numărul şaptesprezece vrea să spună ceva. Bobby Morris, treizeci şi şase de ani, alb, zidar. Ridică mâna şi-i fac semn din cap.

— Dacă voi fi în juriu, cred că ar trebui să depună mărturie. Vreau

să-l aud pe acuzat.

— Vă mulţumesc, domnule Morris, îi răspund eu cu căldură. Altcineva?

Odată spartă gheaţa, mai ridică mâna alţi câţiva şi le pun cu blândeţe întrebări suplimentare. Aşa cum sperasem, devine o discuţie pe măsură ce-şi pierd din ce în ce mai mult din inhibiţii. E uşor de discutat cu mine, sunt un tip amabil, care merge drept la ţintă şi am şi simţul umorului.

Când termin, onorata instanţă ne anunţă că vom alege juriul înainte de a pleca spre casă şi ne acordă cincisprezece minute să ne studiem notiţele.

13

Judith mi-a scris în e-mail: „Starcher e încă supărat. Eşti un tată jalnic! Ne vedem la tribunal”.

Sunt tentat să i-o întorc, dar de ce m-aş deranja? Partner şi cu mine plecăm de la tribunal.

E întuneric, e trecut de şapte seara şi am avut o zi grea. Ne oprim la un bar pentru o bere şi un sendviş.

Nouă albi, un negru, un hispanic, o vietnameză. Cu numele şi figurile atât de proaspete în minte, că trebuie să vorbesc despre ei.

Partner, ca întotdeauna, mă ascultă îndatoritor şi face puţine comentarii. A fost în sala de judecată în cea mai mare parte a timpului în ultimele două zile şi-i plac juraţii.

Mă opresc la două beri, cu toate că aş mai vrea vreo câteva. La nouă fix, Partner mă lasă la Arby’s şi mă păcălesc vreun sfert de oră cu o băutură răcoritoare, aşteptându-l pe Nate.

Ajunge, în sfârşit, comandă nişte inele de ceapă şi-şi cere scuze că a întârziat.

— Cum merge procesul? mă întreabă el.

— Am ales juriul în după-amiaza asta, târziu. Pledoariile de deschidere, mâine-dimineaţă, apoi Mancini începe să cheme martorii. Ar trebui să se mişte destul de repede. Avem o înţelegere?

Bagă în gură un inel mare şi crocant de ceapă şi clefăie cu furie uitându-se în jur. Localul e gol. Înghite în sec şi răspunde:

— Da. Woody s-a întâlnit în urmă cu două ore cu Mancini şi l-a concediat. L-a înlocuit cu un ucenic care avea de gând să depună moţiune de eroare judiciară mâine-dimineaţă la prima oră. Mancini a dat înapoi şi a fost de acord să coopereze. Vrea să se întâlnească mâine-dimineaţă la 8:30 cu tine şi cu judecătoarea.

— Cu judecătoarea?

— Ai auzit bine. S-ar părea că Woody şi Janet Fabineau au nişte treburi împreună, prieteni, nu ştiu ce, şi Woody a insistat s-o informeze. E pregătită. O să accepte recunoaşterea vinovăţiei, o să aprobe înţelegerea şi o să-l condamne pe băiatul tău la cinci ani la fermă-închisoare, recomandând eliberarea condiţionată rapidă. Exact cum ai cerut, Rudd!

— Minunat. Şi bătăuşii lui Link?

— Investigaţia aia n-ajunge nicăieri. Las-o baltă cu ea! zice el, suge din pai şi ia alt inel de ceapă, apoi adaugă: Acum, Rudd, partea cu distracţia.

— Ultima oară când l-am văzut pe Swanger, întâlnirea a fost aranjată printr-un telefon mobil cu cartelă preplătită pe care mi l-a lăsat într-o farmacie. Încă îl am, este chiar afară, în camionetă. Nu l-

am mai folosit de atunci, aşa că nu ştiu dacă o să funcţioneze. Dar, dacă-l prind pe Swanger la telefon, am să încerc să stabilesc o întâlnire. Va trebui să-i dau nişte bani gheaţă.

— Cât?

— Cinzeci de miare, nemarcate. Nu e tâmpit.

— Cincizeci de mii?

— E cam o treime din recompensă. Presupun că-i va accepta, pentru că e falit. Mai puţin de atât ar putea cauza probleme. Anul trecut aţi încasat vreo patru milioane de verzişori în bunuri confiscate, toţi reţinuţi de departament, în acord cu extraordinarele legi ale statului nostru. Banii sunt aici, Nate, şi Roy Kemp ar cheltui oricât pentru şansa de a-şi revedea fiica.

— Bine, bine, am să transmit. Asta-i tot ce pot să fac.

Îl las cu inelele lui de ceapă şi mă grăbesc spre camionetă. În timp ce Partner porneşte, deschid telefonul ieftin şi apelez numărul. Nimic.

O oră mai târziu, sun din nou. Şi din nou. Nimic.

14

Răpus de extenuare, de cele două beri şi vreo câteva pahare de whisky cu lămâie, adorm cu televizorul deschis. Mă trezesc pe canapea, încă având pe mine costumul, dar nu cravata, ciorapii şi pantofii. Îmi sună telefonul: pe ecran este afişat apelant necunoscut. Este 1:40 dimineaţa. Risc şi spun „alo”.

— M-ai căutat? mă întreabă Swanger.

— De fapt, da, răspund eu, lăsând să cadă suportul pentru picioare şi ridicându-mă brusc de pe canapea, apoi conştientizez că totul e în ceaţă şi creierul meu are nevoie de sânge. Unde eşti?

— Întrebare prostească! Încă o tâmpenie şi am închis!

— Uite care-i treaba, Arch, s-ar putea să punem la cale o înţelegere. Asta dacă spui adevărul, ceea ce, sincer să fiu, nu crede nimeni dintre cei implicaţi că ai fi capabil.

— Nu te-am sunat ca să fiu jignit.

— Bineînţeles că nu. M-ai sunat pentru că vrei bani. Cred că pot aranja ceva, o pot face pe intermediarul, fără nicio taxă, desigur. Nu sunt avocatul tău, aşa că n-am să-ţi trimit factura.

— Foarte amuzant. Nu eşti avocatul meu fiindcă nu eşti demn de încredere, Rudd!

— În regulă, data viitoare când mai răpeşti o fată, angajează pe altcineva. Vrei sau nu banii, Arch? Chiar nu-mi pasă.

Urmează o scurtă pauză, cât se gândeşte de cât ar avea nevoie în bani gheaţă.

— Cât? întreabă el într-un târziu.

— Douăzeci şi cinci de mii acum ca să ne indici unde e fata. Dacă o voi găsi acolo, mai primeşti douăzeci şi cinci.

— Asta înseamnă doar o treime din recompensă. Tu iei restul?

— Nu iau niciun bănuţ. Cum ţi-am zis deja, nu mă aleg cu nimic şi exact ăsta-i motivul pentru care mă întreb de ce naiba mă bag în chestiunea asta.

O altă pauză, în timp ce se gândeşte la o contraofertă.

— Nu-mi place învoiala asta, Rudd! N-am să mai văd niciodată restul de douăzeci şi cinci de mii.

„Şi noi n-o s-o vedem niciodată pe fată”, chibzuiesc eu, dar nu-mi rostesc cu voce tare gândurile.

— Uite ce e, Arch, primeşti douăzeci şi cinci de mii de verzişori exact de la oamenii care te-ar împuşca de cum ar da cu ochii de tine. E mult mai mult decât ai produs anul trecut din muncă cinstită.

— Nu cred în munca cinstită. Nici tu nu crezi. De-aia te-ai făcut avocat.

— Ha-ha! Ce isteţ eşti! Vrei o înţelegere, Swanger? Dacă nu, mă

retrag. Am lucruri mai importante pe cap zilele astea.

— Cincizeci de miare, Rudd! Bani gheaţă. Cincizeci şi-ţi spun ţie şi numai ţie unde este fata. Dacă e o înscenare sau miros vreun poliţist prin preajmă, am să fug, am să dau un telefon şi fata dispare pentru totdeauna. Ne-am înţeles?

— OK. Nu sunt sigur în privinţa banilor, tot ce pot să foc este să transmit mai departe contactului meu.

— Mişcă-te repede, Rudd, încep să-mi pierd răbdarea!

— Oh, dar ai să-ţi găseşti timp dacă ţi se pun banii pe masă. Pe cine crezi că prosteşti, Swanger?

Convorbirea se întrerupe. S-a zis cu somnul meu.

15

Trei ore mai târziu, mă opresc la un magazin non-stop de cartier şi cumpăr o sticlă cu apă. Afară mă abordează un poliţist în civil care mormăie: „Tu eşti Rudd?” Din moment ce eu sunt, îmi întinde o pungă maronie de băcănie cu o cutie de trabucuri înăuntru.

— Cincizeci de mii, spune el. În bancnote de o sută.

— E bine, îi confirm eu.

Ce-ar trebui să-i zic? Mersi?

Plec din City singur. În timpul ultimei mele convorbiri cu Swanger, cu vreo oră în urmă, m-a instruit să scap de „gorila mea” şi să conduc singur. Mi-a cerut şi să las deoparte camioneta nouă şi şmecheră şi să conduc altceva. I-am explicat că momentan n-am altceva şi nu dispun de răgazul necesar ca să alerg la o firmă de închirieri auto. Va trebui să accepte camioneta.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la faptul că „gorila” mă urmăreşte. Arch a ştiut din clipa în care Partner şi cu mine am început să ne învârtim de colo colo într-o camionetă U-Haul. Apoi a aflat că am maşină nouă. E uimitor că stă în City suficient de mult cât să cunoască lucrurile astea şi totuşi nu e găsit de poliţie. Bănuiesc că va dispărea imediat ce va pune mâna pe bani, ceea ce nu va fi un lucru rău.

După cum mi-a spus, îl sun imediat ce ies din oraş pe la ieşirea sudică spre autostrada interstatală. Am indicaţii precise: „Condu 25 de kilometri spre sud până la ieşirea 184 şi ia-o pe Route 63 spre est, spre oraşul Jobes”. Pe când şofez, îmi reamintesc că am un proces care ar trebui să înceapă peste câteva ore, sau nu? Dacă judecătoarea Fabineau chiar este pusă la curent, ce înseamnă asta pentru tot restul zilei?

N-am nici cea mai vagă idee cât sunt de supravegheat şi urmărit acum, dar sunt sigur că destul de mult. N-am pus întrebări, n-am avut timp, însă ştiu că Roy Kemp şi ai lui şi-au chemat toţi copoii. Am două microfoane în camionetă şi un dispozitiv de urmărire în bara de protecţie din spate. Le-am permis să-mi asculte telefonul, dar numai pentru următoarele câteva ore. Pun pariu că au deja oameni în oraşul Jobes. Un elicopter sau două în aer deasupra mea nu m-ar surprinde. Nu sunt înspăimântat – Swanger n-are niciun motiv să-mi facă rău însă am nervii întinşi la maximum, oricum.

Banii sunt nemarcaţi şi nu pot fi urmăriţi. Poliţiştilor nu le pasă să-i recupereze; ei n-o vor decât pe fată. De asemenea, presupun că Swanger e destul de inteligent cât să miroasă ceva dubios.

Jobes e un oraş mic, cu trei mii de locuitori. Când trec pe lângă o benzinărie Shell de la marginea oraşului, îl sun pe Swanger, aşa cum

m-a instruit.

— Ia-o înainte, îmi spune el. Fă la stânga imediat după spălătoria auto.

Fac la stânga pe o stradă pavată întunecoasă, cu câteva case vechi de o parte şi de alta.

— Juri că ai cele cincizeci de mii, Rudd?

— Da.

— Fă dreapta şi treci peste calea ferată!

Mă conformez.

— Acum fă iar dreapta pe prima stradă. N-are nume. Condu până la primul indicator de Oprire şi aşteaptă!

Când opresc, o siluetă apare brusc din întuneric şi trage de mânerul portierei din dreapta. Apăs pe buton ca s-o deblochez, iar Swanger sare în maşină.

— Ia-o încolo şi nu te grăbi, zice el arătând spre stânga. Ne întoarcem spre autostradă.

— Mă bucur să te revăd, Arch.

Poartă o bandană neagră care-i acoperă sprâncenele şi urechile, în rest, e complet în negru, de la eşarfa de la gât la cizmele milităreşti. Aproape că-l întreb unde a parcat, dar de ce m-aş obosi?

— Unde-s banii? şuieră el.

Fac un semn peste umăr şi el ia punga. Deschide cutia de trabucuri şi numără banii cu o lanternă-breloc. Ridică privirea.

— Ia-o la dreapta, zice el, apoi continuă să numere.

Când ieşim din oraş, inspiră adânc şi satisfăcut şi-mi oferă un rânjet stupid.

— Sunt toţi aici.

— Te îndoieşti de mine?

— Poţi să fii al dracului de sigur că mă îndoiesc de tine, Rudd. Vrei o bere? mă întreabă el arătând spre benzinăria Shell.

— Nu. De obicei, nu beau bere la cinci şi jumătate dimineaţa.

— E cel mai bun moment. Opreşte!

Se duce înăuntru fără bani. Stă o grămadă, îşi alege o pungă de chipsuri să meargă cu pachetul de şase cutii cu bere şi vine înapoi spre camionetă ca şi cum n-ar avea nicio grijă pe lume. Când ne punem din nou în mişcare, scoate o cutie şi o deschide. Soarbe din ea şi desface punga de chipsuri.

— Unde mergem, Arch? întreb eu, nu fără o doză serioasă de iritare.

— Ieşi pe autostradă şi ia-o spre sud! Camioneta asta încă miroase a nou, ştiai, Rudd? Cred că-mi plăcea mai mult cea veche.

Swanger mestecă un pumn de chipsuri şi-şi clăteşte gura cu o înghiţitură de bere.

— Păcat! Nu împrăştia firimituri, da? Partner se enervează foarte tare dacă găseşte firimituri în maşină.

— Ăla-i gorila ta?

— Ştii foarte bine cine e.

Suntem pe autostrada Route 63, care e încă întunecată şi goală. Nu se vede încă răsăritul. Mă tot uit în jur, gândindu-mă că o să văd vreo formă de supraveghere, însă evident că sunt prea buni pentru asta. S-au întors, sau sunt acolo, sau mă aşteaptă la autostrada interstatală. Pe de altă parte, ce ştiu despre asemenea lucruri? Sunt doar un avocat.

Scoate un telefon mic din buzunarul de la cămaşă şi-l ridică să mă uit la el.

— Să ştii un lucru, Rudd. Dacă văd un poliţist, miros un poliţist sau aud un poliţist, tot ce am de făcut este să apăs pe butonul ăsta de pe telefon şi undeva, foarte departe, se întâmplă lucruri rele. Ai înţeles?

— Am înţeles. Deci, încotro, Arch? Ăsta e primul lucru. Unde? Când? Cum? Ai banii, acum ne eşti dator cu povestea. Unde e fata şi cum ajungem la ea?

Termină prima cutie, se linge pe buze, îşi umple din nou gura cu chipsuri şi, cât străbatem câţiva kilometri, pare să fi amuţit. Apoi deschide o altă bere.

— Ia-o spre sud! zice el la intersecţie.

Traficul pe benzile spre nord e aglomerat, pentru că navetiştii se îndreaptă spre City. Benzile spre sud totuşi sunt goale. Mă uit la el şi vreau să-l plesnesc şi să-i şterg rânjetul arogant de pe faţă.

— Arch?

Ia o altă înghiţitură de bere şi-şi îndreaptă spinarea.

— Le-au mutat pe fete de la Chicago la Atlanta. Se mută foarte des, cam o dată la patru, cinci luni. Lucrează intens într-un oraş, dar apoi, după un timp, când oamenii încep să vorbească, iar poliţiştii dau târcoale, dispar şi-şi instalează prăvălia în altă parte. E greu să ţii secretul când oferi tinere frumuşele la preţuri bune.

— Dacă zici tu! Jiliana Kemp mai trăieşte?

— Oh, da. E bine-mersi. E destul de activă, nu că ar avea de ales.

— Şi e în Atlanta?

— În zona Atlanta.

— E un oraş mare, Arch, şi n-avem timp de joacă. Dacă ai o adresa, dă-mi-o! Aşa ne-am înţeles.

Trage adânc aer în piept şi ia o înghiţitură de bere.

— Sunt într-un centru comercial mare, în aer liber, unde există trafic, o grămadă de maşini şi oameni care vin şi pleacă. Atlas Physical Company se numeşte firma, însă nu e decât un bordel. Nu e trecută în cartea de telefon. Maseuri de serviciu. Numai cu programare, fără clienţi întâmplători. Fiecare client trebuie să fie recomandat de un alt client şi ei – maseurii-şefi – ştiu cu cine au de-a face. Aşa că, dacă eşti client, laşi maşina în parcare, poate intri la Baskin-Robbins să-ţi iei o îngheţată, te plimbi pe trotuar, pe urmă te strecori înăuntru la Atlas.

Un tip îmbrăcat într-un halat alb de laborator îţi dă bună ziua şi se poartă foarte frumos, dar are un pistol sub haină. Pretinde că ar fi terapeut şi, de fapt, chiar ştie o grămadă de lucruri despre oasele rupte. Îţi ia banii, să zicem 300 de dolari, apoi te conduce spre nişte camere. Arată spre una dintre ele, intri, şi acolo e un pat mic şi o fată tânără, frumoasă şi aproape dezbrăcată. Ai douăzeci de minute la dispoziţie cu ea. Ieşi pe altă uşă şi nu ştie nimeni că ai făcut terapie. Fetele lucrează toată după-amiaza – au dimineţile libere pentru că stau treze până târziu –, pe urmă le urcă în maşini şi le duc la cluburi de striptease, unde dansează la bară. La miezul nopţii, le aduc înapoi acasă, într-un complex de apartamente destul de drăguţ, unde le ţin încuiate până dimineaţa.

— Şi cine sunt „ei”?

— Ei sunt traficanţii, nişte tipi extrem de neplăcuţi. O bandă, o organizaţie criminală, un cartel, o gaşcă disciplinată de infractori, cei mai mulţi cu legături cu Europa de Est, dar şi nişte băieţi din zonă. Le abuzează pe fete, le ţin speriate şi confuze şi drogate cu heroină. Aproape toţi oamenii din ţara asta nu cred că există trafic de carne vie în oraşele lor, însă există, chiar peste tot. Ei, traficanţii, vânează fete fugite de acasă, puştoaice fără adăpost, fete din familii nu tocmai bune, care încearcă să scape. E o afacere scârboasă, Rudd! Foarte scârboasă!

Dau să-l ocărăsc şi să-l înjur, să-i amintesc de rolul lui destul de important într-o afacere pe care pare s-o deteste, dar nu mi-ar folosi la nimic. În loc de asta, îi ţin isonul.

— Câte fete sunt acum?

— Greu de precizat. Le despart, le mută de colo colo. Câteva au dispărut pentru totdeauna.

Chiar nu vreau să continuăm discuţia asta. Numai un pervers implicat în afacere ar şti atât de multe despre ea.

— Întoarce la ieşirea asta şi ia-o înapoi spre nord! zice el arătând cu degetul.

— Unde mergem, Arch?

— O să-ţi arăt! Stai aşa!

— Bun. Acum, în legătură cu adresa aia…

— Uite ce-aş face eu dacă aş fi în locul poliţiştilor, rosteşte el cu o voce brusc autoritară. Aş urmări locul, Atlas, şi aş înşfăca un oarecare, unul abia ieşit de la terapie. Poate să fie un agent local de asigurări care nu primeşte acasă nimic şi căruia i s-a pus pata pe una dintre fete – chiar poţi s-o soliciţi pe favorita ta, însă nu e obligatoriu să-ţi îndeplinească dorinţa; au regulile lor – sau poate că e un mic alergător după ambulanţe ca tine, Rudd, un avocat soios oarecare ce se agaţă de orice caz, dar care nu regulează prea mult, şi pentru trei sute de dolari, îşi primeşte terapia.

— În fine.

— Deci, pun laba pe tip, îl sperie ca naiba şi, în câteva minute, o să cânte ca un băiat de cor. Le spune totul, în special configuraţia interiorului. Îl fac să plângă, apoi îi dau drumul. Ei, poliţiştii, au deja mandat. Înconjoară locul cu o echipă de aia, SWAT, şi de aici merge superb. Fetele sunt salvate. Traficanţii sunt prinşi în fapt şi poliţiştii fac foarte bine dacă-l agaţă pe loc pe unul dintre ei. Dacă vrea sa cânte, o să implice toată organizaţia. Ar putea fi sute de fete şi zeci de gorile. Ar putea fi uriaş, Rudd, şi totul datorită nouă.

— Da, suntem o adevărată echipă, Swanger!

O iau pe rampa de ieşire, traversez autostrada şi mă întorc pe ea, îndreptându-mă spre nord. Toţi ochii aţintiţi asupra camionetei mele se întreabă, probabil: „Ce mama dracului?” Pasagerul meu deschide o altă cutie, e a treia. A terminat chipsurile şi sunt sigur că a făcut firimituri. Accelerez la 110 kilometri pe oră.

— Adresa, Arch!

— E în suburbia Vista View, cam la cinşpe kilometri la vest de centrul Atlantei. Mallul se numeşte West Ivy. Atlas Physical Therapy e lângă curăţătoria Sunny Boy. Fetele ajung acolo pe la ora unu după-amiaza.

— Şi Jiliana Kemp este una dintre ele?

— Ţi-am răspuns deja la asta, Rudd. Crezi că ţi-aş spune toate astea dacă n-ar fi acolo? Oricum, poliţiştii ar face bine să se ducă repede acolo. Tipii ăştia pot împacheta şi să se mute în câteva minute.

Am obţinut ce voiam, aşa că tac.

— Îmi dai şi mie o bere? întreb eu dintr-un motiv oarecare, după câteva minute.

Preţ de o secundă, pare iritat, de parcă are nevoie de toate şase pentru el, apoi zâmbeşte şi-mi întinde una.

16

Câţiva kilometri mai încolo, după o perioadă lungă şi plăcută de tăcere, Swanger devine agitat.

— Ia uite, zice el dând din cap neliniştit. Doctorul Woo şi panoul lui publicitar pentru anularea efectelor vasectomiei. Îţi stârneşte amintiri, nu-i aşa, Rudd?

— Am petrecut o noapte lungă aici privindu-i săpând. De ce ai face asta, Arch?

— De ce fac tot ce fac, Rudd? De ce am înşfăcat-o pe fata aia? Şi de ce am maltratat-o? De ce am vândut-o? Nu e prima, ştii?

— Chiar nu mă interesează în momentul ăsta. Sper doar să fie ultima.

— În niciun caz, clatină el din cap în semn că nu şi apoi rosteşte cu o oarecare tristeţe: Opreşte acolo, lângă acostament!

Apăs pedala de frână şi camioneta se opreşte brusc sub luminile strălucitoare ale doctorului Woo. Swanger ia punga cu bani, lasă berea şi trage de mânerul portierei.

— Transmite-le fraierilor ălora de poliţişti că n-au să dea niciodată de mine, îmi şuieră el.

Sare din maşină, trânteşte portiera şi trece valvârtej peste acostament, prin nişte buruieni înalte, peste un gard şi pe lângă panoul publicitar. Ultima imagine e cu Swanger ghemuit între pilonii groşi; pe urmă merge repede de-a buşilea, luând-o la sănătoasa şi dispărând în lanul de porumb înalt.

Ca să fiu în siguranţă, conduc aproape un kilometru pe autostradă, opresc din nou, apoi îi sun pe poliţişti. Au ascultat fiecare cuvinţel rostit în camionetă în ultima oră, aşa că nu prea am ce să le spun. Accentuez, într-adevăr, că ar fi o mare greşeală să încerce să-l încolţească pe Swanger înainte de operaţiunea din Atlanta. Par a fi de acord cu mine. Nu văd nicio activitate în şi în jurul lanului de porumb de lângă panou.

În timp ce conduc înapoi spre oraş, îmi sună telefonul. Max Mancini.

— Bună dimineaţa, îi spun eu.

— Tocmai am vorbit cu judecătoarea Fabineau. Se pare că a pocnit-o o toxiinfecţie alimentară severă. Nu vine la tribunal astăzi.

— Vai, ce îngrozitor!

— Ştiam că o să fii dezamăgit. Dormi un pic şi vorbim mai târziu.

— OK. Trebuie să te caut eu?

— Da. Şi, Rudd, bună treabă!

— O să vedem.

Îl iau pe Partner de acasă şi ne aşezăm pentru un mic dejun

consistent într-un local care vinde vafe. Recapitulez aventurile din ultimele câteva ore şi el, ca de obicei, ascultă fără să scoată un cuvânt. Trebuie să mă întind şi să încerc să dorm, dar sunt prea surescitat. Încerc să pierd vremea pe la tribunal, doar că mă preocupă obsesiv operaţiunea din Atlanta. Nu mă pot gândi la nimic altceva.

În mod normal, aş fi în frenezia pregătirilor pentru procesul lui Tadeo, însă mă îndoiesc că o să aibă loc. Mi-am ţinut partea din învoială şi, indiferent de ce se întâmplă cu Jiliana Kemp, ar trebui să cădem la înţelegere. O mică tocmeală cu recunoaşterea vinovăţiei care-i va permite clientului meu să lupte din nou, şi asta în curând. Dar n-am încredere în niciunul dintre cei cu care tratez momentan. Dacă operaţiunea nu produce nimic, n-ar fi nicio surpriză când primarul, Max Mancini, Moss Korgan, „Ia-o încet, Fabineau” şi toţi mahării din poliţie la un loc se vor aduna într-o cameră să decidă: „Dă-i dracului pe Rudd şi pe clientul lui. Haideţi să mergem la proces!”

17

Pe la ora doua după-amiaza, fusul orar al SUA, parcarea de la centrul comercial West Ivy geme de agenţi federali, toţi îmbrăcaţi în haine de toate felurile şi conducând vehicule greu de descris. Cei cu arme mai substanţiale se ascund în camionete fără numere de înmatriculare.

Ghinionistul este un vânzător de maşini în vârstă de patruzeci şi unu de ani pe nume Ben Brown. Căsătorit, tată a patru copii, cu o casă drăguţă în apropiere. După terapie, iese de la Atlas pe o uşă fără nicio inscripţie, ajunge la maşina lui, un model pentru probe, şi este lăsat să conducă opt sute de metri înainte de a fi tras pe dreapta de un poliţist local. Primele cuvinte ale lui Ben sunt în genul: „Să fie al dracului dacă aveam viteză", dar când un SUV negru opreşte în faţa lui, bănuieşte că e într-un necaz mai mare. Este prezentat celor doi agenţi FBI şi condus pe bancheta din spate a vehiculului acestora. E arestat pentru solicitarea de servicii de prostituţie şi anunţat că, probabil, va fi pus sub acuzare ulterior pentru tot soiul de delicte federale. Atlas, i se comunică, face parte dintr-o reţea interstatală de servicii sexuale, de aici acuzaţiile federale. Lui Ben îi trece toată viaţa prin faţa ochilor şi abia reuşeşte să-şi stăpânească lacrimile. Le spune agenţilor că are soţie şi patru copii. Nimeni nu-i arată compătimire. Îl aşteaptă ani buni după gratii.

Totuşi, agenţii sunt dispuşi să negocieze. Dacă le declară tot, o să-i permită să sară în maşina lui şi să plece liber. Pe de-o parte, ceva îi spune lui Ben să-şi ţină gura şi să solicite un avocat. Pe de altă parte, vrea să aibă încredere în ei şi să-şi scape pielea.

Începe deci să vorbească. Este a patra sau a cincea vizită la Atlas. A avut de fiecare dată altă fată; asta-i place la locul ăla, varietatea. Trei sute de verzişori tura. Fără documente, evident. A fost recomandat de un prieten de la distribuitorul autorizat de automobile. Totul e păstrat în cea mai mare discreţie. Da, a garantat şi el pentru doi amici. E nevoie de recomandări, securitatea pare strictă, se asigură confidenţialitatea. Înăuntru este o mică zonă de recepţie, unde îl întâmpină de fiecare dată acelaşi bărbat, Travis, care poartă un halat alb de laborator. Încearcă să pară de meserie. Dincolo de o uşă sunt şase până la opt camere, toate arată cam la fel – un pat şi un scaun mici, o fată dezbrăcată. Treaba merge rapid. E un fel de *drive-through* sexual, intri şi ieşi, spre deosebire de o partidă în Las Vegas, când fata a stat cu el, au mâncat ciocolată şi au băut şampanie.

Niciun zâmbet pe feţele agenţilor FBI.

— Mai sunt şi alţi bărbaţi acolo?

Da, poate, i se pare că a mai văzut un tip cândva. Totul este foarte

curat şi eficient, doar că pereţii sunt cam subţiri şi nu e ceva neobişnuit să auzi nişte sunete destul de explicite dinspre celelalte sesiuni terapeutice. Fetele? Păi, evident că este o Tiffany, şi o Brittany, şi o Amber, dar cine ştie cum le cheamă, de fapt.

Lui Ben i se spune să meargă acasă şi să nu mai păcătuiască. Pleacă în viteză, dornic să alerge şi să-şi atenţioneze amicii să stea departe de Atlas.

Operaţiunea are loc câteva minute mai târziu. Cu toate uşile blocate de agenţi înarmaţi până în dinţi, nimeni n-are timp să se gândească la rezistenţă sau fugă. Trei bărbaţi sunt încătuşaţi şi duşi la secţie. Şase fete, inclusiv Jiliana Kemp, sunt salvate şi puse sub protecţie. Chiar înainte de trei după-amiaza, Jiliana îşi sună părinţii, suspinând isteric. Fusese răpită cu treisprezece luni în urmă. Şi născuse în captivitate. N-are nicio idee ce s-a întâmplat cu bebeluşul ei.

Sub o presiune imensă, unul dintre cei trei bărbaţi, un american, muşcă momeala şi începe să cânte. Curg numele, apoi adresele, pe urmă tot ce-i mai trece prin cap. Pe măsură ce se scurg orele, reţeaua se măreşte rapid. Birourile FBI dintr-o duzină de oraşe mari amână orice altă activitate.

Unul dintre amicii bancheri ai primarului Woody are un avion al corporaţiei şi e nerăbdător să-l trimită. Până seara la şapte, într-o zi în care în mod normal pentru ea s-ar termina un alt coşmar la Atlas şi ar începe pregătirile pentru o noapte de striptease şi dansuri pe mese, Jiliana Kemp se îndreaptă spre casă. O însoţitoare de zbor are grijă de ea şi povesteşte că fata a plâns tot drumul.

18

Încă o dată, Arch Swanger scapă ca prin urechile acului. Nici urmă de el de când a dispărut în lanul de porumb. Poliţia crede că ar fi pus mâna pe el atunci şi acolo, dar, din moment ce s-a ordonat să se aştepte până după raid, nemernicul a reuşit cumva să se facă nevăzut. Este evident că are un complice. De la locul de unde l-am luat, la indicatorul Oprire din Jobes, sunt cam 65 de kilometri până la reclama doctorului Woo de lângă autostrada interstatală. Cineva trebuie să fi condus o maşină cu care să scape.

Mă îndoiesc că e ultima oară când aud de el.

19

După ce se întunecă, Partner şi cu mine mergem la arest ca să-i dăm veştile minunate lui Tadeo. I se oferă înţelegerea-înţelegerilor – sentinţă uşoară, închisoare lejeră, garanţia eliberării condiţionate pentru bună purtare în cel mai scurt timp. Cu un pic de noroc, se va întoarce în ring în doi ani, cu o carieră consolidată de aura de fost condamnat şi de vestitul videoclip de pe YouTube. Trebuie să recunosc că mă entuziasmez la gândul acestei reveniri.

Cu mare satisfacţie, pun totul pe masă. Sau aproape totul. Îl scutesc de detaliile aventurii cu Swanger şi, în schimb, îmi accentuez abilităţile de negociator şi de avocat pledant atât de temut.

Tadeo nu e impresionat. Spune „nu”. Nu!

Încerc să-i explic că nu poate, efectiv, să spună „nu”. Îl aşteaptă un deceniu sau mai mult de temniţă grea, şi acum îi livrez o înţelegere atât de fantastică, încât judecătoarei nici nu-i vine să creadă. Trezeşte-te, băiete! Nu!

Sunt uluit, nu-mi vine să cred.

Stă cu braţele încrucişate la piept, micul golan arogant, şi repetă „nu” iar şi iar. Nu facem nicio înţelegere. Nu va pleda vinovat în nicio situaţie. Şi-a văzut juraţii şi, după câteva îndoieli, este din nou încrezător că nu-l vor condamna. Insistă să depună mărturie şi să le povestească versiunea lui. E obraznic, încăpăţânat şi iritat de dorinţa mea de a-l vedea pledând vinovat. Îmi păstrez calmul şi revin la elementele de bază – acuzaţiile, probele, înregistrarea video, mărturia şubredă a expertului nostru, baia de sânge care-l aşteaptă la examinarea acuzării, posibilitatea de a petrece zece ani sau mai mult în închisoare. Nimic nu se prinde. E un om nevinovat care a omorât cumva accidental un arbitru cu nimic altceva decât cu mâinile goale şi poate explica totul juriului. Va fi liber şi, când o va face, ei bine, va veni timpul răzbunării. Îşi va găsi un nou manager şi un nou avocat. Mă acuză de lipsă de loialitate. Asta mă înfurie: îi spun că e un prost. Îl întreb de cine ascultă acolo, în celulă. Lucrurile merg din rău în mai rău şi, după o oră, ies valvârtej din încăpere.

Am crezut că o să dorm în noaptea asta, totuşi se pare că voi trece prin insomnia obişnuită dinaintea procesului.

20

La ora cinci în dimineaţa de joi, beau o cafea tare şi citesc *Chronicle* în versiunea electronică. E vorba doar de salvarea Jilianei Kemp. Cea mai mare fotografie de pe prima pagină este exact cum mi-am imaginat-o: primarul Woody pe podium, în toată splendoarea lui, cu Roy Kemp lângă el, un zid de uniforme albastre în spatele lor. Jiliana nu este în fotografie, cu toate că e şi una un pic mai micuţă cu ea coborând din avion la aeroport. Şapcă de baseball, ochelari de soare mari, gulerul ridicat, nu poţi să-ţi dai seama de cine ştie ce, însă arată rezonabil. Se odihneşte acasă, împreună cu familia şi prietenii, se arată în articol. Povestea traficanţilor de carne vie ocupă pagini întregi şi operaţiunea FBI este, evident, încă în desfăşurare. Se fac arestări în toată ţara. Până acum, au fost salvate vreo douăzeci şi cinci de fete. S-a tras în Denver, dar fără răni grave.

Slavă cerului, nicio vorbă despre dependenţa de heroină a Jilianei sau despre copilul pierdut. Un coşmar s-a încheiat, altele continuă. Bănuiesc că ar trebui să simt o oarecare satisfacţie tăcută că am contribuit la asta, însă nu simt. Am tranzacţionat informaţii ca să poată beneficia un client. Atâta tot. Acum, clientul respectiv s-a tâmpit şi nu mă aleg cu nimic din toată înţelegerea.

Aştept până la şapte ca să le trimit un mesaj text atât lui Max Mancini, cât şi judecătoarei Fabineau: „După discuţii îndelungi, clientul meu refuză să accepte înţelegerea cu pledarea ca vinovat care este oferită în prezent de acuzare. L-am sfătuit cu toată seriozitatea să accepte, fără niciun rezultat însă. Se pare că procesul trebuie să meargă mai departe, după însănătoşirea doamnei judecător. Îmi pare rău. SR”.

Mancini răspunde: „Haide s-o facem. Ne vedem curând”. El, fireşte, e încântat că se întoarce în centrul scenei. Evident, judecătoarea Fabineau şi-a revenit rapid. Îmi scrie: „OK, spectacolul trebuie să continue. Ne întâlnim în biroul meu la 8:30. Am să-l anunţ pe aprod”.

21

Actorii se adună în sala de judecată ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat ieri, sau cel puţin nimic care să fi afectat în vreun fel procesul. Câţiva dintre noi ştim – eu, procurorul, judecătoarea, Partner dar nimeni altcineva n-are habar şi nici nu trebuie să afle. Îi şoptesc lui Tadeo. Nu s-a răzgândit; poate să câştige acest proces.

Ne retragem în biroul judecătoarei pentru a împărtăşi ultimele informaţii. Ca să-mi salvez fundul, îi informez şi pe ea, şi pe Max că vreau să se consemneze ceea ce declară clientul meu, ca să nu existe niciun dubiu în anii următori că a refuzat să accepte înţelegerea. Îl aduce un aprod, fără cătuşe, fără constrângeri. Zâmbeşte şi e foarte politicos. E pus sub jurământ şi spune că are mintea limpede şi ştie ce se întâmplă. Fabineau îi cere lui Mancini să-i recite termenii înţelegerii: cinci ani pentru recunoaşterea vinovăţiei în acuzaţia de ucidere din culpă. Onorata instanţă declară că nu poate promite o închisoare anume, însă că e de părere că domnul Zapate s-ar simţi foarte bine chiar aici, în apropiere, la ferma-închisoare. La doar zece kilometri; mama lui îl va putea vizita foarte des. Mai mult, ea nu poate controla eliberarea condiţionată, dar, ca judecător care dă sentinţa, are autoritatea să recomande o eliberare rapidă.

Înţelege toate acestea? El răspunde că da şi o ţine pe a lui că nu pledează vinovat la niciun cap de acuzare.

Declar că l-am sfătuit să accepte înţelegerea. El confirmă, înţelege sfatul meu, dar nu-l ascultă. Încheiem consemnarea şi grefiera opreşte notările. Judecătoarea Fabineau îşi împleteşte degetele ca o educatoare de grădiniţă veterană şi, într-o manieră dureros de hotărâtă, îi zice lui Tadeo că în viaţa ei n-a văzut o înţelegere atât de bună pentru un acuzat învinuit de uciderea unei alte persoane. Cu alte cuvinte, băiete, eşti nebun dacă refuzi această înţelegere.

El nu se clinteşte.

În continuare, Max îi explică şi el că, în calitatea lui de procuror de carieră, n-a oferit niciodată o înţelegere atât de indulgentă ca asta. Este extraordinară, serios. Optsprezece luni sau pe acolo în penitenciar cu regim lejer, acces complet la sala de forţă, ferma-închisoare are nişte facilităţi nemaipomenite şi ai să te întorci în cuşcă mai curând decât ai să-ţi dai seama.

Tadeo doar clatină din cap că nu.

22

Juraţii intră şi se uită în jur plini de nervozitate. E un aer de exaltare în sala de judecată, deoarece această dramă e pe cale să se desfăşoare, deşi nu simt nimic în afară de obişnuitul uriaş nod în stomac. Prima zi este întotdeauna cea mai grea. Pe măsură ce trec orele, intrăm în rutină şi emoţiile se risipesc încet, încet. Momentan însă, aş vrea să mă duc să vomit. Un bătrân avocat pledant mi-a spus odată că, dacă va veni ziua în care voi intra într-o sală de judecată şi voi privi un juriu fără frică, înseamnă că e timpul să mă las de meserie.

Max se ridică hotărât şi se îndreaptă spre un punct din faţa boxei juraţilor. Le oferă zâmbetul lui standard de bun venit şi le spune bună dimineaţa. Ne pare rău de amânarea de ieri. Încă o dată, numele lui este Max Mancini, procurorul-şef al oraşului.

Aceasta este o chestiune serioasă, pentru că e vorba de pierderea unei vieţi. Sean King a fost un om minunat, cu o familie iubitoare, un tip muncitor care încerca să câştige ceva bani în plus ca arbitru. Nu există semne de întrebare în privinţa cauzei morţii sau a persoanei care l-a ucis. Acuzatul, cel care stă acolo, o să încerce să vă deruteze, să vă convingă că legea face excepţii pentru oameni care-şi pierd minţile temporar sau permanent.

Prostii! Bate încă un pic câmpii fără notiţe şi ştiu de ceva vreme că Max dă de necazuri când iese din scenariu. Avocaţii pledanţi mai talentaţi lasă impresia că vorbesc spontan, când, în realitate, au petrecut ore în şir memorând şi repetând. Max nu se numără printre ei, dar nu este nici la fel de rău ca majoritatea procurorilor. Face o treabă foarte deşteaptă promiţându-le juraţilor că vor vedea în curând vestitul videoclip. Îi face să aştepte. Ar putea, chiar în acest stadiu iniţial al procesului, să prezinte înregistrarea. „Ia-o încet, Fabineau” i-a spus deja asta. Însă el îi tachinează cu ea. Bună mişcare!

Pledoaria lui de deschidere nu este lungă, fiindcă are un caz beton. Impulsiv, mă ridic şi-i spun onoratei instanţe că-mi amân pledoaria până la începutul apărării, o opţiune oferită de regulament. Max sare şi-şi cheamă primul martor, mai exact văduva, doamna Beverly King. E o femeie frumuşică, îmbrăcată în hainele de duminică şi terifiată de boxa martorilor. Max o poartă prin ritualul standard de compătimire şi, în câteva minute, e toată în lacrimi. Cu toate că o asemenea mărturie n-are absolut nimic de-a face cu vinovăţia sau nevinovăţia, este mereu admisă pentru a accentua faptul că „persoana decedată este, într-adevăr, moartă” şi că a lăsat fiinţe dragi în urmă. Sean a fost un soţ fidel, un tată devotat, muncitor, câştiga pâinea familiei, fiu iubitor al scumpei sale mame. Printre suspine, ne facem o imagine şi,

ca întotdeauna, e una dramatică. Juraţii o înghit pe nemestecate şi câţiva îi aruncă priviri urâte lui Tadeo. Am tot ţipat la el să nu se uite la juraţi, ci să stea atent la masă şi să mâzgălească non-stop pe un carneţel. „Nu clătina din cap. Nu arăta nicio reacţie sau emoţie. În orice moment, cel puţin doi membri ai juriului se uită la tine."

N-am întrebări pentru doamna King. E scuzată şi i se permite să se întoarcă la locul ei de lângă cei trei copii, în primul rând. E o familie încântătoare, expusă la vedere pentru toată lumea, dar în special pentru juraţi.

Următorul martor este medicul examinator, un patolog criminalist pe nume Glover, un veteran al acestor bătălii. Cum în cariera mea au existat nenumărate cazuri îngrozitoare de crimă, doctorul Glover şi cu mine ne-am mai luptat în faţa juraţilor. De fapt, chiar în această sală. El a efectuat autopsia lui Sean King la o zi după deces şi are fotografii care să dovedească asta. În urmă cu o lună, Mancini şi cu mine era să ne încăierăm din cauza fotografiilor de la autopsie. În mod normal, acestea nu sunt admise, pentru că aspectul lor înspăimântător este prejudiciatul. Totuşi, Max a convins-o pe „Ia-o încet, Fabineau" că trei dintre cele mai blânde sunt edificatoare. Prima îl prezintă pe Sean întins pe masă, dezbrăcat, cu excepţia unui prosop alb peste zona mediană. A doua este o imagine de aproape a feţei lui, cu aparatul de fotografiat chiar deasupra. A treia este cu capul lui ras, întors spre dreapta, ca să arate umflătura considerabilă a câtorva incizii. Celelalte vreo douăzeci de poze foarte înţelept excluse de „Ia-o încet, Fabineau" sunt atât de violente, că niciun judecător sănătos la cap n-ar permite unui juriu să le vadă: înlăturarea cu fierăstrăul a părţii superioare a craniului, fotografii de aproape ale creierului vătămat; şi ultima, creierul stând singur pe o masă.

Cele declarate admisibile sunt proiectate pe un ecran înalt şi lat. Mancini îi cere doctorului să vorbească despre fiecare dintre ele. Cauza decesului a fost trauma produsă de forţa brută indusă de lovituri repetate în partea de sus a feţei. Câte lovituri? Păi, avem înregistrarea video ca să ne arate. Asta e o altă mişcare deşteaptă a lui Max – să introducă filmarea cu medicul expert în boxa martorilor. Luminile sunt stinse şi, pe ecranul cel mare, avem ocazia să retrăim tragedia: cei doi luptători în mijlocul ringului, amândoi încrezători în victorie; Sean King ridică mâna dreaptă a lui Crush, care pare surprins: umerii lui Tadeo se prăbuşesc, neîncrezător, apoi deodată îi trage una lui Crush dintr-o parte, un pumn năucitor; înainte ca Sean King să reacţioneze, Tadeo îi trânteşte o directă de dreapta în nas, pe urmă una de stânga: Sean King cade pe spate şi aterizează lângă structura metalică a cuştii, unde stă, prăbuşit, lipsit de apărare, leşinat, iar Tadeo se repede la el ca un animal, continuând să-i care pumni.

— Douăzeci şi două de lovituri în cap, le spune doctorul Glover juraţilor încremeniţi de violenţă.

Urmăresc un bărbat perfect sănătos omorât în bătaie.

Şi idiotul meu de client crede că o să scape.

Videoclipul se termină când Norberto aleargă în ring şi-l apucă pe Tadeo. În acel moment, bărbia lui Sean King e în piept şi faţa lui e plină de sânge. Crush e leşinat. Urmează haosul în timp ce apar şi alţii în imagine. Când izbucneşte revolta, ecranul devine negru.

Doctorii au încercat tot ce era posibil ca să atenueze inflamarea creierului lui Sean King, însă nimic n-a funcţionat. A murit cinci zile mai târziu fără a-şi recăpăta cunoştinţa. O imagine a tomografiei la locul filmării şi doctorul Glover descrie contuziile cerebrale. O altă imagine, şi vorbeşte despre hemoragia dintre emisfere. O alta arată un hematom subdural imens. Martorul discută de mulţi ani cu juraţii despre autopsii şi cauze ale decesului, ştie cum să depună mărturie. Nu se grăbeşte, explică lucrurile şi încearcă să evite cuvinte şi expresii prea „tehnice”. Acesta trebuie să fie unul dintre cele mai simple cazuri ale sale datorită filmării. Victima era perfect sănătoasă când a intrat în cuşcă. A plecat pe targă şi lumea ştie de ce.

Să contrazici un adevărat expert în faţa juraţilor este mereu o chestiune problematică. În cele mai multe cazuri, avocatul pierde bătălia şi odată cu ea credibilitatea. Din cauza faptelor din acest dosar, oricum am foarte puţină credibilitate încă de la început. Nu sunt dispus să mai pierd.

— N-am întrebări, rostesc eu politicos după ce mă ridic.

— Ce faci, frate? Trebuie să-i ataci pe tipii ăştia! îmi şuieră Tadeo când mă aşez.

— Încetează, bine? spun eu printre dinţi.

Chiar m-am săturat de aroganţa lui şi este evident că n-are încredere în mine. Mă îndoiesc că lucrurile se vor îmbunătăţi.

23

În pauza de prânz, primesc un mesaj text de la Miguel Zapate. L-am văzut în sala de judecată toată dimineaţa, între puţinele rude şi cunoştinţe adunate pe ultimul rând, privind cu atenţie, dar de cât de departe posibil. Ne întâlnim pe hol şi mergem împreună afară. Norberto, fostul manager al echipei Zapate, ni se alătură. Partner ne urmează de la distanţă. Am grijă să mă asigur că ei înţeleg că Tadeo refuză o recunoaştere, de altfel avantajoasă, a vinovăţiei. Ar putea să iasă în optsprezece luni şi să lupte din nou.

Însă ei au o înţelegere şi mai bună. Juratul numărul zece este Esteban Suarez, de treizeci şi opt de ani, şofer de camion pentru o companie de distribuţie produse alimentare. În urmă cu cincisprezece ani a emigrat legal din Mexic. Miguel spune că are un prieten care-l cunoaşte.

Îmi ascund surpriza în timp ce ne afundăm în ape înşelătoare. Cotim pe o străduţă îngustă, cu un singur sens, cu tot soarele ascuns de clădiri înalte.

— Cum de îl cunoaşte prietenul tău? întreb eu.

Miguel e un golan de stradă, un traficant mărunt dintr-o bandă adânc implicată în contrabanda cu cocaină, dar nu la fel de implicată în profituri. În lanţul de nepătruns al distribuţiei, Miguel şi oamenii lui sunt blocaţi pe la mijloc, fără posibilitatea de a-şi extinde afacerea. Acolo era şi Tadeo când ne-am cunoscut, cu mai puţin de doi ani în urmă.

— Prietenul meu cunoaşte o grămadă de oameni, răspunde Miguel ridicând din umeri.

— Sunt convins. Şi când s-a întâlnit prietenul tău cu domnul Suarez? În ultimele douăzeci şi patru de ore?

— N-are importanţă. Ceea ce contează e faptul că putem să ne înţelegem cu Suarez şi că nu e atât de scump.

— Mituirea unui jurat te poate duce în acelaşi ţarc cu Tadeo.

— *Señor,* te rog frumos. Pentru zece mii de bătrâne, Suarez face ca juriul să n-ajungă la o decizie în unanimitate, poate chiar obţine achitarea.

Mă opresc din mers şi mă holbez la golanul ăsta mărunt. Ce ştie el despre achitări?

— Dacă ai senzaţia că juriul îl va lăsa liber pe fratele tău, eşti nebun, Miguel! Asta n-o să se întâmple!

— OK, atunci, n-au să ajungă la verdict. Chiar tu ai spus că, dacă n-ajung o dată, n-ajung de două ori, procurorul o să anuleze totul.

Pornesc din nou, încet, deoarece nu ştiu încotro ne îndreptăm. Partner ne urmează la cincizeci de metri în spate.

— Bine, du-te şi mituieşte un jurat, însă nu mă amestec, îi zic eu.

— OK, *señor*, dă-mi lovelele şi rezolv problema.

— Ah, am înţeles. Aveţi nevoie de bani.

— Da, *señor*. Noi n-avem atâţia bani gheaţă.

— Nici eu n-am, mai ales nu după ce m-am apucat să-l reprezint pe fratele tău. Am aruncat deja peste treizeci de bătrâne pentru un consultant în privinţa juraţilor şi încă douăzeci oferiţi unui psihiatru, plus încă douăzeci – alte cheltuieli. Nu uita, Miguel, în meseria mea se presupune că eu sunt plătit de client, onorariu în bani gheaţă pentru reprezentare. Şi tot clientul acoperă şi cheltuielile. Nu invers.

— De aia nu te lupţi?

Mă opresc iar şi mă uit urât la el.

— Nu ştii ce vorbeşti, Miguel! Fac tot posibilul cu faptele pe care le am la dispoziţie. Băieţi, trăiţi cu ideea greşită că pot să-l introduc pe fratele tău pe o mare şi misterioasă portiţă legislativă şi să-l scot de acolo un om liber. Ghici ce? Asta n-o să se întâmple, Miguel! Spune-i asta încăpăţânatului de frac-tu!

— Avem nevoie de zece mii, Rudd! Acum!

— Ghinion! N-am!

— Vrem alt avocat!

— Prea târziu!

24

D de la Donut. După o altă noapte de nesomn, mă întâlnesc cu Nate într-o patiserie de lângă universitate. El ia la micul dejun două gogoşi glazurate cu miere şi umplute cu gem şi o cafea neagră. Nu mi-e foame, aşa că dau pe gât doar cafea.

— Ascultă, Nate, sunt destul de ocupat în perioada asta, îi spun eu după câteva minute de conversaţie banală. Despre ce-i vorba?

— Procesul, ai?

— Da.

— Am auzit că eşti făcut praf.

— E destul de încurcată treaba. Tu m-ai sunat. Ce mai faci?

— Nu cine ştie ce. Mi s-a cerut să-ţi transmit nişte amabilităţi din partea lui Roy Kemp şi a familiei lui. Au dus-o pe fată undeva la dezintoxicare. E terminată, îţi dai seama, dar măcar e în siguranţă şi împreună cu familia ei. Adică, uite ce vreau să spun, Rudd, oamenii ăştia au crezut că-i moartă. Acum au primit-o înapoi. Vor face tot ceea ce e necesar ca s-o pună din nou pe picioare. Şi s-ar putea să aibă un indiciu în privinţa copilului. Chestia asta încă se desfăşoară în toată ţara. Mai multe arestări azi-noapte, mai multe fete luate în custodie. Au primit un pont cu privire la treaba cu vânzarea de copii şi-l urmăresc cu toată înverşunarea.

— Asta-i bine, zic eu după ce dau din cap aprobator şi iau o gură de cafea.

— Da, este. Şi Roy Kemp vrea să ştii că el şi familia lui îţi sunt foarte recunoscători pentru că ai adus-o pe fată înapoi şi ai făcut totul posibil.

— Mi-a răpit copilul.

— Haide, Rudd!

— Fiica lui a fost răpită, aşa că ştie cum te simţi. Nu mă interesează cât e de recunoscător. Are noroc că am cerut FBI-ului să se retragă, altfel ar putea fi la puşcărie.

— Haide, Rudd! Las-o cum a picat! Avem un final fericit, şi asta datorită ţie.

— N-am niciun merit şi nu vreau să fac parte din asta. Spune-i domnului Kemp să mă pupe-n cur.

— Îi spun. Au un indiciu în privinţa lui Swanger. De azi-noapte, de la un barman din Racine, Wisconsin.

— Minunat. Putem să ne vedem la o bere într-o săptămână, două? Acum am multe pe cap.

— Sigur.

25

Stau la taifas cu Partner şi cu Cliff pe hol înainte de reluarea procesului vineri dimineaţă. În acest moment, treaba lui Cliff este să se aşeze în diferite locuri printre spectatori şi să se uite la juraţi. Reacţia lui după ziua de ieri nu e surprinzătoare. Juraţii n-au pic de simpatie pentru Tadeo şi s-au hotărât deja. Pune mâna pe înţelegerea aia dacă mai e valabilă, îmi tot spune el. Îi povestesc de conversaţia avută cu Miguel cu o zi înainte. Răspunsul lui Cliff: „Ei, dacă poţi să mituieşti unul, fă-o repede”

În timp ce intră juriul, mă uit la Esteban Suarez. Am avut de gând să-i arunc doar o privire scurtă, cum fac în mod normal în timpul proceselor. Totuşi, el cască gura la mine de parcă s-ar aştepta să-i înmânez un plic. Ce dobitoc! Oricum, nu există nicio îndoială că a fost contactat. Nu există îndoială nici că nu se poate avea încredere în el. Îşi numără banii deja?

Doamna Fabineau spune bună dimineaţa şi urează tuturor bun venit din nou în sala ei de judecată. Trece prin rutina standard în care-i întreabă pe juraţi dacă au avut vreun contact neautorizat cu oameni ticăloşi care speră să-i influenţeze. Mă uit în spate la Suarez. El se holbează la mine. Simt sigur că observă şi alţii.

— Onorată instanţă, acuzarea a terminat, anunţă Mancini ridicându-se în picioare. S-ar putea să mai avem martori suplimentari în caz de dovedire a netemeiniciei cazului, dar momentan am terminat.

Nu e ceva surprinzător, pentru că Max m-a anunţat dinainte. A chemat doar doi martori, fiindcă numai de atâţia are nevoie. Din nou, înregistrarea video spune totul, iar Max e suficient de isteţ s-o lase să vorbească de la sine. A stabilit în mod clar cauzele decesului şi, cu siguranţă, l-a identificat pe făptaş.

Mă duc spre boxa juraţilor, mă uit la toată lumea în afară de Suarez şi încep să înşir ceea ce ştie oricum toată lumea. Clientul meu l-a ucis pe Sean King. N-a fost premeditat, nici ceva plănuit. L-a lovit de douăzeci şi două de ori. Tadeo nu-şi aminteşte. În cele aproximativ cincisprezece minute dinainte să-l atace pe Sean King, Tadeo Zapate a fost lovit în faţă şi în cap de nu mai puţin de treizeci şi şapte de ori de Crush, cunoscut şi ca Bo Fraley. De treizeci şi şapte de ori. N-a fost făcut knockout, însă era tulburat din punct de vedere mental. Îşi aminteşte puţine după a doua rundă, când Crush l-a pocnit cu genunchiul în falcă. Vă vom prezenta dumneavoastră, juraţilor, întreaga luptă, vom număra cele treizeci şi şapte de lovituri în cap şi vă vom demonstra că Tadeo nu ştia ce făcea atunci când l-a atacat pe arbitru.

Sunt scurt, pentru că nu prea am ce să spun. Le mulţumesc şi

părăsesc podiumul.

Primul meu martor este Oscar Moreno, antrenorul lui Tadeo şi omul care i-a văzut pentru prima oară potenţialul pe când era un boxer în vârstă de şaisprezece ani. Oscar e cam de etatea mea, mai bătrân decât cei din gaşca lui Tadeo, şi e din cartier. Pierde vremea într-o sală de sport pentru copii hispanici şi se oferă să-i antreneze pe cei mai talentaţi. Se întâmplă şi să aibă un cazier curat, un adevărat capital atunci când eşti convocat în calitate de martor. Condamnările penale din trecut se întorc întotdeauna să te bântuie. Juraţii sunt duri cu infractorii aflaţi sub jurământ.

Împreună cu Oscar, creionez bazele pentru evenimentele care au dus la luptă. E un efort de a face apel la spiritul de compasiune al juraţilor. Tadeo este un puşti sărac dintr-o familie nevoiaşă, a cărui singură şansă în viaţă până acum a fost în cuşcă. Ajungem, în sfârşit, la lupta şi luminile din sală se sting. Prima oară totuşi, urmărim lupta fără întreruperi. În semiîntuneric, îi observ pe juraţi. Femeile sunt deranjate de brutalitatea sportului. Bărbaţii sunt complet absorbiţi. O iau de la capăt şi opresc înregistrarea de fiecare dată când Tadeo primeşte o lovitură în faţă. Adevărul este că multe dintre lovituri n-au fost atât de puternice şi că Bo n-a adunat decât puţine puncte cu ele. Însă pentru juraţii care nu se pricep, un pumn în faţă, în special unul exagerat de mine şi de Oscar, devine o lovitură aproape fatală. Le număr încet, metodic. Înfăţişate într-o manieră atât de exagerată, ajungi cu uşurinţă să te întrebi cum naiba mai stătea Tadeo în picioare. Când mai era un minut şi douăzeci de secunde din runda a doua, Crush a reuşit să-i tragă în jos capul lui Tadeo şi să-l lovească tare cu genunchiul drept. E o lovitura urâtă, ce-i drept, dar cu greu poate fi cea care să-l fi şocat pe Tadeo. Cu toate acestea, acum, Oscar şi cu mine facem să pară că e cauza unei tulburări permanente a creierului.

Opresc filmarea după finalul celei de-a doua runde şi, cu ajutorul unei sesiuni atent repetate de întrebări şi răspunsuri, extrag de la Oscar impresiile sale cu privire la luptătorul lui în pauza dintre runde. Puştiul avea ochii înceţoşaţi. Putea doar să mormăie, nu şi să vorbească. Nu reacţiona la întrebările pe care i le puneau Oscar şi Norberto. El, Oscar, s-a gândit să-i facă semn arbitrului şi să oprească lupta.

L-aş aduce şi pe Norberto ca martor ca să confirme toate aceste minciuni, însă are două condamnări penale şi Mancini l-ar umili.

Ceea ce a rămas nespus în această mărturie este că eram şi eu în colţul lui. Purtam geaca mea galbenă cu Tadeo Zapate şi încercam să mă comport ca şi cum ar fi fost în vreun fel nevoie de mine. Le-am explicat asta lui Max şi lui „Ia-o încet, Fabineau” şi le-am dat asigurări că n-am văzut şi n-am auzit nimic crucial. Eram un simplu spectator,

aşa că nu pot fi considerat martor. Max şi „Ia-o încet, Fabineau” ştiu că mă aflu aici din dragoste, şi nu pentru bani.

Ne uităm la runda a treia şi numărăm alte lovituri în capul lui Tadeo. Oscar depune mărturie că la finalul luptei Tadeo avea impresia că mai era o rundă. Era pe altă lume, abia conştient, dar se ţinea încă pe picioare. După ce l-a atacat pe Sean King şi a fost luat de pe el de Norberto şi de alţii, era ca un animal furios, nu ştia unde se afla şi de ce era ţinut. Treizeci de minute mai târziu, în timp ce se schimba în vestiar în faţa poliţiştilor care se uitau la el şi aşteptau, a început să-şi vină în fire. A vrut să ştie ce făceau poliţiştii acolo şi cine a câştigat lupta.

Per ansamblu, n-am făcut o treabă chiar rea, semănând un pic de îndoială. Totuşi, chiar şi o vizionare superficială a tuturor celor trei runde arată clar o luptă destul de egală. Tadeo a produs cam la fel de multe daune câte a şi încasat.

Mancini n-ajunge nicăieri cu examinarea încrucişată. Oscar se ţine de faptele pe care le-a creat. Era acolo, în colţ, vorbind cu luptătorul lui, şi, dacă el spune că puştiul a primit prea mulţi pumni în cap, aşa o fi. Max nu poate dovedi contrariul.

Apoi îl chem pe expertul nostru, doctorul Taslman, psihiatrul pensionar care lucrează ca martor profesionist. Poartă costum negru, cămaşă albă ca neaua, un mic papion roşu şi, cu ochelarii cu rame din os şi părul lung şi argintiu fluturând, arată incredibil de inteligent. Îi înşir toate calificările şi-l prezint drept un expert în psihiatria judiciară. Max n-are nicio obiecţie.

După aceea, îl rog pe doctorul Talman să explice, în termeni profani, conceptul juridic de iresponsabilitate temporară, în standardele adoptate de statul nostru cu un deceniu în urmă. Îmi zâmbeşte, apoi se uită la juraţi ca un bătrân profesor căruia îi face plăcere să discute cu studenţii lui, care-l adoră.

— Iresponsabilitatea temporară înseamnă, pur şi simplu, că o persoană sănătoasă psihic face un lucru rău şi ştie în acel moment că e rău, dar este atât de dezechilibrată sau deranjată, încât nu se poate abţine să o facă oricum. Ştie că e rău, însă nu se poate controla, aşadar, comite fapta.

A urmărit de multe ori lupta şi filmarea a ceea ce s-a întâmplat după aceea. A petrecut câteva ore cu Tadeo. În timpul primei lor întâlniri, Tadeo i-a spus că nu-şi amintea de atacul asupra lui Sean King. Într-adevăr, nu şi-a amintit, practic, nimic după runda a doua. Totuşi, într-o sesiune ulterioară, Tadeo se pare că şi-a amintit anumite lucruri care s-au întâmplat. De exemplu, a menţionat că şi-a amintit privirea arogantă de pe faţa lui Crush când i-a fost ridicat braţul în semn de victorie, că mulţimea urla furioasă, dezaprobând decizia, că fratele lui, Miguel, îi striga ceva. Dar nu şi-a amintit nimic legat de atacul asupra

arbitrului. Totuşi, indiferent de ceea ce şi-a amintit, a fost orbit de sentimente şi n-a avut altă şansă decât să atace. Fusese furat, iar cel mai apropiat oficial a fost Sean King.

Da, în opinia doctorului Taslman, Tadeo a fost atât de deranjat mental, că nu s-a putut opri. Da, a suferit de iresponsabilitate temporară, aşadar, nu poate fi făcut răspunzător pentru acţiunile lui.

Şi mai este un alt factor, unul destul de neobişnuit, care face acest caz unic. Tadeo era într-o cuşcă destinată luptelor. Tocmai petrecuse nouă minute lungi schimbând pumni cu un alt luptător. Trăieşte din pocnitul oamenilor. Pentru el, în acel moment crucial, a fost în regulă să rezolve chestiunea cu încă vreo câţiva pumni. Plasat în context şi în mediul în care se afla în clipa aceea, a simţit că n-avea altă şansă decât să facă exact ceea ce a făcut.

Când termin cu Taslman, luăm pauză de masă.

26

Trec pe la Tribunalul minorilor şi familiei să verific dosarul. După cum mă aşteptam, judecătorul Leef a refuzat cererea lui Judith pentru o audiere de urgenţă şi a programat chestiunea în termen de patru săptămâni de acum. Ordinul lui mai stipulează şi că vizitele regulate vor continua ca şi până în prezent. Ce mai zici de asta, scumpo?

Cliff, Partner şi cu mine mergem cale de câteva străzi până la o cantină şi ne ascundem într-un separeu ca să mâncăm câte un sendviş. Depoziţia de dimineaţă n-ar fi putut merge mai bine pentru Tadeo. Suntem surprinşi toţi trei de cât de bine s-a descurcat Oscar în boxa martorilor şi cât de credibil a fost când le-a spus juraţilor că Tadeo fusese făcut knockout, dar se ţinea încă pe picioare. Puţini suporteri ai luptelor ar crede aşa ceva, însă n-avem niciunul în juriu. Pentru 20.000 de dolari, mă aşteptam ca doctorul Taslman să aibă o prestaţie excepţională, şi chiar a avut-o. Cliff e de părere că juraţii se gândesc la verdict, cu ceva îndoială bine plantată. Cu toate acestea, achitarea este imposibilă. Un juriu care n-ajunge la un verdict încă este singura noastră şansă. Şi ar putea urma o după-amiază lungă când Mancini îl atacă pe expertul nostru.

— Domnule doctor Taslman, în ce moment a început acuzatul să fie iresponsabil din punct de vedere legal? întreabă Max, odată reveniţi la tribunal.

— Nu există un început şi un sfârşit clar delimitate. Evident, domnul Zapate s-a înfuriat auzind decizia arbitrilor de a-i acorda victoria oponentului sau.

— Deci, înainte de acest moment, era iresponsabil conform definiţiei dumneavoastră?

— Nu este clar. Există o şansă mare ca domnul Zapate să fi fost tulburat psihic în ultimele minute ale luptei. Este o situaţie foarte neobişnuită şi nu putem şti cât de limpede gândea înainte de anunţarea deciziei. Totuşi, este destul de evident că a izbucnit rapid.

— Cât timp a fost iresponsabil din punct de vedere legal?

— Nu cred că se poate afirma cu certitudine.

— În regulă, conform definiţiei dumneavoastră, când acuzatul s-a răsucit şi i-a tras primul pumn lui Sean King, a fost un asalt?

— Da.

— Unul care merită să fie pedepsit după anumite standarde?

— Da.

— Şi care este scuzabil, în opinia dumneavoastră, datorită definiţiei pe care aţi dat-o iresponsabilităţii temporare?

— Da.

— Aţi vizionat de multe ori filmarea. Este clar că Sean King n-a

făcut niciun efort să se apere odată ce a căzut şi s-a sprijinit de cuşcă, aşa este?

— Aşa pare să fie.

— Este nevoie să mai vizionaţi o dată?

— Nu, nu acum.

— Deci, după numai doi pumni, Sean King e la podea şi leşinat, incapabil să se protejeze, corect?

— Aşa pare să fie, da.

— Zece lovituri de pumn mai târziu, faţa lui sângerează şi este, practic, făcută praf. Nu se poate apăra. Acuzatul l-a lovit de douăsprezece ori în zona ochilor şi a frunţii. În acel moment, domnule doctor, acuzatul era încă iresponsabil din punct de vedere juridic?

— Nu s-a putut controla, aşadar, răspunsul este da.

— În regulă, zice Mancini uitându-se la judecătoare. Vreau să derulez din nou înregistrarea video cu încetinitorul.

Luminile sunt stinse din nou şi toată lumea se uită fix la ecranul lat. Max porneşte înregistrarea cu încetinitorul şi anunţă cu glas tare fiecare pumn care cade: O lovitură! Două! E la pământ acum. Trei! Patru! Cinci!

Arunc o privire spre juraţi. S-ar putea să se fi săturat de filmarea asta, dar încă îi captivează.

Max opreşte la a douăsprezecea lovitură.

— Domnule doctor, dumneavoastră spuneţi acestui juriu că se uită la un bărbat care ştie ca face rău, că încalcă legea, însă nu se poate opri nici fizic, nici psihic. Aşa este?

Tonul lui Max este unul neîncrezător şi batjocoritor, şi asta funcţionează. Ceea ce urmărim noi aici este un masacru făcut de un luptător înfuriat. Nu de un om lipsit de responsabilitate.

— Aşa este, îi răspunde doctorul Taslman fără să cedeze măcar un centimetru.

Treisprezece, paisprezece, cincisprezece. Max le numără încet şi opreşte din nou înregistrarea la douăzeci.

— Acum, în acest moment, strigă Max, este încă iresponsabil, domnule doctor?

— Da, este.

Douăzeci şi una, douăzeci şi două, şi trupuri se prăvălesc peste Tadeo, în timp ce Norberto reuşeşte, în sfârşit, să se arunce şi să pună punct carnajului.

— Dar acum, domnule doctor, că l-au tras la o parte şi asaltul a luat sfârşit? întreabă Max. În ce moment băiatul redevine responsabil?

— Greu de precizat.

— După un minut? După o oră?

— Este greu de spus.

— Este greu de zis pentru că nu ştiţi, nu-i aşa? În opinia

dumneavoastră, responsabilitatea este un întrerupător care se opreşte şi porneşte, într-un mod destul de convenabil pentru acuzat, nu-i aşa?

— Nu asta am afirmat.

Max apasă pe un buton şi ecranul dispare. Luminile se reaprind şi toată lumea răsuflă uşurata. Max îi şopteşte ceva unui asistent şi ia un alt carneţel plin cu notiţe. Se duce până la podium şi-i aruncă o privire urâtă martorului.

— Şi dacă l-ar fi lovit de treizeci de ori, domnule doctor Taslman? L-aţi diagnostica tot cu iresponsabilitate temporara?

— Pe baza aceluiaşi set de fapte, da.

— Oh, de aceleaşi fapte vorbim. Nu s-a schimbat nimic. Dar dacă ar fi fost de patruzeci de ori? Patruzeci de lovituri în capul unui om care este, în mod evident, inconştient. Tot iresponsabilitate temporară, dom' doctor?

— Da.

— Acuzatul n-a dat niciun semn că s-ar opri după numai douăzeci şi două. Şi dacă ajungea la o sută de lovituri în cap, dom' doctor? Tot temporar iresponsabil ar fi după părerea dumneavoastră?

— Un număr mai mare de lovituri este o dovadă şi mai clară a unei minţi deranjate, răspunde Taslman, şi cu asta merită toţi banii.

27

Este vineri după-amiaza şi n-avem nicio şansă să terminăm astăzi procesul. Ca majoritatea judecătorilor, lui „Ia-o încet, Fabineau” îi place să-şi grăbească weekendul. Îi avertizează pe juraţi cu privire la contactele neautorizate şi suspendă devreme şedinţa. În timp ce juraţii se aliniază spre ieşire, Esteban Suarez se mai uită o dată în direcţia mea. E ca şi cum încă şi-ar aştepta plicul. Bizar!

Petrec câteva minute cu Tadeo ca să recapitulăm săptămâna. Insistă în continuare să depună mărturie. Îi spun că asta o să se întâmple, probabil, luni dimineaţă. După aceea îi promit că o să trec duminică seara pe la arest pentru a repeta amândoi depoziţia. Îi repet avertismentul că nu este niciodată o idee bună ca un acuzat să apară în boxa martorilor. E luat în cătuşe. Mai petrec câteva minute cu mama şi cu familia lui şi le răspund la întrebări. Sunt tot pesimist, însă încerc să ascund asta.

Miguel mă urmează în afara sălii de judecată şi pe coridorul lung.

— Suarez aşteaptă! Contactul a confirmat! O să ia banii, mă înştiinţează Miguel când nu ne aude nimeni

— Zece bătrâne? întreb eu doar ca să mă asigur.

— *Si, señor.*

— Atunci, dă-i drumul, Miguel, dar nu mă băga pe mine în asta. N-am de gând să mituiesc un jurat.

— În cazul ăsta, *señor,* cred că o să am nevoie de un împrumut.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap. Nu acord împrumuturi clienţilor şi nu acord împrumuturi care nu vor fi rambursate niciodată. Eşti pe cont propriu, amice!

— Dar ne-am ocupat de golanii ăia doi pentru tine.

Mă opresc şi mă uit urât la el. Este prima oară când aduce vorba de băieţii lui Link – Tubby şi Razor.

— Ca să se consemneze, Miguel, nu ştiu nimic de ăia doi, îi spun eu încet. Dacă i-aţi tăiat, aţi făcut-o pe barba voastră!

Zâmbeşte şi clatină din cap că nu.

— Nu, *señor*; ţi-am făcut ţie o favoare, apoi schiţează un semn din cap spre Partner, care e ceva mai departe, şi adaugă: A cerut. I-am dat. Acum avem şi noi nevoie de o favoare la schimb.

Trag adânc aer în piept şi mă uit fix la o uşă imensă cu geam sablat pentru care plătitorii de taxe au dat bani cu mai bine de un secol în urmă. Pe undeva are dreptate. Două gorile moarte fac mai mult de zece miare, cel puţin în moneda străzii. Problema este una de comunicare. Însă n-am solicitat două gorile moarte. Dar acum, că profit de decesul lor, sunt obligat să întorc favoarea?

Probabil că Suarez are dispozitive de ascultare montate pe el, poate

chiar şi o cameră. Dacă banii pot fi urmăriţi până la mine, voi fi dat afară din barou şi mă voi îndrepta spre închisoare. Am mai fost pe aproape şi înainte şi prefer viaţa în libertate. Înghit în sec şi mă decid.

— Îmi pare rău, Miguel, nu mă implic.

Mă întorc, iar el mă apucă de braţ. Îl dau la o parte în timp ce se apropie Partner.

— O să-ţi pară rău, *señor*, şuieră Miguel.

— Asta e o ameninţare?

— Nu. O promisiune!

28

Sunt lupte în seara asta, dar am văzut deja destulă vărsare de sânge pentru o săptămână. Trebuie să-mi găsesc alt sport şi deocamdată se întâmplă să fie alergatul după încântătoarea Naomi Tarrant. Din moment ce încă ne întâlnim pe ascuns sau cel puţin ne temem să nu fim văzuţi de cineva care ar recunoaşte-o ca învăţătoare, mergem în baruri întunecoase şi în restaurante ieftine. În seara asta, optăm pentru un loc nou, un restaurant thailandez din afara oraşului, departe de şcoala în care Naomi îi predă lui Starcher. Suntem convinşi că nu vom fi văzuţi de nimeni cunoscut.

Nu tocmai. Naomi o vede prima şi, din moment ce nu-i vine să creadă, îmi spune să verific şi eu. Nu este uşor, deoarece nu vrem să fim prinşi. Restaurantul este destul de întunecos şi are o grămadă de unghere întunecoase şi nişe. E un loc grozav în care să te ascunzi şi să iei masa fără a vedea prea mulţi oameni. Când se întoarce de la toaletă, Naomi observă trei separeuri în spatele unei săli de mese. Aşezate în unul dintre ele, una lângă alta şi adâncite în conversaţie, sunt Judith şi o altă femeie. Nu Ava, partenera ei curentă, altcineva. O draperie de mărgele acoperă parţial separeul şi blochează un pic vederea, dar ea e sigură că este Judith. Bunul-simţ ar spune că două femei, dacă sunt doar prietene, asociate sau colege, ar sta la masă faţă în faţă. Însă aceste două femei stau umăr la umăr şi sunt pierdute într-o altă lume, potrivit lui Naomi.

Mă strecor spre toaletă, mă ascund în spatele unor plante artificiale în ghiveci, aşezate pe un raft, şi văd ceea ce doresc cu disperare să văd. Mă grăbesc înapoi la masă şi-i confirm lui Naomi.

Mă gândesc să plecăm şi să evităm o situaţie jenantă. Nu vrem ca Judith să ne zărească şi sunt absolut convins că nici ea nu vrea ca noi s-o vedem.

Iau în calcul şi s-o trimit pe Naomi la maşină şi să deranjez mica întâlnire amoroasă a lui Judith. Cât de tare ar fi s-o văd înmuiată şi începând să mintă! Am să întreb de Ava, am să-i transmit salutări.

Reflectez la Starcher şi la ce ar însemna asta în războiul purtat de părinţii lui biologici. Mamele lui nu sunt căsătorite legal, aşa că bănuiesc că e în regulă ca una sau amândouă să se vadă şi cu alte femei, cu toate că mă îndoiesc foarte serios că ar avea o relaţie deschisă. De unde să ştiu eu regulile? Dar dacă află Ava, o să fie şi mai multe scandaluri, mai multă durere pentru copil. Şi mai multă muniţie pentru mine.

Îmi trece prin minte scenariul să-l sun pe Partner şi să-l pun s-o urmărească pe Judith, eventual să facă nişte fotografii.

În timp ce mă gândesc la toate astea şi sorb din whisky-ul cu

lămâie, de după colţ apare Judith şi vine direct spre masa noastră. În depărtare o văd pe prietena ei ieşind grăbită pe uşa din faţă, cu o ultimă privire grăitoare aruncată pe furiş peste umăr.

— Ei, ei, nu m-aşteptam să vă văd pe aici, începe Judith în stilul ei cel mai afurisit.

N-am de gând să-i permit s-o intimideze pe Naomi, care rămâne pe moment ca lovită de trăsnet.

— Nici eu nu mă aşteptam să te văd. Ai venit singură?

— Da, îmi răspunde ea. Am venit să iau ceva pentru acasă.

— A, ca să vezi! Şi atunci, cine-i fata?

— Care fată?

— Fata din separeu. Păr scurt, blond-închis, umflat pe o parte după ultima modă. Fata care tocmai şi-a rupt gâtul ieşind pe uşa principală. Ava ştie despre ea?

— A, fata aia! E doar o prietenă. Şcoala permite ca profesorii să-şi dea întâlniri cu părinţii?

— Nu sunt încântaţi, dar nu e nici interzis, îi replică Naomi cu răceală.

— Însă Ava îţi permite să-ţi dai întâlniri cu alte persoane? o întreb eu.

— N-a fost o întâlnire. Este doar o prietenă.

— Atunci, de ce ai minţit în privinţa ei? De ce ai minţit în privinţa mâncării pentru acasă?

Mă ignoră şi se uita urât la Naomi.

— Cred că ar trebui să raportez asta şcolii.

— Dă-i drumul, îi spun eu. Am să raportez şi eu Avei. Ea are grijă de Starcher cât îţi faci tu de cap?

— Nu-mi fac de cap şi fiul meu nu este problema ta în acest moment. Ţi-ai dat foc la valiza săptămâna trecuta.

Un thailandez mărunţel în costum vine lângă noi şi ne întreabă cu un zâmbet imens:

— Este totul în ordine aici?

— Da, doamna tocmai pleca, răspund eu şi mă uit la Judith. Te rog! Încercăm să comandăm!

— Ne vedem la tribunal, rosteşte ea printre dinţi şi se răsuceşte pe călcâie.

O urmăresc plecând şi nu ia niciun fel de mâncare cu ea. Micuţul thailandez dispare, continuând să zâmbească. Ne golim paharele şi ne uităm, în sfârşit, la meniuri.

— Secretul nostru este în siguranţă, zic eu după câteva minute. N-o să spună nimic la şcoală, deoarece ştie că o voi suna pe Ava.

— Chiar ai face asta?

— Cât ai clipi din ochi. Ăsta-i un război, Naomi, şi nu există reguli, nici idei de a lupta corect.

— Doreşti să obţii custodia lui Starcher?

— Nu. Nu sunt un tată suficient de bun. Dar vreau să rămân important în viaţa lui. Cine ştie?! Poate că într-o zi Starcher şi cu mine vom putea fi prieteni.

Ne petrecem noaptea în apartamentul ei şi dormim până târziu sâmbătă dimineaţă. Suntem extenuaţi amândoi. Ne trezim în sunetul unei ploi torenţiale şi hotărâm să facem omletă şi s-o mâncăm în pat.

29

Ultimul martor al apărării este acuzatul însuşi. Înainte de a fi chemat luni dimineaţă, le înmânez judecătoarei şi procurorului o scrisoare adresată lui Tadeo Zapate. Scopul misivei este de a-l informa în scris că depune mărturie împotriva sfatului avocatului său. L-am interogat timp de două ore cu o zi înainte şi el consideră că este pregătit.

Jură să spună adevărul, zâmbeşte cu nervozitate spre juriu şi învaţă imediat lecţia înfricoşătoare că priveliştea din boxa martorilor e destul de intimidantă. Toată lumea cască gura la el şi aşteaptă să audă ce ar putea declara în apărarea lui. O grefieră va înregistra fiecare cuvinţel. Judecătoarea se încruntă la el de parcă ar fi gata să-l dojenească imediat. Procurorul abia aşteaptă să se năpustească asupra sa. Mama lui, departe, în ultimul rând, pare groaznic de îngrijorată. El inspiră adânc.

Îl trec prin toată istoria lui – familie, educaţie, locuri de muncă, lipsa cazierului penal, cariera de boxer şi succesul lui în artele marţiale mixte. Juriul, ca şi toată lumea din sală, s-a săturat de video, aşa că n-am să-l proiectez. Ţinându-ne de scenariu, vorbim despre luptă şi el face o treabă bună descriind cum e să fii lovit de atâtea ori. El şi cu mine ştim că Bo n-a prins atâtea lovituri serioase, dar nimeni din juriu nu înţelege asta. Le spune juraţilor că nu-şi aminteşte finalul luptei, însă că are o amintire vagă a adversarului său ridicând braţele pentru o victorie pe care n-a meritat-o. L-a copleşit un sentiment al nedreptăţii. Cariera lui era terminată, furată. Îşi aminteşte vag cum arbitrul a ridicat braţul lui Crush, apoi totul a devenit negru. Următorul lucru de care-şi aminteşte – era în vestiar şi doi poliţişti se uitau la el. I-a întrebat pe poliţişti cine a câştigat lupta şi unul dintre ei a răspuns: „Care luptă?” I-au pus cătuşe şi i-au explicat că a fost arestat pentru atac cu circumstanţe agravante. A rămas blocat, nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. În arest, un alt poliţist i-a zis că Sean King era în stare critică. El, Tadeo, a început să plângă.

Nici astăzi nu-i vine să creadă. Vocea îi tremură un pic şi se şterge de ceva la ochiul stâng. Nu este un actor prea grozav.

Când mă aşez, Mancini sare în picioare şi pune prima întrebare:

— Aşadar, domnule Zapate, de câte ori aţi fost iresponsabil temporar?

E o deschidere excepţională, o replică excelentă servită cu exact atât sarcasm cât este necesar.

Continuă să-şi bată joc de Tadeo. Când a fost prima dată când fost iresponsabil temporar? Cât a durat? A fost cineva rănit şi prima oară? Vă pierdeţi cunoştinţa de fiecare dată când sunteţi iresponsabil

temporar? Aţi fost la un doctor pentru iresponsabilitate temporară? *Nu!* De ce nu? De când l-aţi atacat pe Sean King, aţi fost evaluat de un medic, unul care să n-aibă legătură cu acest proces? Mai aveţi cazuri de iresponsabilitate temporară în familie?

După treizeci de minute de asalt, cuvântul „iresponsabilitate" nu mai înseamnă nimic. E o glumă.

Tadeo se chinuieşte din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar nu se poate stăpâni. Mancini îşi bate joc de el. Juraţii par amuzaţi.

Max îl întreabă despre realizările lui ca boxer amator. Douăzeci şi patru de victorii, şapte înfrângeri.

— Corectaţi-mă dacă greşesc, însă în urmă cu cinci ani, când aveaţi şaptesprezece ani şi luptaţi în competiţia regională Mănuşile de Aur, aţi pierdut, conform deciziei arbitrilor, în faţa unui bărbat pe nume Corliss Beane. Este adevărat? întreabă Max.

— Da.

— O luptă foarte strânsă, nu-i aşa?

— Da.

— V-a supărat această decizie?

— Nu mi-a plăcut, m-am gândit că n-a fost corect, m-am gândit că eu câştigasem.

— Aţi devenit iresponsabil temporar?

— Nu.

— V-aţi pierdut cunoştinţa?

— Nu.

— V-aţi exprimat în vreun fel frustrarea în privinţa deciziei?

— Nu cred.

— Păi, vă amintiţi sau v-aţi pierdut din nou memoria?

— Îmi amintesc.

— Când eraţi încă în ring, aţi lovit pe cineva?

Tadeo mă săgetează cu o privire vinovată care-l trădează, dar spune că nu.

Mancini trage adânc aer în piept, clatină din cap, ca şi cum ar urî ceea ce e pe cale să facă.

— Onorată instanţă, adaugă Mancini, am un alt fragment video care s-ar putea să ne ajute în privinţa asta. Este finalul luptei din urmă cu cinci ani, cu Corliss Beane.

— Onorată instanţă, nu ştiu nimic despre asta, obiectez eu. Nu mi s-a adus la cunoştinţă nimic despre această probă.

Max este pregătit, pentru că pune la cale această ambuscadă de săptămâni întregi.

— Onorată instanţă, rosteşte Max plin de încredere în sine, n-a fost menţionată pentru că nu era necesară. Acuzarea nu oferă această filmare ca dovadă a vinovăţiei acuzatului; în consecinţă, conform reglementării 92F, nu trebuie adusă la cunoştinţa apărării. Mai

degrabă, procuratura prezintă această înregistrare video pentru a pune în discuţie credibilitatea acestui martor.

— Aş putea măcar s-o văd înaintea juraţilor? întreb eu încet.

— Mi se pare rezonabil, răspunde „Ia-o încet, Fabineau”, Şedinţa se suspendă pentru cincisprezece minute.

Urmărim videoclipul în biroul judecătoarei: Tadeo şi Corliss Beane în mijlocul ringului, împreună cu arbitrul, care ridică mâna dreaptă a lui Beane în semn de victorie. Tadeo se smulge de lângă arbitru, se duce în colţul lui, zbierând ceva într-un acces de furie; merge cu paşi apăsaţi prin ring devenind cu fiecare clipă care trece mai dezechilibrat: se îndreaptă spre corzi, ţipă la arbitrii de la margine şi-l loveşte în mod necugetat pe Corliss Beane, care-şi vede de treaba lui, savurându-şi victoria; apar şi alţii în ring şi cineva începe să se împingă: arbitrul se bagă între cei doi luptători, iar Tadeo îl îmbrânceşte; arbitrul, un tip solid, îl îmbrânceşte şi el pe Tadeo; pentru o clipă, în ring pare să izbucnească un adevărat haos, dar cineva îl apucă pe Tadeo şi-l trage de acolo, în timp ce acesta ţipă şi dă din picioare.

Încă o dată, videoclipul nu minte. Tadeo arată ca un om care nu ştie să piardă, un impulsiv, un tupeist, un om periculos căruia nu-i pasă dacă stârneşte un scandal.

— Mi se pare relevant, spune „Ia-o încet, Fabineau”.

30

Mă uit la juraţi cât timp aceştia urmăresc videoclipul. Câţiva clatină din cap. Când se termină, se aprind luminile şi Max se întoarce voios la batjocura cu iresponsabilitatea şi-i dă înainte. Credibilitatea lui Tadeo e făcută ţăndări metodic. N-am cum să-l resuscitez în reexaminare.

Apărarea n-are alte întrebări. Mancini îşi cheamă primul martor pentru dovedirea netemeiniciei apărării, un psihiatru pe nume Wafer. Lucrează la Departamentul Statal pentru Sănătate Psihică şi are certificări care nu pot fi puse la îndoială. A făcut facultatea în statul nostru şi are accentul nostru. Nu este expertul de excepţie adus din exterior, ca Taslman, dar e destul de eficient. A urmărit înregistrările video, pe toate, şi a petrecut şase ore cu acuzatul, mai mult decât Taslman.

Mă ciorovăiesc cu Wafer până la amiază, însă nu obţin prea multe puncte.

— Pot să vorbesc cu clientul tău? mă întreabă Mancini apucându-mă de braţ, în pauza de masă.

— Despre ce?

— Despre înţelegere, frate.

— Sigur.

Ne ducem la masa apărării, acolo unde este aşezat Tadeo.

— Uite care-i treaba, măi băiete! se apleacă Max spre el vorbind pe un ton scăzut încă-ţi ofer cinci ani, care înseamnă optsprezece luni. Ucidere din culpă. Dacă refuzi, chiar că eşti iresponsabil, deoarece eşti pe cale să te alegi cu douăzeci de ani.

Tadeo pare să-l ignore. Se mulţumeşte să zâmbească şi să clatine din cap că nu.

E chiar mai încrezător acum pentru că Miguel a făcut rost de bani şi i-a livrat plicul lui Suarez. Asta însă voi afla abia când va fi prea târziu.

31

După prânz, ne întâlnim în biroul judecătoarei, unde „Ia-o încet, Fabineau” împinge o farfurioară din plastic plină cu felii de morcovi şi ţelină, de parcă i-am fi întrerupt prânzul. Bănuiesc că e doar pentru spectacol.

— Domnule Rudd, ce spuneţi de pledarea ca vinovat? Îmi dau seama că înţelegerea este încă disponibilă.

— Da, doamnă judecătoare, spun eu ridicând din umeri, am discutat cu clientul meu, la fel şi domnul Mancini. Puştiul nu se clinteşte.

— OK, aici nu se consemnează nimic, zice ea. Acum, că am văzut probele, înclin spre o sentinţă mai lungă, ceva spre douăzeci de ani. N-am înghiţit faza cu iresponsabilitatea temporară, după cum n-au înghiţit-o nici juraţii. A fost un atac violent şi ştia exact ce făcea. Cred că douăzeci de ani ar fi nimerit.

— Pot să-i transmit asta clientului meu? Neoficial, bineînţeles.

— Chiar vă rog, răspunde ea, apoi sărează nişte ţelină, se uită la Mancini şi-l întreabă: Ce urmează?

— Mai am un singur martor, zice Max. Doctorul Levondowski, dar nu sunt sigur că mai avem nevoie de el. Dumneavoastră ce credeţi, doamnă judecătoare?

„Ia-o încet, Fabineau” muşcă din capătul unei tulpini.

— Cum consideraţi dumneavoastră, totuşi cred că juriul e pregătit, spune ea molfăind. Domnule Rudd?

— Mă întrebaţi pe mine?

— Oh, de ce nu? intervine Max. Pune-te în pielea mea şi ia tu decizia!

— Ei bine, Levondowski doar o să repete ceea ce a spus Wafer. L-am mai examinat şi e în regulă, dar cred că Wafer e un martor cu mult mai bun. Aş lăsa-o aşa.

— Cred că ai dreptate, conchide Max. Ne oprim.

Uniţi, o adevărată echipă!

În timpul pledoariei de încheiere a lui Max, mă uit pe furiş la Esteban Suarez, care pare profund captivat de pantofii lui. S-a retras într-un cocon şi pare să n-audă nimic. Ceva s-a schimbat la şoferul mexican şi, pentru o secundă, mă întreb dacă Miguel a reuşit să ajungă la el. Dacă nu cu bani, poate cu ameninţări, intimidare. Poate că i-a promis câteva grame de cocaină.

Max se descurcă mulţumitor când recapitulează cazul. Slavă Domnului, nu mai proiectează încă o dată videoclipul ăla. Demonstrează aspectul incontestabil că Tadeo poate să nu fi plănuit atacul mortal îndreptat împotriva lui Sean King, însă a dorit, cu siguranţă, să-i producă vătămări fizice serioase. N-a intenţionat să-l

ucidă pe arbitru, dar a făcut-o. Putea să-i fi tras un pumn, doi şi să se fi oprit. Ar fi fost vinovat de ultraj, nu de crimă. Însă nu! Douăzeci şi două de lovituri violente în capul unui om care nu se putea apăra. Douăzeci şi două de lovituri de pumni ale unui luptător extrem de bine antrenat, al cărui scop recunoscut era să-şi vadă fiecare adversar părăsind ringul pe targă. Ei bine, şi-a atins scopul. Sean King a plecat pe targă şi nu s-a mai trezit vreodată.

Max se luptă cu tendinţa naturală a procurorilor de a bate toba prea mult. A convins juriul şi simte asta. Cred că toată lumea o simte, probabil cu excepţia clientului meu.

Încep prin a pleda că Tadeo Zapate nu este un ucigaş. A trăit pe străzi, a avut parte de violenţă, chiar şi-a pierdut un frate în luptele iraţionale dintre bandele rivale. A văzut de toate şi nu vrea să facă parte din asta. De aceea, cazierul lui este fără pată: n-a fost violent în afara ringului. Mă plimb înainte şi înapoi prin faţa boxei juraţilor, uitându-mă la fiecare în parte, încercând să creez o conexiune. Suarez arată de parcă ar vrea să se târască într-o gaură.

Mă străduiesc să le câştig compătimirea şi abordez de departe chestiunea iresponsabilităţii. Solicit juriului un verdict „nevinovat” sau, ca alternativă, unul de ucidere din culpă. Când mă întorc la masa apărării, Tadeo şi-a mutat scaunul cât mai departe de al meu.

Judecătoarea Fabineau îi instruieşte pe juraţi şi aceştia se retrag pentru deliberări la trei după-amiaza.

Începe aşteptarea. Îl întreb pe un aprod dacă Tadeo poate să stea cu familia lui în sala de aşteptare cât timp deliberează juriul. Discută cu ai lui colegi şi acceptă cam fără tragere de inimă. Tadeo trece dincolo de balustradă şi se aşază pe un scaun din primul rând. Mama lui, o soră şi nişte nepoate şi nepoţi se adună în jurul său şi toată lumea plânge în hohote. Doamna Zapate nu şi-a atins fiul de multe luni şi nu-şi poate lua mâinile de pe el.

Părăsesc sala de judecată, îl găsesc pe Partner şi ne îndreptăm spre o cafenea peste stradă.

32

La 5 şi 15 minute, juraţii intră în sala de judecată şi nici măcar unul nu zâmbeşte. Primul jurat înmânează verdictul unui aprod, care i-l dă judecătoarei. După ce-şi drege glasul, ea îl citeşte, foarte încet, şi-i cere acuzatului să se ridice. Mă ridic odată cu el.

— Noi, juriul, îl găsim pe acuzat vinovat de crimă de gradul al doilea în cazul morţii lui Sean King.

Tadeo scoate un geamăt surd şi-şi lasă capul în jos. Cineva din clanul Zapate leşină în ultimul rând. Ne aşezăm, iar judecătoarea îi ia la întrebări pe juraţi. Unul câte unul, toţi îl consideră vinovat, în unanimitate. Îi felicită pentru o treabă bine făcută, le spune că vor primi prin poştă cecurile pentru prestarea îndatoririi de jurat şi-i lasă să plece. După plecarea lor, fixează termene-limită pentru moţiuni postproces şi aşa mai departe şi stabileşte o dată peste o lună pentru pronunţarea sentinţei. Notez şi-mi ignor clientul. Mă ignoră şi el pe mine în timp ce-şi şterge lacrimile. Aprozii îl înconjoară şi îl încătuşează. Pleacă fără să rostească un cuvânt.

Sala de judecată se goleşte şi familia Zapate se îndreaptă încet spre ieşire. Miguel o susţine cu un braţ pe mama lui, care este înnebunită. Imediat ce ies în hol, în ochii reporterilor şi în faţa camerelor de luat vederi, trei poliţişti în uniformă îl înşfacă pe Miguel şi-l anunţa că este arestat.

Obstrucţionarea justiţiei, mită şi încercare de corupere a unui jurat. Suarez avea, într-adevăr, microfon.

33

De vreme ce am pierdut, îi evit pe reporteri. Îmi sună telefonul încontinuu, aşa că-l închid. Partner şi cu mine mergem într-un bar întunecos să ne lingem rănile. Dau peste cap o halbă aproape întreagă de bere înainte de a vorbi unul dintre noi. Începe el.

— Ia zi, şefule, cât de aproape ai fost să-l mituieşti pe Suarez?

— M-am gândit la asta.

— Ştiu. Mi-am dat seama.

— Dar era ceva în neregulă. În plus, Mancini a jucat corect, n-a trişat. Când băieţii buni încep să trişeze, nu mai am de ales. Însă Mancini nici n-a trebuit s-o facă. Ne-am judecat într-un caz curat, ceea ce e neobişnuit.

Termin halba şi comand încă una. Partner a luat două guri din berea lui. Doamna Luella nu e de acord cu băutura şi se va lua de el dacă-i miroase.

— Ce se întâmplă cu Miguel? mă întreabă el.

— Se pare că-şi va petrece timpul lângă fratele lui.

— Ai de gând să-l aperi?

— Nu, la naiba! M-am săturat de băieţii Zapate.

— Crezi că o să cânte ceva despre gorilele lui Link?

— Mă îndoiesc. Are deja suficiente belele. Două asasinate nu l-ar ajuta foarte mult.

Comandăm şi un coş cu cartofi prăjiţi şi-i spunem cină.

După ce plecăm de la bar, păstrez camioneta şi-l las pe Partner la apartamentul lui. E luni şi Naomi e ocupată, corectează lucrări. „Ai grija să-i dai 10 lui Starcher", îi spun eu. „Întotdeauna", răspunde ea. Am nevoie să fiu iubit, dar ea nu se poate juca în seara asta. Ajung, în sfârşit, acasă şi locul mi se pare rece şi singuratic. Mă schimb în blugi şi mă duc la The Rack, unde beau bere, fumez un trabuc şi joc biliard două ore, singur cuc. La ora zece, îmi verific telefonul. Nu există membru al familiei Zapate care să nu mă fi căutat: mama, o mătuşă, o soră, Tadeo şi Miguel din arest. S-ar părea că au nevoie de mine. M-am săturat de oamenii ăştia, însă ştiu că nu scap de ei.

Mă sună şi doi reporteri. Mancini vrea să bem ceva. De ce, habar n-am.

Şi am şi un mesaj vocal de la Arch Swanger. Condoleanţe pentru pierderea suferită. Cum mama dracului?

Trebuie să plec din oraş. La miezul nopţii, îmi încarc în camionetă nişte haine, crosele de golf şi jumătate de cutie de whisky scump. Dau cu banul, o iau spre nord şi rezist două ore, până când aproape adorm la volan. Mă opresc la un motel ieftin şi plătesc patruzeci de dolari pentru o noapte. Voi fi pe un teren de golf undeva până la amiază,

absolut singur.

De data asta, nu sunt sigur că mă mai întorc.

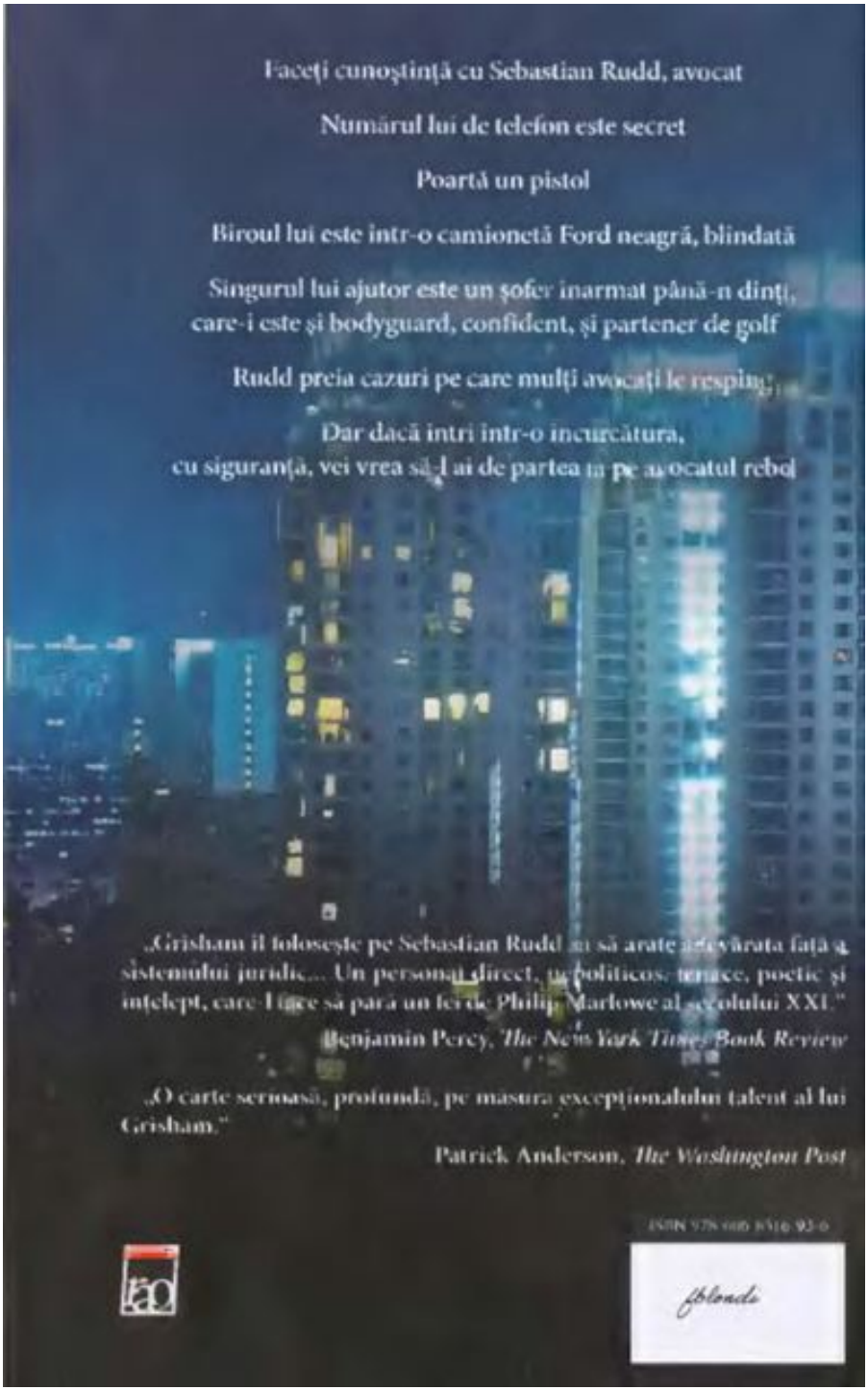
Faceți cunoștință cu Sebastian Rudd, avocat
Numărul lui de telefon este secret
Poartă un pistol
Biroul lui este într-o camionetă Ford neagră, blindată
Singurul lui ajutor este un șofer înarmat până-n dinți, care-i este și bodyguard, confident, și partener de golf
Rudd preia cazuri pe care mulți avocați le respinge
Dar dacă intri într-o încurcătură, cu siguranță, vei vrea să-l ai de partea ta pe avocatul rebel
„Grisham îl folosește pe Sebastian Rudd ca să arate adevărata față a sistemului juridic... Un personaj direct, impoliticos, tenace, poetic și înțelept, care-l face să pară un fel de Philip Marlowe al secolului XXI."
Benjamin Percy, The New York Times Book Review
„O carte serioasă, profundă, pe măsura excepționalului talent al lui Grisham."
Patrick Anderson, The Washington Post
ISBN 978-606-8516-93-6
Blonde

{1} Cu sensul de murdărie, mizerie (n.tr.).
{2} Episcop (în engl. în orig.) (n.tr.).
{3} Ultimate Fighting Championship este o companie americană de promovare a artelor marţiale mixte. Este considerată a fi cel mai mare promotor al artelor marţiale mixte din lume şi a organizat până în prezent peste 300 de evenimente (n.tr.).
{4} Manevră în wrestling şi lupte prin care adversarul este rapid trântit la podea din poziţie verticală. (n.tr.)
{5} Dwight David Eisenhower, cu referire aici la debarcarea Aliaţilor (1944) (n.tr.).
{6} Se referă la un circuit judiciar format din cinci diviziuni de Curţi judiciare şi două diviziuni de Curţi judiciare districtuale. Circuitul judiciar 15 este o Curte de jurisdicţie generală cu treizeci şi cinci de judecători. (n.tr.)
{7} Extreme Tenor Fighting (în engl., în orig.) (n. red.).
{8} Gogoaşă (n.tr.).
{9} Crush – strivire, zdrobire; aici cu sens figurat, lovitură zdrobitoare (n.tr.).
{10} *Crack House* este denumirea dată unei clădiri unde se consumă şi se vând droguri. *Special Ops* este o prescurtare a *Special Operations,* care înseamnă operaţiuni speciale, adică intervenţii şi acţiuni speciale întreprinse de forţele de ordine sau de diviziuni şi subdiviziuni militare. (n.tr.)
{11} Aluzie la numele celor doi, *woody* însemnând împădurit, iar *moss*, muşchi de copac. (n.tr.)